Stau întinsă înir-un pat îngust de o singură persoană, într-o cameră cât o debara, într-un apartament cât o cutie de chibrituri. Caietul cu foi veline pe care am desenat pe drum e mototolit şi colţurile lui dure mă împung în piept; îl strâng şi mai tare în braţe. Dincolo de fereastră, oraşul Brooklyn mârâie ca o bestie mare care doarme. Este zgomotul traficului care se aude în depărtare şi care mormăie pe limba lui. Doar ce s-au întors de la o operaţiune de eradicare a unei infestări cu spirite de şobolani şi sunt rupţi de oboseală. Dincolo de uşa întredeschisă se aude clinchetul paharelor care sunt umplute şi vocea tatălui meu care vorbeşte din nou.

— Trebuie, August. Nu pot s-o las nicăieri în altă parte şi eu trebuie să…

Augustine îl întrerupe.

— Lisuse Hristoase, Dwight, ştii cât de periculos e. Şi nu e decât o copilă. De ce s-o laşi cu mine?

Îmi afund faţa în pernă. E perna lui Augie. El mi-a pregătit patul şi mi-a pus aşternuturi noi în singurul dormitor din locul ăsta cât o cutie de chibrituri. El şi tata credeau că dorm. Am tras adânc aer în piept. Mirosea a casă de burlac, a aer stătut în care se simţea şi izul fumului de ţigară.

S-a auzit zgomotul unui pahar de tărie trântit pe masa din bucătărie. Tata bea.

Bea Jim Beam. Şi dacă dădea paharul peste cap în loc să soarbă câte o gură, avea să fie o noapte lungă. Augie se limita la votcă.

— Aici e mai în siguranţă ca oriunde altundeva. Trebuie să fac asta. Din… anumite motive.

— Elizabeth n-ar…

Am ciulit puţin urechile, aşa adormită cum eram. Tata nu vorbea niciodată prea mult despre mama. Şi se părea că nici în seara asta nu avea să o facă.

— Nu!

S-a auzit din nou clinchet de pahare — gura unei sticle atingându-se de buza unui pahar.

— Nu-mi spune mie ce-ar face şi ce n-ar face ea! E moartă, Dobroslaw. Nu mi-a mai rămas decât fetiţa mea. Şi o să stea aici. Cred că ticălosul ăla a plecat spre Canada, şi când o să mă întorc…

— Şi dacă nu te mai întorci, Dwight? Dacă rămân eu singur cu toate pe cap?

— Atunci, a spus tata cu voce joasă, în privinţa ei n-ar trebui să-ţi faci deloc griji. Şi ai prieteni care ştiu ce să facă.

— N-am pe nimeni în care să am încredere. August părea morocănos. Habar n-ai cu cine te pui. Presupun că ar trebui să te leg fedeleş şi să mă aşez pe tine ca să te opresc.

— Ar trebui să mă omori, Augie. Hai să nu insistăm prea mult asupra problemei, nu cât timp fetiţa mea e dincolo.

În tonul lui se simţea furie brută. Dacă aş fi fost acolo, aş fi şters-o rapid. Când tata avea vocea asta, cel mai bine era să-l laşi în pace. Nu devenea niciodată violent, dar tăcerea lui în astfel de momente tăia în came vie.

— Şi-n plus, s-ar putea să umblu din nou după cai verzi pe pereţi. Ticălosul ăsta îţi scapă printre degete.

— Nu ştim noi prea bine cum stă treaba, a mormăit August în barbă, şi nu era o întrebare. O lună. Mai mult de atât nu pot să ascund de nimeni faptul că e la mine, Anderson. Şi n-o fac pentru tine. Fata asta merită să fie cu cei de-un neam cu ea.

S-a lăsat din nou un moment de tăcere şi aproape că şi vedeam ochii tatălui meu cum se decolorează. Toată culoarea se scurge din iris şi ochii lui albaştri arată de parcă ar fi fost spălaţi cu clor.

— Eu sunt neamul ei. Eu sunt ruda ei de sânge. Eu ştiu ce e cel mai bine pentru ea.

Voiam să mă ridic din pat, să mă frec la ochi şi să mă duc în bucătărie şi să cer să mi se spună despre ce vorbeau. Dar eram doar un copil. Ce copil poate să se ridice, să se îndrepte cu paşi fermi spre nişte adulţi şi să ceară să i se spună ceva? Şi-n plus, nu ştiam nici jumătate din ce ştiu acum.

Şi tot nu ştiu destule.

Când m-am trezit dimineaţă, August m-a întâmpinat cu ouă jumări aproape arse şi după faţa lui mi-am dat seama că tata plecase deja. Copilul care eram atunci a ridicat din umeri, ştiind că avea să se întoarcă, şi a hotărât ca din acea zi să fie cel care găteşte. Copilul de atunci ştia că totul avea să fie în regulă.

Copilul care sunt acum ştie mai bine cum stă treaba de fapt.

Capitolul 1

Un urlet de disperare a spintecat noaptea. Presupun că ar fi putut să fie confundat cu urletul unei sirene în depărtare, dacă ignorai felul în care îţi pătrundea prin urechi şi se cuibărea înăuntru, sfârtecându-ţi creierul cu degete ca nişte aşchii de sticlă. Ţipătul te facea să te gândeşti la sânge, came fierbinte şi aer rece. M-am ridicat rapid în capul oaselor şi am dat păturile grele de velur la o parte. Mă durea încheietura de la mâna stângă, dar am scuturat-o şi am sărit din pat.

Mi-am înşfacat puloverul de pe podea şi mi l-am tras rapid peste cap, bucurându-mă că nu purtam cercei de o bună bucată de vreme. Podeaua de lemn se simţea tare şi rece. Eram în picioarele goale. Am traversat camera şi era cât pe ce să mă izbesc de uşă. Am descuiat-o pe bâjbâite. O lampă de veghe din sticlă albastră dădea destulă lumină cât să-mi permită să nu mă lovesc de vreun obiect de mobilier care nu-mi era familiar. Nu eram aici de destul de mult timp ca să memorez ceva.

Şi nici nu eram sigură că aveam să mai stau mult. Nu când toţi voiau să mă omoare.

Cu coada ochilor, am văzut undele subţiri şi albastre ale ritualului de protecţie scânteind.

Făcusem ritualul de protecţie în prima noapte când sosisem aici. Liniile subţiri cât un fir de păr de lumină albastră care trosneau se adunau în reţele complexe, clipind cât de-abia să se vadă. M-am trezit de-a binelea până să ajung la uşă, unde am înjurat sănătos. Urletul încă îmi mai răsuna în cap.

Bunica ar fi fost mândră. Ajunsesem să fac ritualul de protecţie fară bagheta de scoruş şi fară nicio lumânare, şi era din ce în ce mai uşor. Fireşte, faptul că o faceam atât de des era probabil motivul. Acum nu dormeam nicăieri fară să fac ritualul de protecţie. La naiba, probabil că nu m-aş fi aşezat nici măcar pe un scaun fãră să fac ritualul de protecţie dacă s-ar fi putut.

Am răsucit clanţa cu putere şi am deschis uşa în timp ce alt urlet care-ţi facea sângele să îngheţe în vine a spintecat aerul şi a făcut holul să se cutremure. Balamalele au scârţâit — uşa era din oţel solid, avea patru yale şi un lanţ, iar două dintre broaşte nu puteau fi descuiate pe dinafară. Mai era şi un zăvor, dar nu-l trăsesem.

Ghicisem eu că nu aveam să dorm neîntoarsă.

Lumina m-a orbit. Am dat nas în nas cu Graves, care se freca la ochi în pragul uşii. Era cât pe ce să cădem claie peste grămadă. Dar m-a cuprins de bicepsul de la mâna dreaptă şi m-a ţinut să nu cad. Mi-a arătat drumul pe hol şi m-a înghiontit, punându-mă în mişcare. Avea părul răvăşit, cârlionţi negri vopsiţi, cu rădăcinile castaniu-închis.

Trebuia să fie jos, în dormitorul comun al vârcolacilor. Ochii lui sclipeau, aruncând o lumină verde ce contrasta izbitor cu pielea lui de culoarea caramelului. În ultimul timp chiar îşi arăta etnia din plin. Sau poate că de-abia acum vedeam ce se ascunsese dintotdeauna sub faţada de Băiat Goth.

Am alegat amândoi pe hol într-un tandem ciudat. Medalionul mamei sărea, lovindu-se de stern. M-am izbit de uşa de incendiu de la capăt. Aceasta s-a trântit de perete, şi am zbughit-o amândoi pe scările goale, fară mochetă.

Asta e problema cu dormitoarele din Schola Prima, chiar şi în aripa confortabilă care e destinată unei svetocha. In spatele peisajului se află tot beton brut, la fel ca orice altă şcoală. Doar pentru că aveam camera mea nu o facea să semene mai puţin cu o şcoală.

Şi doar pentru că exista o aripă întreagă de clădire pentru svetocha, asta nu însemna că mai erau şi altele. Eram doar eu. Şi mai era una, dar nu o văzusem de când cealaltă Şcoală — şcoala de corecţie unde fusesem ascunsă — fusese înghiţită de flăcări.

Am coborât două etaje, am cotit brusc la dreapta şi m-am izbit cu umărul de tocul unei uşi, dar nu m-am oprit. Holul ăsta nu era nici măcar mochetat, aşa că orice mişcare răsuna cu ecou şi uşile aflate de-o parte şi de alta erau prevăzute cu fante cu gratii prin care puteai să vezi ce era dincolo de uşă.

Nu exista niciun paznic la uşa lui. Tot holul se cutremură când vârcolacul se izbi de pereţi şi urlă din nou.

Am pus mâna pe clanţă; aceasta nu voia să se răsucească.

— La naiba! am ţipat şi Graves m-a dat la o parte, înghiontindu-mă cu umărul.

Îi trecuse prin minte să ia inelul cu chei din cuiul de pe hol. Cheia intră în broască, Graves o răsuci şi uşa se deschise. Am dat buzna în cameră, cât pe ce să mă ciocnesc cu un vârcolac de aproape doi metri treizeci şi furios din cale-afară.

Ash se ghemui şi labele lui cu gheare se răsfirară când atinseră podeaua de beton gol. Se opri din urlat, de parcă ar fi fost surprins. Dunga albă de pe capul lui îngust lucea în lumina stridentă de neon de pe hol.

Am tras lacomă aer în piept. Părul îmi intra în ochi, o masă răvăşită de bucle. Am simţit aceeaşi senzaţie de frică iraţională pe care o simţeam de fiecare dată când intram în camera lui. Sau poate că frica era de fapt total justificată. Cineva ar putea să închidă rapid uşa şi să o încuie, iar eu aş rămâne aici cu un vârcolac care încercase să mă omoare prima dată când m-a văzut.

Şi, bineînţeles, ar putea oricând să o ia razna şi să o facă din nou pe vârcolacul turbat cu mine. Dar după ce îmi salvase viaţa de câteva ori, începeam să cred că poate nu avea să se întâmple aşa.

— E-n regulă, am reuşit eu să îngăim, deşi plămânii îmi luau foc şi simţeam din clipă în clipă că o să rămân fară aer. Încă mai aveam în gură gustul pastei de dinţi cu mentă pe care mi-o dăduseră. E-n regulă, Ash. E-n regulă.

Vârcolacul mârâi. Ridică umerii musculoşi şi blana lui unduitoare se văzu ca prin ceaţă. Dacă aş putea să surprind asta pe hârtie, poate cu cărbune! Dar pe cine credeam eu că păcălesc? De parcă aş fi avut timp de portretistică recreativă cu vârcolaci.

Ghearele lui lăsau adâncituri în beton şi vârfurile tari şi ascuţite scârţâiau când tăiau podeaua dură de piatră. Parcă şi le vedeai cum sfâşie carnea, cum pătrund în ea ca un cuţit încins în unt.

Măiculiţă, asta-i grozav, Dru! De ce nu meditezi puţin pe marginea subiectului?

Am lăsat mâna jos. Părea foarte mică şi foarte palidă. Când degetele mele i-au atins blana groasă de pe ceafa, s-au cufundat în ea. Din el ţâşnea căldură. Se auzea sunetul oaselor care pârâie când încercă din nou să se transforme în om.

Inima îmi sări în gât şi se instală bine mersi acolo.

— Poţi s-o faci, am şoptit, exact cum faceam de fiecare dată. Hai!

Îl cuprinseră valuri de frisoane. Graves stătea în pragul uşii şi conturul lui era desenat de lumina stridentă şi albă a neonului. Se dădu pe spate, se uită spre hol şi încremeni, ca şi cum ar fi văzut că era rost de belele.

— Poţi s-o faci!

M-am străduit să nu pară o rugăminte. Ash se sprijini pe mine, cât pe ce să mă dărâme, aşa cum se sprijină un câine pe picioarele stăpânului. Slobozi un scheunat gutural şi zgomotul de oase care pârâie se înteţi.

Am simţit gust de fiere în gât. Am încleştat pumnul în blana lui, de parcă mi-ar fi fost de vreun ajutor. Semnele de la încheietura mâinii stângi mă săgetară şi durerea îmi urcă pe braţ. Erau două semne mici care prinseseră crustă în locul unde se înfipseseră colţii.

Alt gând minunat! Isuse, Drul Termină odată!

— E-n regulă, am spus eu cu voce mieroasă. E-n regulă. Mai devreme sau mai târziu o să se întâmple. O să poţi să te transformi la loc.

Am auzit voci. Voci de băieţi, vreo patru sau cinci. Zgomotul bocancilor care loveau podeaua şi foşnetul hainelor în alergare. Degetele mi-au înţepenit şi Ash a scos un mârâit. Sunetul vibrant şi gros se răspândi în toată încăperea de beton brut cât o cutie pătrată, unde era un pat suspendat, cu o rogojină subţire pe care nu dormea niciodată, un vas de toaletă lat şi jos, şi o tavă de metal în colţ care încă mai era lipicioasă din cauza sângelui. Cel puţin îi dăduseră să mănânce. Mâncase toată carnea crudă; nu o pusese deoparte cum ar fi făcut dacă era bolnav.

Adică mai bolnav decât era deja. Pe pereţi rămăseseră urme unde se izbise cu putere.

Un vârcolac poate să facă găuri în piatră sau beton. Dacă are destulă viteză, dacă vrea cu adevărat. Senzaţia de teamă care poate nu era chiar atât de iraţională se făcu din nou simţită. Am alungat-o.

— Şşşt! Mă străduiam să nu par de-abia trezită din somn şi speriată. Probabil însă că am eşuat lamentabil. E-n regulă. Totul e bine.

Era o minciună. Cred că şi el ştia lucrul ăsta. Gura lui deformată se deschise când ridică din nou capul şi trase aer în piept ca şi cum s-ar fi pregătit să sloboadă alt urlet.
Am tresărit.
Graves se întoarse pe jumătate din pragul uşii. Îşi îndreptă umerii şi scotoci în buzunar. Nu puteam să înţeleg de ce era îmbrăcat în toiul nopţii cu haina lui neagră de-acum celebră — probabil că dormea îmbrăcat aşa. Am devenit deodată conştientă de picioarele mele goale şi de boxerii care mi se răsuciseră în toate părţile. Eram în picioarele goale şi frigul mă pişcă, deşi Ash se lăsase şi mai mult pe mine şi blana lui încâlcită şi aspră care se unduia mă zgâria pe piele. Animalul emana o căldură nesănătoasă.
— N-a păţit nimic!
Ţipătul lui Graves spintecă zgomotul care începuse să se audă.
— Calmaţi-vă! Totul e-n regulă.
Speram să-l asculte. Dacă dădeau năvală aici cât timp Ash era încă agitat, s-ar fi iscat din nou o Problemă şi eu eram mult prea obosită. Era a treia noapte când Ash ne scula din pat şi începeam să-mi pierd speranţa.
Ce zic eu? Deja mi-o pierdusem. Păruse atât de simplu când fugeam să scap cu viaţă. E ciudat cum atunci când ajungi într-un loc unde eşti în siguranţă lucrurile par întotdeauna să se complice.
Asta presupunând că Schola Prima era un loc sigur. Mai sigur decât şcoala mică satelit unde fusesem până atunci. Cea care arsese din temelie din cauza mea.
Dacă ar fi un loc sigur, Christophe ar fi şi el aici. Nu-i aşa?
M-am cutremurat din nou la acest gând şi cele două urme de colţi de la încheietura mâinii îmi zvâcniră uşor. Ash mai scânci o dată. Am încercat să caut în minte altceva, ceva mai reconfortant, ceva care să-l ajute. Ştiam că înţelegea când îi vorbeam, doar că… nu-mi venea în minte nimic să-i zic care să-l ajute.
Ash îşi lăsă umerii în jos. Buza de sus care era distrusă i se ridică. Avea încă maxilarul mutilat de glonţul cu argint pe care îl trăsesem în el după ce îl muşcase pe Graves. Teoria curentă — a lui Benjamin — era că argintul îl împiedica totodată să se transforme şi îl facea să nu mai răspundă la fel la chemarea stăpânului său.
Eu nu ştiam ce să cred.
Eram într-o celulă, cu mâna înfiptă în coama unui vârcolac, de parcă ar fi fost un cocker spaniei neastâmpărat şi nu aproape doi metri şi jumătate de muşchi şi oase letale, ca să nu mai pomenesc de dinţii ascuţiţi ca lama şi de atitudinea nărăvaşă.
— Calmează-te! Nu trebuia să mă străduiesc să par ajunsă la capătul puterilor. Te rog, Ash. Hai!
Îi căzu capul. Nici măcar nu ştiam cât era ora; ceasul meu intern era complet dat peste cap. Vârcolacul se sprijini pe mine şi mai mult, iar umărul lui aproape că se freca de picioarele mele, mai sus de genunchi. Am fost împinsă în faţă. Încă nu-mi scosesem mâna din blana lui.
— Milady? se auzi vocea lui Benjamin. Dru, eşti acolo? Eşti bine?
Ash mârâi. Sunetul pe care îl scoase făcu să-mi tremure carnea pe mine.
— Termină odată, şomoiog de blană încâlcită. Am tras de el, dar n-am reuşit absolut nimic — era mai greu decât mine — dar acum nu mai scotea sunetul ăla. Aşa mai merge. Da, sunt bine.
— Trebuie să ieşi de acolo.
În pragul uşii se vedeau nişte siluete — una dintre ele trebuia să fie a lui Benjamin.
Restul probabil că erau oamenii lui. Djamphirul care primise sarcina să mă „păzească”. Grozav, n-am ce zice!
Graves se sprijini de tocul uşii. Ochii lui era incandescenţi. Duse o ţigară la buze, aprinse bricheta şi trase în piept.
Oh, fir-ar să fie! Am oftat, încercând să nu dau ochii peste cap.
— Miroase urât. Benjamin muşcă momeala. Te deranjează?
Graves ridică din umeri. Două cerculeţe identice de fum îi ieşiră pe nări. Cercelul lui de argint cu un craniu şi două oase încrucişate scânteie în lumina difuză.
— Nu. Nici vorbă să mă deranjeze.
Ash se aruncă în mine. Îmi simţeam picioarele amorţite. Acum era timpul să încerc să-l urc în pat

şi să nu ascult scâncetele slabe pe care le slobozea când închideam uşa şi o încuiam ca să nu poată să fugă din nou la stăpânul lui.

La Sergej. Doar când m-am gândit la numele lui am simţit un fior rece străbătându-mă. Unele dintre coşmarurile pe care le aveam în ultimul timp — asta când puteam să dorm — erau despre un adolescent slăbuţ cu pielea arămie si părul ca mierea închisă la culoare, care zâmbea şi din ochii lui negri ca tăciunele lucea ceva odios şi veşnic.

Nu-l văzusem pe Sergej decât o singură dată. Dar fusese suficient.

Graves dădu afară fumul de ţigară.

— Mersi de întrebare, totuşi.

— Nu puteţi să lăsaţi cearta pe altă dată?

Îl ţineam bine pe Ash. Nu că m-ar fi ajutat prea mult dacă el se hotăra să o facă pe nebunul, dar dacă ţineam mâna pe el se calma.

Eu una nu ştiam ce să cred. Nu aveam destulă viteză, forţă şi rezistenţă pentru că nu ajunsesem încă la maturitate. Nu eram un adversar de temut pentru un vârcolac furios, fară nicio armă şi fără loc unde să fug — şi chiar şi aşa ar fi fost o chestiune riscantă.

Mai ales când aveam de-a face cu un vârcolac care omorâse trei sau patru vampiri deodată.

Dar niciodată nu o lua razna atâta timp cât îl ţineam, încă nu eram sigură dacă eram curajoasă sau proastă de-a binelea, dar mă apropiam destul de mult de el ca să aflu răspunsul. Şi doar mai scăpasem o dată de el, nu? îl împuşcasem şi o rupsesem la fugă. Chiar imediat ce omorâsem un câine în flăcări de mărimea unui ponei mic.

Unde dispăruse fata aia — Dru cea dată naibii? Acum nu mă mai simţeam aşa de dură. Şi eram destul de confuză.

— Ce face, Dru?

Se simţea încordare în vocea lui Benjamin. Aproape că-l şi vedeam în faţa uşii, aplecându-se înainte, cu bretonul lui emo care-i aluneca pe chipul cu trăsături bine conturate. Unii djamphiri sunt aşa de frumuşei că aproape e dureros să-i priveşti. Şi mi-era greu să mă uit la el fără să mă simt ciufulită şi răvăşită în comparaţie cu el.

Nu că aş fi avut nevoie de ajutor ca să mă simt aşa. Isuse! Cel puţin epidemia de coşuri mă ocolise în ultima vreme.

Ca să vezi! De îndată ce nişte creaturi despre care majoritatea oamenilor nici nu ştiu că există încep să umble după mine ca să mă omoare, nu-mi mai fac griji în privinţa coşurilor. E un lucru normal, aş zice, asta bineînţeles atâta timp cât nu mă umplu de ele.

Dar nu era o glumă. Era viaţa mea. Şi începusem să-mi cam doresc să-mi revină coşurile.

— Se sprijină de mine şi încearcă să se transforme.

Mi-a ieşit pe gură înainte să apuc să mă gândesc la asta.

Ţineam mâna dreaptă pe medalionul mamei. Marginile ascuţite ale gravurii mă zgâriau la buricele degetelor.

— Nu poate să se transforme, spuse o altă voce. E Supus, nu? Or exact asta caracterizează un Supus.

— Să nu-i spui şi lui asta, interveni Graves pe un ton sarcastic. Nu sunt convins că el crede aşa ceva.

— Fă-o în continuare pe amuzantul, loup-garou! Benjamin nu era impresionat. Dru, va trebui să ieşi de-acolo. Nu eşti în siguranţă.

E ciudat, dar aici mă simt cel mai în siguranţă. Intr-o celulă cu un vârcolac din rândul Supuşilor. Am înghiţit în sec de două ori. Am dat drumul medalionului şi mi-am trecut mâna prin păr. M-am înfiorat de durere când am dat de şuviţele încâlcite.

— N-o să-mi facă nimic rău. Se izbeşte de pereţi doar când nu sunt lângă el.

— Milady. Te rog.

Şi vocea lui era din nou rugătoare. Şi Dylan avea tonul asta, când eram la cealaltă Şcoală.

Nimeni nu-l mai văzuse pe Dylan de la atacul vampirilor. Şi acum, că mă gândeam mai bine, nu credeam că aveam să-l mai vedem vreodată.

Aşa se întâmplă când atacă nosferaţii. Lucruri definitive, pe care nu poţi să le mai recuperezi.

Erau o grămadă de lucruri pe care nu puteam să le mai recuperez, începând cu dimineaţa când m-am trezit şi nu i-am spus tatălui meu că mi se arătase în vis bufniţa bunicii.

Mă durea inima, o durere acută şi sfâşietoare. Dacă aş fi putut să o ignor şi să mă concentrez la ce aveam în faţa ochilor, poate că durerea ar fi dispărut.

Da, bun plan, Dru! Ţine-te de el! Poate că aşa o să ajungi undeva.

— Eu nu mă mişc de aici.

Încăpăţânarea de care dădeam dovadă mă luă şi pe mine prin surprindere. Maxilarul mi se încleştă, odată cu pumnii. Blana aspră a vârcolacului mă zgâria la degete şi dacă îl trăgeam de păr, Ash nu dădea semne că s-ar fi sinchisit.

— În curând o să se crape de ziuă. După ce răsare soarele, o să se simtă mai bine.

— Ar trebui să…

Benjamin se opri rapid. Poate din cauză că Graves se îndreptase de spate şi mai trăsese un fum din ţigară. Poate din cauză că Ash mârâise din nou, şi eu m-am trezit că-l băteam uşor pe creştetul capului său îngust cu cealaltă mână liberă. Îl băteam uşor, cu blândeţe, ca şi cum aş fi dat în joacă într-un tip de care îmi plăcea.

— Opreşte-te!

Am inspirat adânc. Mârâitul se oprise. Doar ce am plesnit un vârcolac peste tărtăcuţă. Măiculiţă!

— Ai putea să-mi aduci o pătură, ceva. Podeaua e rece.

Se lăsă o secundă de tăcere, urmată de zgomot de paşi.

Cineva se dusese să-mi aducă o păturică. Nu era Benjamin, căci vocea lui se auzi din nou.

— Bine. Dar rămânem şi noi aici, Dru. Pentru orice eventualitate.

De parcă eu n-aş şti asta! Cum ies din cameră, oricare ar fi motivul, apăreţi toţi grămadă.

— Ar trebui să vă culcaţi la loc, sau ce faceaţi voi.

— Noi suntem Garda ta. Cu asta ne ocupăm.

Vorbea cu răbdare, de parcă s-ar fi adresat unui retardat. In ceea ce priveşte tonul folosit, Benjamin era aproape la fel de bun ca Dylan.

Îmi mai trecu un junghi ciudat prin inimă. Mi se întâmplă des în ultimul timp, asta când nu fug să-mi salvez viaţa. Dar durerea dispăru când am înghiţit în sec, am clipit şi m-am concentrat asupra problemei din prezent.

— Mai degrabă nişte temniceri. Graves nu se sinchisi să o spună în şoaptă. Se rezema în continuare de uşă şi fumul de ţigară pe care îl scotea pe nas şi pe gură mirosea a furie. Lăsaţi-o în pace!

Ash mârâi din nou. Mi-am înfipt degetele şi mai adânc în blana lui şi sunetul vibrant se stinse din nou. Semnele de la încheietura mâinii drepte zvâcniră iarăşi, dar fară să mă doară.

— Termină, Graves. Isuse! Terminaţi cu toţii!

Părea că avea să treacă greu timpul până se iveau zorile.

Capitolul 2

De îndată ce ieşi soarele, Ash îşi înălţă capul din poala mea. Se îndreptă cu mişcări fluide spre patul metalic şi se ghemui sub el. Adormi imediat, în loc să stea cu ochii deschişi, agitat.

Îmi simţeam picioarele ţepene şi amorţite. Graves fumase cam jumătate de pachet, strivind fiecare muc de ţigară sub talpa bocancului. Pledul pe care mi-l aduseseră nu-mi fusese de prea mult ajutor. Mi-era atât de frig încât mai aveam puţin şi-mi clănţăneau dinţii în gură, dar m-am târât lângă vârcolacul Supus şi l-am învelit. Avea să-l facă bucăţi la lăsarea serii, dar nu-i strica.

Cel puţin aşa speram.

Dunga argintie de pe laterala capului devenise mai lungă, şi firele de păr erau mai sârmoase şi mai deschise la culoare decât restul blănii, având o altă textură. Maxilarul lui mutilat mă făcea să mă cutremur de câte ori îl vedeam. Vârcolacii sunt foarte alergici la argint; rana era vie, dar nu mai supura. Se vindeca încet, cred — şi după ce se vindeca de tot, oare ce avea să se întâmple? Mai rămăsese ceva argint înăuntru.

Erau atâtea lucruri pe care nu le ştiam! Cred că asta e povestea vieţii mele. Când eram cu tata, nu părea să conteze — el era cel care ştia cu ce ne confruntam şi-mi spunea ce să fac. Dar de când se transformase în zombi, fusese dureros de evident că nu ştiam niciun sfert din ce ar fi trebuit să ştiu ca să fac faţă Lumii Reale.

Şi începeam să mă întreb dacă el chiar ştiuse tot ce credeam eu că ştia.

Era un gând neplăcut. Aproape, ei bine, blasfemie. Chiar dacă nu cred prea mult în nimic altceva decât în apa sfinţită. Am văzut cum acţionează în cazul spiritelor de carcalaci şi asupra unor blesteme.

Cât priveşte restul poveştii cu Dumnezeu, nu sunt prea sigură. Sunt prea multe lucruri urâte care li se întâmplă celor care nu merită.

Graves strivi sub talpa bocancului şi ultimul muc de ţigară şi zdrobi jăraticul roşiatic pe beton. Cenuşa lăsă o urmă neagră pe podea.

— Vrei să te ajut să te ridici?

— Nu.

M-am folosit de marginea patului suspendat ca să mă ridic. Ash mormăi ceva în somn, pufni şi se linişti.

— Mersi, oricum.

Am făcut patru paşi împleticiţi prin încăpere şi a trebuit să mă ţin de tocul uşii, căci muşchii picioarelor începuseră sa se dezmorţească şi simţeam ace prin ei.

— Au!

Benjamin se aplecă şi se uită pe după colţ. Se vedeau doi ochi negri sub claia arămie de ţepi, cu vomerul de-abia vizibil.

— Eşti dezbrăcată, spuse, şi tonul lui oscila între şoc şi dezaprobare, cu o doză zdravănă de pudoare. Aşa ai stat tot timpul?

— Ba sunt îmbrăcată foarte bine.

Maxilarul tot avea tendinţa să se încleşteze şi muşchii se contractau de frig. M-am cutremurat şi m-am cuprins cu braţele. Puloverul lui Graves mi se ridicase pe coaste.

— Nu se vede nimic, am adăugat.

— O să mori de frig, mormăi el şi se uită la Graves. Hai, vino să te ducem în cameră. Sunt sigur că vrei să te schimbi.

— De ce?

Până şi atunci când mă mutam de pe un picior pe altul simţeam o durere sfâşietoare. După ce ţi-a stat în poală un vârcolac greu de-abia mai poţi să mergi.

— E ziuă, nu?

Adică Ar trebui să dormim cu toţii.

— Am primit un mesaj imediat după ce te-ai dus la culcare. Eşti chemată în faţa Consiliului într-o oră. Benjamin părea mâhnit. Singură. Or să ţi se pună întrebări despre Reynard şi or să vrea să povesteşti cum ai reuşit să scapi de Sergej.

— Poftim?

Dar nu eram chiar aşa de mirată. Deja toţi fuseseră chemaţi să dea raportul, inclusiv Graves, care nu voise să vorbească despre chestia asta nici măcar cu mine. Acum îl privea cu atenţie pe Benjamin şi mâinile lui cu degete lungi îi atârnau pe lângă corp. M-am gândit atunci că Graves încercase să doarmă chiar în faţa uşii.

Camerele djamphirilor erau lângă a mea. Pentru orice eventualitate. Dar Graves era loup-garou. Nici vârcolac, nici vampir. Ci altceva. Şi era evident că nu avea de gând să stea în dormitorul comun aşa cum voiau ei.

Am încercat să-i surprind privirea, dar el se uita în continuare la Benjamin de parcă djamphirul avea ceva lipit în frunte. Devine ciudat după o vreme să fii înconjurat de băieţi care arată ca nişte adolescenţi, dar care ar putea fi mai bătrâni decât părinţii tăi. Începi să observi lucruri mărunte, cum ar fi felul în care se mişcă sau cum încremenesc locului, lucruri care le arată adevărata vârstă mai bine decât semnele pe care orice om normal le poartă pe chip.

Benjamin nu părea prea bătrân. Era bineînţeles mai mare, dar nu la fel de bătrân ca Dylan.

Dumnezeule, urma oare încă o zi de gânduri care dor şi care mă asaltează de fiecare dată când încerc să mă relaxez? Soluţia evidentă — pur şi simplu să nu mă relaxez — nu-mi surâdea deloc.

— Consiliul, spuse el răbdător. Ei conduc Schola Prima şi celelalte şcoli şi, prin extensie, şi Ordinul. Sunt foarte interesaţi de tine.

În spatele lui, auzeam freamătul tăcut al celorlalţi. Erau încă trei băieţi: doi blonzi şi un puşti slab cu părul de un blond tern, nisipiu, cu un zâmbet viclean ciudat pe buze.

— Noi o să te aşteptăm afară. Ai face bine să te îmbraci. Ei ţin la etichetă.

Îmi doream ca Graves să se uite la mine. Dar el arunca priviri crunte pe sub breton. Sunt sigură că şi dacă şi-ar fi scris pe frunte Du-te-n mă-tal ar fi fost mai subtil decât privirea lui fioroasă.

— OK. N-am decât blugi.

Adică o singură pereche. Şi puloverul şi hanoracul ăsta pe care le port cu schimbul.

Benjamin îşi înghiţi cuvintele. Acum nu mai simţeam ace cu vârful de fier în picioare şi nici nu-mi mai tremurau. Am păşit precaută pe hol, între djamphir şi loup-garou, şi mi-am dorit să fi rămas în celulă.

Cel puţin cu Ash ştiam la ce să mă aştept. Într-un fel. Poate.

Se aşternu tăcerea între noi. Cei doi trebuiau să se dea la o parte ca să închid uşa, dar niciunul nu părea dispus să o facă. Puştiul cu păr spălăcit şi cu zâmbet viclean — Leon, mi-am amintit cu un efort de memorie — aruncă o privire peste umăr, cu o mişcare rapidă a capului, ca de şopârlă.

— Presupun că atunci am face bine să închidem uşa, am spus eu în cele din urmă. Va trebui să vă daţi la o parte.

Benjamin făcu un pas înainte şi eu m-am dat înapoi, cât pe ce să mă ciocnesc de Graves. Uşa a fost închisă şi încuiată într-o clipită, şi Benjamin mi-a întins cheia.

— Probabil că ar trebui să o ţii tu. De vreme ce vii aici în fiecare noapte.

O spuse ca şi cum era dezamăgit.

Am simţit cum bărbia mi se ridică sfidătoare şi în ochii mei se citea încăpăţânare. Cum spunea bunica, „semeni cu un catâr”.

— Se simte mai bine.

Cel puţin Ash nu se mai izbea de pereţi. Măcar atât.

— E Supus. Dar Benjamin facu un pas înapoi, anticipând eterna discuţie. Atunci poţi să te duci în camera ta.

Suna ca un ordin, dar n-am comentat. Nu mai aveam putere să-l contrazic.

Era o minune. Dar, ca toate minunile, avea şi o parte mai neplăcută.

Capitolul 3

Aceasta era Schola Prima, cea mai mare şi cea mai veche şcoală din America de Nord; raze de soare pătrundeau printre draperiile de catifea şi mângâiau uşor podelele deschise la culoare, din lemn de esenţă tare; covoare vechi nepreţuite; alte draperii roşii, albastre şi verde-închis; piedestale de marmură care susţineau busturi de adolescenţi chipeşi — luptători şi diplomaţi pe care nu-i găseşti în nicio carte de istorie pentru că sunt djamphin. Ceea ce însemna că luptaseră şi încheiaseră pacte diplomatice cu creaturi despre care restul lumii nici nu-şi imaginează că există.

Ceară de albine, luciu de parchet cu aromă de lămâie, miros de lemn vechi şi zidărie uscată. Şi se simţea emanând un miros de şcoală — ceva între produse de curăţenie şi mirosul uleios de băieţi care respiră acelaşi aer pentru mai mult timp. Vechiul şi noul coexistau, lăsând o senzaţie neplăcută. Toate războaiele se terminaseră cu mult timp în urmă şi singurul lucru care rămăsese era un armistiţiu în care cele două părţi se uitau urât una la alta doar din obişnuinţă.

Benjamin păşi în faţa mea şi Leon puţin mai în spate, în stânga mea. Graves, cu faţa udă, căci se stropise cu puţină apă rece, stătea aproape de mine, în dreapta. Mă simţeam ca şi cum eram nucleul unei amibe. Ceilalţi doi erau în spatele meu şi dacă e vreun lucru care garantat o face pe o fată să nu se simtă în largul ei, acela e să aibă în spate nişte djamphiri adolescenţi care să-i sufle în ceafa. Nu că i-aş fi surprins vreodată holbându-se, dar după ce am fost de atâtea ori fata nou-venită în atâtea

şcoli din toată America, simt când sunt privită.

Aş spune că e ca atunci când ai ochi la ceafa. Dar chiar am văzut aşa ceva şi e dezgustător. Era un loc undeva lângă Oklahoma — care se numea Wail, dacă vă vine să credeţi — unde patronul magazinului universal din localitate avea un ochi la ceafa. Avea capul ras şi tatuat. Ochii din faţă era căprui, dar cel din spate era albastru. In zilele friguroase, din el curgea un firicel sângeriu.

Îşi ţinea mai tot timpul pălăria de cowboy pe cap.

Veneau oamenii de la kilometri depărtare să-l vadă. Aduceau diverse lucruri ca să-l plătească pentru serviciile lui, căci putea să arunce blesteme sau să prepare diverse poţiuni. Lucrul pe care îi plăcea cel mai mult să-l primească drept plată era acel organ din corp din care el avea deja în plus. Ochii.

Îi prăjea. Spunea că erau crocanţi şi săraţi, buni de mâncat cu muştar.

M-am cutremurat. Desenasem doar ochi săptămâni întregi după ce îl văzusem, mâzgălindu-le conturul şi colorând irisul până când tata mi-a aruncat privirea lui care spunea că probabil n-ar fi trebuit să mai fac aşa ceva.

— Te simţi bine? mormăi Graves fară să mişte din buze.

— Da, mă gândeam şi eu. La ochi.

Ridică uşor din umeri sub haina lui neagră de toate zilele.

O purta peste tot. Îmi dădea totuşi o senzaţie de bine.

— Ştiu ce vrei să spui.

Am simţit din nou senzaţia familiară de greutate pe suflet. Nu cred că ştii. Am deschis gura să-i spun, dar am închis-o la loc. Deja cunoscuse mult prea multe lucruri din Lumea Reală. Îi era de ajuns. Când colţii lui Ash îi pătrunseseră în came, îi furaseră vechea viaţă. Ce conta că era o viaţă pe care Graves nu şi-o dorea. Tot eu eram vinovată.

— Zi şi tu, zise el puţin mai tare, ar putea oare să fie mai evident faptul că ăştia sunt cu ochii pe tine? Şi nu putem să avem încredere în niciunul.

Benjamin trase puternic aer în piept.

— După mine, cam singurii în care putem să ne încredem sunt vârcolacii. Graves îşi îndesă mâinile în buzunare, păşind alături de mine cu picioarele lui lungi de greiere. Asta până aflăm cine e trădătorul.

Christophe ştie. Am strâns din buze ca să ţin secretul, inainte petreceam atât de multă vreme singură cât timp tata ora plecat şi îmi doream foarte mult să am pe cineva în preajmă. De când ajunsesem aici fusesem rareori singură. Haosul din faţa Şcolii lăsase loc unei confruntări între băieţii vârcolaci şi mine şi băieţii djamphiri care încercau să-şi dea seama ce să facă cu mine, până când în sfârşit cineva a lost trimis nu ştiu unde cu un mesaj. Ordinele s-au primit i And stăteam pe treptele de la intrare, în lumina slabă a soarelui, mi-era frig şi mă simţeam murdară şi extrem de expusă.

Două minute mai târziu, Benjamin şi oamenii lui îşi facuseră apariţia la Şcoală, mă duseseră în camera mea şi nu mai plecaseră de atunci. Puteam să închid uşa şi să rămân singură, într-un fel, dacă n-aş fi avut senzaţia ciudată că şi aerul parcă avea urechi.

— Ham-ham, căţeluş! spuse cineva din spatele meu, dar atât de încet încât nu mi-am dat seama cine era.

Şi mulţi dintre ei nici nu deschideau gura prea des.

Graves se roti cu o mişcare ciudat de graţioasă. L-am apucat de braţ. Un piedestal de lângă el se clătină un pic şi împroşcă praful de pe globul de piatră lucios cocoţat pe el.

— Terminaţi! am spus. Toţi! Isuse Hristoase!

Toţi înlemniră. Chiar şi Graves, care îmi aruncă o privire piezişă. Ochii lui verzi scânteiau.

Am hotărât măcar o dată să încerc să dau şi eu dovadă de tact.

— Voi puteţi să mergeţi mai departe. Sunt sigură că poate să-mi arate Graves drumul. Şi dacă nu, pun pariu că oricum pot să-l găsesc şi singură. S-o găsi cineva care să mă îndrume sau să mă ducă acolo.

Benjamin trase din nou aer în piept, de parcă doar ce l-aş fi pălmuit.

— Milady, nu putem.

Din nou cuvântul ăsta. Milady. Aşa cum îi spuneau şi Annei. Nu ştiam prea bine ce să cred.
— Ba puteţi foarte bine.
L-am tras uşor pe Graves de braţ. El se potoli vizibil. Era uimitor. Un vârcolac turbat şi un loup-garou, şi eu îi manevram de parcă erau nişte bagaje. Erau mai puternici şi mai rapizi decât mine — cel puţin până când ajungeam la maturitate — dar erau băieţi.
Nu eram sigură dacă băieţi ar trebui să însemne că erau reduşi sau de neînţeles. Oscilam între cele două epitete, alături de otrăviţi din plin cu testosteron.
— Nu putem.
Benjamin o spuse sec. Ca şi cum asta era.
M-am zbârlit.
— Voi o s-o întindeţi spre camerele voastre şi Graves o să mă ducă la Consiliu sau ce-o fi.
— Noi suntem Garda ta.
Benjamin începea să aibă tonul de „Eşti aşa de proastă!”. Presupun că era corect de vreme ce şi eu eram impertinentă. Dar totuşi!
— Ai mai spus asta de un milion de ori, dar până acum n-ai făcut decât să…
— Nu putem să facem asta sub nicio formă.
Leon era singurul care vorbise. Avea o voce uimitor de puternică pentru un puşti aşa de spălăcit şi şters. Benjamin îţi dădea senzaţia că era bătrân, şi la fel şi tipul ăsta.
— Dacă nosferaţii — sau oricine altcineva — ne atacă şi se apropie de tine, noi trebuie să îi îndepărtăm. Sau să murim încercând să te apărăm. Noi suntem ultima linie de apărare.
— Gărzi de corp, adăugă unul dintre tipii blonzi cu o voce clară de tenor. Dar de ce ne-au ales pe noi…
— Ea încă nu ştie destul de multe încât să poată alege, şi nu s-au ţinut Probele, spuse Benjamin ferm. Aşa că rămâne de datoria noastră. Hai să nu mai tragem de timp! Milady.
Consiliul aşteaptă.
— Spune-mi Dru. L-am strâns pe Graves de braţ, sperând că o să înţeleagă mesajul. Dar nu sunt sigură că am nevoie de gărzi de corp.
De cum am rostit cuvintele, mi-am dat seama că era o minciună. Poate că tactul îl facu pe Benjamin să ofteze. Nu şi dădu ochii peste cap şi nici nu păru lezat, ceea ce era al naibii de nobil din partea lui.
bineînţeles că aveam nevoie de gardă de corp. Acum că _ vampirii ştiau că eram în viaţă, acum că ştiam că există un trădător în Ordin, aveam nevoie de gardă de corp mai mult ca niciodată.
Doar că nu eram prea sigură dacă puteam să mă încred în cineva. In afară de Graves, adică.
Şi de Christophe, şopti o voce timidă din interiorul meu. Nu am luat-o în seamă însă.
— Bine.
I-am dat drumul lui Graves, gândindu-mă că nu avea să aibă vreo răbufnire violentă şi să lase lat pe cineva. Insă el îşi îndreptă umerii şi se trase de mâneci de parcă fusese ideea lui să se oprească şi să-şi aranjeze haina, şi îmi aruncă încă o privire furişă şi plină de subînţeles.
— Atunci am face bine să plecăm. Probabil că am întârziat deja, am spus.
— Nu destul, mormăi Leon şi slobozi un râset straniu. Dar n-au de ales, trebuie să aştepte când e vorba de o svetocha.
Am conchis că nu-mi plăcea prea mult de el şi l-am tras pe Graves de braţ ca să văd ce face. El facu un singur pas în spate şi imediat ce i-am dat drumul se mişcă rapid din nou în faţă, de parcă era într-o paradă militară. Îşi ţinea bărbia ridicată şi un muşchi din obraz îi zvâcnea.
Benjamin ne conduse prin alte coridoare unde pătrundeau razele soarelui, şi aveam o senzaţie neplăcută, şi nu doar din cauză că nu luasem micul dejun.

— Pe aici.
Benjamin arătă spre nişte uşi duble imense. Erau din stejar masiv şi legate cu fier, iar în lemn fuseseră sculptate nişte linii adânci şi subţiri. Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că liniile formau o faţă puternic stilizată, cu nişte ochi pătrunzători care păreau că aruncă flăcări. Şi o gură deschisă atât cât să iasă la iveală nişte colţi. Spaţiul mic dintre cele două uşi se suprapunea cu vomerul nasului

lung şi coroiat, şi tâmplele îmi zvâcniră o clipă. Simţeam medalionul mamei cald pe coşul pieptului şi-mi dădea o senzaţie de linişte.

Faţa sculptată părea înfometată, şi am avut deodată certitudinea că nu voiam să intru înăuntru.

Dar ce poţi să faci când un grup de băieţi se uită la tine şi aşteaptă să te mişti? Nu poţi să dai înapoi ca o fricoasă. Graves se încruntase uşor şi îmi doream să fi avut timp să vorbesc cu el. Între patru ochi.

— Cum sunt?

Am încercat să nu par ca un copil care se teme de bau-bau şi mi-am dat părul după ureche cu gesturi febrile.

— Nişte tâmpiţi, răspunse Graves prompt. I-au interogat pe Bobby şi pe Dibs în acelaşi timp. Aproape că l-au făcut pe Dibs să plângă. Dar nu sunt decât nişte ticăloşi.

Benjamin tuşi. Se înroşise puţin.

— Ei alcătuiesc Consiliul. Capetele Ordinului, fiecare dintre ei un luptător împotriva întunericului. N-or să-ţi facă niciun rău, Milady. Tu eşti speranţa noastră cea mai mare din ultimii douăzeci de ani.

Asta da declaraţie! Am deschis gura, dar el făcu un pas Înapoi.

— Noi o să te aşteptăm aici. Miji ochii spre Graves, privi ndu-l cu subînţeles. Şi el, dacă vrea.

— N-am de gând să plec nicăieri.

Graves îşi încrucişă braţele la piept şi se sprijini de peretele dintre două piedestale de marmură goale. Draperiile de catifea care îl încadrau îl faceau să pară şi mai neîngrijit şi nebărbierit. Începea să i se vadă din plin barba mijită. Nu-mi imaginam că metişilor asiatici le mijeşte vreodată barba. Asta îl facea să nu mai pară că avea obraji de copil mic şi noua expresie uşor zeflemitoare pe care o afişa îl prindea bine.

Când eram în Dakota, părea mai înflăcărat, sau îndurerat. Avea doza aia de disperare pe care o au cei singuri — oile negre, cei desprinşi din gloată. Cred că şi oamenii normali pot să adulmece aura celui care simte că nu-şi găseşte locul nicăieri. Se vede din plin la puştii cărora li se pune piedică sau care sunt bătuţi, pe seama cărora se fac glume proaste şi sunt agresaţi fară milă tot timpul.

Acum avea un zâmbet amar şi părea că nu-l mira nimic.

O schimbare mare de tot!

Am înghiţit cu noduri. M-am apropiat de uşi, iar talpa adidaşilor amortiza zgomotul paşilor.

— Dru.

Graves îşi aprinse bricheta şi l-am auzit cum trage din ţigară. Băiatul ăsta avea să se îmbolnăvească de cancer la plămâni cât de curând. Oare un loup-garou putea să aibă cancer?

Oare dacă m-aş duce la cursurile de aici, aş putea să întreb asta?

— Ce e?

M-am oprit, dar nu m-am întors. Nu slăbeam din ochi uşa. Auzisem câte ceva despre Consiliu. Dar nu îndeajuns ca să ştiu şi altceva în afară de faptul că Anna făcea şi ea parte din el. Oare era şi ea înăuntru? Graves nu spusese nimic cum că ar fi văzut şi altă svetocha. Existenţa ei trebuia să fie secretă.

Anna. Am simţit un fior pe şira spinării. Încercase să mă facă să cred că pe mama Christophe o omorâse. Încă nu puteam să înţeleg de ce, asta doar dacă nu cumva îl ura pur şi simplu.

Christophe lăsase să se înţeleagă că Ordinul avea ceva cu vampirii. Dar se părea că şi în sânul lui era dezbinare.

Ai crede că oamenii se aliază, dar dacă am văzut un lucru peste tot în America, ăsta e că oamenii îşi taie tot timpul craca de sub picioare. Graves dădu fumul afară cu putere.

— Nu mă mişc de aici. Doar să ţipi dacă e ceva şi vin imediat.

— Mersi. Puneam mâna în foc că aşa ar face. Am încercat să nu mi se citească pe faţă cât de mult îmi plăcea gândul. Nu-ţi face griji! Am reuşit să vorbesc fară să se simtă în glasul meu că eram puţin ameţită. Totul o să fie bine.

Mă întrebam de câte ori spusese şi tata asta fară să creadă. Gândul a fost ca o pişcătură într-un loc amorţit din piept şi, când am păşit înainte, linia care se suprapunea cu nasul chipului sculptat de pe uşă se lăţi. Uşile se deschiseră Iară zgomot, şi am văzut un hol scurt cu mochetă roşie şi o altă

ușă mai mică în capăt.

Mi-am îndesat mâinile în buzunarele blugilor și am dat ile cuțitul cu arc în buzunarul drept. Îl strecurasem acolo când mă îmbrăcasem în baie și am verificat să mă asigur că mi se vedea umflătura sub tivul hanoracului lung și gri.

N-ai de unde să știi. Și după tot ce se întâmplase, a naibii să fiu dacă aveam de gând să merg undeva neînarmată.

Capitolul 4

Nu știam sigur la ce să mă aștept. Dar în niciun caz la patru tipi care arătau a adolescenți și doi care păreau trecuți de douăzeci de ani și care stăteau tolăniți pe niște canapele. Unul dintre ei fuma un trabuc gros cât două degete de-ale lui.

Camera nu avea ferestre și în șemineul masiv din piatră ardea focul, trosnind zglobiu. Piele neagră, un covor vechi roșu-închis care părea să fie persan, iar pe polița șemineului erau vaze de cristal cu lalele albe. Unul dintre djamphiri părea cam de douăzeci și cinci de ani și după înfățișare ai fi zis că era din Orientul Mijlociu. Lăsă în jos ziarul în spatele căruia se ascundea și mă măsură de sus până jos cu niște ochi negri ca tăciunele. Purta blugi și o cămașă albastră țeapănă cu pliuri care păreau apretate.

Mi-am amintit că tata folosea spray de apretat până când am refuzat să mă mai ating de chestia aia și a trebuit să-și calce singur blugii. Însă se convinsese în scurt timp că nu merita osteneala. Pentru o clipă m-am simțit din nou de doisprezece ani, călcând rufe și inhalând mirosul de spray de apretat și balsam de rufe în timp ce tata juca „Douăzeci de întrebări din Lumea Reală” cu mine și încărca magaziile armelor. Cum distrugi spiritele-carcalaci? Care sunt cele cinci semne prin care se deosebește un loc de întâlnire al celor din Lumea Reală? Care sunt regulile într-un magazin adevărat de obiecte oculte?

Am îndesat amintirea undeva într-un sertăraș ascuns, cutremurându-mă aproape. Ai crede că dacă exersam destul de mult, aș fi putut să nu mă mai gândesc la lucruri care dor.

Cea de-a două ușă — din mahon, nesculptată, care dădea impresia că era destul de grea în ciuda faptului că balamalele nu scârțâiră deloc — se închise ușor în urma mea.

— Dumnezeule mare! Un djamphir roșcat cu o grămadă de pistrui care cumva nu voia să pară că rămăsese cu gura căscată sări în picioare. Milady!

Se auzi un murmur și toți se ridicară în picioare. Am înghițit cu noduri, dorindu-mi să nu fiu îmbrăcată în blugi și cu hanoracul gri care cunoscuse cu siguranță și zile mai bune. Măcar de data asta părul nu-mi mai stătea zburlit ci îmi cădea pe umeri în bucle moi. Dar asta era situația ideală ca să înceapă să se încrețească și să mi se zbârlească. Aveam parcă privirea încețoșată și mă simțeam buhăită la față.

— Milady, îl îngânară încă doi.

Era cât pe ce să mă uit în spate să văd cu cine naiba vorbeau. Am înghițit din nou cu noduri. Parcă aveam o piatră in gâtlej.

— Am venit să dau raportul.

Super, Dru. Parcă ai fi Minnie Mouse.

— Dacă, ăăă, am întârziat, e din cauză că…

Cel care fuma trabuc făcu o reverență în fața mea cum nu mai văzusem decât în filmele istorice de la miezul nopții care alocaseră un buget considerabil costumelor.

— Este plăcerea noastră să te servim noi, și nu invers. Intră! Vrei o cafea? Ai luat micul dejun?

Sau mai degrabă cina, de vreme ce Școala funcționează noaptea. Ce naiba? Am clipit.

— Hm. Ăsta e Consiliul, nu? Cel formal, nu?

— Copilă scumpă, se auzi vocea celui care semăna cu un arab. Avea un vag accent britanic. Aici noi nu punem mare accent pe ceremonie. Și ce ți s-a spus de noi?

— Am crezut că…

Se dădu o luptă în mine între instinctul de a păstra secretul și curiozitate, și cea din urmă câștigă

timid.

— Am crezut că şi cealaltă svetocha — Anna — face parte din Consiliu.

în cameră se lăsă tăcerea. Chiar şi focul din şemineu se mai domoli. Roşcatul se uită cu subînţeles la un blond slăbănog îmbrăcat cu un costum gri-cărbune care arăta de parcă ar fi fost imposibil să se şifoneze vreodată. Cel care semăna cu un japonez autentic, nu metis ca Graves, îşi netezi pieptarul cămăşii gri de mătase cu guler înalt.

— Copila mea. Cel cu faţă de arab ridică din sprâncene şi mi-a venit deodată să-i trag un pumn în faţă dacă mi se mai adresa vreodată aşa. De unde ai auzit asta?

A trebuit să mă străduiesc să-mi descleştez pumnii şi să-mi relaxez umerii. Tata spunea că nu trebuie să-ţi bagi capul între umeri când stai în poziţie de drepţi; doar asta însemna să stai în poziţie de drepţi.

— Am văzut-o. La cealaltă Şcoală, la şcoala de corecţie. Şi Dylan… Am simţit cum gândul mă loveşte din nou din plin. Dylan probabil că e mort, am spus, de parcă doar ce-aş fi realizat lucrul ăsta. Şcoala a fost atacată. Aveau cu ei o Aruncătoare de foc. Aşa îi spuneau toţi. O femeie-vampir care putea să dea foc din privire.

Nimeni nu spunea nimic. Se uitau toţi la mine. Eu nu mi-am scos mâinile din buzunar. Simţeam mânerul cuţitului alunecos din cauza mâinii care-mi transpirase. În locul gol din pieptul meu îmi clocotea de săptămâni întregi un ghem de furie dureroasă, de când tata nu se mai întorsese acasă în seara aceea.

Ultima seară când mi s-a mai părut ceva normal. Care de fapt nu fusese niciodată cu adevărat ce se cheamă „normal”. Dar pentru mine era destul de bun, şi acum îmi lipsea mult de tot.

Acum golul din pieptul meu nu mai era deodată decât atât — o gaură. Amorţită şi cufundată în beznă. Ceea ce era o uşurare.

— Era roşcată, am adăugat eu stânjenită. Femeia-vampir, vreau să zic. Aruncătoarea de foc. De-abia am reuşit să scăpăm.

Un murmur se iscă în rândul lor. Începuseră să li se vadă semnele transformării, adevărata lor natură care ieşea la iveală. Li se iţiră colţii de sub buza de sus, părul le viermuia de şuviţe blonde sau, din contră, se închidea la culoare, şi deodată mi s-a amintit într-un mod neplăcut cât de puternici, rapizi şi periculoşi erau tipii ăştia.

Şi eu nu aveam decât un cuţit cu arc cu lama de argint. Dar ajunsesem până aici; n-aveam de gând să mă las speriată de nişte creaturi pe jumătate vampiri.

Cel puţin nu prea mult.

Nu cât să se vadă.

— Să văd dacă te-am înţeles bine, spuse arabul.

Acum ochii îi ardeau ca nişte tăciuni aprinşi şi părul i se ondula uşor şi şuviţe negre ca smoala i se vedeau prin părul castaniu foarte închis.

— Ai văzut-o pe Lady Anna în persoană? La o şcoală… satelit? Acolo unde ai stat până acum câteva zile?

Am încuviinţat.

— Christophe intenţiona să mă aducă aici. Nu ştiu cum am ajuns acolo, dar păreau să mă aştepte. Dar pe urmă Dylan a aflat că nimeni nu ştia că eram acolo — a spus ceva despre o zonă de ecranare şi… şi… Nu-mi mai găseam cuvintele, apoi le-am găsit. N-aţi mai auzit toată povestea asta?

— Nu chiar. Vârcolacii ştiau foarte puţin şi Supusul nu a putut fi interogat. Tipul care semăna cu un arab le aruncă o privire celorlalţi. Şi Reynard e, aşa cum îi stă în obicei, de negăsit când trebuie să răspundă la întrebări. Aşa că vino şi stai jos. Vrei să iei micul dejun?

Stomacul îmi ghiorăi la gândul mâncării.

— Nu, mulţumesc. O să iau ceva de la cantină mai târziu.

M-am gândit că refuzul era destul de politicos.

— Eşti sigură?

Semnele transformării nu i se mai vedeau şi acum se preschimbase într-un tip foarte chipeş până în douăzeci şi cinci de ani, dar cu ochi foarte bătrâni. Am avut deodată certitudinea că tipul era chiar mai bătrân decât Christophe. Vârsta li se vedea undeva în adâncul pupilei, şi toţi aveau

încremenirea nefirească pe care o văzusem doar la djamphirii mai bătrâni.

Şi la Christophe. Isuse! încercam să nu mă gândesc la el, căci de fiecare dată când o făceam fie simţeam un val de căldură cum mă cuprinde, fie un fior de gheaţă. Termostatul meu interior era dat rău peste cap. Şi urmele de muşcătură de la încheietura mâinii prinseseră coajă şi se vindecau, dar reacţionau şi ele ciudat.

Dar cel puţin, când mă gândeam la Christophe, golul din pieptul meu părea mai uşor de îndurat. Nu era mai mic, dar mi-era mai uşor să-l suport. Aşa cum faptul că eram cu Graves făcea să mi se pară că puteam să fac faţă tuturor lucrurilor, atâta timp cât el stătea acolo şi se uita la mine întrebându-mă din ochi ce aveam de gând să fac.

Le-am surprins privirile şi felul în care se uitau la mine, şi asta mi-a amintit de copilăria petrecută după regulile drastice ale bunicii despre cum e să fii un vecin bun. Când eşti sărac lipit pământului, bunele maniere sunt tot ce ai, spunea ea mereu. Aşa că foloseşte-le.

— Dacă mănâncă toată lumea, nu m-ar deranja să iau şi eu o muşcătură.

Aproape m-am făcută mică de frică imediat ce-am rostit cuvântul. Sunt într-o cameră plină de tipi pe jumătate vampiri şi eu rostesc cuvântul ăsta?

Dar, dacă stăteam să mă gândesc, şi eu eram pe jumătate vampir, nu? De fapt, doar a şaisprezecea parte, spusese Christophe. Toţi eram a şaisprezecea parte vampiri. Era o chestiune de genetică.

Dumnezeule, tată, de ce nu mi-ai spus? Dar n-aş fi putut niciodată să-l întreb asta chiar dacă ar mai fi fost în viaţă.

O aşchie de gheaţă mi se înfipse în gât. Tata nu pomenise niciodată nimic despre asta. Doar mă avertizase în privinţa vampirilor, şi am aflat asta în mare parte ascultând pe la colţuri şi pe ceilalţi vânători. Ca de exemplu prietenul lui, A ugustine, care se dovedise că era şi el djamphir, şi că facea parte din Ordin.

Şi care dispăruse şi el. Mă gândeam foarte mult la Augie in ultimul timp.

— Am fi onoraţi. Arabul făcu din nou o plecăciune, de data asta mai puţin rigid. Eu sunt Bruce. Conducătorul provizoriu al Ordinului.

Bruce? Nu se poate. Impulsul nebun de a chicoti mi se ridică în gât, se întâlni cu piatra care stătea ca un nod acolo şi se ostoi cu un reflux arzător, ca de acid.

— Provizoriu? mi-a scăpat mie fără să vreau.

— Da, când conducătoarea noastră, Lady Anna, nu e cu noi îi ţin eu locul.

îşi îndreptă umerii şi ceilalţi se mai relaxară puţin.

Bine că ştiu. Acum că mă gândesc, Anna avea ceva care aducea a Scorpie-Şefa.

Nu mi-am luat mâna de pe cuţitul cu arc.

— Şi mai ales de vreme ce Lady Anna e în vacanţă pentru două săptămâni, glăsui roşcatul.

Cealaltă cameră în care se intra din biroul fară ferestre, ca să-i zic aşa, era o încăpere lungă, cu o masă lustruită oglindă în centru care s-ar fi încadrat în peisaj în Camelot, la curtea regelui Arthur, doar că era dreptunghiulară. Altă masă — care nu era mai mare decât un raft — se întindea în partea stângă, plină de farfurii aburinde care emanau miros de mâncare. La capătul mesei erau o urnă de argint şi alt obiect masiv tot din argint. Trei sticle de vin stăteau în poziţie de drepţi, una într-un recipient argintiu cu gheaţă zdrobită. Celălalt obiect masiv argintiu de pe masă era un samovar, puteam să bag mâna în foc.

Nici n-aş fi ştiut măcar ce era un samovar dacă eu şi cu tata n-am fi dat peste o adunare de-a vrăjitoarelor rusoaice din Louisiana. Serios. Tipele deţineau o patiserie în New Orleans. Pe lângă asta, se mai ocupau şi cu blestemele, leacurile, poţiunile, şi ghicitul în nişte cărţi ciudate şi unsuroase decorate cu foiţă de aur.

Voiseră să rămân cu ele. Ca să învăţ, spuseseră. Dar tata clătinase din cap şi eu nu-i dădusem drumul la braţ deloc cât am stat acolo. Nu am gustat prăjiturelele asortate cu care tot mă îmbiau. Bunica mă învăţase că mâncarea putea să ascundă o capcană uneori.

în mâncare stă puterea femeii. Înainte să înghiţi momeala, uită-te după cârlig, Dru! Ţine minte ce-ţi spun acum.

Ai crede că te obişnuieşti să auzi vocile morţilor răsunându-ţi în cap, dar nu-i aşa. Aşa sunt uneori amintirile — te iau prin surprindere, te năpădesc cu viteza unui spirit-carcalac şi rămâi clătinând din cap şi încercând să-ţi dai seama unde eşti în prezent.

Scaunele erau nişte tronuri din lemn bogat sculptate, cu perne uzate roşii din păr de cal. Pereţi de piatră, podea din lemn de esenţă tare şi miros de nopţi pierdute şi fum de trabuc. Toate izurile astea se luptau cu mirosul dumnezeiesc de cafea şi mâncare. În colţuri nu erau pânze de păianjen prăfuite ca la cealaltă Şcoală. Întreaga clădire era imaculată, într-un fel care mă nelinişte puţin.

Şi nu era numai asta! Dar tot ce ţinea de locul ăsta era al naibii de dubios. Dacă aici trebuia să fiu trimisă când elicopterul ăla m-a luat din infernul alb din Dakota, nu ştiam dacă trebuie să mă simt uşurată.

Bruce îmi făcu semn spre capul mesei, de parcă eram un demnitar venit în vizită.

— Te rog. Vrei cafea? Şi ce preferi la micul dejun? Sau la cină, dat fiind programul nostru.

Toţi se uitau la mine. Mă simţeam din nou ca fata nou-venită din şcoală, doar că acum eram cu profesorii.

— Da, vreau cafea. Şi, ăăă, mâncare. Uitaţi cum stau lucrurile, am crezut că o să fiu…

— Toate la timpul potrivit. Bruce era pur şi simplu imperturbabil. Noi nu suntem de principiul că trebuie să te grăbeşti.

— Da, m-am cam prins de asta. Am fost prizonieră săptămâni întregi într-un loc de la capătul pământului unde vampirii ne atacau tot timpul, am răspuns, şi n-a fost nevoie să mă străduiesc să par sarcastică. Nu sunt chiar aşa de sigură că sunt în siguranţă nicăieri, decât singură. Aşa că vreau să terminăm odată.

Şi să mă întorc la Graves.

Pentru că golul din mine chiar se micşora când era Graves în preajmă. Dar totuşi nu voiam să mă gândesc cât de în siguranţă mă simţeam cu Christophe. Nu era relevant, nu? Nu când tot dispărea de lângă mine.

începeam să urăsc ca oamenii să se facă nevăzuţi când mi-era lumea mai dragă.

Urmele de colţi de la încheietura mâinii stângi zvâcniră din nou, dar slab. Eram bucuroasă că aveam mânecile trase. Amintirea se trezi involuntar, colţii lui Christophe înfipţi în carnea mea. Fusese nevoit să facă asta ca să ne salveze — dar nu fusese deloc plăcut. Şi a naibii să fiu dacă aveam de gând să le pomenesc ceva tipilor ăstora spilcuiţi.

Corzile vocale îmi îngheţaseră. Totul îngheţase în mine. Un gând reuşi să iasă la iveală în ciuda agoniei neîndurătoare care se adâncea tot mai mult.

… te rog nu te rog nu nu din nou te rog nu nu nu…

Dar mai reuşi să iasă la suprafaţă o dată, şi de data asta a fost cel mai rău, pentru că degetele groaznice care scurmau nu trăgeau de nimic fizic. Râcâiau, se înfundau şi se răsuceau în mine. In acea parte din mine care nu era altceva decât eu însămi, miezul invizibil al fiinţei mele.

Aş numi-o suflet, dar nu cred că se potriveşte cuvântul. Dar ceva mai apropiat ca sens nici nu pot să găsesc.

Degete care scurmau, râcâiau, trăgeau, rupeau, sfâşiau, lucruri invizibile din mine care erau trase afară. Apoi m-am trezit că ţâşneşte ceva din mine. Am dat capul pe spate şi respiraţia mi se opri în gât. Graves scoase un sunet strangulat de groază şi încercă să mă tragă deoparte.

Christophe îşi smuci capul pe spate, colţii lui ieşiră din carnea mea şi am simţit ceva care mă strângea de încheietură, sub degetele lui care mă ţineau strâns de mână, aproape să mă învineţească. Christophe dădu aerul afară din piept cutremurându-se, şi Graves încercă din nou să mă tragă de lângă el. Braţul meu se întindea moale între ei, parcă era de plastilină. Umărul mă durea îngrozitor şi nu puteam să scot niciun sunet.

Tăcerea care se lăsă apoi nu era deloc liniştitoare. Am tras scaunul din capul mesei, m-am aşezat pe el şi le-am aruncat o privire încruntată. Aşa-zisa pernă era tare ca piatra şi spătarul nu era nici el mai comod. Şi am fost nevoită să iau mâna de pe cuţitul din buzunar ca să mă aşez jos.

Era o dimineaţă urâtă şi devenea din ce în ce mai rău.

Unul dintre djamphirii tăcuţi, cel cu pielea neagră ca tăciunele şi dinţi şocant de albi, râse.

Dreadurile i se mişcară când o porni cu paşi apăsaţi spre masa-bufet. Dintre toţi, el era singurul îmbrăcat în blugi uzaţi şi tricou.

— Nu e nicio îndoială că e fiica lui Elizabeth.

Felul în care vorbi, clar şi apăsat, îl facu să semene cu un elev de seminar. Dar facea pauze ciudate între cuvinte, exact ca Dylan sau Christophe. Ca şi cum traduceau mintal din altă limbă. Ca un accent vag. Altul decât cel nazal şi plat de yankeu pe care îl au aproape toţi cei care locuiesc deasupra liniei Mason-Dixon.

Eu nu am accent. Cei din nord vorbesc doar ciudat.

— De parcă mai încăpea vreo îndoială. Bruce vorbi pentru prima dată pe un ton tăios. Ajunge să te uiţi la faţa ei ca să te convingi de lucrul ăsta.

Am încleştat pumnii sub masă. Tata nu-mi spusese niciodată că semănăm cu mama, în afară de faptul că mai spunea o vorbă despre părul meu din când în când.

— Aţi cunoscut-o toţi pe mama?

— Eu da, spuse încet tipul japonez. Şi Bruce şi Alton, cred. Tu, Marcus?

Blondul slăbănog îmbrăcat în costum gri clătină din cap.

— Ea a fost înainte să fiu eu în Consiliu.

Celălalt blond îşi răsfiră mâinile; îşi lăsase trabucul în cealaltă cameră. Avea părul des şi creţ şi pentru o clipă am simţit că mă ia cu leşin. Cineva furase o şuviţă de-a lui Christophe de pe noptiera mea — să nu întrebaţi cum a ajuns acolo, era un suvenir, aşa spusese el — şi lăsase în loc un fir de păr lung, blond şi creţ. Ar fi putut să fie o grămadă de profesori sau elevi de la cealaltă Şcoală. Inclusiv Dibs, cel timid şi blând.

în momentul ăsta bănuiam pe toată lumea. Mai puţin pe Graves. Şi pe Christophe.

— Deci unii dintre voi aţi cunoscut-o. Atunci ştiţi şi că cineva din Ordin a trădat-o. Mi-am înfipt degetele în palme. Anna mi-a arătat stenograma convorbirii.

încremeniră din nou cu toţii. Bruce, care era în dreptul bufetului, se întoarse într-un final cu faţa la mine şi mă fixă cu ochii lui negri măriţi.

— Ce-ai spus?

Japonezul icni, de parcă mă dezbrăcasem sau trăsesem vreun vânt.

Am respirat adânc. Isuse, tipii ăştia nu ştiau nimic. De ce aşteptaseră zile întregi până să mă interogheze? Deşi părea mai degrabă că eu îi luam pe ei la întrebări. Stomacul îmi ghiorăi din nou.

— Mi-a arătat o stenogramă. Doar că Dylan a spus că nu era originalul, ci o variantă modificată. Mi-a dat o copie a originalului. E la Christophe.

Tăcere. Îşi tot aruncau priviri furişe. Se priveau cu subînţeles, doar că eu habar n-aveam ce voiau să spună. Tăcerea ora aşa de densă că puteai s-o tai cu o… lingură ieftină de plastic cu dinţi de furculiţă.

— Reynard. Blondul în costum gri vorbi în sfârşit şi rosti numele lui Christophe ca o imprecaţie. Mereu crede că le ştie el pe toate.

— În cazul ăsta, chiar e foarte probabil să ştie, spuse Bruce, părând să oscileze între amuzament şi îngrijorare, l'oate că ar trebui să auzim toată povestea. Eşti un mister, Milady. Luminează-ne!

De-abia m-am abţinut să-i spun să-mi zică Dru. Pe de o parte, apelativul ăsta mă făcea să mă simt de parcă eram prizonieră undeva cu o gaşcă de tocilari care joacă Temniţe yi Dragorii. Or fi ei oameni de treabă, dar uneori îţi doreşti sa vorbească precum nişte fiinţe umane.

Pe de altă parte, tipii ăştia erau probabil destul de în vârstă ca să-mi fie taţi. Sau chiar mai bătrâni. Nu mă simţeam in largul meu să mă trag de şireturi cu ei.

Un nod de panică nebună mi se puse în gât; a trebuit să mă chinui de două ori să îl înghit şi m-am înfiorat în sinea mea. Începeam să înţeleg că situaţia nu avea să devină deloc mai uşoară.

— OK. Am inspirat adânc. Vreţi să ştiţi toată povestea? Hi ne. A început când am împuşcat un zombi. Dar nu era un zombi obişnuit. Era tata.

Şi ca să fie şi mai rău, vocea îmi tremură când am rostit ultimul cuvânt. Cum aş putea să explic unui grup de djamphitce însemna să împuşti un zombi care era tatăl tău, pentru numele lui Dumnezeu?

— Cred că ar merge mai uşor dacă ai mânca mai întâi ceva. Apropo, eu sunt Alton.

Puştiul cu pielea tăciune îmi zâmbi cu blândeţe şi dinţii Im albi se iviră din nou. Toţi arătau ca într-o reclamă la şampon, sănătoşi, fară coşuri, perfect proporţionaţi, un grup de tineri chipeşi. Hainele le stăteau pe ei de parcă erau bucuroase să îmbrace astfel de supermodele. Şi hop şi eu, îmbrăcată în blugi şi cu un hanorac uzat. Ca să nu mai zic de părul meu — parcă îl şi simţeam cum începe să se zbârlească. Era exact genul de situaţie în care fiecare fir dus la hanorac şi fiecare cârlionţ încep să-şi facă de cap.

Şi fiecare din tipii ăştia ar putea probabil să mă omoare fară să se gândească de două ori, asta dacă nu acţionam eu înaintea lor şi dacă nu aveam o armă de foc.

Deci trebuia să mă folosesc de creier. Dar eram atât de obosită!

— Eu sunt Dru, am spus mecanic şi m-am gândit că bunica ar fi fost mândră în sfârşit de manierele mele. Dru Anderson.

— Asta e vreo poreclă? Tipul japonez era cel care mă întrebă. Apropo, eu sunt Hiro. Mă bucur să te cunosc.

Sunt sigură că eşti de-a dreptul încântat.

— O să dureze ceva până o să termin tot ce am de spus.

Şi încă nu ştiu ce o să omit. Îmi simţeam palmele umede.

Le-am şters de blugi. Îmi doream ca scaunul să nu fi fost aşa de tare. Dar dacă m-aş ridica în picioare ar fi ciudat.

Mai ciudat decât e. Poate. Nu ştiu.

Hiro îmi aruncă o privire care nu putea fi descrisă altfel decât drept duioasă. Trase încet scaunul din stânga mea şi se aşeză.

— Noi suntem kouroi. Djamphiri. Noi dispunem de cât de mult timp vrei, draga mea. Asta e tot ce avem.

Asta ridica altă întrebare.

— Câţi ani… vreau să zic că sunteţi în vârstă. Mai bătrâni decât mulţi djamphiri pe care i-am văzut. Şi Benjamin, el e mai bătrân decât Christophe. Voi… noi… cât timp…?

Am conchis că nu puteam să mă includ şi eu printre ei. Sau puteam? Dumnezeule, aveam atât de multe întrebări, că nici nu era măcar amuzant.

— Cât trăiţi voi?

Bruce apăru din senin lângă mine. Mi-am înăbuşit impulsul de a tresări şi am simţit miros de apă de colonie şi balsam de rufe purtate de o boare caldă. Niciunul nu mirosea cum mirosea Christophe — mirosul de mere cu scorţişoară care îl însoţea peste tot nu îl mai emana niciun alt djamphir. Mă întrebam de ce. Cum aş putea să-i întreb? Hei, voi nu mirosiţi a patiserie. Care-i treaba?

— Noi suntem kouroi, repetă Bruce şi îmi puse o farfurie în faţă.

Jumătate de vafa belgiană, ouă jumări, o grămăjoară de bacon şi un vas mic din sticlă în care erau mingiuţe de pepene galben şi struguri, precum şi căpşuni tăiate în patru, care semănau cu nişte cheaguri de sânge.

— Trăim până când ne răpune întunericul nopţii. Ca şi nosferaţii, doar că nu avem… dizabilităţile lor.

— Cu excepţia foamei. Alton se juca cu vasul de argint care nu era un ibric de cafea. Întotdeauna cu excepţia foamei.

Foame. De ce nu i se spune sete? Locul ciudat din cerul Kiirii mele vibră. Locul care simţea savoarea lichidului cald, roşu, cu gust de sulfură de cupru. Locul care îmi declanşa un buton din cap şi mă transforma într-o fată din sticlă plină de frenezia lichidului roşu.

Şi mai era şi asta. Dumnezeule, acum că ştiam cum era sa vrei să bei sângele cuiva, mi-era al naibii de greu să mai găsesc ceva stabil în mine. Totul era o masă de lucruri mişcătoare care se schimbau înainte să apuc să pun mâna pe ele.

Mă holbam la mâncarea din faţa mea. Oare era vreo momeală ascunsă în ea? Mi-era prea foame ca să-mi dau seama. Nu aveam braţul tatălui meu de care să mă ţin.

— Încearcă să mănânci.

Bruce puse pe masă o furculiţă şi un cuţit. Dacă nu mă înşelam, erau din argint greu, lustruite de-ţi luau ochii. Sau aşa vedeam eu ca prin ceaţă.

Mă usturau ochii. Mâncarea din faţa mea se transformă în licăriri colorate.

— Oh, nu! Roşcatul părea îngrozit. Ce face?

— Kir, taci din gură! Bruce îmi întinse un şervet de bumbac. O să-ţi aduc nişte cafea, Milady. Nu e nicio grabă. Acum eşti în siguranţă.

Nu m-am obosit să-i spun că nu-l credeam. In schimb, m-am şters la ochii plângăcioşi, mi-am tras nasul şi am luat o bucată de bacon. Ar trebui să mănânc cât mai pot. Chiar dacă puseseră un cârlig în ea.

INTERMEZZO

Coridoarele de spital miroseau a durere şi Lysol. M-am ghemuit pe scaunul tare de plastic, cuprinzându-mi genunchii cu mâinile. Eram încă îmbrăcată cu blugii pe care-i purtam când mă întorsesem de la şcoală şi o găsisem pe bunica tot în pat, cu focul din vatră nl>roape stins şi vântul rece şuierând prin uşa întredeschisă.

Se agăţase de viaţă cât putuse pentru mine. O înfofolisem şi o pusesem în maşină, un Packard antic — care avea probabil mai mulţi ani ca tata — nutrind o oarece speranţă că nu avea să pornească. Dar pomi. Motorul se trezi huruind la viaţă şi bunica mormăise adormită că ura din tot sufletul să se ducă în oraş.

Drumul spre oraşul din vale dură o grămadă de timp şi mi-era teamă că bunica avea să plece dintre noi pe drum, înainte să o duc la spital. Am condus jumătate de noapte, şi când am ajuns acolo, cei de la camera de gardă i-au aruncat o privire şi mi-au luat-o rapid din braţe. A trebuit să caut camera până am găsit salonul unde o duseseră. Apoi au început întrebările.

Cine eşti? Cum o cheamă pe ea? Cine e cea mai apropiată rudă pe care o are? Câţi ani ai?

Eu spuneam întruna că tata era pe drum şi speram din toată inima că era adevărat.

Dar el era plecat, ca întotdeauna, şi nu urma să se întoarcă decât peste ceva timp.

Mi-am pus capul pe genunchi pentru o clipă, dar nu puteam să mă odihnesc. Era prea periculos. M-am ciupit din nou tare de braţul stâng. Deja începuseră să-mi apară vănătăi în locurile în care mă ciupisem toată noaptea.

În partea cealaltă a holului era zona de vizite. Scaunele de acolo aveau pemuţe, însă cel pe care stăteam eu era prea incomod ca să pot să dorm. Şi-n afară de asta, dacă se întâmpla ca doctorul să revină cu un poliţist sau asistent social, din locul de unde eram aveam trei căi de scăpare. Dacă mă mutam vizavi, aveam să fiu prinsă.

Schiţam cu degetele diverse tipare pe braţul scaunului. Mă mâncau de dorinţa de a desena. Îmi doream să fi avut hârtie şi creion. Mai era şi o fereastră, de unde se vedeau coroanele goale ale copacilor. Venise iama. Şi pe pervazul din faţa geamului stătea ghemuită bufniţa bunicii. Stătea de pază, ca şi mine.

Fusese în salon toată noaptea, în timp ce aparatele bipăiau şi respiraţia bunicii era din ce în ce mai slabă. Cocoţată pe pervaz, înfoiată, holbându-se cu ochii ei galbeni şi limpezi la mine. Când liniile de pe monitor care arătau activitatea inimii se aplatizară într-un final şi personalul medical se înghesui în jurul ei, încercând febril să lege de pământ un suflet care deja se eliberase din carcasa bătrână şi obosită, bufniţa dispăruse cât ai clipi din ochi. Eu mă dădusem înapoi, mă strecurasem pe uşă şi ieşisem pe hol. Cu cât eram mai ferită de privirile adulţilor, cu atât mai bine.

Am zgândărit coaja unei răni de la genunchiul drept prin blugii găuriţi. Mă lovisem destul de tare. Căzusem pe un deal când eram în căutare de ginseng american. Nu i se spune „bâta diavolului" degeaba. Era o plantă valoroasă, şi bunica avea mereu nevoie de ea. Mă certase când mă întorsesem acasă cu genunchii juliţi.

Bufniţa îşi înfoie penele. M-am retras în mine. Toată nefericirea care plutea în aer mă apăsa. Bunica mă învăţase cum să mă fac ghem şi să mă retrag în mine, să nu mai las să ajungă la mine trăirile celorlalţi din jur, care mă derutau. Dar harul pe care îl aveam nu-mi dezvăluise că bunica avea să mă părăsească.

Se crăpa de ziuă. Lumina cenuşie mătura orizontul. Nu voiam să o las aici, singură în locul ăsta care mirosea a clor şi care emana disperare. Dar nu puteam să mai rămân aici mult timp — sigur un

adult avea să-şi amintească de mine şi nu avea să se lase păcălit când îi spuneam că tata era pe drum. Nu ştiam exact ce urma să se întâmple atunci, dar ştiam că nu avea să fie ceva plăcut.

Oh, tată! Te rog, grăbeşte-te! Te rog să fii pe drum!

Liftul de la capătul holului sună. Am ridicat brusc capul, ca un câine bătrân. Liftul făcuse zgomot toată noaptea, scoţând de fiecare dată bâzâitul ăla ca de sonerie, de parcă nu putea să-şi deschidă uşa după ce îşi mobilizase toată energia ca să-şi anunţe sosirea.

— Uite-o, spuse cineva.

Am aruncat o privire pe hol în direcţia opusă fără să întorc capul, uitându-mă cu coada ochiului. Era o infirmieră roşcată scundă şi robustă care stătea cu mâinile în şold. În spatele ei era doctorul, rapid în mişcări şi semănând cu un dihor în halatul lui alb, şi o femeie cu o rochie înflorată care se vedea de la o poştă că era asistent social.

M-am ridicat încet de pe scaun, ca şi cum nu-i auzisem. Uşa liftului se deschidea. Nu ajungeam la timp decât dacă o luam la goană în acel moment. Dar aş fi putut să o tai pe scări şi să fug pe acolo.

Încă mai aveam cheile de la maşină. Zomăiau pe inelul de sârmă. M-am îndreptat cu capul sus, hotărâtă, spre lift.

— Hei! Tul Puştoaico! Era doctorul cel care mă striga. Nici măcar nu-şi amintea cum mă chema — era clar. Hei!

Uşile liftului se deschiseră cu un hârşâit. Am revizuit în minte cunoştinţele pe care le aveam despre planul spitalului. Era ca în „Ce e pe masă?”, jocul pe care-l jucam cu bunica, şi când trebuia să-mi aduc aminte şi să descriu fiecare obiect fără să mă uit, stând cu spatele, sau după le acoperise cu o cârpă curată.

Practica asta nu-ţi strică, spunea ea. Pune-ţi la contribuţie motoraşul dintre urechi! Ia seama ce-ţi zic!

Inima îmi zvâcnea în urechi. Îmi simţeam capul greu. Am auzit zgomotul aripilor bătând aerul când bufniţa bunicii îşi luă zborul de pe pervazul ferestrei şi o durere ascuţită şi intensă mă săgetă. N-am îndrăznit să întorc capul să mă uit la bufniţă.

Şi în plus, oamenii normali de aici n-ar vedea-o. Asta însemna să fii „diferit”. E doar un sinonim pentru singur.

Du-te la scări! După ce ajungi în casa scărilor, poţi să cobori la parter şi să ieşi. Mai sunt şi ieşirile în caz de incendiu. Pe urmă poţi să te bagi în vizuină în casa bunicii şi…

— Hei! Fetiţo!

Din lift ieşi un bărbat. Inima mi se urcă în gât şi începu să bată nebuneşte. Nu mi-am dat seama că alergam şi paşii mei grăbiţi răsunau pe podeaua spitalului până când am simţit că mai era puţin şi-mi sărea capul de pe umeri. Un sunet scurt, de disperare ieşi din mine când doctorul mă strigă din nou.

Bărbatul din lift deschise braţele. Era înalt, tuns periuţă, cu părul blond-deschis, cu blugii şifonaţi şi cu tricoul pătat cu ulei de motor. Era mereu aşa de curat şi îngrijit, că a fost un şoc pentru mine să-l văd în halul ăsta. Dar nu-mi păsa. Avea cearcăne adânci şi negre la ochi. Avea ochii albaştri, ca ai mei. Aşa cum îi avea şi mama. Doar că ochii lui erau de un albastru închis, precum cerul iama, reci, şi te măsurau din cap până-n picioare. Irisul era străbătut de firişoare movulii.

Nu-mi păsa nici de asta şi nici nu mi-am pus întrebări. Am alergat în braţele lui. Mi-am dat seama că uleiul de motor fusese împroşcat pe tricoul lui ca să acopere altceva, ceva mai roşu, şi simţeam bandajul care-i strângea coastele. Nu conta. L-am strâns aşa de tare în braţe încât a scos un Au! şi nu i-am mai dat drumul.

— Dru, fata mea.

Una din mâinile lui pline de bătături mă mângâia pe buclele încâlcite care zburau rebele în toate direcţiile. L-am îmbrăţişat şi mai tare.

— Am venit cât am putut de repede. Îmi pare rău, scumpa mea. Îmi pare atât de rău. Şşşt, copilul meu drag, îngeraş scump. Totul e-n regulă.

Mi-am dat seama că scânceam încet şi că aveam nasul înfundat. Toată noaptea nu putusem să plâng, dar acum ceva se eliberase în mine şi am început să mă smiorcăi. Totuşi, am încercat să plâng

fără zgomot. Suspinam cu nasul în tricoul lui murdar.

Cei trei — infirmiera, doctorul şi asistenta socială — ajunseră lângă noi cam în zece secunde şi începură să îl bombardeze cu întrebări. El le răspunse pe rând cu vorba lui tărăgănată şi clară, şi am ştiut că totul avea să fie bine. Tata avea toate actele care i se cereau, deşi Dumnezeu ştia cum făcuse rost de ele. Nu-mi păsa. Tot ce ştiam era că el era aici şi că totul avea să fie bine.

Şi că nu voiam să-l mai scap din ochi niciodată. Nu şi dacă aveam de ales.

Asta dacă nu mă obliga el s-o fac.

Capitolul 5

Până la sfârşitul mesei, dădusem pe gât destulă cafea şi suc de portocale ca să aibă loc să navigheze o navă mică de luptă în burta mea, şi mă durea gâtul de cât vorbisem. Voiam să mă duc la baie şi apoi să mă culc şi să dorm mult şi bine.

Dintre toţi, Kir, roşcatul, reacţionă cel mai mult. Pe chipul lui se citiseră îndoiala, mirarea, faptul că înţelesese şi în cele din urmă furia. Rămase setat pe furie o vreme. Se întunecase la faţă şi i se vedeau semnele transformării. In păr îi jucau bucle rebele aurii şi colţii i se iveau de sub buza de sus.

Mă uitam mereu spre el.

Blonzii — Ezra şi Marcus — puseseră cele mai multe întrebări şi Bruce intervenise când şi când. In cea mai mare parte a timpului însă mă lăsară să vorbesc, să explic, să deviez de la subiect, să mă las copleşită de emoţii. Din când în când, Hiro mă liniştea.

— E-n regulă, spunea el. Ştim că spui adevărul.

Ceea ce mă făcea într-un fel să-mi pun semne de întrebare. Nu spui aşa ceva cuiva pe care îl crezi. Aşa că instinctiv am rămas la hotărârea mea să omit câteva lucruri mai lipsite de importanţă — cum ar fi valurile de căldură şi de frig pe care le simţeam când mă gândeam la Christophe. Şi unele nu chiar aşa de neimportante, cum ar fi faptul că mă muşcase. Semnele pe care le lăsaseră colţii lui zvâcneau haotic la încheietura mâinii când deveneam agitată. Îmi ţineam mânecile trase până jos, ca şi cum mi-ar fi fost frig.

Asta nu semăna cu nicio altă vizită în biroul directorului. Ai crede că atunci când eşti chemat într-o încăpere unde se află un grup de tipi mai în vârstă care conduc o organizaţie imensă de luptă împotriva vampirilor e ca atunci când eşti chemat în biroul directorului la şcoală, nu? Nu era aşa însă. În schimb era… ciudat. Păreau că nu voiau decât să mă asculte.

Şi se uitau la mine ciudat. De parcă eram o creatură mitologică pe care nu puteau să o localizeze exact. Eu îmi luam privirea din farfurie, sau de la Kir sau de la oricine altcineva care îmi pusese o întrebare şi îl surprindeam pe câte unul privindu-mă direct, fară să se ascundă. Asta facea ca mâncarea să mi se transforme în gură într-o bucată de carton masticabil şi mă facea să mă întreb dacă aveam ceva pe faţă. Nu eram eu dacă nu aveam vreo bucată de ou lipită pe bărbie în timp ce vorbeam cu un grup de ştabi.

— Apoi am ajuns aici, am încheiat eu patetic. Şi după un moment de nedumerire, a apărut Benjamin cu oamenii lui şi m-au adus aici. Ei spun că sunt bodyguarzii mei.

— Calstead şi protejaţii lui, spuse Bruce. E unul dintre ici mai buni din generaţia nouă. Până când vei şti destul de multe încât să-ţi alegi singură Garda de corp, probabil că aşa e cel mai bine. Şi prietenul tău loup-garou, Graves…

— Edgar Hideaki Graves. Hiro puse furculiţa jos cu un clinchet clar. Sunt sigur că nu putem să găsim un delincvent juvenil mai bun ca el.

Eram cât pe ce să mă înec cu o gură zdravănă de suc de portocale rece ca gheaţa. Era gata să-mi iasă pe nas. Ho! Staţi aşa!

— Edgar? am întrebat eu cu voce piţigăiată.

— Aşa scrie în dosarul lui. Bruce încuviinţă din cap. A fost muşcat de Cap Argintiu?

— Da, l-a muşcat Ash.

Tipii din faţa mea nu pomeniseră nimic de Ash. Cu siguranţă ştiau că fusese încuiat în camera de

la parter. Dar eu nu aveam de gând să aduc vorba de el ca probabil să decidă că era mai bine să-l încuie undeva unde nu puteam să ajung la el.

Mă simţeam… răspunzătoare pentru soarta lui.

— Loup-garou-vX are un ditamai Dosarul.

Puteai să sesisezi cu uşurinţă accentul pe care-l pusese Hiro.

— În mod normal, ar trebui să fie la o… şcoală-satelit, în ciuda incidentului fericit de care a avut parte, că amprenta vârcolacului nu a prins decât pe jumătate.

— Adică beneficiază de toate avantajele de a fi vârcolac şi doar de puţine inconveniente. Şi de mai puţină blană.

Marcus se rezemă de spătarul scaunului. Nu-mi dădeam seama cum putea să se aşeze comod într-un scaun atât de rigid şi incomod, dar reuşea totuşi.

— E unul dintre cei norocoşi.

Se întâmplă din nou. Ceva se cristaliză în capul meu.

În cameră nu era niciun vârcolac. Eu stăteam aici ghiftuită bine de tot, şi Graves aştepta afară şi probabil îi era foame. Ăştia erau conducătorii Ordinului, şi printre ei nu era niciun vârcolac. Erau mereu djamphirii cei care deţineau controlul şi se faceau comentarii ironice la adresa vârcolacilor. Vorbeau despre cât de norocos era Graves că nu se umpluse tot de păr.

Bunica m-a crescut în zona munţilor Apalaşi, şi eu şi tata am petrecut o mare parte din viaţă sub linia Mason-Dixon. Ştiu cum se numeşte un astfel de comportament şi l-am întâlnit peste tot. Nu e niciodată plăcut. Poate că sunt norocoasă, căci, tot mutându-mă de colo-colo, am realizat că oamenii sunt la fel peste tot. Totuşi, e ceva urât în Sud. Când nu eşti sigur că eşti în vârful lanţului trofic, nu are sens să-i faci pe toţi cei de sub tine să sufere — cu toate astea oamenii o fac tot timpul. Pentru că asta îi face să se simtă mai mari, mai în siguranţă.

Eram gata să deschid gura să spun ceva — nici măcar nu ştiu ce, poate ceva de genul „E şi el o fiinţă, să ştiţi şi voi” — când uşile de mahon se deschiseră. Am zărit o frântură de ceva roşu, de mătase, o cascadă de păr roşcat şi creţ şi nişte cizme cu toc care aveau nasturi pe toată partea din faţă. Se opri brusc. Exact ca o felină care te vede că te uiţi la ea şi încremeneşte locului, cu o labă în aer.

Oare îmi imaginam eu? Eram epuizată şi mă lăsau nervii, dar jur pe ce-am mai sfânt că am văzut o licărire urâtă in adâncul ochilor celeilalte svetocha.

Uneori cunoşti o fată şi e ca întâlnirea dintre materie şi. Mtimaterie. Vă urâţi una pe cealaltă fară niciun motiv. Eu deja ştiam că nu o plăceam. Şi în plus, îl ura pe Christophe.

De ce-mi păsa atât de mult de asta?

Anna îşi ridică bărbia ascuţită şi ochii ei albaştri se măriră aproape insesizabil. Acum era îmbrăcată cu altă rochie roşie de mătase, nu cu cea cu care o văzusem data trecută, cu fusta lungă şi strânsă în talie şi un corsaj la limita decentei O camee pusă pe un lănţişor de aur se odihnea pe piele a ei albă, în scobitura gâtului subţire. Cerceii de aur lungi şi delicaţi în formă de lacrimă tremurară când se opri brusc.

Şi, Dumnezeule mare, chiar ciripi către djamphirii din încăpere.

— Se vede treaba că am întârziat din nou. Dar se pare că aţi început fără mine.

— Eşti bine. Bruce nu părea surprins. Ne-am făcut griji degeaba.

O tăcere ca de melasă ne ticăia în urechi. Scaunul lui Kir zgârie podeaua când se ridică încet şi ceilalţi îi urmară exemplul. Eu am rămas pe loc.

Am rămas locului pentru că genunchii mi se înmuiaseră şi bătaia înăbuşită a aripilor unei păsări îmi răsuna în urechi ca pulsul unei inimi. Simţeam cum îmi aleargă pe piele degete mici şi reci care mă pişcau şi am avut deodată certitudinea că ceva Nu Era în Regulă. O boare de parfum cald şi iute traversă masa şi mă atinse.

De ce mirosea ea aşa? Şi Christophe, de ce mirosea ca o plăcintă de mere caldă?

Valul fierbinte care mă străbătu la gândul că ar putea să fie aici se ciocni de senzaţia rece ca gheaţa de pericol şi amândouă se luptară să pună stăpânire pe mine. Am început să-mi doresc să nu fi băut aşa de multă cafea. De ce oare singurul lucru la care poţi să te gândeşti când eşti speriat de moarte e senzaţia acută de urinare?

Sau poate că doar eu simt aşa.

— Am fost en vacances; ştiţi cât de uşor pierd noţiunea timpului. Sunt în siguranţă deplină cu băieţii care mă veghează tot timpul. Şi pe cine văd eu aici, pe Dru! Părea foarte încântată să mă vadă. Avea o voce mieroasă şi un zâmbet larg care facea să-i apară gropiţe în obraji. Când ai venit? Mă bucur că nu te-au ţinut prea mult la Şcoala aia de categorie inferioară.

Cine? Despre cine vorbea? Despre tipii din cameră, care nu păreau să aibă habar de mine, unde fusesem şi ce făcusem?

Djamphirii care stăteau în picioare încremeniseră, dar îi simţeam cât de tensionaţi erau. Hiro îşi ţinea mâinile pe masă, la câţiva centimetri de furculiţa de argint. Am avut deodată o viziune în culori. Se facea că lua furculiţa şi se repezea la Anna. Sânge împroşcat, ţipete, şi zimţii furculiţei pocneau când se înfigeau într-unul din ochii ei albaştri şi Irumoşi.

Am tras o gură mică de aer. Capul lui Hiro se mişcă aproape insesizabil şi mi-am dat seama că mă urmărea cu coada ochiului.

Poate că în mine vrea să-şi înfigă furculiţa. Am deschis din nou gura. Când nu ştii ce să spui, spune ceva îndrăzneţ.

— Am ajuns aici acum câteva zile. A fost distractiv.

— Distractiv?

Anna ridică din sprânceana perfect arcuită. În spatele ei se vedea uşa deschisă. Focul din birou scoase un trosnet. Anna semăna cu un personaj dintr-o poveste şi îmi venea să mă cuibăresc din nou în scaun. Îmi simţeam faţa unsuroasă şi încă mai aveam în gură gustul de bacon.

Era oficială treaba. Nu-mi plăcea de ea. Probabil că şi ea simiţea la fel. Dar ea era mai în vârstă decât mine până la urmă. Nu s-ar purta ca o adolescentă, nu?

Dar nu puteam să mă opresc.

— Da, a fost o distracţie pe cinste.

Mâna mea dreaptă se odihnea pe genunchi, sub masă. M-am abţinut să nu o ridic spre cuţitul cu arc care îmi dădlea o senzaţie de siguranţă, cu un efort de voinţă care aproape că mă facea să transpir.

— A fost cât pe ce să ard de vie. A fost şi o cursă de maşini Dacă nu era Christophe, aş fi fost moartă.

— Christophe? Reynard?

Colţurile gurii îi căzură un pic. Era dată cu luciu de buze roz bombon. Trebuie să recunosc că nu părea deloc surprinsă.

— Chiar aşa?

— Da, chiar aşa.

Am răspuns pe un ton fară inflexiuni şi fară să par umilă, de parcă m-ar fi insultat.

— Atunci aştept să dai raportul.

Ochii ei albaştri ca de copil scânteiară. Se uita la mine mijind din ochi. Ca o majoretă care tachinează un tocilar.

Chiar dacă era mai în vârstă decât mine, era croită după acelaşi tipar. Nu există decât un singur motiv pentru care cineva ca ea se poartă cât de cât civilizat cu cineva ca mine.

Fie pentru că îi înscenează ceva, fie pentru că vrea ceva.

O bănuială urâtă prinse contur în mintea mea, ca o acumulare de gaze într-un puţ de mină. Mă holbam la ea, dorindu-mi să pot să mă detaşez de toată tensiunea şi senzaţia de stânjeneală care plutea în aer şi să gândesc puţin.

Dar un lucru era al naibii de sigur: nu aveam de gând să povestesc din nou toată păţania. Nu în faţa majoretei ăsteia spilcuite.

— Deja am dat raportul.

M-am forţat să scot mâinile de sub masă şi să le aşez pe blatul mesei. Era greu, cu zgomotul de aripi care îmi răsuna în urechi şi care încerca să înghită toate celelalte sunete. Speram că bufniţa bunicii nu avea să apară. Era ultimul lucru care îmi trebuia acum.

Bineînţeles, dacă nimeni în afară de mine nu mai vedea bufniţa, îmi faceam griji degeaba. Probabil ca n-aveau să mă creadă nebună. Dar n-aveam de gând să risc.

Nu mai aveam de gând să risc. M-am gândit că era mai bine să nu mai risc, începând chiar din clipa aia.

M-am ridicat încet. Ochii mei refuzau să se dezlipească de la Anna. Mă uitam fix la ea de parcă era un şarpe cu clopoţei pe care nu voiam să-l scap din ochi în timp ce întindeam mâna spre lopată ca să-i retez capul. Asta mă facu să mă gândesc la bunica, de fapt. Gândul îmi dădea o senzaţie de alinare, deşi mă durea. Mişcă-te încetişor, şi nu-i da nicio ocazie şarpelui să sară la tine. Uşurel, scumpo.

— Da, şi felul în care a povestit a fost de-a dreptul fermecător. Marcus îi aruncă o privire plină de subînţeles lui Hiro. Cred că am putea să o scuzăm pe Milady Anderson, e foarte obosită.

Bruce se crispă, Kir ridică din sprânceană şi Ezra afişă un zâmbet satisfăcut. Chicoti înfundat, dar destul cât să-l aud cu tot vuietul din capul meu.

— Milady, spuse Hiro, şi cum reuşi el să lase să se înţeleagă că mi se adresa mie, deşi nu-şi luase ochii de la Anna, nu ştiu. Te voi escorta la Garda ta de corp.

Ce drăguţ din partea lui! Aveam senzaţia că erau două tabere diferite. Una poate că era de partea mea, dar cealaltă era în mod clar de partea ei. Şi dacă tot veni vorba, ea era regina şcolii, nu? Cred şi eu că era normal să aibă grupul ei de adoratori. Fetele care arată ca ea mereu au parte de aşa ceva.

Chipul Annei se înăspri, dar tonul îi rămase acelaşi.

— Presupun că mi se va pune la dispoziţie şi mie o stenogramă a raportului, nu?

Dumnezeule mare, vocea ei e atât de mieroasă că te înceţoşează. Am înghiţit cu noduri. Piatra care mi se pusese in gât dispăruse şi în locul ei era acum un gust vag de citrice de ceară putregăite. Bunica îi spunea stâlcit „aulă” — aşa cum au cei care suferă de migrene chiar înainte să simtă că le crapă capul.

La mine apare chiar înainte ca să încerce cineva să mă omoare, când urmează să văd un prieten vechi sau când urmează să se întâmple ceva foarte ciudat. Dacă n-aş fi fost atât de preocupată să încerc să stau dreaptă şi să par mai puţin şifonată, poate că aş fi pus pariu cu mine însămi cu care din cele trei situaţii aveam să mă confrunt în continuare.

— Fireşte.

Bruce o spuse pe tonul pe care o spun adulţii când vor să zică de fapt: Nici vorbă, ai înnebunit?

Asta chiar că era interesant. Se juca odgonul aici, şi eu eram funia. De cât timp se afla Anna aici, singura fată într-o şcoală plină de băieţi? Şi pentru că arăta aşa de bine, probabil că îi plăcea de minune. Probabil că lucrurile era foarte uşoare pentru ea.

Asta era de ajuns să te facă să urăşti persoana în cauză. De parcă nu simţeam deja că mă irita ca o unghie care scrijeleşte tabla.

Scaunul lui Hiro hârşâi pe podea când se dădu în spate. Am interpretat gestul lui ca un semnal că trebuia să mă ridic şi gustul de portocale de ceară putrede îmi explodă pe limbă când m-am îndepărtat de scaunul din capul mesei.

M-am oprit o singură dată, fară să o scap din priviri pe Anna. Se îmbujorase în obraji. O scânteie sângerie se aprinse în adâncul pupilelor ei şi se stinse la fel de repede.

M-am pus din nou în mişcare.

Mă simţeam destul de stingherită când am trecut pe lângă masă, ca să nu spun mai mult. Urăsc să se holbeze toată lumea la mine. Şi când am ajuns la celălalt cap al mesei, Anna îşi încrucişase braţele la piept şi stătea chiar în prag, încadrată de biroul îmbrăcat în pluş uzat.

Birou care prezenta o alternativă interesantă. Să mă strecor pe lângă ea, cu umerii aduşi, ca o tocilară cuminte, sau să zic la naiba şi să demasc toată prefăcătoria majoretei din faţa mea? Simţeam nevoia acută să merg la baie. Ea era tartoriţa cea mare aici la Şcoală.

Dar Anna nu spusese nimănui de aici despre mine. Ce fel de secret eram eu pentru ea? Oare mă „proteja”? Chiar dacă vampirii mă găsiseră până la urmă?

Voia ca şi eu să-l urăsc pe Christophe. De ce?

O tonă de întrebări. Şi aveam jumătate de secundă să mă hotărăsc ce să fac.

Mi-am scos pieptul în faţă, am ridicat bărbia, mi-am înăbuşit un râgâit cu iz de bacon şi m-am îndreptat direct spre ea. Hiro a făcut o mişcare rapidă şi graţioasă şi, până să-mi dau seama, m-am trezit cu el în faţa mea. Anna se dădu la o parte, cu eleganţă, şi eu am trecut ţanţoşă pe lângă ea de

parcă eram pe un car alegoric.
— Dru!
M-am uitat peste umăr. Gândul că mă întorsesem cu spatele la ea mă facu să simt furnicături pe piele şi să-mi ilau deodată seama de pericol. Parcă mă aşteptam să mi se lipească o etichetă pe spate. Sau să simt împunsătura lamei unui cuţit.
Anna se sprijini de uşa deschisă. Semăna cu o poză d intr-o revistă de modă. Perfectă, fară să i se vadă niciun por deschis pe ten, cu un zâmbet dulce dar otrăvitor. Alt gând urât şi timid se strădui să iasă la iveală, apoi fu curmat de nevoia imperioasă de a găsi o baie.
— Ce?
Adică Ce mai vrei?
— Bun venit la Schola Prima, sora mea.
Colţul gurii ei lucioase se arcui, schiţând ceva ce semăna la zâmbet, dar care nu avea pic de căldură.
— O să fim prietene la cataramă, adăugă.
Dacă voia să fie sarcastică, nu-i ieşea deloc.
— Mda. Mă bucur că sunt aici, am răspuns, şi nici n-a trebuit să mă străduiesc să par falsă. Mă întreb cine o să încerce să mă omoare acum.
L-am urmat pe Hiro pe hol, având în faţa mea spatele lui îngust. Uşa nesculptată se închise în urma noastră cu un păcănit sec.
— N-a fost înţelept din partea ta.
Hiro evită scaunele cu o uşurinţă în mişcări care dădea de înţeles că era o veche obişnuinţă şi mă scoase pe uşa de mahon. M-am simţit deodată de parcă eram într-o cameră de depresurizare. Nu era nicio fereastră, lumina soarelui nu pătrundea deloc înăuntru. Doar focul din şemineu şi luminile electrice. Când uşa biroului se închise în urma mea, nu se simţi niciun curent de aer.
Ai crede că djamphirii ar vrea să aibă cât mai multă lumină naturală, nu?
— Ce anume?
Voiam neapărat să găsesc o toaletă. Data viitoare când mai beam cafea, n-aveam să mai torn în mine în neştire. Era clar cine avea să stea cu ochii în tavan chinuindu-se să doarmă. Inima îmi zvâcnea în piept, atât din cauza cafeinei, cât şi din cauza senzaţiei persistente că mă aflam cumva în pericol.
Era ridicol. Aici ar fi trebuit să fiu în siguranţă deplină, cu o grămadă de djamphiri şi vârcolaci antrenaţi sau care se antrenau încă să lupte împotriva vampirilor. Şi membrii Consiliului erau conducătorii Ordinului, nu? Şi Ordinul mă voia în viaţă pentru că eram o fată-djamphir. Destul de rare încât să nu fim decât eu şi Anna, şi Christophe să-mi spună că sunt valoroasă.
— Anna e… dificilă. Ea e căpetenia Consiliului şi a Ordinului, singura svetocha pe care am reuşit s-o salvăm de ani de zile. E obişnuită să i se acorde ceva respect. Ridică din umeri. Tu ai prieteni aici. Dar totuşi… ai grijă!
Cu ce să am grijă?
— Eu am mereu grijă, am mormăit eu.
Zgomotul înăbuşit de aripi se estompă. Gustul mâncării de la micul dejun se lupta cu cel de portocale de ceară.
— Aproape mereu, am adăugat.
— Atunci să ai şi mai multă grijă, Milady Anderson.
Uşa masivă legată cu fier se deschise fară niciun pic de zgomot imediat ce Hiro se apropie de ea.
— Fii vigilentă.
Aş fi putut să-l întreb ce voia să spună, dar simţeam că-mi exploda vezica. Şi aveam un sentiment ciudat că oricum nu aveam să mă aleg decât cu unul din răspunsurile criptice în stilul lui Christophe. Aşa că am încuviinţat din cap, încercând să nu observ cât de uşurat părea Benjamin viu chipul umbrit al lui Graves, şi am ieşit de acolo.

— Să stau în holul ăla afurisit cu nişte fiinţe pe jumate vampiri. Isuse!
Graves mă urmase până la fereastra camerei mele. Era o însorită şi era destul de devreme ca să se

audă cântecul |u, arilor. In grădina care se vedea de la fereastra mea, totul înverzise vestind sosirea primăverii.

— Ticăloşi îngâmfaţi! De ce a durat atât de mult?

— A trebuit să spun toată povestea.

M-am dus glonţ la baie. Baia era un spaţiu larg, cu gresie de un albastru intens, cu accesorii de alamă şi o cadă destul de adâncă să poţi să îneci un vârcolac în ea. Nu mă simţeam în largul meu acolo. Aproape că îmi venea să dau drumul la robinet ca să acopere ecoul răsunător al vezicii crunt chinuite care acum se golea.

Peste câteva minute, şi mai uşoară cu câteva sute de grame, scotoceam în geanta de umăr neagră şi uzată după un pieptăn. Am ieşit din baie. L-am găsit pe Graves tolănit pe pat de-a curmezişul, cu mâinile împreunate sub cap. Trăsese draperiile aproape de tot.

Camera era dublă faţă de cea de la cealaltă Şcoală şi predomina tot culoarea albastră. Pe jos era un covor gros în care ai fi putut să pierzi o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi, nişte rafturi goale cu câteva bibelouri vechi de alamă — unul dintre ele era o broască ţestoasă mică de alamă, destul de grea însă ca să poţi să o arunci spre un eventual intrus, asta dacă nu te deranja să omori pe cineva cu un bibelou ieftin — însă nu era niciun bust de marmură, slavă Domnului! Patul era dublu, cu o saltea atât de groasă de parcă ar fi fost făcută special pentru prinţesa din povestea cu bobul de mazăre, iar cadrul era înfăşurat în tul albastru, arătând destul de ciudat. De parcă o zână urma să moară sufocată acolo din clipă în clipă.

În cameră mai era şi un calculator sofisticat pe care nu mă deranjasem încă să-l deschid şi trei cârduri îmbrăcate în folie de hârtie pe biroul din lemn de trandafir, lângă tastatură, toate purtând sigla Sunrise Ltd. Plus o foaie scrisă la calculator cu adresa şi un număr de cutie poştală, de parcă locuiam într-un apartament sau ceva de genul. Mai era şi un dressing mare cât Titanicul, complet gol. Toate hainele pe care le avusesem la cealaltă Şcoală dispăruseră, şi dacă n-ar fi fost o maşină mică de spălat rufe şi un uscător înghesuite într-o debara nu ştiu ce m-aş fi făcut. Devenea deja un obicei să port aceiaşi blugi şi acelaşi tricou.

— Cred că ar trebui să cumpărăm nişte saci de dormit. M-am trântit pe pat lângă el. L-ai văzut pe Lungan?

— Pot să dau de el. Asta dacă vrei. Pentru ce-ţi trebuie saci de dormit? E un pat destul de bun. Se uită la tavan, cu ochii lui verzi întredeschişi, şi cu o expresie pe chip între mânie şi crispare. Ce s-a-ntâmplat? Cine era fata aia?

Asta răspundea la una din întrebările mele. Deci Anna trecuse pe lângă el. Unde erau gărzile ei de corp?

— Anna. Altă svetocha.

Era cât pe ce să adaug şi un Edgar la sfârşitul propoziţiei, dar m-am hotărât în ultima secundă să n-o fac. Probabil că nu era înţelept din partea mea să-l tachinez acum. Deşi mie nu mi-ar fi stricat o porţie de râs, el nu prea părea că are rhef de aşa ceva.

Stătea încruntat cu ochii pironiţi în tavan. Mânia punea stăpânire pe el, învingând crisparea.

— Am crezut că tu eşti singura svetocha.

Ce puteam să spun? Şi eu am crezut la fel, dar n-am putut \ii ţi spun când am aflat că nu sunt.

— Existenţa ei e ţinută secretă ca să n-o atace vampirii, cred.

Graves pufni dispreţuitor.

— Mda, la fel cum au ţinut secretă şi existenţa ta? Nu-mi spune că ai crezut chestia asta.

Acum că stăteam culcată, patul părea foarte confortabil. Nervii mei erau întinşi la maximum din cauza cafeinei.

— Cred că unii dintre ei au încercat să mă ţină şi pe mine ascunsă. Dar poate nu cu intenţii bune.

Căci cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că reacţiile Consiliului nu păreau logice. Nici ale Annei, de altfel. De parcă încerca să minimalizeze gravitatea celor întâmplate. De ce? Pentru că eram la Schola Prima, pe teritoriul ei, în loc să mă chinui într-un loc uitat de lume, la o şcoală de corecţie? Probabil că se obişnuise foarte mult să fie singura fată între băieţi.

Dar nu puteam să gândesc la rece situaţia. Cum aş fi putut? Pur şi simplu tipa mă călca pe nervi. Nu era nicio adolescentă obişnuită. Dacă era destul de în vârstă cât să-l cunoască pe Christophe, era

deja adultă, deşi arăta ca o ma oretă. Şi de ce bătuse atâta drum până la cealaltă Şcoală ca să încerce să-l prindă în cursă pe Christophe? Chiar credea că el o trădase pe mama? Se părea că mulţi credeau asta.

Poate doar cu excepţia lui Dylan. Şi a mea.

Nu ezita, spusese Christophe, ţinând cuţitul îndreptat cu lama spre pieptul lui. Jurase că nu o trădase pe mama. Şi fusese acolo, în încăperea întunecată din colonia de vârcolaci.

Dacă o să am nevoie de un motiv acum, tu vei fi acela, Dru!

Am avut încredere în el, nu? Dar el m-a abandonat acolo. Singură. Din nou.

Sau poate că nu singură, pentru că Graves era chiar lângă mine şi se gândea. Încerca să asimileze tot ce-i spusesem. Asta îmi plăcea la el — nu trebuia să-i spui pe litere ca să înţeleagă. Reuşea să se prindă singur dacă îi dădeai doar un indiciu, două. Dar unde îl duse mintea de data asta mă surprinse şi pe mine.

— Nu pari prea mirată că ai văzut una ca tine fâţâindu-se pe aici.

— Nu e ca mine.

Am spus-o dintr-o suflare, rapid, pe un ton imperios. Săgeţi subţiri de lumină se strecurau printre draperiile grele de catifea. Ferestrele aveau obloane de oţel şi în interior, exact ca acelea de la fosta Şcoală. Doar că astea păreau mai zdravene şi aveau inimioare forjate în ele, plus încă o bară de fier cu care puteam să le prind, cu balamalele îngropate în peretele de piatră.

— Uite ce e, Graves…

Am decis să ţin pentru mine deocamdată chestia cu Edgar. Dacă ar fi vrut să-i spun Eddie, mi-ar fi spus el.

— Ce e?

Acum părea iritat.

Am văzut-o la cealaltă Şcoală. Vrea să mă facă să-l urăsc pe Christophe, şi ştii… nu pot să spun ce gândesc nici măcar in sinea mea.

— Nu ştiu ce să fac.

Faptul că am recunoscut lucrul ăsta cu voce tare a fost probabil cel mai înfricoşător lucru pe care-l făcusem în ultima săptămână, şi asta spunea ceva.

Când trăia tata, ştiam ce să fac. Îmi spunea el, nu mă lăsa niciodată să bâjbâi în întuneric. Când a apărut la uşa casei transformat în zombi, lucrurile au început să o ia razna, dar il avusesem pe Graves lângă mine. Şi atât timp cât mă concentrasem la cum să-l feresc pe Băiatul Goth de belele, faptul că nu ştiam ce să fac îmi păruse mai uşor de suportat. Şi-n plus, eu fusesem cea care avea cărţi, arme şi ceva cunoştinţe despre Lumea Reală. El era pe atunci un civil. Acum eram amândoi în aceeaşi barcă ce părea că începe să im apă, şi nu voiam ca el să ştie că nu aveam habar încotro ne îndreptam.

Graves răsuflă lung şi închise ochii. La tâmple îi apăruse o porţiune mică de păr castaniu-închis. Începeau să i se vadă tudăcinile. Firele de păr scurte vopsite negre începuseră să-i crească.

— Acum hai să dormim puţin. Pe urmă o să mă duc să-i caut pe Bobby şi Dibs să văd ce spun şi ei. Şi o să aflăm cum i umblăm la calculatorul ăsta şi să folosim cârdurile astea ca să-ţi cumpărăm nişte haine. Se opri şi adăugă încă ceva i care îi veni în minte, uitându-se la mine de parcă se aştepta să-l contrazic. Şi câteva pentru mine.

Era un plan al naibii de bun, unul pe care ar fi trebuit să-l născocesc eu.

— Dar dacă…

M-am oprit. Probabil că vampirii nu mă găsiseră prin internet, ce Dumnezeu! Nu, cineva le spusese unde pot să mă găsească. Atâta lucru aflasem de la Christophe şi de la Dylan.

— Şi pe urmă ce facem?

— Vedem cum stau lucrurile şi aşteptăm. Graves căscă cu toată gura, aproape că îi vedeam amigdalele. Le spunem Lunganului şi lui Dibs cum stau lucrurile ca să te supravegheze ei când nu pot eu. N-am încredere în djamphirii ăştia.

— Nici eu.

Dar ce alternativă avem? Şi el credea că avea să mă protejeze acum. Nu eram sigură că-mi plăcea ideea. Dacă nu aveam grijă de el, atunci pentru ce mai avea nevoie de mine?

— Graves?

— Ce e?

Acum părea de-a dreptul exasperat. Îşi puse o mână peste ochi şi era cât pe ce să mă lovească cu cotul. Nici măcar nu m-am clintit. Putea să mă lovească zdravăn şi nu sunt sigură că m-aş fi clintit din loc.

— Îmi pare bine că eşti aici.

Simţeam cum mă ia cu cald şi încep să mă înroşesc. Mai voiam să vorbesc cu el despre nişte chestiuni, dar nu părea niciodată momentul potrivit.

Niciodată nu pare a fi momentul potrivit. Şi cum să-i spui unui Băiat Goth pe jumătate vârcolac că îţi place cu adevărat de el, mai ales când pare foarte hotărât să nu te asculte? Dar ştia, nu? Mai că nu-i spusesem pe şleau. Şi acum era aici, lângă mine.

— Mda. Căscă din nou de-i trosniră fălcile. Acum fii fată cuminte şi încearcă să nu intri în bucluc o vreme, OK? Sunt rupt de oboseală.

Mă străbătu o senzaţie de iritare; mi-am înăbuşit-o. Îmi lăsă un gust amărui în gură, şi m-am hotărât să mă duc să mă spăl pe dinţi. Graves nu spuse nimic când m-am dat uşor jos din pat, şi până să ajung din nou la uşa băii el sforăia deja.

Nu-l învinovăţeam. Probabil că nu-i pria să doarmă în pragul uşii.

Stăteam în mijlocul săgeţilor subţiri de lumină care se îndreptau spre covor, cuprinzându-mă cu mâinile pe după piept. Mă uitam la el. Cu mâna peste faţă şi gura larg deschisă, nu i se vedea decât o porţiune din nas şi barba care îi mijea. Se răsfirase pe pat, de-a curmezişul, o pată neagră pe lenjeria albastră. Avea mâinile crăpate şi părul încâlcit, şi blugii începuseră să i se găurească în genunchi. Tricoul i se mototolise şi lăsa la iveală o porţiune mică de burtă cu muşchi uşor reliefaţi şi o dungă de păr deschis la culoare care pornea de la buric şi dispărea sub betelia unei perechi de boxeri negri mulaţi.

M-am uitat în altă parte, spre uşă. Obrajii îmi ardeau. Toate yalele erau încuiate şi pusesem şi zăvorul. Eram singură cu el. Fierbinţeala mi se răspândi în tot corpul, din cap până-n picioare. Termostatul meu intern era scurtcircuitat rău de tot.

Ei bine, nu aveam de gând să dorm. Aşa că probabil ar trebui să fac ceva util, cum ar fi să mă spăl pe dinţi şi să comand nişte haine pentru Graves.

Se părea că aveam să stau ceva timp aici.

Eram în bucătăria cât o cutie de chibrituri când s-a întors Augustine. Trecuseră două săptămâni şi îl convinsesem să se ducă să cumpere nişte pâine. O dată am încercat să caut nişte făină ca să fac eu pâine acasă, dar el mă zorise să ies din alimentară de parcă trăsesem vreun vânt şi nu voia să ne facem de ruşine. Doar ce puneam tigaia în care pregătisem cina —fasole şi biscuiţi, căci se îndurase în sfârşit să cumpere nişte făină cu o seară în urmă — în apa fierbinte cu detergent de vase când am auzit cum cineva zgâria la uşă.

Am încremenit şi m-am uitat rapid la capătul blatului, unde era revolverul 38 cu ţeavă scurtă. Dacă eşti singură acasă, scumpo, şi crezi că e cineva la uşă, să foloseşti unul din astea!

Îl întrebasem ce naiba s-ar întâmpla dacă îl împuşcam din greşeală, şi el a rânjit la mine şi mi-a spus să nu fiu prostuţă. Aici semăna cu tata.

Nu în totalitate.

Dincolo de fereastră se auzea freamătul Brooklynului. Fereastra de la bucătărie dădea spre un perete gol de cărămidă. Dar era şi un pervaz în exterior, şi August îmi arătase locurile de unde puteam să mă prind cu mâinile ca să urc pe acoperiş sau să cobor pe altă fereastră care dădea pe un palier, două etaje mai jos. Aici nu pătrundea niciodată lumina soarelui, dar prin fereastra de la dormitor uneori mai reuşea să se strecoare o rază de soare. Era ca şi cum am fi trăit într-o vizuină. Şi August nu mă lăsa să stau afară prea mult şi niciodată singură.

Harul îmi spunea că era August la uşă. Şi că ceva era în neregulă.

Uşa se deschise cu un scârţâit. Probabil că îşi căutase febril cheile. Nu-i stătea deloc în fire să facă asta.

Am ţâşnit spre uşă. Pe măsuţa şubredă de lângă uşă era un pistol, ascuns pe după o vază prăfuită cu flori artificiale. August era un vânător, ca tata, aşa că era mereu pregătit. Şi îmi arătase şi mie

locurile unde îşi ţinea armele, pentru orice eventualitate.

August intră valvărtej pe uşă, trăgând-o în urma lui, cât pe ce să-şi piardă echilibrul. L-am prins şi am simţit un miros de cupru.

Recunoşteam mirosul de sânge, chiar şi la vârsta aia.

— Doamne Dumnezeule! M-am trezit că repetam la nesfârşit, până când am găsit altceva de spus. Ce s-a întâmplat?

August clătină din cap şi părul lui blond se mişcă ciudat, de parcă ar fi fost ud. Ploua afară? Nu ştiam. August era malt, musculos, şi era cât pe ce să cădem amândoi când i se inmuiară picioarele. Bălmăjea ceva în poloneză. Cel puţin uşa mi se părea, că e poloneză. Parcă era beat. Doar că nu era.

Era rănit grav şi nu avea pe nimeni care să-l ajute în afară de mine.

— Ce e?

Trebuia să ştiu dacă fusese urmărit. Tata nu se întorsese niciodată aşa de bătut acasă. Maioul alb atât de cunoscut al lui August era acum sfâşiat şi murdar, de un roşu aprins. Blugii fuseseră făcuţi franjuri şi îşi ţinea cămaşa albastră în caiduri la piept cu o mână. Bocancii erau plini de apă şi se înnegriseră. Am început să-l târăsc spre baie.

— August, la naiba, ce s-a-ntâmplat?

El s-a smucit şi s-a îndreptat împleticindu-se spre baie. Am ti'i'izuit în minte toate manevrele de prim ajutor pe care le) ii, un — mă descurc aproape în toate cazurile care implică o httui de glonţ. Prima dată trebuia să găsesc rana, apoi să opresc sângerarea, să văd dacă nu era în stare de şoc…

— E-n regulă.

August reuşi să ajungă la uşa de la baie, intră înăuntru şi în urma lui nu se mai văzu decât o fâşie îngustă de gresie albă. Întregul apartament părea deodată prea mic. Oricum era cât o cutie de chibrituri: avea un dormitor, bucătăria, camera minusculă unde se lua masa şi baia micuţă cu o cadă cu picior. Pereţii erau plini cu postere din filme.

— Arată mai rău decât e de fapt. Adu nişte votcă!.

Accentul lui — jumătate de Brooklyn, jumătate de Bronx, de parcă era Bugs Bunny în persoană — îl făcea să reteze vocalele. Dar se mai simţea ceva în tonul lui. Muzicalitatea altei limbi.

M-am întors în bucătărie cu picioarele tremurănde. Dacă trebuia să abandonăm de urgenţă locul, nu mi-ar mai fi cerut votcă. Mă copleşi o senzaţie de uşurare.

La urma urmei, se întorsese acasă. Ieşea aproape în fiecare noapte la vânătoare. Bănuiam că New Yorkul era un loc destul de periculos, cu toţi oamenii ăştia înghesuiţi şi cu creaturile nopţii care se ascund pe la toate colţurile. Îmi doream să fi ştiut puţin mai mult despre lighioanele care trăiau aici — sigur erau spirite de şobolani. Cu siguranţă se aruncau blesteme şi se practica voodoo. Şi pun pariu că şi vrăjitoria. Mai erau şi alţi prădători. Probabil că erau şi vârcolaci, dar tata nu se punea niciodată cu ei. Şi August nu era ca tata; el nu-mi spunea nimic din ce făcea. Nu eram ajutorul lui.

Dorul de tata făcu să mi se pună un nod în gât. Am înşfăcat sticla de Stoli din frigider, am agitat-o şi am hotărât să pun una nouă în locul ei. Înainte să o duc în baie, i-am scos capacul şi am tras şi eu o gură zdravănă. M-a ars pe gât, ca un foc rece.

Am bătut la uşa băii.

— Augie?

Nu se auzi niciun sunet o clipă destul de lungă.

Aveam o imagine vie cu el stând în faţa chiuvetei, aplecat pe jumătate, cu dinţii dezveliţi şi o substanţă vâscoasă roşiatică curgându-i din…

August deschise brusc uşa.

— Ai adus votca?

Părul i se uscase şi îi stătea ridicat, în ţepi moi aurii. N-am luat în seamă asta. Eram mai îngrijorată de hemoragie, aşa că am intrat şi eu în baia mică şi am luat geanta verde de nailon cu trusa de prim ajutor.

— Unde e rana cea mai mare?

El deşurubă dopul sticlei de votcă şi bău zdravăn. Dacă afla că trăsesem şi eu o duşcă, era posibil să-şi iasă din fire. Dar nu m-am gândit că avea să bage de seamă. Tata nu observa niciodată că beam pe furiş din sticla lui de Jim Beam. Nu avea gust bun, dar te calma. Bunica spunea mereu că o duşcă

de tărie era bună pentru nervi. Cei din neamul ei făcuseră contrabandă cu băuturi alcoolice odinioară.

Am dat la o parte cămaşa de flanel. El tresări. Se vedeau unne de gheare, dar sângele nu părea să fie doar al lui. Era doar zgâriat, şi zgârieturile erau roşii ca focul, străbătându-i in diagonală pieptul. Una din ele era lungă, ca şi cum cineva iir fi încercat să-l eviscereze, dar începuse să i se estompeze. Avusese noroc.

— Isuse! Cine ţi-a făcut asta?

Mâinile mele se mişcau singure. Deschiseră trusa de prim <i fuior şi o puseră în chiuvetă. L-am apucat de umăr. El se l'hibuşi pe vasul de toaletă. Slavă Domnului că era pus. Capacul. Ne tot războiam pe tema asta. La urma urmei, era bărbat.

— Nişte creaturi urâte. Nimic din ce ar trebui să ştie o fată drăguţă, nu-i aşa, Dru?

Am dat ochii peste cap, am deschis dulăpiorul de la baie şi am scos apa oxigenată. August mai luă o duşcă de votcă.

— Plouă afară?

El clătină din cap, înghiţind în continuare. Mărul lui Adam i se mişca în sus şi-n jos. Închise ochii, dar nu înainte să surprind o licărire galbenă, ca lumina soarelui.

Dar ochii lui August erau negri. Atunci nu ştiam că era djamphir. De câte ori mă gândeam la asta, mi se părea logic. El se lupta să-şi ascundă semnele transformării ca să nu-i pun întrebări, şi eu nu-mi dădusem seama.

Ce vreţi, eram mică! Şi nici măcar nu ştiam de existenţa djamphirilor. Auzisem de vampiri, bineînţeles — oricine interacţionează cu Lumea Reală ştie de ei. Dar tata nu pomenise niciodată nimic despre vânătorii de vampiri care sunt şi ei pe jumătate vampiri. Habar n-aveam că existau.

Până să se dezmeticească, am pus mâna pe foarfecă şi am început să-i tai maioul.

— Stai liniştit, i-am spus eu, dându-i una peste mâna stângă. Lasă-mă să mă uit! II bandajez pe tata tot timpul.

Când am ridicat privirea, el se uita la mine şi ochii lui erau din nou negri.

— Nu-ţi face griji, Dru. Mă vindec repede.

Şi chiar aşa şi era. Urmele de gheare de pe piept deveneau din ce în ce mai şterse.

— Isusel Am desfăcut un pachet de feşi. O să le curăţ pentru orice eventualitate. Nu se ştie niciodată.

— Dacă asta te face fericită.

El ridică din umeri, cutremurându-se, şi duse din nou sticla de votcă la gură.

August rămase în baie destul cât să se schimbe de haine şi să fumeze una din ţigările lui străine ciudate, în timp ce eu preparam o omletă. Omul ăsta trăia cu ouă şi votcă. Spunea că îl menţineau tânăr. Cam câţi ani să fi avut? Vreo douăzeci şi cinci? Cel puţin aşa părea. Dumnezeu ştie câţi ani avea. Dacă aveam să-l mai văd vreodată, intenţionam să-l intreb.

Apoi mi-a spus să nu ies din casă, şi-a făcut din nou provizia de muniţie şi în douăzeci de minute pleca din nou. Mă lăsa holbându-mă la un morman de haine pătate de sânge, un chiştoc încă fumegând în scrumieră, două încărcătoare goale care trebuiau să fie încărcate şi farfuria din care mâncase pe masă.

Cel puţin îmi promisese că o să aducă nişte pâine. Poate doar ca să-mi închidă odată gura, nu ştiu.

Am zbughit-o spre fereastra de la dormitor. Câteodată, tlacă eram destul de rapidă, reuşeam să-l zăresc pentru o clipă pe stradă, mergând cu capul sus şi cu un pas săltat. Uneori se întâmpla să dispară imediat ce uşa de la apartament se închidea în urma lui.

Afară, lumina stâlpilor electrici se lupta să învingă întunericul. Nu ploua. Era ceaţă, o ceaţă umedă, ca de vată, şi pungile Hefty de gunoi care înţesau trotuarul erau nelipsite ca întotdeauna. Maşinile de gunoi veneau de două ori pe săptămână, dar cantitatea de gunoi părea să nu scadă niciodată. E ra rece şi murdar înăuntru. Nu m-ar fi deranjat deloc dacă aş Ji putut să ies afară şi să văd câte ceva — mi-arfi plăcut Iu nebunie să mă duc la Met sau chiar să mă plimb prin centru şi să văd diverse lucruri.

Dar August îmi spusese să nu ies. Şi el pleca în fiecare seară.

Am oftat şi mi-am sprijinit fruntea de sticla rece a ferestrei.
De fiecare dată când pleca, nu eram sigură că avea să se întoarcă.
Asta era povestea vieţii mele.
În cele din urmă, m-am dat jos din pat şi am mers, tşrşşindu-mi picioarele, până în sufragerie. Cel puţin, cât era el plecat puteam să fac curăţenie. Ca să vadă, dacă şi când se întorcea, că nu eram o corvoadă. Trăgeam de mine pur şi simplu.
Şi în plus, aveam cu ce să-mi umplu timpul până se întorcea tata.
Dacă… şi când se întorcea.

Capitolul 6

Se făcuse deja după-amiazi când am stins calculatorul. M-am întins, am căscat, m-am îndreptat tiptil spre pat şi m-am lăsat moale pe el. Zgomotul îl trezi pe Graves, reuşind ceea ce nu reuşiseră zgomotul tastelor şi înjurăturile mele în barbă.
— Hm? Se ridică pe jumătate în capul oaselor şi eu am profitat de ocazie să-i trag o pernă de sub cap. Ce-i?
— Nimic. Culcă-te la loc. M-am tot foit, căutând o poziţie confortabilă. Am terminat, atâta tot.
— OK.
Se lungi din nou pe spate, şi am stat câteva secunde în i ire îl simţeam cum se foieşte înainte să deschid ochii şi sa mă trezesc nas în nas cu el. Cercelul lui în formă de craniu cu două oase încrucişate sub el sclipi. Ochii lui erau ciudat de fosforescenţi şi barba care îi mijea îi acoperise tot maxilarul.
Straniu. Devenea din ce în ce mai păros, dar acum i le-abia îi mijea. Mi-am venit deodată să-i ating linia maxi- I.irului. Senzaţia era atât de imperioasă încât mă mâncau degetele. Pielea care se vedea sub barba mijită, în scobitura dintre gât, stern şi umăr, părea foarte delicată. Avea buzele uşor depărtate şi ne-am uitat unul la altul câteva secunde bune înainte ca el să se depărteze puţin.
— Scuze, şopti el cu voce stinsă. Nu m-am spălat pe dinţi.
— Nu-i nimic. Am rămas unde eram, dar el încă nu se retrăsese dincolo de graniţa spaţiului personal, cea pe care nici prietenii nu o încalcă. Uite ce e…
Dar am rămas fară cuvinte şi curajul m-a părăsit în acelaşi timp.
Cum de ajunsesem să fiu o mămăligă?
— Ce e?
Nu părea iritat, ci doar curios. Şi ce vedeam? Roşea?
Da, roşea. Pete roşii îi apărură în obraji. Roşeaţa se întinse pe gât în jos şi el încremeni deodată, ca un câine care simte că urmează să se întâmple ceva interesant sau periculos.
Dacă aş fi putut să-l desenez aşa cum era, în cărbune, pe o hârtie de bună calitate, şi să surprind felul în care lumina îi mângâia pomeţii înalţi şi gura, aş fi rupt foaia din caiet şi aş fi păstrat-o în geanta mea. Geanta pe care o ţin pentru situaţiile de urgenţă.
Mi-am adunat şi farâma de curaj care îmi mai rămăsese şi m-am aplecat spre el. Ultima dată când încercasem să fac asta, sfârşisem prin a-l săruta pe obraz. Şi de atunci el recunoştea că era interesat. Într-un fel.
Urma să aflu.
Gurile noastre se întâlniră. El stătea nemişcat şi mă străbătu un val de jenă. Oh, la naiba! Nu vorbise serios.
Dar atunci facu şi el o mişcare. Mă cuprinse cu braţele şi ne-am contopit unul cu altul. Nu sunt pudică, serios, m-am sărutat de multe ori în spatele tribunelor de pe stadioane şi am avut parte de momente stânjenitoare, de giugiuleli furate pe holuri sau prin magaziile unde îşi ţineau formaţiile instrumentele, aşa că am şi eu cât de cât habar. Mi-am dat seama destul de repede că Graves era un novice.
Cu toate astea, învăţa repede. De unii oameni pur şi simplu se prinde arta sărutului; de alţii niciodată. El a deprins-o. Nu era nimic de genul săruturilor băloase caracteristice unor tipi, şi nici

din brutalitatea altora care cred că fetelor le place sa le striveşti buzele de dinţi. Şi ştiţi foarte bine cum e. Mai lasă-o, băi, să respire puţin!

Mă strânse şi mai tare în braţe şi am început să-mi fac griji că nu ştiam ce să fac cu mâna rămasă sub pernă. Dar Graves prinse repede mişcarea şi se aplecă şi mai mult peste mine. Limba lui facea nişte lucruri cu adevărat interesante, la care nici măcar nu mă gândisem, şi mă simţeam… chiar aişa mă simţeam oare? Da.

Mă simţeam în siguranţă. Nu genul de sentiment pe care îl ai când ştii că dincolo de uşă sunt totuşi creaturi urâte care urlă şi care aşteaptă să intre înăuntru. Nu, era sentimentul de siguranţă pe care îl ai când te cufunzi în pat la slârşitul zilei şi ştii că poţi să te culci şi că totul va fi la fel mâine.

El îmi dădea sentimentul că eram acasă. Nu mă făcea să mă simt ca într-un montagne-russe, aşa cum se întâmpla cu Christophe.

Nu te gândi la asta, Dru! M-am străduit din răsputeri să-l alung pe Christophe din mintea mea. Imaginea lui dispăru repede.

I-am cuprins cu o mână şi îl strângeam, dar chiar în acel moment el se desprinse de mine. M-am trezit cu faţa în gâtul lui, aşa de aproape că simţeam mirosul de băiat sănătos care avea nevoie să-şi facă duşul zilnic şi care tocmai ce avra de gând să se şi ocupe de asta. Era un miros plăcut şi mi am umplut plămânii cu el.

Dar mirosul lui ascundea un alt iz, la fel de delicios. Un iz metalic, de cupru, şi ceva care amintea de sălbăticie şi nopţi cu lună. Era lichidul care îi curgea prin vene, şi am simţit cum îmi zvâcnesc dinţii. Mirosul sângelui său îmi gâdila locul din cerul gurii, cel pe care oamenii normali nu îl au.

Locul unde sălăşluieşte setea de sânge.

Nu! Isuse Hristoase! Nici măcar nu voiam să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi aflat că începuseră să-mi iasă colţii afară aşa cum stăteam, cu faţa îngropată în gâtul lui. Oare din cauza asta înlemnise din nou? Oare mirosea foamea de sânge pe care o simţeam?

Oare Christophe ar mirosi-o?

— Dru, şopti Graves.

Mi-am dat seama că-mi strecurasem piciorul între picioarele lui şi ne încâlcisem ca o iarbă asiatică ce se caţără pe un gard. Cu siguranţă se întâmpla ceva mai jos de buricul lui şi mă copleşi nedumerirea. Nu mă plăcea? Putea să se abţină? Ce era în neregulă cu el, până la urmă?

Nu m-am mişcat. Respiram adânc şi repede, sperând că zvâcniturile pe care le simţeam în dinţi şi senzaţia de gât uscat aveau să dispară. Era ca în visul ăla vechi în care mergeam pe coridoarele şcolii şi îmi dădeam seama că sunt goală.

— Dru? zise, şi vocea lui suna de parcă i se oprise ceva în gât. Uite ce e, îmi pare rău. Doar că…

O să mă dau mai departe, mi-am spus în sinea mea. Imediat. Mă inundă un val fierbinte, la fel cum se tulbură apa când adaugi macaroanele în ea. Dinţii mi-au revenit la normal; am înghiţit în sec de câteva ori.

— Te plac prea mult, îmi şopti Graves, cu nasul în părul meu.

Nu-mi dădea drumul din braţe. De fapt, mă strânse mai tare şi m-am trezit cu faţa îngropată şi mai mult în gâtul lui. Slavă Domnului că acum puteam să mă controlez. Încă îi mai simţeam mirosul sângelui care îi curgea prin vene, dar nu mă mai copleşea.

— Nimeni n-a mai fost nici pe aproape atât de interesat de mine, înţelegi? Eu, ăăă, vreau să zic doar că, ştii tu, dacă tu nu vrei să faci asta…

Senzaţia de uşurare care mă lovi mă facu să-l îmbrăţişez cu putere. Atât de tare încât i se tăie răsuflarea şi vânătăile şi durerile mele vechi se făcură din nou simţite. Mă simţeam ca atunci când eram în camioneta tatălui meu, în Dakota, şi ne sprijineam unul pe celălalt disperaţi. Amândoi naufragiaţi, agăţându-ne de orice apucam.

Graves fusese singurul care rămăsese lângă mine când totul o luase razna. El era singurul lucru stabil, bătut în cuie, şi nu aveam de gând să-i dau drumul. Niciodată, nu dacă puteam să fac ceva în privinţa asta.

— Te plac, am bălmăjit eu cu nasul lipit de vena lui care pulsa, deschizând cu grijă buzele ca dinţilor mei să nu le vină idei ciudate. Te plac mult, Graves.

Acum tu eşti tot ce am, când e să fac bilanţul.
— Eu, ştii, chiar te plac.
Imediat ce-am rostit cuvintele mi-a venit să-mi trag una. Bravo ţie, Dru. „Te plac" e tot ce poţi să zici?
— Lucrurile au luat-o razna, a spus, şi îi simţeam răsuflarea caldă în păr. Ştii, nu vreau să te presez.
Oh, nu-mi fac griji deloc pentru asta acum.
— N-ar trebui să-ţi faci griji. Tu eşti singurul tip care s-ar putea califica drept prieten cu bun-simţ pe care l-am găsit în vreo şaisprezece state.
— Eşti pretenţioasă.
Nu uitase de sarcasmul lui caracteristic. Băiatul Goth era din nou el însuşi.
— Am gusturi şi eu, bine? Te plac, Graves.
M-am abţinut din nou să nu zic Edgar, cu un efort de voinţă.
— Şi eu te plac. Doar că… ar trebui să fim precauţi. Să vedem ce se întâmplă. OK?
Sigur. In regulă.
— OK.
Şi asta ce înseamnă?
Se pare că însemna că avea să se desprindă din braţele mele. Ceea ce şi facu. Se dădu jos din pat fară să se uite la mine şi se îndreptă spre baie. L-am privit cum se depărta, cu mersul ăla ciudat pe care îl au tipii când se simt priviţi. Ar fi trebuit să spun ceva. Dar ce? Ce naiba aş fi putut să spun?
Graves închise uşa în urma lui şi eu am rămas acolo câteva secunde respirând până să dea drumul la apă. Se spăla pe dinţi.
Oare îşi dăduse brusc seama că săruta pe cineva căruia puteau să-i crească colţi oricând? La o adică, şi vârcolacii aveau dinţi mari şi înfricoşători, dar…
Oh, Doamne! Doar ce mă sărutasem pentru prima dată cu Băiatul Goth şi mă simţeam bine. Dar habar nu aveam dacă şi lui i se părea la fel sau dacă mă respinsese. Să vedem ce se întâmplă? Ce însemna asta? Şi acum el era singurul şi cel mai bun prieten pe care-l aveam. Singura persoană de care eram sigură cu adevărat aici.
M-am întors pe spate, mi-am îndesat perna sub cap şi am închis ochii. Când Graves se întoarse de la baie, eu respiram ca şi cum dormeam. El rămase lângă pat o clipă, dorindu-şi probabil să aibă alt loc în care să se cuibărească, apoi se aşeză în pat şi rămase în partea lui. Spaţiul dintre noi devenise mai mare decât fusese vreodată şi cu totul altfel acum.
Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât îmi venea mai greu să înţeleg.
Grozav!

Capitolul 7

M-am uitat puţin la lumina aurie şi puternică a soarelui de după-amiază târzie care pătrundea pe fereastră, cu spatele lipit de Graves. Niciunul dintre noi nu se învelise cu pătura şi urăsc să dorm îmbrăcată în blugi. Se mototolesc rău de tot şi îţi intră în găuri unde n-ar trebui să intre şi sfârşeşti prin a te simţi ca şi cum ai fi dormit pe cuie.
Stăteam în pat, respirând uşor. Lumina soarelui licări când prin dreptul ferestrei trecu o umbră. Se auzi un sunet slab, ca nişte degete care zgârie la geam, şi am simţit cum mi se încordează fiecare muşchi.
Umbra se ivi din nou şi m-am ridicat în capul oaselor. Până şi coatele îmi scârţâiau de oboseală. Graves mormăi ceva şi se foi lângă mine. Silueta de la fereastră încremeni. Pe lângă ea se revărsa lumina aurie şi reflexia ei pe covorul albastru era o imagine neclară şi distorsionată.
Am întins rapid mâna spre cuţitul cu arc de pe noptiera mică şi albastră şi am răsturnat veioza. Aceasta căzu cu o bufnitură surdă şi Graves se ridică în capul oaselor şi înjură; umbra dispăru cu un ultim scrâşnet la geam. Am sărit din pat. Lama cuţitului ţâşni, şi eram la jumătatea drumului dintre pat şi fereastră când mi-am dat seama că poate nu era o idee prea bună să deschid geamul şi să scot

capul afară.

— Ce naiba…, bălmăji Graves cu o voce somnoroasă.

Însă am pus mâna pe cercevea şi am tras de ea, deschizând fereastra. Cuţitul era cât pe ce să-mi cadă din mâna transpirată. Înăuntru năvăli aerul răcoros de după-amiază de primăvară scăldată într-o lumină de culoarea mierii. Grădina care se afla cu un etaj mai jos era presărată din loc în loc cu lăstare verzi care crescuseră pe tufişurile spinoase vechi. Peste ceva timp aveau să înflorească trandafirii şi, dacă mai eram aici, avea să fie frumos să deschid fereastra într-o zi senină şi să le adulmec mirosul.

Acum însă am inhalat aerul rece. Iarba, lumina soarelui, izul vag al ploii blânde de cu o seară în urmă şi aerul care anunţa din nou ploaie, aroma pământului care se trezea dintr-un somn lung. A trebuit să-mi smulg mâna stângă de pe medalionul mamei. Lănţişorul o facea pe nebunul pentru că se sucise în timp ce dormisem iepureşte şi încuietoarea se înţepenise în cheotoarea medalionului. Era cald, şi nu rece ca gheaţa cum ar fi fost dacă era vreun pericol prin jur. Mă întrebam dacă şi atunci când îl purtase tata se încălzea şi se răcea la fel.

Am simţit o boare caldă de mere cu scorţişoară şi urmele de colţi de la încheietura mâinii stângi îmi pulsară fierbinţi.

Oh!

— E cineva? am şoptit eu.

Încercam să cuprind totul cu privirea în acelaşi timp.

— Ce naiba faci?

Graves aproape că rămase fară voce. Se dădu repede jos din pat şi mie mi se păru că văd ceva sclipind în partea cealaltă a grădinii pătrate, o reflexie care venea de undeva dinspre peretele umbrit. Mai erau şi alte ferestre, toate goale. Bineînţeles: nu mai era nicio svetocha în afară de mine şi de Anna.

Ea unde dormea? Oare chiar voiam să ştiu?

Stăteam scăldată în lumina soarelui şi mi-era frig. Izul de mere condimentate cu scorţişoară dispăru, împrăştiat de o boare rece, care mirosea a verde. Nestemate de apă luceau în grădină, fiecare plasată simetric.

Am lăsat cuţitul în jos. Christophe? Am deschis gura să-i pronunţ numele şi am închis-o la loc.

Pentru că Graves era chiar lângă mine, frecându-se la ochi.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi s-a părut că am văzut ceva. Am înghiţit cu noduri şi m-am folosit de pervazul ferestrei ca să împing lama cuţitului până se auzi un clic. In dreptul ferestrei, am adăugat.

— Oh! Graves clipi de câteva ori şi se scărpină în cap. Şi până la urmă e ceva?

— Nu ştiu. Poate că dormeam.

Minciuna îmi lăsă un gust de cenuşă în gură. Ştiam prea bine că nu visasem.

— Şi ce ai avut impresia mai exact că ai văzut? Era palid sub nuanţa de caramel a tenului său. Un hoţ de vise? Sau altceva?

Gândul la hoţul de vise şi că era posibil să am din nou convulsii după ce îmi fura răsuflarea era îndeajuns să facă să-mi fugă tot somnul. Mi-am băgat capul între umeri.

— Am văzut doar o umbră.

El se aplecă şi se uită afară.

— E ceva distanţă până jos. Şi deasupra nu ai nimic de care să te prinzi. Dar în ultimul timp asta nu înseamnă nimic, nu? Graves adulmecă adânc, lăsând aerul să-i treacă prin nări aşa cum am văzut că fac oamenii din restaurantele de lux când miros vinul. Apoi îmi aruncă o privire piezişă, uitându-se la mine ciudat cu ochii lui verzi. Pfui!

— Ce?

Nodul care mi se pusese în gât nu era doar inima mea.

— Nu ştiu. Trase obloanele. Crezi că ar trebui să încuiem obloanele?

Cred că era Christophe. Cuvintele îmi tremurau pe buze. Am clătinat din cap. Aerul dintr-o încăpere încremeneşte mereu când baricadezi ferestrele. E ca şi cum te-ai afla sub asediu. Sau îngropat undeva.

— Nu ştiu.
— Bine.
Graves rămase pe loc şi lumina soarelui îi atingea tricoul uzat şi blugii, scoţând în evidenţă culoarea albastră a denimului. Se aplecă în faţă, ca şi cum ar fi vrut să se apropie mai mult de mine.
— Te simţi bine? Pari puţin…
Stupidă? Caraghioasă? Adormită?
— Sunt bine.
Era cât pe ce să mă feresc de el. M-am întors cu paşi apăsaţi spre pat şi am aruncat cuţitul pe noptieră. Veioza nu se stricase. Am ridicat-o de jos şi am pus-o la locul ei. Apoi m-am prăbuşit pe patul moale şi mi-am dorit din nou să fi purtat boxeri.
— Îmi pare rău că te-am trezit.
Ajunsese să-mi pară rău că îl sărutasem. Ce naiba voise sa spună? Dar nu avea niciun rost să mă gândesc la asta.
El rămase pe loc, nehotărât. M-am făcut comodă, mi-am pus o mână sub pernă, preocupată să-mi găsesc o poziţie confortabilă. Încheietura mâinii îmi pulsa ca nervul unei masele cariate.
Dacă aş fi ştiut ce avea să se întâmple când Christophe m-a muşcat, oare aş mai fi fost de acord? Avusese nevoie de sângele meu ca să ne salveze. Chiar şi Lunganul fusese de aceeaşi părere.
Dar îmi puneam totuşi întrebări. Şi nu numai în privinţa asta.
Mă gândeam şi la ce spusese el, când eram singură într-o cameră din colonia de vârcolaci cufundată în întuneric şi cu foamea de sânge arzându-mi beregata. Dacă voi avea nevoie de un motiv, Dru, tu vei fi acela!
Cum se întâmplă în situaţiile neplăcute, să te gândeşti la un djamphir dur în timp ce un loup-garou pe care doar ce l-ai sărutat şi care te-a respins stă şi se holbează la tine face ca situaţia să fie şi mai neplăcută. Isuse! înainte nu aveam astfel de probleme.
Graves stătea adus de spate lângă fereastră. Faţa lui era umbrită; nu puteam să i-o văd.
— Ai face bine să te întorci în pat şi să te odihneşti puţin. Am încercat să par amabilă. Asta dacă nu cumva vrei să dormi pe jos.
— Poate că ar trebui să mă duc să-l caut pe Lungan.
Mă inundă un val fierbinte de jenă. Oare putea să lase mai mult de înţeles decât o facea că nu voia să stea cu mine? Dar nu aveam de gând să mă dau bătută fară să lupt.
— Bine. Dacă vrei, bineînţeles. Dacă vrei, eu nu mă mai culc. O să vin cu tine.
Graves îşi mai îndreptă puţin umerii. Acum nu mai stătea cocoşat.
— Nu eşti obligată s-o faci.
— Crezi că vreau să stau singură? Chiar şi mie îmi păream supărată. Nu mă simt în siguranţă decât când eşti tu în preajmă.
Şi asta era pe jumătate minciună. Pentru că mă simţisem în siguranţă şi când mă îmbrăţişase Christophe şi când îmi spusese că nu avea de gând să lase să mi se întâmple nimic. Fâra ca atunci când eram cu tata şi când ştiam că aveam locul meu în lume.
Dar Graves părea uşurat şi asta merita orice minciună care-mi venea la îndemână.
— Oh! facu el.
Şosetele îi ieşeau din picioare când păşi târşâit pe covor.
— Bun. Se opri la picioarele patului. Te simţi bine, Dru?
Am închis ochii. Mi-am pus şi cealaltă mână peste pernă.
Acum o ţineam în braţe.
— Super!
Atâta timp cât eşti aici, cred. Tu eşti singura persoană de care sunt sigură. Dar nu sunt la fel de sigură şi ce ar trebui să fac cu tine.
— OK.
Se aşeză pe partea lui de pat, rigid, atent să nu mă atingă. Obrajii îmi ardeau şi îmi dădură lacrimile.
— Dru?
— Ce e?

Nu-mi plăcea deloc să-l reped, dar simţeam un nod în cât şi lacrimile începuseră să-mi curgă.
Urmă o clipă lungă de tăcere. Apoi Graves se instală în pat, mişcându-se aşa cum face o pisică atunci când se strânge covrig, de parcă n-ar avea niciun os în ea.
— Ai vorbit serios?
Când? Atunci când ţi-am spus că-mi place de tine sau t und ţi-am zis că mă simt în siguranţă cu tine?
— Bineînţeles că am vorbit serios. Am inspirat cu putere, zgomotos, trăgând înapoi toate secreţiile care-mi blocau nările. Tu eşti singurul lucru bun care mi s-a întâmplat de când tata a fost transformat în zombi, Graves. Vrei să pun un afiş pe care să scriu asta?
— Am întrebat şi eu. Isuse!
Dar se dădu mai spre mine, într-o doară. Şi când îşi puse o mână peste mine, nu m-am mişcat şi nici n-am protestat. Am rămas ţeapănă până când senzaţia de relaxare a început să fie firească. Ii simţeam răsuflarea caldă în părul meu încâlcit şi brusc m-am simţit mulţumită să stau pur şi simplu nemişcată.
Nu era chiar ca atunci când faceam schimb de salivă, dar era bine. Şi totuşi, eram mai nedumerită ca niciodată.
Graves adormi din nou în scurt timp. Mi-am dat seama după cum respira.
Curând se lăsă înserarea şi Şcoala se trezi din nou. Nimeni nu mai scrijeli la fereastra mea şi nu-mi dădeam seama dacă mă simţeam uşurată sau tristă din cauza asta.

Capitolul 8

M-am spălat pe dinţi din nou, mi-am prins părul la spate, apoi am deschis calculatorul încă o dată şi am petrecut ceva timp în faţa lui căutând diverse chestii. Era o reţea simplă de intranet cu ieşire la internet, dar măsurile de securitate erau mult mai serioase decât la cealaltă Şcoală. A trebuit să verific de trei ori informaţiile de pe foaia de lângă tastatură ca să pot să mă apropii cât de cât de internet.
Puteam să bag mâna în foc că fiecare mişcare pe care o făceam era monitorizată, aşa că nu am căutat nimic distractiv sau care să-mi furnizeze informaţii. Dar acum mi se mai treziseră simţurile şi mă simţeam mai în pielea mea, aşa i a am căutat pe Internet haine. De data asta pentru mine. Fusesem atât de epuizată mai devreme că îi comandasem lui Graves câteva haine şi o lăsasem baltă. Acum m-am uitat ilin nou la ce comandasem şi era cât pe ce să-mi trag o palmă peste frunte.
Să faci cumpărături când eşti nedormit nu e deloc o idee hună.
Am stat şi am comparat preţurile, întrebându-mă de muie provin banii Ordinului, în timp ce învârteam leneşă cuţitul pe birou din când în când şi mă gândeam la ce faceam.
Eu sunt obişnuită să-mi cumpăr haine din magazinele Armatei sau de la Goodwill sau alte magazine de genul. Când trăia tata, ne feream să comandăm pe internet. Toate manevrele pe care le faci lasă urme, plus că trebuie să ridici coletul de undeva; chiar şi pentru închirierea unei cutii poştale ţi se cere un act de identitate. Trebuie să te întorci şi să ridici coletul cu lucrurile pe care le-ai comandat, iar când o faci, să te ţii bine! Atunci e cea mai bună ocazie să te atace cineva sau ceva.
Nu, internetul e bun doar pentru câteva lucruri. Pentru documentare, deşi nu ştii dacă informaţiile pe care le găseşti sunt scrise la mişto şi trebuie să le verifici. Mai dai şi de escroci, căci nu poţi să nu dai peste unul când navighezi pe net. Şi bineînţeles, internetul e bun şi pentru divertisment ocazional. Nu se compară nimic cu oamenii care se fac de râs în văzul lumii.
Câteodată mă întreb ce părere ar fi avut bunica de era digitală. Fireşte, e greu să ai semnal în văile înguste şi sus, pe crestele munţilor.
Probabil că ar fi pufnit şi ar fi zis că e o mare prostie. Ceea ce e destul de rău, având în vedere ce credea ea despre întreaga rasă umană.
Chiar m-am distrat puţin alegând şi alte tricouri pentru Graves. I-am luat un tricou cu Captain America, şi unul care avea imprimat un dinozaur imens cu o sabie laser, cu avertismentul Feriţi-vă! Velociraptorul are o sabie laser! Am chicotit cu mâna la gură, încercând să nu se audă, căci Graves

mormăia în somn şi se foia. I-am mai comandat câteva tricouri negre, mărimea L, mulate. Nu i-am luat mărimea M, gândindu-mă că era posibil să se umfle muşchii pe el, aşa cum i se mai întâmplase. De când devenise loup-garou se lăţise mult în umeri.

Ştiam ce mărime purta de când făcusem cumpărături la cealaltă Şcoală. Asta înainte să iasă în oraş cu vârcolacii şi să i se cumpere de îmbrăcat. Poate că avea să facă la fel şi aici, dar, pentru orice eventualitate, i-am luat şi nişte şosete şi încă nişte boxeri mulaţi. Părea genul care purta lenjerie de corp albă când l-am cunoscut, dar cred că acum nu mai era aşa.

Stăteam şi mă gândeam dacă să-i iau sau nu o apărătoare genitală — pentru antrenamentul de lupte şi chestii de genul ăsta, deşi trebuia să cântăresc factorul de jenă pe care il presupunea fapta — când deodată se auzi o bătaie în uşă. Trei bătăi politicoase, o pauză, apoi încă două bătăi.

Şi acum ce fac?

Medalionul mamei mele se răci brusc. Simţeam metalul îngheţat pe piele. M-am ridicat de pe scaunul din faţa biroului. Acesta scârţâi puţin, alunecând pe apărătoarele tari ilin plastic care sunt puse ca să protejeze covorul de roţi. Atunci izul mă lovi din nou în cerul gurii şi am înlemnit, pe jumătate ridicată în picioare.

Gustul de portocale şi ceară. Mi se plimba pe limbă, atingând locul acela din cerul gurii unde sălăşluieşte foamea de sânge, chiar lângă locul pe care oamenii obişnuiţi nu-l au. Cel care mă avertizează când mă pândeşte vreun pericol sau când ceva ciudat urmează să se întâmple.

Am aruncat o privire spre pat. Graves stătea întins pe-o parte, ghemuit, de parcă aş fi fost tot în pat, cu perna mea în braţe. Am înghiţit cu noduri, deşi nu voiam cu gustul acela oribil în gură. Mi-am încleştat mâna pe cuţit şi m-am îndreptat de umeri.

Mă simţeam ridicolă. Probabil că era un profesor. Sau I.unganul, sau chiar Benjamin.

Ştii bine că nu e aşa, Dru. Să nu îndrăzneşti să deschizi uşa!

Undele subţiri şi albastre ale ritualului de protecţie deveniră vizibile în mintea mea, căci le vedeam cu acel simţ ciudat pe care mi-am dat seama că nu-l aveau şi ceilalţi oameni abia în jurul vârstei de zece ani. Îmi amintesc şi momentul exact. Venisem acasă plângând de la şcoala din vale pentru că ceilalţi copii se luaseră de mine. Bunica tăcea mâlc. Dezaprobarea ei mă rănise profund şi fusesem nevoită să recunosc că dacă voiam să fiu tolerată de ceilalţi copii nu trebuia să le ascult secretele lor frivole folosindu-mă de muşchiul ăla din cap pe care-l aveam, chiar dacă socoteam că toată lumea putea să facă la fel, dar nu recunoştea.

De fapt, problema nu era că le ştiam secretele, ci că le spuneam că le ştiam.

Oamenilor nu le place deloc asta. Nu le place pentru că se tem. Există locuri în America unde… nu contează. Sunt lucruri prea groaznice ca să te gândeşti la ele.

Bunica ţinea mult la intimitate, şi fusese nevoită să mă lase să-mi învăţ lecţia într-un mod dur. Pentru că nici nu există altă cale dacă te naşti cu harul, spunea ea. Şi avea dreptate.

Am apăsat cu degetul pe butonul care elibera lama cuţitului, uitându-mă agitată spre uşă. Pusesem zăvorul, chiar dacă cineva avea cheile pentru cele patru sau cinci yale diferite. Două broaşte nu aveau orificiu şi pe afară, aşa că asta era bine.

Dar… Doamne Dumnezeule, şi la fereastră, şi la uşă? Simţeam că cine era dincolo de uşă nu-mi voia binele. Atâta lucru vedeam şi eu din undele de protecţie care scoteau scântei şi sfârâiau când se apropiau unele de altele şi forfoteau agitate, aproape invizibile.

Alt iz se făcu simţit alături de cel vâscos de citrice de ceară, umplându-mi nările. Îmi facea ochii să mă înţepe şi să mă usture.

Parfum cald şi condimente. Un miros roşu, de mătase şi botine cu toc, cu nasturi micuţi şi preţioşi pe părţi. O creatură cu părul lung şi un râs maliţios.

Ce naiba caută aici?

Graves bălmăji ceva indistinct, de parcă visa ceva urât. Tăcerea deveni mai intensă şi clanţa se mişcă uşor.

Oh, crezi că sunt aşa de proastă să las uşa descuiată? Mă rog, crezi ce vreil Dar tremuram rău de tot. Poate că avea un motiv perfect plauzibil să vină să bată la uşă. Chiar era posibil.

Isuse! Acum mă îndoiam chiar şi de harul meu, ceva ce nu mi se mai întâmplase până acum. Bunica m-ar fi smotociit bine — la figurat, vreau să zic, căci nu dădea niciodată în mine. O privire

fioroasă ar fi fost de ajuns.

Nu mai tremura gândindu-te la ce ţi-ar fi făcut bunica şi gândeşte-te la ce ai de făcut!

Dar nu mai aveam ce face. Uşa era încuiată, zăvorul era tras, şi nu voiam să mai fac nimic. Ci doar să mă aşez pe vine şi să mă ascund. Ca strategie pe termen lung, nu era bună de nimic. Dar pe termen scurt — ca de exemplu pentru următoarele minute, timp în care ultima lumină de miere a apusului scălda fereastra şi transforma grădina de dedesubt într-o imagine neclară — părea o idee destul de bună.

Undele de protecţie nu mai trosneau. Liniile albastre subţiri reveniseră la tiparul lor obişnuit, alcătuind nişte lorme circulare ciudate ca în filmul acela vechi despre un tip prizonier într-un joc pe calculator, cu nişte noduri complexe, care păreau făcute de celţi, pe care bunica mă învăţase să le fac şi care ţineau uşile şi ferestrele ferecate. Am păşit într-o parte. Eram în şosete. Am testat podeaua să nu scârţâie şi măcar de data asta m-am bucurat de covorul gros.

Se auziră câteva pârâituri care mă puseră în gardă. Undele albastre se estompară puţin, dar reveniră, colorate puternic în albastru. Cu cât mă apropiam mai mult de uşă, mişcându-mă ciudat, ca şi cum alunecam pe gheaţă, aşa cum mă învăţase tata ca să-mi distribui greutatea cât de mult posibil pe parchet, cu atât mai mult se agitau. Undele fremătau de nerăbdare şi mirosea a cabluri electrice arse. M-am strâmbat şi am scos limba afară. N-am putut să mă abţin.

Uşa se mişcă puţin, undele aruncară scântei şi am auzit deodată un TROSC! puternic, ca o capcană de şoareci care se închide. Chiar am văzut cu ochii minţii o capcană de şoareci care sărea în sus când arcul era eliberat şi şoricelul o lua la fugă, viu, dar fară caşcaval.

Pe hol se auzeau paşi rapizi şi uşori. Graves mormăi ceva şi se zvârcoli agitat. Mi-am dat seama că transpirasem pe şira spinării, la subsuoară şi pe frunte. Se simţea ameninţarea unei dureri de cap. Nişte benzi de oţel parcă îmi strângeau tâmplele.

Am expirat lung şi încet. Am îndreptat lama cuţitului în jos. Ca singura armă pe care o aveam, nu era bun de nimic. Nici măcar să-mi dea o senzaţie de confort.

Se auziră alţi paşi. Mai apăsaţi, dar la fel de rapizi. Djamphirii chiar par graţioşi când fug. Mă întrebam cum reuşesc asta şi m-am uitat la undele de protecţie.

Nu scoteau nicio scânteie. Vibrau în continuare, tot albastre.

— Dru! Era Benjamin, care alerga pe hol. Milady! Dru!

Am îndesat cuţitul cu arc în buzunar şi am tras zăvorul cu mâini tremurânde şi ude. Am descuiat şi broaştele în timp ce Graves se trezea şi înjura din nou în spatele meu. Fereastra se întunecă de tot când soarele alunecă sub linia orizontului. Am tras de uşă şi am sărit pe hol, cât pe ce să mă ciocnesc de Leon, care se opri brusc şi îmi aruncă o privire fioroasă prin părul lui încâlcit, de culoarea nisipului. Părea că doar ce se trezise din somn, dar era legat la şireturi şi asta ia ceva timp.

— Ce naiba se întâmplă? mârâi el.

— Nu ştiu, am mârâit şi eu. Benjamin a luat-o pe acolo…

Am arătat cu degetul, dar djamphirul cu părul spălăcit plecase deja, alergând cu viteza aceea stranie care te face să rămâi fară cuvinte, de ai aproape senzaţia că persoana respectivă dispare, căci n-o poţi urmări cu privirea.

— E aici! strigă Leon. Benjamin! La naiba, e aici!

Cei doi blonzi îşi făcură apariţia. Nu erau chiar identici, dar de vreme ce amândoi purtau tricouri negre şi blugi, era şi mai greu să îi deosebeşti. Unul era în şosete, şi celălalt avea în mână un pistol automat Walther pe care îl ţinea îndreptat în jos în timp ce se uita în toate părţile. M-am apucat de tocul uşii fară să-mi iau ochii de la el, în timp ce tipul în şosete trecu pe lângă mine, cu o atitudine de militar, şi se sprijini de peretele holului, în dreapta uşii.

Mă păzea. Era un gând plăcut, şi mă simţeam mai liniştită decât ar fi trebuit.

— Eşti bine? mă întrebă blondul cu arma în mână.

Thomas, mi-am amintit eu numele lui cu un efort istovitor pe care îl asociez de obicei cu orele de matematică de nivel superior. Pot să echilibrez un carnet de cecuri, să calculez bacşişul din TVA în şaisprezece state, şi să verific muniţia. Dar să mă pui să fac calcule matematice? Nici gând!

Am încuviinţat. Leon apăru la capătul holului, clătinând din cap. Benjamin îl urma de aproape. Ridică ochii, mă văzu şi încremeni câteva secunde

Apoi m-am trezit deodată cu el în faţa uşii.
— Aici ai fost? Aici erai?
Urăsc când se mişcă atât de repede că nici nu-i vezi. Aproape am tresărit.
— Ah, da. Nici măcar nu puteam să o fac să sune ca şi cum el era un idiot sau ceva de genul. Tremuram prea tare. M-am încuiat bine şi am făcut tot ce trebuia. Dar… am auzit ceva.
— Cer prea mult dacă vreau să dorm şi eu puţin? mormăi Graves din pat. Doamne Dumnezeule, ce s-a mai întâmplat acum?
— Nu e bine, murmură Leon, ajungând în sfârşit la noi şi aruncând o privire blândă şi mirată spre şosetele Blondului nr. 1.
Fir-ar să fie, de ce nu puteam să-mi amintesc numele lor? Thomas şi pe celălalt îl chema… Ceva care începea cu G, poate?
— Ce-ai auzit? Benjamin se opri locului şi se aplecă în faţă, ca un terier care se încordează în lesă. Dru?
George. Mi-am amintit cum îl chema şi m-am simţit imediat mai bine. Ciudat. De parcă cine ştie ce realizasem.
— A bătut cineva la uşă. Dar simţeam că ceva nu era în regulă, că nu trebuia să deschid uşa.
Minunat! Acum el avea să creadă că eram vreo tipă neastâmpărată şi încăpăţânată.
N-are decât să creadă ce vrea! Şi chiar aşa, Anna ce facea? De ce undele de protecţie au reacţionat la ea şi nu la băieţi?
Pentru că intenţiile ei nu erau bune, Dru. E la mintea cocoşului. Şi dacă n-ai fi atât de ocupată să încerci să explici de ce, ai putea să-ţi dai probabil seama de ce.
În mod cu totul neaşteptat, Benjamin se uită peste umăr la Leon. Au avut un schimb de priviri pline de subînţeles pe care îl vedeam de obicei între adulţi. Apoi djamphirul cu părul negru scutură din bretonul de inspiraţie emo şi îşi îndreptă atenţia spre mine.
— Asta-i bine. Parcă mă lăuda pentru un răspuns-test. Să nu deschizi uşa dacă nu eşti sigură! Ar trebui să-ţi asculţi instinctele în privinţa asta. Şi o să postăm o santinelă în loc de…
— Ce ai văzut?
La naiba cu restul! Mai întâi voiam să ştiu lucrul ăsta.
— Mi s-a părut… Clătină din cap. Nu ştiu. Mi s-a părut că fugeai pe hol şi te duceai din nou să-l vezi pe Supus. Am auzit că o svetocha poate să facă asta — să se strecoare cu uşurinţă uneori. Trebuie să fie… greu, să fii mereu însoţită, oriunde te-ai duce.
Băiete, habar n-ai tu cum el Am dat din umeri. Dar tot varianta asta aş prefera-o decât să fiu ucisă de un vampir.
Presupunând, bineînţeles, că puteam să am încredere în Garda mea de corp. Asta era toată problema, nu?
— Ce naiba se întâmplă? vru Graves să ştie.
— Pe mine nu mă deranjează, i-am spus lui Benjamin. Ştiu eu ce ştiu.
Asta dacă nu cumva unul dintre voi e trădător şi vrea să mă omoare. N-am spus-o cu voce tare, dar nici nu l-am slăbit din ochi pe tipul cu pistolul automat. Acesta se uita lung pe hol, spre capătul celălalt, cu spatele la perete. Dar există o Regulă Foarte Importantă când e vorba de o armă — te asiguri că ştii în permanenţă încotro e îndreptată.
— Asta-i bine. Benjamin părea uşurat. Asta-i foarte bine. Mi s-a părut că te-am văzut alergând pe hol. Dar e imposibil, de vreme ce erai aici. Poate că era vreun vânător de cur iozităţi sau ceva de genul.
Îmi aruncă o privire plină de subînţeles, ca şi cum ar fi trebuit să-l ajut.
Da, asta chiar are o logică.
— Nu ştiu.
Apoi am închis gura. Existenţa Annei trebuia să fie ţinută în secret, dar ea nu se purta în consecinţă. Şi putea oare să fie ţinută în secret aici, la Schola Prima, printre toţi djamphirii ăştia? Trecuse chiar pe lângă Graves, Benjamin şi pe lângă restul ca să ajungă în camera unde era Consiliul, nu?
Totuşi, doar pentru că se afişa peste tot nu însemna că trebuia să împart astfel de informaţii în

stânga şi-n dreapta ca pe nişte bomboane. În plus, ea era dinaintea mea aici şi avea cea mai mare funcţie din Consiliu.

— Hai să fim serioşi! Leon fornăi. A fost Regina Roşie.

— Nu e doar un mit? Thomas observă că mă uitam la pistol şi se înroşi, dacă vă vine să credeţi aşa ceva. Îl băgă într-un toc la subsuoara mâinii stângi şi se mai relaxă puţin. Oh, îmi pare rău.

Am ridicat din umeri. Din nou. Începeam să mă pricep la gestul ăsta. Puteam să exersez în faţa oglinzii şi să am o mişcare nouă de fiecare dată.

Benjamin se uita şi el la mine.

— Nu, nu e un mit. Doar că e ţinută departe de noi, gloata. Şi e foarte ocupată cu îndatoririle pe care le are. Aţi văzut-o azi-dimineaţă.

Thomas rumegă informaţiile noi.

— Mi-o imaginam mai înaltă, spuse.

George-Şosetă puse întrebarea al cărei răspuns doream cel mai mult să-l aflu.

— Atunci ce căuta aici? Şi fără gărzi de corp? Asta dacă nu cumva erau aici, în Umbră, nevăzuţi.

Minunat! Toţi ochii sunt aţintiţi asupra ta, Dru.

— Eu n-am nici cea mai vagă idee, am zis.

Şi chiar nu aveam.

Se uitară unii la alţii câteva secunde. Am tresărit — Graves era chiar în spatele meu. Apoi făcu ceva ciudat — mă cuprinse cu braţele de mijloc şi mă strânse. Amândoi suntem înalţi, dar el părea să mai fi crescut. Când eram în Dakota, eram aproape de aceeaşi înălţime. Sau poate aşa mi se părea pentru că stătea cocoşat tot timpul, ca şi cum corpul lui încerca să se izoleze de o lume din care nu voia să facă parte.

Toţi băieţii-djamphiri se holbară din nou la mine. M-am înroşit la faţă fară niciun motiv logic. In ultima vreme mă înroşeam destul de mult, ceea ce era stânjenitor.

Deci prima dată Graves spune că mă place prea mult şi pe urmă mă ia în braţe în faţa celorlalţi băieţi?

— Da. Păi… Benjamin îşi drese glasul. O să ai pază douăzeci şi patru de ore. In faţa uşii. Cineva o să stea cu ea tot timpul.

— Cel mai probabil o să fiu eu, de vreme ce deocamdată nu a fost nimeni scutit de ore ca să poată să te însoţească în permanenţă. A naibii birocraţie! Leon ridică din umeri. Văd că nu vă faceţi griji. Asta chiar că e interesant.

Parcă se uita la o emisiune de la televizor, tolănit pe canapea cu o bere în mână. Deşi nu puteam să mi-l imaginez pe niciunul să se relaxeze cu o bere în faţă. Păreau prea… bătrâni. Sau prea serioşi.

Ce-i drept, să te lupţi cu vampirii e treabă serioasă. Dar pe chipurile lor neridate seriozitatea asta părea ciudat de obscenă. Nu aşa trebuiau să arate.

— Mai degrabă înfricoşătoare, rosti printre dinţi Thomas. Regina Roşie, adică.

— Te-ai răzgândit, Tommy?

Zâmbetul lui Leon nu putea fi catalogat drept drăguţ. Djamphirul blond îi rânji şi el, dezvelindu-şi dinţii albi.

— Pentru nimic în lume, Fritz.

Cuvintele ascundeau în fundal un mârâit gros, care sein. Ina aproape cu mârâitul de avertizare al unui vârcolac.

Hoo, stai puţin!

— Staţi aşa. Staţi o clipă. Voi ştiţi de existenţa ei?

— Cei din primii ani cred că e un mit. Nici nu auzi de ea până nu treci examenele din anul trei. George părea îngrijorat. Până să avem sarcina asta, un infanterist din linia întâi, ca mine, nici măcar n-ar fi văzut o svetocha. Acum ies toate la lumină. Chiar şi creaturile mitice.

— Nu-i chiar aşa de bătrână; mi-aduc aminte când a fost salvată. Nu se califică drept mit. Leon oftă. N-are rost să ne mai culcăm, acum că încep orele şi avem şi turul de recunoaştere.

— Turul de recunoaştere? Jur pe ce-am mai sfânt că era cât pe ce să mi se înmoaie genunchii. Mă bucuram că Graves stătea în spatele meu. Ore?

— Ambele pentru tine, pentru noi doar orele de curs. Cu excepţia lui Leon. Benjamin refuză

efectiv orice altă discuţie, întorcându-ne spatele. Şi mâine, Dru, îţi propun să mergem să cumpărăm nişte haine.

Deja am făcut-o. Dar n-am spus nimic. Pentru că mi se părea o idee bună să fiu afară şi departe de Şcoală. O idee extraordinară.

— OK.

— Prima dată o să te duc jos, la cantină.

Acum rânjetul lui care-mi dădea o stare de agitaţie mi-era adresat mie.

— Acolo, pe lângă mâncare, o să dai de o mulţime de ochi care or să se holbeze la tine. Cel mai bine e să o facem ca să scăpăm odată!

— Aşa e, am spus eu cu îndârjire şi l-am împins pe Graves făcând un pas în spate.

Nu ştiu cum am reuşit să o facem fară să ne încurcăm picioarele. Dar am reuşit, şi m-am bucurat.

— Sigur. Lasă-mă cincisprezece minute.

— Nu e nevoie să te grăbeşti. Dacă eşti gata într-o oră e bine.

Dar eu deja închideam uşa. Graves îmi dădu drumul şi ilupă ce am încuiat toate broaştele, m-am întors pe jumătate spre el şi ne-am măsurat din priviri.

Graves roşea în ultimul hal. Şi eu la fel. Eram amândoi roşii ca racul şi ne uitam unul la altul.

— Graves…, am început eu, dar şi el deschise gura în acelaşi timp.

— Dru…

Ochii lui erau atât de verzi; de când fusese muşcat de vârcolac, ochii i se deschiseseră şi culoarea era mai intensă.

Am izbucnit amândoi în râs. Era un râs nebun, isteric, dar ne simţeam bine. M-am sprijinit de uşă, chicotind până i And mi-au dat lacrimile. El se aplecă, ţinându-se cu mâna ile burtă, şi scoase nişte sunete ciudate, din cauză că nu-i Intra destul aer în piept.

Câteodată trebuie să te mai şi eliberezi. Mai ales când ai stat cu nervii încordaţi şi ai simţit gustul adrenalinei săptămani întregi la rând.

Însă pot să zic că porţia de râs s-a terminat prea repede. M-am şters pe obraji, Graves a reuşit în sfârşit să tragă aer In piept şi am rămas cum eram înainte, holbându-ne stingheriţi unul la celălalt.

— Ce-a fost asta? întrebă el într-un final, trecându-şi mana prin păr.

Părul îi stătea ridicat, în ţepi negri, dar nu mai erau aşa de tari, căci părul începuse să-i crească.

— Nici măcar nu te-am auzit când te-ai dat jos din pat.

— Eram la calculator. Comandam haine şi alte chestii.

Băi, ia spune, îţi trebuie o apărătoare genitală? Am înghiţit întrebarea şi, odată cu ea, şi un hohot de râs rebel.

— Mm, cred că ar trebui să vorbim.

— După ce mă spăl pe dinţi. Dar nu facu nicio mişcare. Isuse, parcă nu mai vin odată hainele alea! M-am săturat să port aceleaşi ţoale mereu.

Te înţeleg. Mă străbătu un sentiment de vinovăţie — era a doua oară când tot ce avea îi fusese luat din cauza mea.

— Ţi-am comandat câteva chestii. Şi se pare că or să ne ducă la cumpărături mâine.

— Pe tine te duc.

Nu voise să sune aşa. Sau poate că da, pentru că imediat ce cuvintele îi ieşiră pe gură, păru puţin ruşinat. Cercelul i se legănă când lăsă capul în jos, trecându-şi mâna prin părul lăţos.

— Ba ne duc pe amândoi. Altfel nu merg. Mi-am încrucişat mâinile la piept, cu ochii pironiţi în covorul albastru. Pot să te întreb ceva? Despre… aia.

— Despre ce?

Despre ce naiba credea că vorbesc? Dar era băiat şi, în consecinţă, nu-şi dădea seama. Dar îmi cam epuizasem toată doza de îndrăzneală pe ziua de azi şi urma să fiu nevoită să o folosesc şi pe cea de a doua zi cam într-o oră. Aşa că am rămas cu ochii la covor, examinându-l de parcă aveam să găsesc o idee acolo. N-am spus nimic.

El rezistă vreo cinci secunde, apoi tuşi.

— Ah, Isuse, te-am jignit cu ceva?

— Nu, nu.

Am clătinat din cap. Fir-ar să fie, obrajii îmi ardeau din nou. Medalionul mamei mele era cald şi am aruncat o privire spre Graves, ca să văd în ce ape ne scăldam.

El se uita la mine de parcă aveam ceva pe faţă. Până la urmă, mi-am dat seama că îmi mai rămăsese destulă îndrăzneală. Sau poate puteam să iau cu împrumut puţină.

— Voiam să ştiu în ce ape ne scăldăm. Atâta tot.

Gata! O spusesem. Dacă interpretam greşit totul, voiam să ştiu.

— Oh! Apoi Graves nu mai spuse nimic mult timp, şi mie îmi venea să ţip. Apoi: Eu, ăăă, Isuse! Da, bine.

Cu siguranţă ţipatul era o opţiune. Bun, deci interpretasem eu greşit semnele. Nu credeam că poţi să faci asta şi, ilrept urmare, să-ţi bagi limba în gura unui băiat. Dar cred că o făcusem. Fie mă plăcea, fie nu, sau poate că mă plăcea dar nu meritam deranjul…

Doamne sfinteI Ce-mi mai venea să-i înjur cu năduf pe toţi băieţii! Doar că nu avusesem mult timp pentru activităţi extracurriculare, cu vampirii care încercau să mă omoare şi cu tot ce se mai întâmplase în viaţa mea.

Dar ştiţi, aş fi vrut să am timp şi de aşa ceva. Cu el.

— OK. Am trecut pe lângă el în drum spre baie. Baia e a mea! Uită că te-am întrebat.

— Dru…

O spuse de parcă nu mai avea aer.

— Nu, serios. Nu e nimic. Am vrut doar să…

— Te plac, ai priceput? Chiar te plac. Doar că… ai atâtea pe cap. Şi vampirii care încearcă să te omoare şi nu glumesc.

Am înghiţit cu noduri.

— Vorbeşti de parcă ar putea s-o facă şi-n glumă.

Inima mi se umflase în piept ca un balon. Trecuse mult, mult timp de când mai simţisem aşa ceva. După câteva secunde de deliberare, am hotărât că fericită nu era de ajuns ca să exprime ce simţeam.

— OK. Super. Şi eu te plac. Asta am lămurit-o în mare. Ai um suntem precauţi, nu?

Orice o însemna asta.

— Da. Ăăă. Hm.

Acum lui parcă i se pusese ceva în gât. Eu rânjeam ca proasta. Graves îşi băgă din nou capul între umeri, de parcă se aştepta să primească un pumn.

— Deci aşa. Cred că am lămurit-o. Eu merg la baie prima.

Am zbughit-o spre baie ca şi cum de-abia aşteptam să fug de-acolo. Doar că nu voiam să râd şi să-şi facă o impresie greşită.

Ar fi trebuit să fiu mai preocupată. Dar ţi se dă întotdeauna cât poţi să duci. Şi dacă Graves era cu mine, ei bine, atunci nu aveam prea multe motive de îngrijorare, nu? Făcusem faţă Lumii Reale, cu tot ce ne asaltase ea până acum. Şi întrebarea referitoare la ce căuta Anna la uşa mea putea să mai aştepte.

Era pentru prima dată de săptămâni bune când golul din pieptul meu părea mai puţin pustiit şi nu mai clocotea de mânie. Şi chiar mă bucura mult lucrul ăsta.

Capitolul 9

Întreaga cantină, scăldată în lumină de neon şi plină de mirosul băieţilor care se lupta pentru supremaţie cu cel al mâncării industriale, amuţi de îndată ce am apărut eu.

Djamphirii, vârcolacii, toţi se opriră cu ochii holbaţi la mine. Am stat în pragul uşii vreo zece secunde stânjenitoare până când Graves mă înghionti de la spate şi mă puse din nou în mişcare.

Era greu să mănânci cu atâţia ochi aţintiţi asupra ta. Dar Ci raves era lângă mine şi se uita în jur ca şi cum îi plăcea situaţia. El dădu gata o farfurie întreagă de clătite, un morman de chiftele de cartofi şi altul de bacon crocant cât îmi luă mie să desfac pe jumătate sandviciul meu cu şuncă învelit In celofan.

Bravo lui.
Leon mă conduse printr-un labirint de coridoar cufundate în linişte, departe de sunetul uşilor trântite de la dulapurile din vestiare şi vocilor de băieţi. Podeaua era acum din lemn de esenţă tare, şi începură din nou să apară busturile de marmură care se holbau la mine de parcă eram o intrusă. Draperiile lungi de catifea care încadrau ferestrele erau vii în lumina aurie a amurgului, genul de lumină care durează poate vreo cinci minute înainte să se lase înserarea şi creaturile din Lumea Reală să iasă la joacă.
M-am cutremurat. Mi-am strâns hanoracul mai bine pe lângă corp şi m-am încheiat la fermoar.
Am ajuns într-o încăpere lungă, obscură, fară ferestre, cu o masă de conferinţe lustruită oglindă în dreapta. In partea cealaltă erau ferestre, dar djamphirii păreau să ţină toate întrunirile importante departe de lumina zilei, departe de ferestre. Aş fi crezut că voiau soare şi aer curat — lucruri pe care vampirii par să le deteste. Dar pe de altă parte, m-am gândit că era mai greu pentru inamic să pătrundă într-o cameră fară geamuri. Sau să ocheşti pe cineva cu arma printr-un perete decât printr-un geam.
Urăsc să mă gândesc la astfel de lucruri.
Un djamphir brunet, scund şi firav, cu un tricou roşu, stătea de cealaltă parte a uşii, cu mâinile încrucişate la piept. Tocul de armă care îi atârna pe umăr părea absurd de supradimensionat, şi blugii lui de firmă păreau pictaţi. Era frumuşel chiar şi pentru un loc ca ăsta, cu buclele lui negre date pe spate şi cu nişte ochi mari şi umezi şi un chip aproape feminin.
Săracul de el! Mă simţeam eu mai masculină decât arăta el. Ar fi avut viaţă grea în unele licee prin care am tot cutreierat.
Asta dacă ar fi fost om obişnuit.
Leon aruncă o privire înăuntru, mă privi într-un fel pe care n-am ştiut să-l interpretez şi se dădu la o parte.
— Eşti în siguranţă, Milady.
O spuse puţin mai tare decât era necesar şi am păşit peste prag.
Direct în Oraşul Stânjenitor.
Acolo, în capul mesei, stătea Anna. Lumina obscură din cameră îi facea tenul să pară perfect, nu i se vedea niciun por deschis. Niciun fir de păr creţ şi arămiu nu era deranjat. Îşi pusese cizmuliţele roşii cu toc pe masă. Stătea tolănită de parcă toată camera era a ei. Tivul dantelat al unei jupe îi acoperea picioarele îmbrăcate în ciorapi de mătase.
Zâmbea.
— Oh, bună! Era veselă nevoie mare. Uite-o pe Dru. Ai dormit bine, draga mea?
Kir stătea în dreapta ei, cu umerii aduşi. Avea un aer trist, dar se mai animă când am intrat eu. M-am întrebat dacă îşi vopsea şi el părul ca să semene cu al Annei, dar al ei era arămiu, şi al lui era morcoviu. Era evident că al lui Kir era natural şi dacă al ei nu era, probabil că Ordinul avea destui hani să-i plătească şedinţele la coafor mult timp de acum Înainte.
Pe lângă ea, până şi cel mai frumuşel băiat-djamphir avea un aer nătâng. Am simţit cum mă albesc şi mai mult la faţă. Mă simţeam şi mai neîngrijită şi stânjenită.
Graves păşi şi el înăuntru în spatele meu, îşi trase nasul cu zgomot şi încremeni. Aproape că îl simţeam cât de încordat era, cu capul între umeri.
M-am lămurit pe deplin. Pur şi simplu nu-mi plăcea de ea.
Mi-a revenit glasul.
— Buştean. Dar tu?
Sau tu apuci să tragi câte un pui de somn între două i'i: ite pe la uşile oamenilor?
Zâmbetul i se lăţi, dezvelind nişte dinţi perfecţi, ca nişte perle. Probabil că atunci când începeau să i se vadă semnele transformării, îi ieşeau doar nişte colţişori delicaţi.
— Ca un prunc. Stăteam aici cu dragul de Kir şi speram să le văd înainte să începi turul de recunoaştere.
Zâmbetul ei era absolut perfect şi parcă l-aş fi avut în faţa ochilor pe Christophe. Mă facea să mă caut să văd dacă nu mi s-a dus vreun fir şi să-mi îndrept ţinuta.
Doar că niciodată Christophe nu s-ar uita la mine astfel. Nici măcar în prima clipă când ne-am

cunoscut, când l-a alungat pe Ash şi mi-a spus să mă duc acasă. Atunci crezusem că era vampir şi tot nu fusese aşa de rău ca acum.

Şi asta spune mare lucru.

Cât de ciudat era că blondina asta cu faţă de majoretă era mai înfricoşătoare decât perspectiva unei morţi îngrozitoare de mâna unui vampir! Asta arăta că priorităţile mele erau complet date peste cap. Poate de vină era toată agitaţia din ultima vreme.

Tipa mă speria pentru că văzusem fete de genul ei peste tot. Şi dacă nu te sperii când îţi rânjesc sau când o fac pe prietenele cu tine, atunci înseamnă că n-ai deschis bine ochii şi meriţi tot ce ţi se întâmplă. Totuşi, unele dintre ele sunt de treabă, doar nechibzuite şi enervante, fără să fie cu adevărat rele.

Deliberam încă asupra nivelului de maliţiozitate a Annei. Dar sunt prudentă când vine vorba de astfel de lucruri. Mi-am dat seama destul de repede că tata nu înţelegea cruzimea feminină. Înţelegea când mă băteam, dar dacă mă întorceam acasă suspinând după o dispută verbală cu o fată, ei bine… asta era peste puterea lui de înţelegere.

Ochii Annei, albaştri ca ai unui bebeluş, îşi schimbară ţinta. Acum priveau peste umărul meu stâng.

— Şi el trebuie să fie domnul Graves. Măi, dar frumuşel mai suntem! Dacă aş avea un loc liber în Garda mea, poate că aş fi gata să încalc tradiţia şi aş organiza pentru tine special nişte Probe.

Nişte Probe? Cum? Probabil că era vreo chestie de-a djamphirilor. Aş putea să-l întreb pe Benjamin. Sau pe Leon.

Imediat ce scap de aici.

Kir se încordă. Păruse frumuşel în camera Consiliului, dar acum vedeam că era palid şi pielea lui lucea uşor. Oare transpira? Ciudat.

Am auzit foşnet de haine — Graves era îmbrăcat tot în haina lui neagră şi lungă. Urmat de foşnet de hârtie şi celofan. Apoi, Dumnezeule mare, se auzi clicul unei brichete şi l-am auzit cum trage lung din ţigară.

Graves fuma.

— Asta presupunând că eu aş accepta, spuse el încet.

Kir îşi puse mâinile pe masă şi schiţă un gest ca şi cum avea de gând să se ridice în picioare. I se vedeau semnele transformării. I se iviseră colţii de sub buza de sus şi şuviţe aurii începuseră să-i viermuiască prin părul scurt. M-am îmbărbătat în sinea mea. Mi-am bombat pieptul cât am putut şi l-am pironit cu privirea.

Nu aveam cum să mă pun cu un djamphir care trecuse de pubertate, mai ales cu unul destul de bătrân şi puternic ca să facă parte din Consiliu. Însă am auzit vocea tatălui meu, de demult, de dinainte ca viaţa mea să fie întoarsă pe dos. Acum e timpul să te uiţi la adversar fix, înainte să te arunci asupra lui, scumpo.

Câinii miros frica, şi oamenii — sau creaturile din Lumea Kcală — sunt cam tot la fel. Prădătorii au antene foarte fine care detectează groaza. Dar în nouăzeci şi nouă de cazuri dintr-o sută, un câine miroase şi când ai atitudine de mascul alpha. E vorba de aceeaşi privire inexpresivă şi hotărâre să fii neînfricat ca atunci când te confrunţi cu o gaşcă de macho care şi-au pus în minte să hărţuiască pe cineva.

Speram doar că privirea pe care i-o aruncam lui Kir era fioroasă, şi nu obosită şi speriată.

Anna îl privi pe Kir o secundă lungă, care părea că se întinde la nesfârşit, ca o caramea. Făcu o mişcare discretă dintr-o mână. Oja de pe unghii luci.

— Oh, Kir, relaxează-te! Domnul Graves are un simţ al umorului sarcastic. Asta e de apreciat la un bărbat. Umorul de puşti e atât de infantil!

Faţa djamphirului roşcat se schimonosi de parcă mirosise ceva foarte urât. Am surprins un zâmbet superior pe chipul Annei înainte să se uite pe lângă mine direct la Graves. Am mai văzut majorete care se uitau aşa la băieţi.

Privirea asta însemna că marcau locul de unde aveau să se înfrupte în continuare. Inima mă săgetă. Dacă Graves nu era interesat de mine — sau era doar puţin —, poate că avea să fie interesat de o fată care arăta ca un fotomodel. Nu conta că avea să-l mănânce cu fulgi cu tot şi pe urmă să se

descotorosească de el. Genul ăsta de fete mereu fac aşa.

Doamne, Dru, nu crezi că o judeci mai mult după cum se îmbracă?

Nu puteam să nu mă gândesc că poate o judecam astfel pentru că nu îmi plăcea de ea nici cât negru sub unghie. Nu era drept.

— N-am fost sarcastic, spuse Graves şi scoase pe gură un nor de fum urât mirositor. Nu faceam decât să subliniez o eroare de raţionament în logica ta, gagico.

Anna rămase cu gura căscată la propriu. Preţ de o clipă, nu am ştiut dacă să râd sau să-l împing afară din cameră. Bravo, Graves!

— Probabil că am întârziat, am auzit o voce plăcută de tenor în spatele meu.

Hiro intră în cameră, şi paşii lui erau ciudat de tăcuţi pe covorul gros.

— Kir. Milady.

Buza i se arcui aproape şi cuvintele lui erau pline de sarcasm. Apoi se întoarse pe jumătate şi se uită la mine. Când deschise din nou gura, murmură cu respect:

— Milady.

Nu reuşeam să înţeleg cum putea să rostească acelaşi cuvânt atât de diferit de fiecare dată. Se aplecă uşor, facu o mică reverenţă şi eu nu m-am abţinut şi am făcut la fel. Ce naiba, când eşti în Roma, faci ce fac romanii, nu?

El zâmbi când se ridică.

— Tânăra asta are maniere desăvârşite. Regret că am întârziat. Iertaţi-mă.

Eram cât pe ce să-i spun că nu era nicio problemă, dar Kir părea să fi rămas fară aer. Chipul Annei era senin şi zâmbitor, dar ceva scânteia în adâncul ochilor ei. Cizmele ei loviră covorul când se ridică graţioasă de pe scaun. Se auzi un loşnet de mătase când rochia îi căzu în pliuri, cu mişcări care făceau parcă parte dintr-o coregrafie. Blatul mesei îi reflecta fidel imaginea, dar aceasta se distorsionă ciudat când Anna se mişcă. Trecu prin spatele scaunului lui Kir şi aş putea să jur că tânărul zvelt şi roşcat tresări când umbra ei Ilunecă peste el.

Se opri la capul mesei şi eu mi-am scos şi mai mult pieptul în afară. Ne măsurăm una pe cealaltă din priviri. Gustul i le portocale de ceară se estompă şi am simţit mirosul parfumului ei cald şi înţepător.

Ochii ei albaştri de bebeluş coborâră, apoi urcară din nou, măsurându-mă din cap până-n picioare. Când vorbi, parcă eram doar noi două în cameră.

— Mi-ar plăcea să fim prietene, Dru.

— Şi mie, am minţit eu cu înflăcărare.

Dacă oamenii de genul ei te cred destul de proastă să pui botul la ce zic ei, ai şanse să scapi.

întotdeauna să-ţi laşi duşmanii să te subestimeze. Tata m-a învăţat asta. Nu ştiam sigur dacă tipa din faţa mea era un duşman sau una dintre fetele antimaterie. Era djamphir şi svetocha. O păştea acelaşi pericol care mă păştea şi pe mine din partea vampirilor. Ar trebui să fim în aceeaşi tabără, cel puţin atât cât ne permitea faptul că ne situam la poli opuşi pe scara socială.

Mă durea în piept şi am realizat că-mi ţineam respiraţia. Am dat aerul afară.

Vibraţia harului îmi facea capul să pulseze, dar înăuntru totul era aşa de încordat şi confuz, că nu-mi dădeam seama de unde venea senzaţia de… ce era, de fapt? Frică? Foame de sânge? Furie? Dar niciunul din cei prezenţi nu părea nici pe departe supărat. Erau doar stingheriţi. Kir se albise de tot la faţă. Pistruii îi ieşeau în evidenţă, stridenţi.

Mi-am amintit de ce văzusem pe hol, ceva roşu trecând fulgerător prin faţa ochilor mei. Benjamin crezuse că era o svetocha, şi eu eram sigură că fusese Anna, dar şi ea şi Christophe miroseau a condimente.

Totuşi, s-ar juca aşa Christophe la uşa mea? Sau poate că fusese trădătorul. Un djamphir pe care nu-l văzusem niciodată, dar care mirosea ca ei doi.

— Bun. Anna întinse o mână albă şi delicată, cu o manichiură perfectă, cu ojă de culoarea mărului glazurat, care se asorta cu rujul de pe buze.

Dunga de creion de la ochi părea făcută de o mână profesionistă.

N-aş fi putut nici de-acum într-un milion de ani să fiu aşa de strălucitoare. Imediat ce am întins şi eu mâna şi i-am atins-o pe a ei, pregătindu-mă pentru ce avea să-mi destăinuiască harul, m-am

simţit murdară. De parcă doar ce-aş fi venit de la joacă, acoperită toată de noroi, printre adulţi, cu speranţa că nu aveau să observe cât eram de mânjită şi câte zgârieturi aveam.

Harul se facu puternic simţit. Suna ca un gong în mintea mea. Îmi apărură imagini fulgerătoare, niciuna din ele însă nu zăbovi destul ca să-mi dau seama ce era. Anna mă strânse anemic de mână, apoi şi-o retrase cu un zâmbet îngăduitor. Apropo, zâmbetul nu-mi era adresat mie. Anna se uita undeva peste umărul meu.

Spre Graves.

Gâtul îmi deveni aspru şi uscat. Am scos un hârâit, încercând să mi-l curăţ, şi Anna se uită din nou la mine, de data asta amuzată. Nu te uita la el aşa, îmi venea să-i spun — şi probabil că aş fi facut-o dacă nu eram nevoită să-mi ţin gura închisă, deoarece dinţii îmi vibrau. Am simţit cum îmi trosneşte ceva în maxilarul superior când caninii mi se alungiră.

Spune-le colţi, Dru! Doar asta şi sunt.

Dar nu puteam. Nu puteam decât să stau cu gura strânsă ca nimeni din jur să nu vadă nişte dinţi care se lungeau şi se ascuţeau. Totuşi, semnele transformării care-mi dădeau o senzaţie de căldură uleioasă nu deveniră vizibile şi pe piele. Speram că nici părul nu se manifesta în niciun fel ciudat, dar am conchis că nu conta. Căci nimeni nu se uita la mine.

Toţi ochii din încăpere, inclusiv ai mei, erau îndreptaţi spre Anna.

Aceasta trecu uşor pe lângă mine, plutind parcă pe lângă lliro, care era încremenit, şi făcu o piruetă în batjocură.

Fusta ei îi atinse uşor genunchiul. Am auzit-o murmurând ceva la uşă. Apoi zgomot de paşi care se îndepărtau — probabil Anna, însoţită de djamphirul cu tocul de armă pe umăr îmbrăcat în tricou roşu.

Oare se îmbrăcase aşa ca să se asorteze cu ea? Isuse! Şi cu care credeam că tricourile care aveau imprimat „Stau lângă un prost” erau patetice. Am inspirat adânc, încercând să-mi găsesc calmul.

Electricitatea din aer dispăru. Acum harul nu-mi mai transmitea decât un sentiment complex şi înflăcărat din partea lui Kir. Nici măcar nu puteam să-mi dau seama ce era, atât era de confuz. Kir tuşi şi se ridică de pe scaun.

— Deci…

— Turul de recunoaştere. Hiro îşi încrucişă braţele. Cred că cel mai bine e să vin şi eu. N-ai nimic împotrivă, nu, Kir?

Djamphirul roşcat zâmbi. Era un rânjet larg, ca de animal, şi era cât pe ce să mă dau un pas în spate.

— Fireşte că nu, frate.

Hoo, stai puţin!

— Sunteţi rude?

Mi-a scăpat fără să vreau, şi păream de-a dreptul îngrozită. Graves expiră din nou lung, dând afară fumul de ţigară. Acesta îmi atinse părul şi m-am strâmbat.

— Nu. Kir se încruntă din nou, de parcă ar fi gustat ceva acru. Aşa e tradiţia să te adresezi între kouroi. Ca să ne amintească faptul că toţi suntem…

— Legaţi, îl întrerupse Hiro elegant. Şi toţi suntem supuşi în aceeaşi măsură riscului de a fi omorâţi de către nosferaţi. Unii tind să uite.

— Măi, să fiu a naibii! am bălmăjit eu şi mi-am îndesat mâinile transpirate în buzunare.

Am luat brusc hotărârea să nu rămân niciodată singură cu Kir dacă aveam de ales.

— Pot să mă duc să arunc o privire pe aici singură?

— Tu poţi dacă vrei. Dar prietenul tău loup-garou, nu. Şi înainte de a merge la cursuri, va trebui să ne suporţi compania în turul de recunoaştere. Hiro îşi încrucişă mâinile la piept, ceea ce voia să lase de înţeles că eram Dificilă. Milady.

De data asta o spuse pe un ton de rugăminte.

Chiar voiam să-mi dau seama cum reuşea asta.

— A fost o întrebare retorică. Deci, cu ce încep?

Mi-am frecat palmele, încercând să le şterg de transpiraţie, şi am conchis că până la urmă tipul nu era chiar aşa de rău. Graves mormăi ceva care nu era menit să-l complimenteze, însă o spuse

foarte încet şi mai avea şi gura plină de fum.

— Mai întâi, îi lăsăm domnului Graves timp să-şi stingă ţigara. Hiro nici măcar nu clipi. Apoi o să citim Regulamentul de siguranţă şi facem un tur al şcolii.

— Super!

Am încercat să par încântată, dar am eşuat lamentabil. Kir era cu ochii pe mine.

Simţeam asta.

Capitolul 10

Ar trebui să mergem la Nordstroms, mormăi Benjamin pentru a nu ştiu câta oară.

Buza lui Leon zvâcni, ca şi cum se abţinea să nu zâmbească. Cei doi blonzi erau afară, în parcare, într-o după-amiază superbă de primăvară, probabil sprijinindu-se amândoi somnoroşi de SUV-ul pentru care Benjamin semnase de ieşire la garajul din colţul sudic al domeniului Şcolii.

Lăsa mult de înţeles felul în care Benjamin spusese doar, cu nonşalanţă, „E pentru svetocha”, şi djamphirul brunet cu foaia de ieşire se holbase la mine de parcă aveam ceva lipit în frunte înainte să se execute rapid şi să ne arate diverse maşini. Era o experienţă nouă să fiu îngrămădită pe bancheta din spate a unei maşini Escalade plină de băieţi-djamphiri drăguţi şi cu Graves.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu e nimic la Nordstroms din ce mi-aş dori sau aş avea nevoie. Nu sunt decât nişte porcării scumpe care se strică imediat.

Am îndoit altă pereche de blugi şi i-am pus în căruciorul roşu. Chiar şi la lumina neonului, băieţii-djamphiri semănau cu nişte modele care parcă vizitau o speluncă. Era greu să-mi aleg lucruri cu ei lângă mine, care arătau aşa de bine şi păreau plictisiţi.

Când Benjamin spusese că mergem la cumpărături, se referise în principal la Nordstroms. Cred că îşi făcuse vreo idee ciudată că voiam haine de lux sau ceva de genul.

Când spun cumpărături, mai ales de haine, eu mă refer în primul rând la magazinele Armatei, şi la Target sau Dillard's pentru chestiile mai delicate, cum ar fi chiloţii şi altele la fel. Deja îi convinsesem pe băieţi să plece când mă uitasem la raionul de lenjerie. Ce naibal îmi cumpăr singură chiloţii de la nouă ani.

Sunt obişnuită cu aşa ceva. Tata îmi dădea bani destui şi o listă. Eu fac cumpărăturile de când mă ştiu. Cumpăr orice, in afară de arsenal. Tata era destul de ocupat cu aspectul asta; eu mă ocupam de haine, mâncare, de toate lucrurile mărunte de care ai nevoie când călătoreşti sau ca să întreţii o casă. Îmi plăcea la nebunie să zăbovesc la raionul de obiecte casnice de la Target, indiferent în ce parte a ţării eram. Inventam povestioare în minte cum că aveam mare nevoie de un robot de făcut pâine sau un grătar Foreman. Sau de un aparat de espresso. Comparam obiectele, vedeam şi avantaje şi ce dezavantaje avea fiecare şi mă prefaceam că nu urma să ne mutăm în altă parte peste câteva luni şi că, prin urmare, nu avea sens să ne încărcăm cu alte lucruri pe i are trebuia să le târâm după noi.

Am văzut câteva tricouri expuse care păreau frumuşele şi m-am îndreptat spre locul cu pricina. Graves preluase el căruciorul şi pe faţa lui se citea ceea ce vezi de obicei pe faţa unui acuzat la tribunal când e condamnat la ani mulţi de închisoare. Bineînţeles, prima dată îi cumpărasem lui ce-i trebuia, şi m-am gândit că de vreme ce era băiat, nu avea să-i fie aşa de jenă să cumpere lenjerie intimă. Îi spusesem doar să se ducă să ia câteva pachete de chiloţi ca aceia pe care-i purta acum. Benjamin arăta de parcă înghiţise o broască şi eu mă uitasem la djamphir cât putusem eu de urât, cu o privire care se voia o imitaţie a privirii pe care o arunca bunica şi care voia să spună Să-ţi tacă gura. El dăduse înapoi şi mormăise ceva despre Macy's. Urmat de Neiman Marcus, până şi ăsta e mai bun, şoptit în barbă.

M-am gândit că dacă Benjamin nu avea să plătească cu cârdurile aprobate de Ordin, puteam să folosesc sulul de bani din geantă pe care îi ţineam pentru urgenţe ca să acopăr cheltuielile. Situaţia de faţă nu era chiar o urgenţă, dar, Isuse, n-aveam de gând să-l las pe Graves să poarte aceleaşi haine în timp ce eu eram răsfaţată.

— Şi până la urmă, de unde vin banii?

M-am oprit în faţa vitrinei cu tricouri şi am început să verific lista. Guler cu anchior, mâneci scurte. Nu era urât. Urăsc să simt material pe gât. Bumbac sută la sută, asta e bine. Ia-le un număr mai mare că intră la apă. Un căscat mă luă prin surprindere şi am pus mâna la gură. Aveau patru tricouri negre mărimea M. Le-am luat pe toate şi le-am pus în cărucior.

— Sunt o grămadă. Dintre toţi, Leon arăta cel mai mult a om în lumina fluorescentă. Se uita la nişte rochii de primăvară expuse, cu buline mici, care ar fi complet inutile dacă ai fugi de o creatură. Asta poartă fetele acum?

— Nu şi eu, am mormăit. Serios acum, de unde vin banii? Haideţi, vreau să mă uit la solduri.

— De ce? Benjamin părea sincer nedumerit. O svetocha poate să aibă tot ce-şi doreşte, Dru; aveam destui bani. Ordinul face investiţii şi deţine câteva corporaţii.

Asta chiar că era interesant! Unde era vorba de corporaţii şi capital, erau şi documente ca evidenţă. Cel puţin, puteai să afli câteva lucruri din arhivele publice şi altele spărgând site-uri şi făcând fel şi fel de mişmaşuri. Am băgat la cap toate astea.

— Doar pentru că aveţi bani, asta nu înseamnă că trebuie să aruncaţi cu ei. Target e destul de bun. Şi cum rămâne cu chestia că o svetocha primeşte ce vrea? Am crezut că existenţa Annei trebuia să fie ţinută în mare secret.

M-am oprit lângă ştenderele cu reduceri şi am început să caut. Era timpul potrivit să cumperi hanorace, căci odată cu venirea primăverii, se fac reduceri la aproape toate produsele ca să facă loc pentru sărbătoarea bikinilor de la începutul verii.

M-am cutremurat la gândul ăsta.

— Existenţa ei e ţinută secret — faţă de nosferaţi. Nu se prea amestecă ea cu poporul de rând. E ocupată cu conducerea Ordinului şi… e mai bine să nu-i stai în cale. Şi nici in calea altcuiva din Consiliu, de fapt. Nu ajung unde sunt pe ochi frumoşi. Benjamin părea şi mai stingherit. Tu eşti de l. Ipt prima svetocha cu care am fost în aceeaşi încăpere. Dar o să afli la cursurile elementare — ţi se spune totul despre sretocha şi cum… ei bine, cum obţin tot ce-şi doresc.

— Aha!

Deşi nu sunt multe. Am rumegat chestiunea.

— Deci aş putea să fac cumpărături unde vreau? am întrebat.

Chiar ar fi o idee bună să iau nişte muniţie.

— Ăăă, da. Chiar poţi să mergi… oriunde, cred.

Benjamin părea că se gândeşte dacă să-mi spună sau nu asta. Sau nutrea o speranţă slabă că aveam să mă hotărăsc brusc că era o idee bună să merg la Nordstroms.

— Fii vesel, bătrâne! Leon chicoti şi îl bătu pe umăr. Ar putea să fie şi mai rău. Ar putea să stea în cabinele de probă cu orele.

Cu voi care nu scăpaţi nicio mişcare? Nu, mersi. Ştiu ce mărime port şi asta îmi e de ajuns. M-am hotărât să testez regula asta care spunea că o svetocha poate să obţină orice.

— Bun, deci aş vrea să merg la un magazin cu articole de armată. Ştiţi cumva care sunt legile armelor şi muniţiilor aici?

— Trebuie să ţi se ia amprentele şi să ai permis. Dar totul se reduce la Să nu fii prins dacă faci parte din Ordin. Leon îmi aruncă una din privirile lui furişe şi ciudate. Putem să mergem în sala armelor, dacă vrei. Poţi să exersezi.

Am clătinat din cap. Am găsit un hanorac gri cărbune cu fermoar şi mâneci zdravene şi m-am uitat să văd dacă n-are fire duse.

— Mă întrebam, doar. Hei, Graves, vrei să te duci să cumperi şampon, pastă de dinţi, lucruri de genul ăsta? Şi dacă ai nevoie de chestii care se dau fară reţetă, ştii tu. Ia-mi şi nişte Midol, bine?

Benjamin aproape se înecă. Leon studie tavanul foarte interesat şi un zâmbet îi apăru la colţurile gurii. Avea buze subţiri. În timp ce Benjamin părea gata să intre în pământ, Leon părea foarte amuzat.

Am ajuns la concluzia că-mi plăcea de el.

— Cred că ar trebui să-ţi iei singură Midolul, spuse Graves serios, dar un zâmbet îi mijea pe buze. Făcuse cumva să se bărbierească şi arăta bine, dar normal. Nu avea spilcuiala djamphirilor. Ştii, sunt mai multe feluri.

— Aici ai dreptate. Am auzit cum îmi chiorăie stomacul. Ar trebui să ne întoarcem curând. E deschisă cantina pe timpul zilei?

— Mda. Am putea să luăm o gustare de miez de noapte. Sau de prânz. E acelaşi lucru. Benjamin era roşu ca racul. Nu mai vrei să cumperi nimic?

M-am uitat la căruciorul supraîncărcat. Blugi pentru Graves şi pentru mine, tricouri şi bluzoane pentru el, tricouri pentru mine, vreo două pulovere de lână, pantaloni de sport pentru amândoi, două-trei hanorace de fiecare, inclusiv cel de pe ştenderul cu solduri pe care-l ţineam în mână. Nişte boxeri de noapte. Nişte pachete de chiloţi şi patru hustiere de sport. O curea pentru el, una pentru mine. Pe lângă tot ce comandasem pe internet, aveam un stoc destul de rezonabil. Şcoala era destul de bine aprovizionată, dar mai voiam şi chestii de genul vată şi loţiune tonică. Şi şamponul pe care-l foloseam eu. Aveau chestii scumpe în baie. Mă simţeam de parcă eram într-un hotel de cinci stele când le foloseam.

Ceea ce nu era rău. Îmi plăceau la nebunie mostrele mici pe care le găseşti în baie la hotelurile mari. Uneori mă cazam cu tata în locuri foarte confortabile, unde aveau mostre scumpe pe care le puneam bine în camionetă. Le clasam în luncţie de eficienţă şi miros, şi am trecut printr-o fază când aveam vreo treisprezece ani şi când le puneam la păstrare, până când am realizat că mergeam din hotel în hotel şi puteam să-mi refac stocul.

Uneori mă mai gândesc la grămezile de sticluţe mostre aruncate într-un tomberon negru undeva. Ca o colecţie de pietre.

M-am uitat la preţ şi mi-am spus De ce nu? şi am pus hanoracul în cărucior.

— După ce trecem rapid pe la raionul de produse farmaceutice, cred că am terminat. De vreme ce Graves crede că ar trebui să-mi cumpăr singură Midolul. Voi aveţi nevoie de ceva, dacă tot suntem aici?

Leon râse cu poftă.

— Au sucuri cu fulgi de gheaţă în faţă.

— Isuse Hristoase, mormăi Benjamin. Nordstroms. Macy's. Am putea să mergem la Paris pentru sezonul de primăvară. Mă aşteptam la nişte zboruri transatlantice.

M-am gândit că era cel mai bine pentru toţi cei în cauză să mă fac că n-am auzit ce-a spus.

— E vreun magazin Old Navy pe aici? Acolo au pantaloni scurţi şi chestii de genul. Am surprins felul în care mă privea Benjamin. Ce?

— Nimic. Doar că noi am crezut că o svetocha are să fie, ei bine, mai dificilă. Leon se strâmbă. Eu chiar vreau un suc cu fulgi de gheaţă.

Am schiţat un zâmbet. Acum clar îmi plăcea de el.

— Nici eu n-am mai băut aşa ceva de nu mai ştiu când. Poate tipii de afară — cei doi blonzi — vor şi ei unul?

Nu ştiu de ce, dar lui Leon i se păru că spusesem ceva de-a dreptul amuzant. Pufni şi chicoti cât am trecut prin Articole de Menaj spre raionul de Sănătate şi Frumuseţe, şi chiar şi Benjamin se înmuie destul cât să zâmbească larg.

Ne-am oprit la raionul de Sport să luăm un sac de dormit, şi l-am convins pe Graves să-şi ia şi el unul bun. Hainele sunt una, dar nu te zgârceşti când e vorba de echipament. Am pierdut ceva timp şi la raionul de Papetărie, până când Graves a aruncat câteva teancuri de hârtie şi creioane în cărucior, încruntându-se la mine ca şi cum m-ar fi provocat să le scot.

Benjamin a încercat să ne ducă la un local italienesc să luăm prânzul, dar Leon a întrebat unde se serveşte mâncare mexicană. Şi asta suna chiar bine, aşa că ne-am oprit într-un loc fără pretenţii unde eu am luat lacomă o grămadă de chipsuri tortilla şi Benjamin a luat două cocteiluri Margarita zâmbindu-i chelneriţei şi comandând politicos. Părea că are nevoie de ele.

Capitolul 11

La început, se făcea că eram din nou la Target şi alegeam rochii de nuntă. Metri întregi de dantelă albă şi material spumos, în timp ce oameni pe care nu-i vedeam stăteau în jurul meu şi comentau.

— Nu, e prea mică… prea mare… n-o să-ţi vină niciodată… prea clasică, prea strâmtă…

Până când m-a apucat disperarea. Nu voiam decât o rochie care să meargă cât de cât. Pe urmă, încercam să le probez şi nu găseam nicio cabină pentru că dacă intram înăuntru, puteam să dispar, aşa că mă luptam când cu o rochie, când cu alta, la capătul unui rând, printre ştenderele cu solduri. Toate rochiile aveau găuri. Mari, late, găuri făcute de molii. Prin ele mi se vedeau sutienul şi pielea. Cineva a spus:

— Va trebui să plăteşti pentru asta.

Pereţii magazinului se depărtau şi pe ei apăreau dungi roşii de vopsea care se transformau în feţe lungi, care ţipau. Am simţit furnicături în degetele de la mâini şi de la picioare, ca atunci când membrele îţi amorţesc atât de tare că nici nu mai poţi să mergi.

Cunosc sentimentul ăsta. Vine odată cu visele care vor să-mi arate ceva. Viziuni, le spunea bunica.

Coşmaruri în adevăratul sens al cuvântului, acesta ar fi un termen mai potrivit.

Timp de o clipă, m-am gândit ca prin ceaţă că era posibil să fie cel mai îngrozitor coşmar, cel în care mama mă ridică din pat şi mă duce la parter, îmi spune că eu sunt fata ci cuminte şi mă culcuşeşte în gaura-ascunzătoare din debara. M-am chinuit să mă trezesc, dar visul avea alte planuri cu mine. El a preluat controlul. Nu puteam să mă opun.

Stăteam întinsă în patul meu, cu ochii în tavan. Era un tavan acustic obişnuit, din cele cu particule aurii. Umbre fluide făcute de crengile copacului de afară dănţuiau pe tavan.

In vis eram o fetiţă mică. Eram somnoroasă, în starea de dinainte de a aţipi, când copiii mici îşi sug degetul şi se uită iu gol, fără să vadă nimic pe sub pleoapele grele.

Mama fusese agitată toată ziua şi făcuse curat peste tot. Era încordată şi tulburată. Şi eu eram irascibilă, dar îmi citise poveşti şi mă legănase mult timp, apoi mă pusese în pat şi mă învelise. O auzeam trebăluind prin casă, la parter. De data asta nu se auzeau zgomotele obişnuite ca atunci când îi pregătea tatălui meu prânzul târziu, pentru că el lucra ture lungi la bază şi uneori venea acasă pentru patruzeci şi cinci de minute sau cam aşa ceva în miezul nopţii, în timpul pauzei. Am auzit un zăngănit când a scăpat o jucărie de-a mea pe jos. Se grăbea să le strângă. Am auzit-o înjurând încet când mi-a ascuns în cămară scaunul înalt în care mâneam.

Dar eu nu mă gândeam la asta. Îmi sugeam degetul şi mă holbam la tavan.

Cioc-cioc-cioc. O pauză. Cioc-cioc.

Era cineva la uşa de la intrare. Nu suna la sonerie. Era ciudat.

Linişte. Chiar şi aerul încremenise şi părea că asculta. Am auzit paşii mamei, grăbiţi şi uşori. A deschis uşa larg şi un zgomot de voci a urcat până la etaj.

Erau voci de femei.

— Ce cauţi tu aici?

Mama părea… furioasă. Şi puţin surprinsă, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat să vadă persoana respectivă. Aproape că o şi vedeam înclinând capul puţin, ochii ei albaştri devenind reci şi cântărind persoana din priviri. Uneori se uita aşa la oameni, mai ales când aceştia voiau ceva de la ea. Cei care verificau cumpărăturile la alimentară sau agenţii de vânzări se albeau la faţă când îi privea astfel, mai ales dacă încercau ce numea tata „afaceri necurate".

Mama ta, spunea el câteodată după ce bea ceva Jim Beam şi puteai să-l convingi să vorbească despre trecut, nu putea fi păcălită de oamenii puşi pe afaceri necurate.

— Am venit în vizită. Ce căsuţă fermecătoare!

Se auziră un râset cristalin şi foşnetul fustei de mătase.

— Nu eşti bine-venită aici.

Vocea mamei era tăioasă şi în glas îi clocotea mânia. Nu mai era nevoie de altă avertizare.

— Ţi-am lăsat Schola Prima şi întreg Ordinul ţie. Ce mai vrei?

Râsul prefăcut al femeii nu se mai făcu auzit. Dispăru ca o mască şi, când vorbi din nou, cuvintele ei erau pline de venin şi durere.

— El unde e?

Vocea mamei deveni rece şi seacă.

— La cine te referi, la soţul meu? El e om, ce treabă ai cu el? Dacă te apropii măcar de el, o să…

— E om? Soţul tău e fiinţă umană? Glumeşti. Nici măcar lu nu te-ai cobori aşa de mult.

Era o atmosferă încărcată de electricitate, o tăcere apăsătoare. Puteam să-mi dau seama că mama era furioasă. Ea nu era niciodată mânioasă; tata îi spunea că are un temperament foarte blând. Spunea că el e dispus să-şi mănânce pălăria dacă ea a rostit vreodată un cuvânt rău despre cineva.

Asta era ceva nou şi ciudat. Nu-mi plăcea. Am închis ochii şi m-am întors pe o parte, cuibărindu-mă în pernă. Era cald în pat şi mă simţeam în siguranţă, chiar dacă vântul şuiera flămând pe la colţurile casei.

— Oh!

Îi picase deodată fisa.

Am auzit-o pe mama mişcându-se şi un sertar deschizându-se.

— Aşadar, a plecat. A spus mereu că o s-o facă.

— Tu ştii unde e. (Tonul era tăios şi acuzator.) Ştii prea bine. La tine ar alerga.

— Nu e aici.

— Poate că ar trebui să arunc o privire prin jur să mă asigur că e adevărat.

Sertarul se închise cu un pocnet. Se auzi un clic metalic răsunător.

— Anna.

Şi tonul de avertizare era nou. Mă străbătu la fel ca şi electricitatea din atmosferă. Copilul care eram s-a mişcat din nou agitat, dând din picioare să se dezvelească.

— Ieşi afară din casa mea! Dacă nu, te omor.

— Nu eşti o gazdă prea bună.

Dar ce se simţea în vocea celeilalte femei? Frică? O teamă camuflată, dar totuşi brută, care îi făcea vocea să tremure. Bineînţeles, dacă mama ar fi vorbit aşa cu mine, aş fi început să plâng. Mă bucuram că nu o făcuse niciodată.

— Jură-mi că nu e aici!.

— Ba nu-ţi jur absolut nimic! Ieşi afară din casa mea! Dacă nu, te împuşc şi Ordinul o să aibă nevoie de altă căpetenie ticăloasă.

— Dacă îl vezi…

Dar femeia se opri. Vocea ei smiorcăită se stinse. Nu-mi plăcea vocea ei. Mă rănea. Îmi evoca numai imagini urâte, noroi, sânge şi dinţi ascuţiţi, şi singurul lucru care mă împiedica să scâncesc era aerul din jurul meu, care deveni dintr-odată mai dens. Eram atât de obosită, dar dacă scoteam vreun sunet, era posibil ca mama să vină la mine şi să-mi vorbească pe tonul ăla rece şi plin de mânie.

Şi nu voiam asta. N-aş fi vrut niciodată aşa ceva.

— Dacă-l văd, o să-i spun că-l cauţi. Nu văd însă ce importanţă ar avea. El face ce vrea.

— Oh, ştiu asta.

Acum în tonul ei se simţea amărăciune, şi am auzit uşa de la intrare scârţâind când se deschise larg. Nici măcar nu o închiseseră cât timp purtaseră discuţia asta.

— Dacă aflu că îl ascunzi aici, Elizabeth…

— Eu am viaţa mea. Una care nu îl include pe el, pe tine sau jocurile tale meschine. Să nu-mi mai umbreşti niciodată pragul!

— Atunci somn uşor şi vise plăcute!

Un zâmbet dispreţuitor pe care până şi eu l-am simţit, sus, în camera mea.

— Nosferaţii să te sărute!

Se auzi un râs crud, care îţi dădea fiori, şi uşa de la intrare se trânti.

Am auzit-o pe mama răsuflând speriată. Şi zbămăitul reveni, răsunându-mi în cap şi în oase. Ştiam ce urma.

Urma să adorm. Şi când aveam să mă trezesc în întuneric, ştiam ce urma să se întâmple. Visul avea să se deruleze tlin nou, cel mai cumplit dintre toate.

Apoi tot corpul îmi vibrează şi simt furnicături ca nişte ace de oţel înfipte în carne. Mă lupt să rămân trează. Nu vreau să-mi amintesc asta. Nu vreau să-mi amintesc niciodată asta, şi de fiecare dată e mai dureros pentru că ştiu…

Mama se apleacă peste pătuţul meu. Faţa ei e plină şi mai luminoasă decât soarele, sau poate aşa mi se pare mie pentru că sunt mică. Părul îi cade pe umeri în cârlionţi lucioşi, mirosind a şamponul ei special, şi medalionul de argint de la gât iiruncă scântei.

Dar ochii ei frumoşi sunt umbriţi; la fel ca şi obrazul stâng. E ca umbra ploii văzută printr-o fereastră, când lumina e despicată în pâraie.

— Dru, spune ea încet dar pe un ton imperios. Scoală-te!

Eu mă frec la ochi şi casc.

— Mami?

Vocea mea se aude înăbuşit. Uneori e vocea unui copil de i inci ani, alteori a unui copil mai mare. Dar întotdeauna e mirată, şoptită şi somnoroasă.

— Hai, Dru.

Întinde mâinile şi mă ridică din pat, cu un Uf şoptit, ca) i cum nu i-ar veni să creadă ce mare m-am făcut. Sunt fată mure acum şi nu e nevoie să mă ia în braţe, dar nu protestez.

Mă cuibăresc în braţele ei calde şi simt bătaia inimii ei ca o pasăre colibri.

— Te iubesc, puiule, îmi şopteşte ea în păr.

Miroase a fursecuri scoase din cuptor şi parfum cald, şi de aici visul începe să se destrame. Căci aud ceva ca un zgomot de paşi, sau ca un puls. La început e încet, dar se aude din ce în ce mai tare cu fiecare bătaie.

— Te iubesc aşa de mult!

— Mami…

Îmi pun capul pe umărul ei. Ştiu că sunt grea, dar mama mă ţine în braţe şi când mă pune jos să deschidă o uşă, protestez doar puţin.

E debaraua de la parter. Nu sunt sigură de unde ştiu lucrul ăsta. Jos, în podea, e o trapă pe care ea o trage şi văd câteva dintre animalele mele de pluş înghesuite într-o gaură pătrată, alături de pături şi o pernă din dormitorul părinţilor. Mama mă ridică din nou în braţe şi mă pune în gaură. Încep să mă simt uşor alarmată.

— Mami?

— O să jucăm un joc, Dru. Tu o să te ascunzi aici şi o să-l aştepţi pe tati să vină de la serviciu.

Ştiu ce-o să se întâmple. Tata o să vină acasă şi o să mă găsească, dar lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel.

Pentru că asta a fost noaptea când a venit Sergej, noaptea în care a omorât-o pe mama, dar pe mine nu m-a găsit.

Şi e numai vina mea.

Visul se transformă în văluri putregăite de pânză de tifon care mă stranguleză. Mi se înfăşoară la încheieturile mâinilor, în jurul gleznelor şi şoldului cu o atingere rece şi umedă, şi eu mă lupt cu ele, ţip, disperată să nu rămân fără aer. Nu vreau să văd, nu vreau să văd…

— … nu vreau să văd opreşte-te nu vreau să văd'.

Loveam cu pumnii şi picioarele, zvârcolindu-mă. Loveam în gol.

— E doar un vis! spuse Graves pe un ton imperios. Doar un vis!

Ba nu, nu e, îmi venea să strig. E adevărat. Chiar s-a întâmplat; se întâmplă şi acum.

Cineva bătea frenetic la uşă. Am simţit că mă sufoc, am deschis ochii şi am dat de Graves. Am clipit furioasă. Probabil că plânsesem în somn; aveam obrajii uzi şi îmi simţeam nasul plin. Ţipătul mi se opri în gât. Am tras lacomă aer în piept. Tricoul mi se răsucise de tot şi la fel şi boxerii mei cei noi. Aşa se întâmplă când te zvârcoleşti.

Amurgul se revărsa pe fereastră cu o lumină movulie. Era prima mea zi de cursuri adevărate. Şi cineva bătea nebuneşte la uşă, strigându-mi numele.

— Dru. Graves mă apucase de umeri. E doar un vis, OK? Ai înţeles? Eşti aici, sunt aici, totul e în regulă. Eşti în siguranţă, îţi dau cuvântul meu.
Mi-am şters obrajii cu mâini tremurânde. Benjamin era la uşă.
— Oh, am şoptit. Isuse. Îmi… pare rău.
— Nu face nimic.
Ochii lui verzi ardeau, şi stătea nas în nas cu mine. Îi vedeam firişoarele aurii din iris şi o urdoare la ochiul drept. Kra de ajuns ca să mă facă să plâng de uşurare, pentru că G raves era în siguranţă şi real. Sacul lui de dormit zăcea mototolit pe jos.
— Te-ai zvârcolit bine de tot, şi pe urmă ai început să ţipi. Ca din gură de şarpe, de parcă erai…
— Scuze.
Inima îmi bubuia în piept şi mi-am tras nasul plin de secreţii. Uşa tremura pur şi simplu şi zăvorul zăngănea.
— E Benjamin, am spus.
— Ar fi bine să-l las să intre. Cred că mergem la ore.
Dar încă mă ţinea de umeri, cu degetele lui bătătorite.
Atingerea lui era delicată. De parcă avea tot timpul din lume să stea aproape în genunchi pe patul meu şi să-mi ia seama. Tricoul lui avea o gaură la umăr şi am simţit o senzaţie ciudată în piept când am văzut.
— Eşti bine?
M-am scuturat bine de tot, cum ar spune bunica, şi am dat dm cap.
— Cred că… da. Îmi pare rău. A fost… destul de intens.
— OK. Mă descurc eu cu Benjamin. Te simţi bine? N-o să se întâmple nimic.
Maxilarul i se încleştă şi buzele i se subţiară. Şi eu eram cât pe ce să fac infarct.
Pentru că atunci când se uita aşa la mine, simţeam că îmi citea până în străfundul inimii.
— Promit.
Şi faptul ăsta — promisiunea, felul în care o spuse, foarte sigur pe el — a fost de-ajuns să mă facă să plâng din nou. Graves îmi dădu drumul şi o porni spre uşă. Un puşti slăbănog în boxeri şi cu un tricou găurit. Şi muşchii de la picioare i se mai umflaseră. Nu mai avea constituţia firavă de pasăre pe care o avea în Dakota. Şi începea să se mişte ca un vârcolac, graţios şi sigur pe el.
Am strâns pătura la piept şi am închis din nou ochii. L-am auzit cum trage zăvorul.
— Calmează-te! ţipă el. N-a păţit nimic. A avut un coşmar. Atâta tot.
Doar că nu erau niciodată doar nişte coşmaruri. Dar aveam alte lucruri la care să mă gândesc. Eram recunoscătoare, şi am deschis brusc ochii. M-am luptat să ies de sub păturile răvăşite şi am ţâşnit spre baie. Nu voiam să mă vadă nimeni aşa, şi voiam să mă pregătesc să înfrunt o nouă zi. Sau noapte. Sau orice ar fi fost.
Dar cel mai mult, nu voiam să mă gândesc la visul pe care-l avusesem. Aveam de gând să fac tot ce-mi stătea în putinţă să-l uit, aşa am hotărât. Deja imaginea lui se estompa, retrăgându-se tiptil în lăcaşul unde se refugiază visele când vin zorile.
Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu avea să fie aşa de simplu.

Capitolul 12

Două săptămâni mai târziu, înserarea se lăsa peste oraş, aruncând fâşii movulii de lumină, şi Schola Prima se trezea la viaţă. Aici nu aveau sonerie de trezire sau de intrare la cursuri. Nu aveau nici măcar o sonerie de Restricţie. Îmi faceam griji în legătură cu ce avea să se întâmple dacă ne atacau vampirii, dar Benjamin a spus că nu se întâmpla des.
Nu ca la Şcoala de corecţie. Şi astea nu erau decât câteva diferenţe. Una peste alta, aici îmi plăcea mai mult.
Într-un fel.
Graves îşi puse iar haina lui lungă şi neagră şi îşi trecu din nou mâna prin păr. Părul îi stătea ridicat, în cârlionţi răvăşiţi, şi facu o grimasă când îşi descâlci o şuviţă. Îşi îndesă sacul de dormit

făcut sul lângă pat.
— Haide-odată! O să întârzii.
— La naiba!
Am scris în grabă ultimele două răspunsuri, am închis cartea şi am pus-o în geantă. Am înşfacat o bucată de pâine prăjită şi un hanorac roşu nou şi mă îndreptam spre uşă când se auzi un răpăit în ea. Graves deschise uşa şi Lunganul îşi băgă capul înăuntru. El era de serviciu în ultima oră înainte de cursurile de dimineaţă, şi pe Benjamin părea să nu-l deranjeze că un vârcolac stătea la uşa mea ca toată lumea să se pregătească pentru noapte.
— Isuse! exclamă vârcolacul, dându-şi deoparte smocul de păr negru care îi cădea pe frunte ca unui adept emo, o Ireză la modă anul ăsta. Ai de gând să întârzii în fiecare zi?
— Hei, Bobby. Fata asta nu poate pur şi simplu să fie punctuală.
Graves părea uşurat.
Nu e vina mea.
— Mai taci din gură!
Mi-am pus geanta nouă de pânză maro pe umăr, străduindu-mă să-mi îndes în gură toată bucata de pâine, Graves şi cu mine ne-am năpustit afară pe uşă. Lunganul s-a dat la o parte cu mişcări graţioase. Tipul are cele mai lungi picioare pe care le-am văzut vreodată la un băiat şi se mişcă cu un pas săltat, aşteptând ca restul lumii să-l; ijungă din urmă.
Dibs era în hol. Părul lui auriu era răvăşit. Semăna cu un heruvim pictat pe setul de farfurii al unei femei în vârstă.
Era tot numai obrăjori bucălaţi şi bucle.
— Bună, Dru, îngăimă el şi se înroşi imediat şi-şi coborî privirea în pământ.
Benjamin apăru şi el senin şi îmi înmână un teanc de hârtii într-o mapă de plastic.
— Ţi le-am scos la imprimantă. Leon o să stea cu tine până la prânz; eu şi ceilalţi avem antrenament de luptă dimineaţă. Ai mâncat?
Am înghiţit o bucată imensă de pâine prăjită şi era cât pe ce să mă înec, dar am reuşit să o fac să alunece pe gât şi am dat din cap. Leon ieşi din camera alăturată şi închise uşa. Avea în mâini — slavă Domnului! — două pahare de plastic în care, după cum arătau, exista o probabilitate destul de mare să se afle cafea.
— Da. Am luat mapa, m-am gândit s-o bag în geantă printre celelalte, dar am hotărât s-o ţin în mână. Uau, mersi. Nu era nevoie să faci asta.
— E plăcerea mea. Tipul rânji larg şi pentru o secundă păru foarte tânăr, iar ochii lui negri scânteiară. O să-ţi aduc cărţile de parabiologie şi chimie la prânz, bine? Şi George o să-ţi aducă geanta de sport înainte de antrenamentul de lupte de după-amiază.
— Mi-ai salvat viaţa. Pentru prima dată, nu m-am gândit la ironia de a spune chestia asta unui djamphir. Hai, du-te! O să fiu bine. O să mă descurc eu să ajung la ore.
— Dacă nu te grăbeşti, n-o să ajungi! Graves mă înşfacă de braţ şi mă trase. Deja îşi aprinsese o ţigară. Ne vedem mai târziu, Benjy.
Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Dar Leon era deja lângă mine, îmi luă hanoracul şi mapa, îmi întinse cafeaua şi se uită stăruitor la geantă. Am pus-o mai bine pe umăr şi am grăbit pasul să-l ajung pe Graves.
— Mersi.
— Nichts zu danken!.
Leon părea gata să-mi înşface din nou geanta. Dar Graves nu-mi dădu drumul şi eu o ţineam strâns lipită de mine.
Ăsta era unul dintre lucrurile cele mai ciudate în legătură cu Schola Prima — ţi se cerea să nu ai nimic în mână. Şi mai vreţi şi altul? Nu fusese nici măcar un atac de vampiri de când ajunsesem aici. De trei săptămâni întregi. Mă obişnuisem atât de mult cu câte un atac la câteva zile, că acum mi se părea că eram în vacanţă.
O vacanţă în care mă duceam de fapt la ore şi învăţam despre Lumea Reală, adică. Şi reuşeam să mai şi dorm puţin, pentru că Ash se trezea fix de la 4:00 a.m. La 5:00 a.m., exact în perioada când toată lumea se potolea şi mergea la culcare. Asta îmi mânca însă tot timpul pe care l-aş fi folosit în

mod normal ca să-mi fac temele, ceea ce însemna câteva ore de muncă zdravănă după ivirea zorilor, după care mă trânteam în pat, iar Graves sforăia uşor în sacul lui de dormit jos, lângă pat. Am tot discutat despre cum să facem un orar ca să împărţim patul sau să aducem un pat pliant în cameră, dar el era încăpăţânat. Îmi place aşa. Îmi face bine la coloană. Du-te şi fă-ţi temele la chimie!

Bănuiam că voia aşa pentru că se gândea că oricine ar fi intrat pe uşă trebuia să treacă peste el ca să ajungă la pat, unde eram eu. Dar cum puteam să-l întreb asta?

Noi doi nu vorbeam despre nimic din ce voiam eu să aflu. El păstra de fiecare dată o distanţă între noi de cel puţin un braţ. Începusem să cred cu convingere că îl sărutasem doar în vis, că nu se întâmplase în realitate. Toate coşmarurile în culori vii mă bântuiau în fiecare noapte, deşi acum nu mă mai trezeam ţipând.

Nu văzusem nici urmă de Anna. Consiliul „ceruse" să mă prezint la fiecare două-trei zile. Era o oră stânjenitoare de vorbărie care n-aş putea spune că era chiar goală şi în timpul căreia eram analizată în cele mai mici detalii. Unde plecasem eu şi tata. Ce îmi aminteam despre mama. Tot ce-mi spusese Christophe.

Kir nu mă scăpa din ochi.

Nu m-au întrebat despre apariţia Annei la cealaltă Şcoală şi nici eu n-am spus nimic. M-am gândit că aşa era mai sigur pentru mine. Şi în plus, eram prea ocupată ca să-mi mai fac griji şi pentru ea. Ea nu mergea la cursuri; era deja super instruită şi ajunsese la maturitate. Era ocupată să conducă Ordinul şi cred că asta presupunea multă hârţogăraie. Am înţeles că Anna călătorea prin lumea întreagă, mereu zbura undeva. La Paris pentru sezonul de primăvară, în Londra când voia să mai iasă din rutină, în Fiji când se facea prea frig, în Rusia când voia ceva exotic. Plus, cred că dacă era mereu pe drumuri, vampirii aveau şanse mai puţine să dea de ea.

Când şi dacă avea să apară din nou, vedeam eu ce faceam la momentul respectiv.

Ferestrele erau scăldate în mierea aurie a apusului. Marmura albă şi vegetaţia verde păreau incandescente. Era de fapt o imagine destul de plăcută şi de îndată ce am coborât scările şi am cotit brusc la dreapta, ne-am trezit într-un coridor lung cu ferestre de-o parte. Lumina soarelui îi învâlvăta părul lui Dibs, facea ca pielea perfectă a Lunganului şi dinţii lui albi să pară poleiţi cu aur, iar ochii lui Graves să ardă. Cât despre mine, clipeam şi încercam să nu par adormită şi să nu mă înec cu înghiţiturile zdravene de latte cu aromă de banană.

Să nu ziceţi nu până nu încercaţi! Banana latte e delicios.

La capătul holului era o uşă dublă. Mi s-a tăiat respiraţia, aşa cum mi se întâmpla în fiecare seară înainte ca Leon să deschidă uşa şi să arunce o privire afară. El încuviinţa şi de-abia atunci Graves îmi mai dădea drumul la braţ şi ieşeam toţi într-un hol plin de băieţi.

Să fii elev la Schola e ca şi cum ai intra într-o lume de reclame la pastă de dinţi şi sitcomuri. Vârcolacii sunt mai înalţi, iar djamphirii au o constituţie mai zveltă. În ceea ce priveşte culoarea pielii, găseai toate nuanţele umane posibile. Vârcolacii tind să fie mai bruneţi, iar djamphirii tind să aibă culori de păr extreme — nu doar blond, ci şi blond platinat şi auriu, nu doar păr negru, ci negru-tăciune sau nuanţa lemnului de santal. Culoarea tenului e uniformă şi frumoasă, nu vezi niciun coş sau o pată pe faţa lor. Ochii le lucesc ca nişte pietre preţioase şi djamphirii au trăsături mai ascuţite. In plus, aceştia se mişcă diferit. Vârcolacii parcă s-ar strecura cu mişcări fluide prin iarba înaltă dintr-un lan, iar hăieţii-djamphir au o graţie firească stranie. Nu e atât de evident dacă te uiţi la unul singur, dar când sunt mai mulţi, e altă poveste. Sentimentul că ceva nu e în regulă te copleşeşte deodată şi îţi gâdilă punctul ăla de la ceafă al instinctului, cel care îţi spune că ceva e periculos.

Sau poate aşa simt doar eu. Deoarece, ca de obicei, din clipa în care am ieşit în hol, toţi se uitau la mine.

Presupun că şi eu aş fi curioasă să văd singurul băiat dintr-o şcoală numai de fete. Doar că să fii singura fată într-o şcoală de băieţi nu era acelaşi lucru. Pentru că la mine se holbau toţi. După ce exersasem arta de a fi invizibilă pe coridoarele şcolilor din toată America, sentimentul ăsta era nou şi nu era deloc bine-venit.

Dulapuri antice de metal stăteau ca nişte soldaţi la ordin intre sălile de clasă. Sunetul uşilor de dulap trântite şi al paşilor grăbiţi, ca şi fluierăturile ocazionale nu pătrundeau prin balonul de şoapte

care mă înconjura. Am pus capul în pământ, ca de obicei, şi am lăsat părul umed de la duş să-mi alunece peste faţă, acoperindu-mi-o. Dibs, care era în stânga mea, se apropie mai mult. Iar Graves ţinea capul sus şi mergea săltat, iar cercelul din ureche i se legăna. Nu păreau să-l deranjeze şuşotelile şi privirile celorlalţi.

Fireşte, probabil că avusese din plin parte de ele în Dakota, când semăna cu un goth. E logic că acum se purta ţanţoş. Uneori mă lua chiar de mână, strecurându-şi degetele printre ale mele. Atingerea lui mă facea să fiu în acelaşi timp i ec unoscătoare şi confuză.

Dar nu şi astăzi. Astăzi mergeam singură.

Am mai dat pe gât o gură de cafea, am tras aer când nu trebuia şi era cât pe ce să o împroşc pe jos. Aşa se întâmplă când se holbează lumea la tine — devii neîndemânatic.

— Ai păţit ceva?

Graves părea îngrijorat.

— Mi-am făcut toate temele.

Mă ustura pe nas din cauza cafelei. Am lăsat ochii în pământ. Mă uitam la tenişii cu care păşeam pe parchetul din lemn de esenţă tare. Un pas, doi paşi, trei paşi. Leon îmi elibera calea aşa că nu trebuia să-mi fac griji că intram în cineva.

— Cred că…

Cred cu tărie că o să se transforme la loc, eram cât pe ce să spun, dar am închis gura. Nu era genul de subiect despre care să vorbeşti pe hol. Mai ales că orice spuneam avea să răsune într-o mare de tăcere.

În fiecare noapte, Ash se lupta să se transforme şi oasele îi pârâiau. În fiecare noapte, credeam că era posibil să o facă. Benjamin spunea că era imposibil. Lunganul ridica din umeri. Graves nu spunea nimic, şi Dibs nici măcar nu se apropia de coridorul unde se afla camera lui Ash. Se făcea alb ca varul de fiecare dată când cineva îi pomenea numele.

Era cât pe ce să intru în Leon când acesta se opri.

— Cap de linie, Grand Central, toţi pasagerii sunt rugaţi să coboare, spuse el, afişând unul din zâmbetele lui şmechere.

La lumina soarelui, părul lui şaten spălăcit avea reflexe aurii, castanii şi cenuşii şi arăta bine, nu mai părea lins. Avea un chip extrem de drăguţ, şi eu încă încercam să-mi dau seama cum facea să se contopească cu fundalul. Nu părea ceva firesc.

— Ne vedem la prânz. Graves mai trase o dată din ţigara canceroasă. Facem Parabiologie împreună. O să fie distractiv.

Am dat ochii peste cap.

— Da, te cred. Pa-pa, băieţi. Mersi.

— Ciao, Dru. Nu uita, sâmbătă alergăm în parc. O să te aducă Graves. Lunganul facu un semn cu mâna şi îşi aruncă un braţ peste umerii lui Dibs. Hai, băiete. Facem întrecere până în Aripa Roşie.

— N-o să uit.

Era a treia oară când îmi amintea. Dar el plecase deja. I dispăruse cât ai zice peşte, îndreptându-se spre aripa unde se ţineau cursurile pentru vârcolaci. Holul se golea rapid, şi nu erau puţini cei care mă priveau pe furiş. Eu am rămas pe loc, aşteptând.

Graves mă măsură de sus până jos. Ochii lui verzi străluceau. Aparent mulţumit, se aplecă spre mine şi mă sărută pe obraz. Un sărut dat în fugă, apoi se îndreptă de spate, se i asuci pe călcâie şi o luă la pas foarte rapid.

La fel se întâmpla în fiecare zi. Ca manifestare publică a afecţiunii, lăsa puţin de dorit. Poate că nu voia să se grăbească, cu toată situaţia în care eram, sau poate că pur şi simplu… nu ştiu.

Leon scoase un sunet scurt, înăbuşit. Uşa scârţâi puţin eând se dădu pe spate, o deschise şi se uită înăuntru. Îmi facu semn cu mâna lui slabă şi moale.

— După tine, Milady.

Doamne, aş vrea să nu-mi mai spui aşa. Dar nu i-am zis nimic, ci mi-am ridicat geanta mai sus pe umăr şi am păşit hotărâtă pe lângă el. E greu să pari fioroasă când eşti încălţată cu tenişi, dar am încercat.

De vreme ce întârziasem câteva minute, toţi ceilalţi erau ileja prezenţi. Chiar şi profesorul,

Beaufort, un djamphir înalt şi slab, un puber întârziat care purta un sacou de velur albastru şi nişte pantaloni în dungi cu talie joasă.

Cei care intră la pubertate mai târziu — în cazul djamphirilor, când ajung la pubertate se spune că au atins pragul schimbării — arată ca la douăzeci şi cinci de ani în loc să pară nişte adolescenţi. Au de asemenea ceva… ce nu pot să explic prea bine. Cearcăne, sau tresăriri bruşte ca şi cum i-ar săgeta un junghi de durere. Şi Augustine făcuse aşa. Atunci crezusem doar că era ciudat. Mulţi vânători din rândul oamenilor au ticuri. Cum ar fi Juan-Raoul de la Hoya-Smith, alt prieten vechi al tatei. El vânează chupacabre şi alte creaturi în Tijuana, Are obiceiul să scuipe de câte ori cineva spune ceva care aduce ghinion, iar ideea lui despre noroc e… stranie.

Un halo în jurul lunii? Aduce ghinion. Pălăria pusă pe pat? Mare ghinion. Dacă primul lucru pe care-l vezi dimineaţa e o veveriţă, asta aduce noroc. Gâşte canadiene? Tot noroc. Pescăruşii însă… aduc ghinion. Le spune „şobolani cu aripi”. Dar porumbeii îi plac la nebunie. Ca să vezi!

Beaufort facu un gest ciudat, de parcă voia să facă o plecăciune şi se opri chiar la timp, îndreptându-şi umerii şi trăgându-şi manşetele în jos. Pe sub sacoul albastru de velur se vedea cămaşa ciudată cu jabou. Părea din mătase, uzată.

— Ah, bună. Bună.

Un freamăt străbătu grupul de băieţi-djamphir. Niciunul nu se aşezase încă; fotoliile şi canapelele plasate în două cercuri concentrice în jurul profesorului erau goale. Şi toţi se uitau la mine.

Nu mă obişnuiam deloc cu situaţia asta.

Am ales o canapea din al doilea rând şi m-am aşezat. Leon stătea în picioare în spatele meu. Deşi nu scotea niciun sunet, ştiam că era acolo. Ştiam fară să mă uit că îşi ţinea mâinile încrucişate la piept, degajat, şi stătea cu capul puţin aplecat, astfel încât ochii i se pierdeau în spatele unei perdele de păr fin.

Părea să-i facă pe toţi să se simtă stingheriţi.

Băieţii se aşezară cu mişcări graţioase pe locurile pe care şi le aleseseră. Cealaltă jumătate a canapelei pe care stăteam cu rămase neocupată. Ca întotdeauna.

Parcă eram ciumată.

Profesorul îşi drese glasul.

— Predaţi-mi lucrările, vă rog.

M-am aplecat în faţă. Puştiul care stătea de obicei în faţa mea — un tip cu părul de culoarea caramelei căruia îi plăceau cămăşile scumpe de mătase cu gulerul răsfrânt şi prins în nasturi în culorile pietrelor preţioase — se uită în spate, luă mapa de plastic pe care i-o întindeam şi se făcu roşu ca racul.

Am încercat să nu oftez. Am scos din geantă un blocnotes cu pagini galbene liniate şi câteva creioane, m-am instalat comod şi am aşteptat. Pe prima foaie, pe margini, era schiţat un desen: blocuri de zidărie, iarba haşurată în josul paginii şi în mijloc un spaţiu imens gol.

Parcă nu puteam niciodată să desenez în mijloc. Aşa că toate notiţele mele erau decorate cu aceste ruine ciudate ca i le biserică, ce planau parcă peste tot ca un coşmar.

Ca de obicei, de îndată ce nu mai era nevoit să se uite direct la mine, Beaufort părea că se simte în largul lui.

— Foarte bine, foarte bine. Am rămas la prima încercare pe care au facut-o nosferaţii să domine lumea civilizată, în 1200 î.H. Există legende deformate din această perioadă, în mare parte în legătură cu Oamenii Mării, deşi majoritatea probelor arheologice sunt în cel mai bun caz inconsistente. Aşadar, cum facem diferenţa între adevăr şi ficţiune?

— Prin tradiţia orală, spuse un djamphir blond din primul rând. Apoi prin confruntarea cu probele arheologice şi prin extrapolare din ce ştim deja despre comportamentul nosferaţilor.

Profesorul încuviinţă.

— Folclorul nostru e foarte exact, specific şi necruţător într-un punct. Odinioară, vampirii puteau să umble ziua. Altădată, soarele nu era un obstacol pentru ei. Erau bineînţeles slăbiţi de prezenţa lui — dar nu era impedimentul care e astăzi. Aşadar, ce s-a întâmplat?

Tăcere. M-am uitat din nou pe notiţele mele. Nu am găsit nimic care să poată răspunde la întrebarea pusă. Fireşte, nici măcar n-am ridicat mâna — dar îmi plăcea să ştiu eu răspunsul înainte

să numească pe altcineva. Lui Beaufort îi plăcea să lase fiecăruia timp să se gândească pe îndelete la întrebare şi să-şi exprime opinia. Nu era unul dintre profesorii cărora le place să-i pună în încurcătură pe elevi.

Ăsta era unul dintre lucrurile cu care începeam să mă obişnuiesc aici, la Schola Prima. Notarea era drastică şi profesorii erau deştepţi, dar nu încercau să facă jocuri meschine care să arate că ei deţineau puterea. Cel puţin nu în clasă.

Răspunsul ne luă prin surprindere pe toţi. Veni de peste umărul meu drept, şi se auzi ca un sâsâit şuierător care spintecă tăcerea unei clase gânditoare.

— Scarabus. Leon se mută de pe un picior pe altul în linişte; aproape că i-am simţit mişcarea, deşi ne despărţea canapeaua. S-a ridicat din nisip şi a mers printre ei, omorând la întâmplare.

— Văd că cineva a parcurs lectura obligatorie. Totuşi, Leontus, tu nu eşti un boboc din primul an.

Se lăsă din nou tăcerea. Leon răsuflă şi chicoti. Deşi o facu încet, nu era nicio îndoială că chicotea.

Îmi plăcea de el din ce în ce mai mult.

— Am auzit de asta, spuse în cele din urmă blondul din primul rând. Scarabus. Am crezut că e un mit.

Profesorul îşi înclină capul într-o parte.

— Îţi spun sigur că nu e un mit. Dacă noi, kouroii, supravieţuim azi ca specie, asta i-o datorăm lui. Numele lui s-a pierdut, dar vampirii îi spun Scarabus. A fost ephialtes.

Gura lui Beaufort se pungi de parcă mesteca o bomboană acră şi avea dinţii cariaţi.

Am notat cuvântul, scriindu-l cât m-am priceput eu de bine. Profesorul se opri.

— Ştie cineva ce înseamnă?

— E un nume grecesc, preciză un djamphir roşcat din stânga mea.

— Înseamnă trădător. Termenul a apărut de-abia la sute de ani după Scarabus, dar acum e acceptat. A fost un djamphir care era specializat într-un singur lucru: să-i omoare pe cei de-un neam cu el pentru stăpânii săi vampiri. Doar câţiva din specia noastră au fost lăsaţi să trăiască şi să-şi vâneze fraţii de plăcere, ca să ne împiedice să facem găşti şi să lăsăm bestia al cărei sânge ne curge prin vene să pună stăpânire pe noi.

S-a aprins rău de tot tipul. Uneori se înfierbânta prea mult când povestea din istorie, şi vorbea ca şi cum ar fi fost de faţă la evenimentele respective. Presupun că nu poţi să fii niciodată sigur că nu a fost când e vorba de djamphiri. Şi i a să fiu sinceră, era fascinant ce ne spunea.

Beaufort îşi duse un deget la buzele ţuguiate. Se roti în i ere, măturându-ne cu privirea pe toţi. Prin păr i se vedeau şuviţe negre. I se întrezărea adevărata natură. Colţii îi ieşiseră afară şi îi făceau gropiţe în buza de jos. Apoi i se retraseră şi părul îi reveni la normal. Am răsuflat încet. Foaia din caiet se mototolise în mâna mea stângă pe care o încleştasem. Am desfăcut pumnul.

Nu credeam că aveam să mă obişnuiesc vreodată să văd un djamphir transfigurat de semnele transformării. Asta o moştenim de la vampiri. Partea care ne face mai puternici, mai rapizi…

… şi mai însetaţi de lichidul roşu care ne curge prin vene.

Cu aşa ceva nu te obişnuieşti. Cel puţin nu prea uşor şi nici prea repede.

— Mulţi djamphiri au fost ephialtes la timpul lor, spuse Beaufort încet. Chiar şi cei mai buni dintre noi. Am fost crescuţi să ne vânăm fraţii şi nu ştiam decât asta. E eterna dispută legată de ereditate şi educaţie, care dintre ele are o importanţă mai mare.

Christophe a făcut asta. A vânat alţi djamphiri. Am simţit un fior pe şira spinării. La urma urmei, era fiul lui Sergej. Mi-au spus că Augustine îl adusese în Ordin şi că mama fusese motivul pentru care rămăsese aici.

Doar că el îmi spusese altceva.

Dacă voi avea nevoie de un motiv, acela vei fi tu, Dru!

Gândul ăsta nu-mi dădea deloc pace. Urmele de colţi de la încheietura mâinii mele zvâcniră puţin, dar nu am băgat în seamă senzaţia. Începeam să mă pricep la capitolul ăsta. Dacă asta ar fi fost vreo probă la jocurile olimpice, probabil că m-aş fi calificat. Aş fi avut şanse să câştig medalia de aur.

— După ceva vreme, fiecare ephialtes îşi va pune întrebarea de ce îşi omoară propriii fraţi. Şi ce se va întâmpla cu el odată ce stăpânii lui se vor sătura de el, oricât ar fi de util. Şi Scarabus şi-a pus întrebarea asta şi s-a întors împotriva lor. În mod normal, ar fi fost răpus de orice ephialtes şi vampir căruia stăpânii lui i-ar fi ordonat să o facă. Dar Scarabus avea un avantaj.

Leon se foi agitat în spatele meu.

Beaufort îşi termină ultima rotire înceată şi îşi opri ochii asupra mea.

— Avea o soră.

Un freamăt străbătu încăperea. Câţiva băieţi, nemaiputându-se abţine, îmi aruncară rapid o privire.

Splendid7 M-am rezemat de canapea, dorindu-mi în momentul ăla să pot trece la fel de neobservată ca Leon.

— Primul act de rebeliune al lui Scarabus a fost când şi-a luat sora mai mică şi a ascuns-o. Mama lor, muritoare de rând, murise în chinurile facerii, şi Scarabus pesemne că-i spusese stăpânului său că şi copila murise. Astfel de lucruri se întâmplau des în antichitate. Nu s-a mai ştiut nimic timp de cincisprezece ani, când sora lui era în pragul pubertăţii. Nu mai putea să o ţină ascunsă, aşa că i-a băut sângele, până la ultima picătură.

Stomacul mi se întoarse rău de tot pe dos.

— Ce-a făcut? mi-a ieşit din gură fără să vreau.

Beaufort tresări de-adevăratelea.

— A… ăăă, a omorât-o. A băut din sângele ei mai mult decât ar fi trebuit în cazul unei înfrăţiri, înfruptându-se peste măsură şi depăşind furia de sânge, ca şi punctul în care persoana în cauză e schilodită. A băut până la ultima picătură. Şi a folosit puterea din sângele ei ca să devină o creatură căreia vampirii nu puteau să-i ţină piept. Fără această rădăcină…

— Staţi aşa! Şi-a mâncat sora?

Vorbise tipul din faţa mea. Mă bucuram într-un fel că şi altcineva mai avea aceeaşi reacţie ca şi mine. Pesemne că n-a murit cavalerismul.

Beaufort oftă. Era genul de oftat pe care-l auzeam şi la orele lui Dylan, dar fără nuanţele de nervozitate temperată pe care le-ar fi adăugat acesta.

— În esenţă, da. I-a absorbit esenţa şi a folosit puterea dată de furia sângelui ca să-l atace pe Regele Vampir, care fusese, din întâmplare, stăpânul lui Scarabus în cea mai mare parte a vieţii.

— Staţi aşa! Furia sângelui. Îmi aminteam vag termenul. Ce înseamnă?

Nimeni nu respiră şi nici nu se clinti timp de câteva secunde lungi. Începeam să mă obişnuiesc cu asta, ori de câte ori puneam o întrebare elementară. Ei luau toate lucrurile astea ca înţelese de la sine, de vreme ce majoritatea fuseseră crescuţi de mici ca nişte djamphiri. Asta mă făcea să mă întreb ce lucruri oare aş fi luat şi eu de bune dacă ar mai fi trăit mama.

Ce gând neplăcut!

Beaufort se uită peste capul meu şi se coloră uşor în obraji.

— Este lucrul care se întâmplă când un djamphir bea sânge. După un anumit punct, ăăă, partea de nosţerat din el iese la suprafaţă. Câştigăm astfel mai multă forţă, mai multă viteză — şi mai puţină capacitate de a suporta lumina soarelui. Ne arde la fel cum îi arde şi pe ei, când cedăm poftei, îşi ţugui buzele. O să vorbim mai pe îndelete despre asta mai târziu, Milady. Se poate?

Deci din cauza asta se ascunsese Christophe de soare după ce mă muşcase. Am dat din cap şi am închis gura, căci rămăsesem mută de uimire. Se auzi un clămpănit. Măiculiţă, aflam din nou lucruri noi. Îmi doream să fi avut hanoracul pe mine. Mi se făcuse pielea de găină pe braţe şi fiori reci mă străbăteau pe şira spinării.

— Fără rege, oamenii lui se împrăştiară şi treptat îşi pierdură abilitatea de a merge pe timp de zi. Ceea ce ne aduce din nou la obiectul cursului. De ce credeţi că Scarabus a fost nevoit să-şi ascundă sora?

Ştiam că urma să spun ceva crud.

— Ca să aibă ce mânca mai târziu?

Unora li se tăie răsuflarea, se auziră un chicot îngrozit şi câteva fomăieli. Câţiva băieţi coborâră ochii în carnetele şi c ărţile lor, şi vreo doi se îmbujorară ca racii la faţă.

Nu-mi stătea în obicei să o fac pe deşteapta la ore. Se părea că lucrurile se schimbau radical.
Dacă colţurile gurii lui Beaufort ar fi putut să se lase şi mai mult în jos, ar fi semănat cu o reclamă la bere amară.
— Nu, Milady. Pentru că lucrul care le permitea Regelui Vampir — şi în consecinţă şi celorlalţi vampiri — să umble pe timp de zi erau infuziile ritualice regulate cu sânge de svetocha. Ceea ce, din întâmplare, face ca o svetocha să fie o ţintă de prioritate maximă atât pentru noi, cât şi pentru ei.
Grimasa de pe chipul lui se transformă într-un rânjet amar, care lăsa să i se vadă dinţii orbitor de albi, căci i se întrezărea din nou adevărata natură. Colţii arătau altfel când erau la vedere şi se lungeau văzând cu ochii. Erau mai groşi, curbaţi într-un fel anume.
— Svetocha au devenit extrem de rare de atunci, din motive pe care încă ne străduim să le înţelegem. Îşi luă în sfârşit ochii de la mine şi mătură clasa cu privirea. Timp de patru secole după uciderea regelui, Curtea lui s-a împrăştiat. Şi populaţiile umane erau în migrare, iar o copie palidă a Curţii originale a luat fiinţă în Grecia, de vreme ce Egiptul şi, prin extensie, Imperiul Hitit s-au dovedit a fi… un mediu dăunător. Totuşi, din nefericire, Scarabus şi urmaşii lui nu puteau să pregătească mulţi djamphiri; pierderile erau mari şi vampirii au deţinut supremaţia până destul de curând, când a fost încheiat Tratatul cu vârcolacii. Aruncă o privire la ceasul de deasupra uşii. Cred că ajunge pentru azi. Deschideţi cărţile la pagina 285, vă rog, şi…
Am scotocit în geantă după carte, dar vuietul din cap mă facu să nu mai aud ce spunea în continuare. Semnele de la încheietura mâinii aproape că se vindecaseră. Erau acum doar nişte urme mici şi nevinovate, vineţii, exact în locul unde se simţea pulsul radial. Erau urmele lăsate de dinţii lui Christophe.
Eu nu am luat sânge de la tine, doar ţi-am cerut cu împrumut. Să nu uiţi asta!
Ar fi putut să mă omoare. Mi-am amintit senzaţia groaznică de sfâşiere, de parcă trăgea din mine şi altceva în afară de sânge. Şi nu au fost decât trei guri zdravene cumplite. După aceea, Christophe făcuse să apară ceaţă ca să ne ascundă şi îi vânase pe vampirii care ne urmăreau şi…
— Milady? Era vocea lui Beaufort. Fii drăguţă şi citeşte-ne primul pasaj de la pagina 285.
— Da, sigur. Am mai dat două pagini. OK. Pagina 285.
Căutam pagina din privire şi mi se pusese un nod în gât.
Dar am reuşit să citesc trei paragrafe despre ceva legat de tiparul migraţiei vampirilor în timpul Războiului Peloponesiac şi n-am mai fost solicitată restul orei. Am reuşit să rezist lăsând capul în jos şi uitându-mă fix în carte, cu privirea înceţoşată. Aveam să fiu muştruluită la testele de săptămâna următoare, dar, Dumnezeule mare! Să-ţi aduci aminte de cineva care îţi suge sângele — şi sufletul — din tine nu e un gând prea plăcut.
Cum ar fi oare să ţi se sugă sângele până mori?
Mă foiam agitată de fiecare dată când mă gândeam la asta, şi când s-a terminat cursul, de-abia aşteptam să o întind naibii de acolo. Aşa că m-am mirat foarte mult când băiatul cu cămaşă de mătase cu gulerul răsfrânt din faţa mea s-a întors şi s-a întins peste spatele canapelei.
— Salut!
Am îndesat cartea la loc în geantă. Am înşfacat hanoracul şi l-am tras pe mine.
— Ce e?
Nu păream prea binevoitoare. Şi ce dacă?
— Vrei să… ăăă… bei o cafea cu mine? Intr-o zi, nu chiar acum.
Poftim? Mă holbam la el de parcă vorbea în altă limbă şi zgomotul de picioare târşâite din încăpere se amplifică. Toţi se pregăteau de ieşire. Apoi mi-am dat seama ce mă întreba, Iară să ştiu ce motive avea să o facă.
În sfârşit mi-am găsit şi cuvintele.
— Da, cred că da.
De ce ai spus asta, Dru? De parcă ai avea timp de stat la taclale la o cafea. La naiba, până la urmă era prima dată când mi se adresase cineva fără să fie obligat. Şi chiar eram lata nou-venită. Să ai mereu grijă la primul băiat care se bagă in vorbă cu tine — asta e regula pentru fetele nou-venite. Puteam să o spun pe de rost şi în somn.
Dar ultima dată ieşise bine, cu Graves. Sau nu prea, luând în considerare că mă sărutase o dată şi

luase hotărârea să nu meargă mai departe. Şi tipul ăsta părea aşa de săritor, iar ochii lui albaştri erau calzi şi timizi.

— Sigur, răspunse gura fară mine. Când?

Păru mirat, dar disimulă bine.

— Hm. Ăăă… Când eşti liberă?

Leon scoase un sunet înăbuşit în spatele meu. Nu l-am băgat în seamă.

— De obicei, în weekend. Mai puţin sâmbăta asta. Sunt, aââ, ocupată. Deci, ăăă, ce zici de duminică? Cam în jur de ora unu? Putem să ne întâlnim la cantină.

Bravo ţie, Dru! Văd că te laşi tare greu!

Tipul părea beat de fericire.

— Da. Întinse mâna peste canapea. Eu sunt Zeke.

I-am strâns uşor mâna caldă. Unii tipi te strâng tare ca să dovedească ce macho sunt, dar el nu se număra printre ei. Harul meu nu detectă nimic în legătură cu el.

— Dru.

— Ştiu.

Îmi zâmbi larg, îmi dădu drumul la mână, îşi luă cărţile şi o şterse afară pe uşă. Poate că m-aş fi simţit insultată, dar felul în care roşea îl făcea să fie simpatic.

— Gheaţa s-a spart oficial, declamă Leon în spatele meu.

Am dat ochii peste cap şi m-am ridicat în picioare. N-am spus nimic. Uneori, dacă îl ignori când e sarcastic, tace din gură.

Dar nu şi astăzi.

— Presupun că nu ai vrea să ieşi la o cafea cu niciunul dintre noi.

Vorbea în continuare uitându-se undeva deasupra capului meu, cu mâinile la piept.

Oh, Isuse! M-am abţinut să nu duc mâna la medalionul mamei. Mă jucam cu el din ce în ce mai des în ultima vreme.

— Nimeni nu mă invită. Şi-n plus, fiecare zi mi-o petrec cu voi. Ce naiba!

Ridică din umeri şi se răsuci pe călcâie.

— O să întârzii. Şi ar trebui să fii pregătită pentru o astfel de reacţie, Milady.

— De ce? Ce e aşa de rău să ieşi la o cafea? Nimeni altcineva nu se deranjează să-mi adreseze niciun cuvânt.

— Câteodată chiar cred că eşti extrem de naivă. Făcu doi paşi, înclină capul ca şi cum se aştepta să-l urmez. Eşti o svetocha, Milady. Una din cele două fete dintr-o şcoală plină de băieţi agitaţi şi flămânzi care sunt crescuţi şi educaţi să fie kouroi. Şi…

Aruncă o privire rapidă în jur, trecându-şi o mână prin păr. Camera se golise.

— Oriunde îţi arunci privirea, vor fi probleme. Unii s-au folosit de astfel de probleme ca să-şi atingă propriile scopuri.

Voia să zică oare că deja creasem eu probleme, sau altcineva? Ghiciţi la cine mă gândeam.

— Te referi la Anna, am spus pe un ton sec.

El îmi aruncă una dintre Privirile cu Subînţeles pe care le aruncă un tip când te crede proastă dar vede că te-ai prins totuşi de ceva.

— Vreau să spun că timpul tău e mai valoros decât crezi t u. Mai ales dacă se vor ţine Probele.

Probele. Aflasem în sfârşit ce însemnau, deşi Benjamin nu voia să vorbească despre asta. Erau probele în urma cărora se delibera cine urma să facă parte dintr-un anumit grup — în cazul ăsta, cine urma să facă parte din Garda mea de corp. Nu-mi plăcea ideea. Înţeleg de ce este căutat cineva care e în stare să-şi bată măr adversarul ca gardă de corp, dar… nu mi se părea corect.

Şi în plus, cineva mai încercase să mă omoare într-o şcoală. De mai multe ori. Cine poate să spună că persoana care câştiga Probele nu era cineva care încerca să mă aducă din nou în faţa vampirilor? Sau chiar să…

Şi astfel am început să mă gândesc la Benjamin şi la întreaga sa echipă. Dacă unul dintre ei avea vreun motiv să mă urască? îi vedeam în fiecare zi. Camerele lor erau lângă a mea.

Pentru numele lui Dumnezeu, am luat masa cu ei!

— Eu nu vreau să se organizeze Probele astea.

Mi-am ridicat geanta pe umăr şi m-am îndreptat spre uşă, strângând în pumn paharul gol de latte.
Leon ajunse înaintea mea, deschise uşa grea şi aruncă o privire pe hol.
— Foarte înţelept din partea ta. Sau nu.
— Exact aşa gândesc şi eu.
Am trecut pe lângă el, am ieşit pe hol şi am pornit cu paşi apăsaţi.
Era clar, urma să fie una din zilele alea.

Dintre toate cursurile la care mergeam, Regulile elementare de siguranţă în folosirea armelor de foc era probabil preferatul meu. Asta poate că prima dată când am venit, instructorul brunet şi zvelt care nu zâmbea niciodată — Babbage — mă întrebase ce ştiam despre arme. Am facut-o puţin pe proasta, l-am întrebat ce voia să spună, iar el a afişat un zâmbet dispreţuitor şi mi-a arătat o masă cu o mulţime de arme care pot fi manevrate cu o singură mână, patru puşti diferite, un AK 47 şi o arbaletă. Alături era depozitată muniţia şi m-a întrebat dacă aveam idee cum se manevrează oricare dintre ele.
În faţa clasei, am verificat, încărcat şi ochit cu fiecare armă; am pus magazia în AK 47 şi încărcăm puştile când profesorul şi-a dres glasul şi a spus:
— Ei bine, cred că ştiu cine va fi asistentul meu semestrul ăsta.
Toată lumea izbucnise în râs şi eu terminasem de încărcat armele. Nu aveam niciun motiv să mă opresc, şi mă simţeam bine când mâinile mele faceau mişcări pe care le ştiau pe de rost.
Dar de arbaletă nu m-am atins. Părea o arbaletă cu braţe mari şi cu vârfurile curbate din policarbonat, nu una compusă cu scripeţi. Săgeţile erau ciudate, cu un cap cum nu mai văzusem până atunci. Şi gaşca din Carmel care vâna vampirii în vizuinile lor — singura dată când am auzit de oameni care se luptau cu vampirii şi ieşeau învingători — lolosea arme de tot felul şi aruncătoare de flăcări. Dar nici vorbă de ceva care să semene cu o arbaletă.
De-abia aşteptam să învăţ despre anatomia vampirilor la ora de Parabiologie. Acum eram la anatomia de bază a vârcolacilor, pentru că era apropiată de a oamenilor. Dar să înveţi cum să foloseşti o arbaletă împotriva unui vampir, asta da! Nu ţi-ai dori niciodată să te afli faţă în faţă cu un vampir. Dar totuşi… o arbaletă!
Asta spune multe despre tine când asta înţelegi tu prin distracţie. Deşi nu e tocmai de bine.
Am încărcat un pistol de 9 mm, l-am verificat, am ochit şi am tras de trei ori.
Ecoul se stinse. Am apăsat pe buton ca să apropii ţinta. Făcusem nişte găuri frumos grupate, uniforme, stelate. Am pus pistolul jos cu grijă, l-am verificat de două ori şi ne-am scos toţi căştile de protecţie. Ţinta cu găuri stelate a fost luată din suport şi trecută din mână în mână.
Babbage ne arătă ce mai rămăsese dintr-un glonţ tras, cum se spulberase acesta la contact.
— Iată ce se întâmplă. Când ia contact cu ţesutul, explodează. De ce e important acest lucru?
Aş fi putut să răspund şi în somn, dar n-am facut-o. Proflesorul îl numi pe un djamphir cu ochi albaştri şi faţa roit indă de copil.
— Pentru că sângerează, spuse Faţă Bucălată — cred că îl chema Bjorn sau ceva de genul, dar nu eram sigură. Vampirii se vindecă foarte repede, mai ales dacă doar ce s-au hrănit şi au multă hemoglobină proaspătă în sânge. Aşa că trebuie să îi răneşti serios ca să piardă mult sânge. Să-i slăbeşti de puteri.
— Chiar şi un nosferat slăbit de puteri e periculos, totuşi. Babbage puse glonţul jos. Aşa că atunci când vrei să-i omori, ţine arma la îndemână. Mă repet pentru că mulţi kouroi nu au făcut asta şi au fost luaţi în mod neplăcut prin surprindere.
Nimeni nu râse. Văzusem toţi pozele. Mari, lucioase, 8x10, versiuni mai mari ale celor pe care le vezi în manualele de criminalistică. Vampirii fac mizerie uneori doar când mănâncă. Dar când omoară un djamphir, le place să-şi lase amprenta. Nimic nu te face mai sălbatic ca atunci când urăşti ceva care e parte din tine.
Leon, lângă uşa de oţel, se sprijinea de perete, cu ochii întredeschişi. Probabil că mai auzise asta de un milion de ori.
— Acum să vă pun o întrebare — Matthew, să nu pui mâna!
Tonul lui Babbage era ameninţător şi băiatul îşi trase repede mâna de lângă masă.

Nişte amatori! Nu te atingi de o armă decât dacă eşti atent. Aşa e cel mai bine.

— Am înţeles, domnule! bălmăji Matthew.

Părul lui negru care stătea ţepi fusese la modă anul trecut, dar aspectul lui posomorât de tip care face parte dintr-o frăţie nu se demodează niciodată.

Babbage continuă, în timp ce eu mă jucam cu căştile de protecţie.

— Deci aţi răpus un vampir care sângerează masiv. Ce armă alegeţi ca să-l nimiciţi?

— Orice armă cu care poţi să ajungi la el, murmură Faţă Bucălată.

— Şi eu zic la fel, spuse un djamphir înalt şi deşirat, cu părul blond deschis şi rar. O împuşcătură în cap, mai multe în trunchi, sau o malaika.

Babbage încuviinţă din cap. Mă simţeam de parcă m-ar fi pişcat cineva. Christophe îmi adusese un set de malaika — tocmai nişte săbii de lemn — şi îmi promisese că o să mă înveţe să le folosesc. Probabil că arseseră când vamp iroaica roşcată îmi aruncase camera în aer la cealaltă Şcoală.

Altcineva puse întrebarea înainte să apuc eu.

— Încă se mai învaţă cum să manevrezi o malaika? Am crezut că sunt…

— Încă sunt eficiente.

Babbage se uită la mine. Un djamphir din primul rând îmi înmână ţinta de hârtie. Găurile de glonţ erau frumos grupate, chiar dacă aşa bănuiam şi eu.

— Sunt considerate, conform tradiţiei, armele unei svetocha, de vreme ce viteza reflexă mai mare a unei femei şi coordonarea îi dă acesteia o anumită agerime. Gherghinul e de asemenea mortal pentru nosţerat, din motive pe care le veţi afla la orele de Chimie şi Magie simpatetică.

Cuvintele lui mă făcură să ciulesc urechile.

— Magie?

Babbage înclină capul într-o parte. Îşi sprijini şoldul de una din mese, fiind evident că nu se lăsa cu greutate pe ea.

— Cu siguranţă ai observat că nu toate armele unui djamphir sunt materiale. Suntem în plin proces de redescoperire a artelor djamphirilor şi proceselor care s-au pierdut când am fost aproape exterminaţi ca specie.

Era cât pe ce să sar de pe un picior pe altul.

— Despre ce fel de magie vorbiţi? Despre vrăji? Practici de magie? Farmece sau…

Interesul din ochii lui negri şi tăioşi crescu puţin.

— Magia pe care o fac djamphirii este în mare parte simpatetică şi e folosită ca metodă de luptă. Are câteva lucruri comune cu vrăjitoria standard europeană. Djamphirii asiatici şi din Orientul Mijlociu, cât de puţini ar fi, au moştenit câteva ritualuri de vrăjitorie şi de rezistenţă pe care n-am reuşit să le studiem prea mult, mai ales pentru că sunt puţine şi ţinute în secret. Aceştia luptă pe două fronturi, atât cu nosferaţii cât şi cu Maharajii.

Primeam răspunsuri, dar prea încet. Babbage se pricepea totuşi să răspundă la întrebări. Nu se uita la mine de parcă aş fi fost o idioată.

— Ce sunt Maharajii? Am auzit de ei, dar…

— O să afli mai multe despre ei în al patrulea — sau să fie oare al cincilea — semestru de Parabiologie. Pe scurt, djamphirii sunt rezultatul uniunii dintre vampiri sau djamphiri cu o muritoare. Maharajii sunt un clan de descendenţi din muritoare şi sunt numiţi jinni.

— Credeam că toată lumea ştie asta, spuse cineva.

Am făcut ţinta de hârtie sul şi l-am strâns tare. Nu mi-am luat ochii de la Babbage. Uneori, o urmă vagă de iritare i se citea pe chipul frumos cizelat. Cum se întâmpla acum, de exemplu.

— Dacă ai fost crescut djamphir, fireşte că ştii. Se pricepea de minune să insereze un sarcasm fin dar letal în câteva vorbe. Cei care sunt salvaţi e posibil să nu ştie, iar curiozitatea e un semn de inteligenţă.

Salvaţi. Adică smulşi din ghearele vampirilor şi aduşi în Ordin. Ca mine.

Tăcerea era aşa de densă că puteai s-o tai şi cu o lingură. Mi-am înăbuşit impulsul de a tuşi sau de a zâmbi stingherită, lăsând ochii în jos. Răsuceam hârtia în mâini din ce în ce mai strâns. Făcusem un con de hârtie, precum cel ceruit în care se servesc fulgi de gheaţă cu sirop.

Nu mai mâncasem aşa ceva de o grămadă de timp. Tatei îi plăceau la nebunie cele cu aromă de

zmeură. Am simţit cum o mână osoasă îmi strânge inima.

O tăcere stingheritoare umplu încăperea. Mi-am îndreptat în sfârşit privirea în altă parte, spre podeaua de beton crăpată. Babbage îşi drese glasul.

— Se pare că femeile muritoare sunt extrem de irezistibile.

Un val de râsete străbătu camera. Hârtia se mototoli de tot în pumnul meu.

— Cred totuşi că ajunge pentru moment, continuă el pe un ton calm. Acum e timpul să tragem la ţintă. Milady, dacă vrei să verifici poziţia fiecăruia şi să împărţi muniţia, o să facem practică până la sfârşitul orei de curs.

Am înghiţit cu noduri şi am început să împart muniţia, verificând fiecare puşti de pe listă. Ochii lui Leon erau deschişi şi negri şi se uita la mine de parcă tocmai făcusem ceva extraordinar.

Capitolul 13

Imediat ce am ieşit în hol, am ştiut că urma să se întâmple ceva ce nu avea să-mi placă. Leon luă o postură ţeapănă, cu capul sus. În faţa noastră era Kir, cu părul lui roşcat pieptănat pe spate şi cu o anumită Expresie pe chipul lui dur. Nici măcar pistruii nu-i mai îndulceau trăsăturile. Deja renunţasem să mă mai întreb cum putea un adolescent pistruiat să semene atât de mult cu o bunicuţă dezaprobatoare.

Şi uite cum se ducea jumătatea mea de oră pe care o aveam să repet înainte de cursul de Deprindere a artei transformării. Grozav! Aveam să fac chestionare săptămâna viitoare până mi se acrea.

— Vii cu mine? am spus eu când Kir se apropie.

Elevii se dădură la o parte să-i facă loc — observasem că aşa era obiceiul când treceau membrii Consiliului. Toată lumea părea să ştie că trebuia să le facă loc când mergeau pe coridor.

— Am Deprinderea artei transformării în jumătate de oră.

— Nu cred că…, începu Leon, dar am plecat de lângă el şi m-am îndreptat spre Kir.

Cei doi nu se plăceau prea mult. Eu eram cu totul de partea lui Leon, dar ultima dată erau cât pe ce să se încaiere. Nu voiam să aflu ce se întâmpla dacă Leon o facea pe bunicuţa cu păr roşcat să-şi iasă din fire.

— Milady.

Kir, îmbrăcat în blugi şi cu o cămaşă albă cu gulerul răsfrânt şi prins în nasturi, avea o ţinută lejeră şi clasică. Nu se uită peste umărul meu, dar se vedea că întreaga lui fiinţă ora conştientă de prezenţa lui Leon, care îi arunca priviri fioroase din spatele meu.

Asta e Schola Prima. În aer plutesc dragostea şi fericirea.

Mi-am ridicat geanta mai sus pe umăr.

— Lasă-mă să ghicesc. Avem şedinţă de Consiliu.

Kir ridică din umeri. Genele lui erau arămii. O clipă, păru că voia să spună ceva. Deschise gura şi trăsăturile chipului i se mai îndulciră. Apoi închise gura, clătină uşor din cap, se roti pe călcâie şi o luă din loc.

Dacă ar fi venit Bruce să mă ia, aş fi fost nerăbdătoare să schimbăm câteva vorbe. El era abordabil într-un alt fel faţă de ceilalţi. Hiro era în general cel mai amabil şi nu clipea indiferent câte întrebări îi puneam — chiar dacă răspunsurile pe care le dădea erau mai degrabă ghicitori. Dar Kir nu scotea niciun cuvânt. În timpul întrunirilor se uita la mine nelămurit, de parcă eram un câine care stătea în coadă şi vorbea în loc să latre jos, pe podea, unde era locul lui.

Mergea în pas alert şi m-am luptat să ţin pasul cu el. Mă uitam în pământ şi faceam paşi mari. Cel puţin cât timp el îmi elibera calea şi eu mă grăbeam, nu trebuia să gândesc.

Era ca atunci când mă ţineam după tata.

De fapt, nu chiar.

Leon era la urmă, mergând în spatele meu. Nu părea să răsufle din greu. Am ajuns la uşa sculptată în mai puţin timp decât aş fi crezut că era posibil. Aceasta se deschise şi Kir se dădu la o parte.

— Milady.

Am păşit înăuntru în sufrageria sărăcăcioasă. De-abia când uşile se închiseră cu un clic în spatele meu mi-am dat seama că el nu mă urmase. Am rămas pe loc o clipă. Cureaua genţii îmi aluneca pe umăr. Când uşile din cealaltă parte a camerei se deschiseră încet, fără zgomot, nu puteam fi mai pregătită.

O parte din mine se aştepta la asta. Am simţit miros de condimente şi parfum şi o imagine fulgerătoare, roşie, mă facu să tresar ca un câine de pază în lanţ.

Anna, în pragul uşii, mă fixa cu privirea. M-am uitat şi eu la ea.

Părea puţin mai slabă, dar dacă asta ar fi făcut pe altcineva să pară tras la faţă şi palid, ei îi venea de minune. Era prima dată când o vedeam îmbrăcată şi în altceva decât în rochia demodată. Acum purta o pereche de blugi de firmă moderni, rupţi, şi o bucăţică de mătase roşie — pesemne un maiou care fusese mai scump decât ar fi dat orice persoană întreagă la minte pe el. Era albă la faţă, cu braţele goale, şi decolteul lăsa să i se vadă un sutien roşu de dantelă. Nu mă duc eu la sală, dar tata s-ar fi uitat la braţele ei şi ar fi spus că sunt „sfrijite”. Nu era cel mai dispreţuitor adjectiv pe care-l folosea el, dar pe aproape.

Ea chiar râdea, cu chipul ei în formă de inimă luminos şi deschis.

— Hei, bună, lume nouă!

Jur pe ce am mai sfânt, era veselă nevoie mare tipa.

Mă străbătu un sentiment de nelinişte. M-am gândit să mă dau înapoi, dar am ajuns la concluzia că era mai bine să nu-i arăt că îmi e frică. Asta era ceva sfânt şi pentru bunica, şi pentru tata — să arăţi că-ţi e teamă era o metodă hună de a înfuria o persoană sau un animal care deja e imprevizibil.

— Salut. Kir a zis că e…

— I-am spus să te aducă puţin mai devreme. Să stăm şi noi de vorbă ca fetele.

Străbătu încăperea cu mişcări lejere şi se aşeză pe una din canapelele de piele. Aceasta nici măcar nu scârţâi, primind-o aşa cum i se cuvenea unei regine.

— Începe să fie de-a dreptul monoton când ai numai băieţi în preajmă, adăugă.

Ceva din felul în care o spuse îmi dădu de înţeles că de lapt nu i se părea deloc plictisitor. Nu, o spusese ca şi cum era de aşteptat să se vaiete puţin de ochii lumii, în timp ce işi admira unghiile şi afişa zâmbetul ăla superior în colţul gurii.

Am rămas pe loc. Nu voiam să înaintez mai mult. Habar nu aveam ce să spun, dar m-a luat gura pe dinainte.

— Unde sunt gărzile tale de corp? Nu le văd niciodată în preajma ta.

Şi toţi poartă tricouri roşii, nu-i aşa? Pun pariu. Şi blugi strâmţi.

— Ah, cine, ei? Făcu un gest cu mâna. Sunt pe aici, pe undeva. Normal că n-am nevoie de ei când sunt aici, cu o tovarăşă svetocha. Mă urmăresc din Umbră când nu vreau sa fiu deranjată.

— Din Umbră? am repetat eu ca o idioată.

Ea facu un gest elegant din mână. Cameea prinsă pe un şnur negru la gâtul ei alb şi zvelt se mişcă uşor.

— Putem să trecem neobservate, ştii? Şi sigur ai observat că nu trebuie decât să spui ce vrei că ei sar imediat să-ţi îndeplinească dorinţa. Sunt nişte băieţi aşa de buni! Eu i-am antrenat să fie aşa. A fost muncă multă, dar am reuşit.

— Hm!

Am mai făcut câţiva paşi. Poate că senzaţia de pericol pe care o simţisem înainte nu era de la ea.

Îl ura pe Christophe. Dar nici nu era greu să-ţi dai seama de ce. El era aşa de…

… cum? Am încercat să găsesc un cuvânt, dar nu-mi venea în minte decât debarcaderul de la cealaltă Şcoală, unde îşi îndreptase cuţitul spre piept şi spusese: Nu ezita7 Şi unde mă luase în braţe şi mă simţisem în siguranţă. Nu genul de siguranţă pe care mi-o inspira Graves, dar era totuşi un sentiment puternic.

Urmele de colţi de la încheietura mâinii mă ardeau. M-am aşezat pe altă canapea, una de unde aş fi putut ajunge imediat la uşă. Pe ea stătea cel mai des Hiro şi urmărea cu ochii lui negri fiecare mişcare.

Îmi doream să fi fost şi el acolo. Nu-mi venea în minte nimic. Nu ştiam ce să zic.

— Ăsta e un lucru general valabil la o Şcoală ca asta, Dru. Mereu e cineva cu ochii pe tine. Schiţă un zâmbet larg şi strălucitor. Mereu. E ca o… pătură mare de securitate.

Ciudat, dar nu suna aşa. Ci mai degrabă a ameninţare. Mă fixa cu ochii ei albaştri şi strălucitori, dar nu am simţit nimic altceva decât o uşoară satisfacţie plutind prin încăperea fără ferestre. Focul din şemineu — care era mereu aprins — trosnea plăcut. Harul nu se manifesta, era pasiv, şi m-am mai relaxat puţin.

Dar dacă nu Anna fusese cea care mă făcuse să simt senzaţia de pericol, atunci cine? Sau ce? Cineva din Consiliu?

Trădătorul, poate? Toată lumea părea să fie pe deplin convinsă că trădătorul era Christophe. Cu excepţia mea, şi poate şi a vârcolacilor cărora le salvase viaţa. Trebuia să aflu cine mă voia moartă aici, dar nu aveam deloc noroc.

Doamne Dumnezeule, ce mult mi-aş dori ca tata să fie aici!

— Anna. Ajunsesem la concluzia că un atac frontal ar fi cel mai bun, ca să spun aşa. Pot să te întreb ceva?

— Tocmai ce ai facut-o. Flutură iar leneş din mână. Dă-i drumul, draga mea.

Ce naiba pui la cale? Dar i-am adresat altă întrebare în schimb.

— De ce-l urăşti pe Christophe?

Ea se crispă puţin şi-şi coborî privirea. Zâmbetul îi dispăru, ca o farfurie de porţelan care cade de pe un perete.

— Nu-l pot să zic că îl urăsc.

— Atunci ce e?

Mi-am dat seama că se uita cu un ochi la mine şi cu celălalt la uşă. Poate că şi ea era la fel de neliniştită în privinţa mea cum mă simţeam şi eu în preajma ei, şi masca de majoretă afurisită era doar un scut.

Asta mă facu să mă simt deprimată. Asta nu însemna oare că o judecasem prea repede, acelaşi lucru pe care îl uram când ceilalţi îl aplicau în cazul meu?

— Ţi-a spus? mă întrebă.

Colţul gurii îi atârna în jos. Era dată cu luciu de buze roz.

— A avut destul de furcă să ne ţină pe toţi în viaţă. Nu a pomenit de tine, am răspuns.

În afară de Oh, Anna împroşcă cu venin, ca de obicei. Ceea ce nu era chiar o laudă. Şi nici Dylan nu se bucurase prea mult s-o vadă. Dar ei n-aveam de gând să-i spun asta. A r fi fost o idee proastă.

— Te-ar mira să afli că Reynard a fost prima mea dragoste?

Acum toată atenţia ei era îndreptată asupra mea. Mă cântărea din priviri, se uita la mine cu ochişorii ei lacomi. Am simţit din nou gust de portocale de ceară, însă doar vag. Urmele de colţi de la încheietura mâinii mă înţepau şi mă mâncau. Mâncărimea devenea din ce în ce mai intensă.

— Da? Văd pe faţa ta că te surprinde. Frânge inimile fetelor, ăsta e talentul lui adevărat. Pe lângă cel de trădător. Anna se mişcă uşor, găsindu-şi o poziţie mai confortabilă pe canapea. Am format un cuplu ceva timp. Câţiva ani.

Eram mirată. Nu puteam nici măcar să mi-i imaginez în aceeaşi cameră. Nu fară să-mi fie greaţă. Şi de ce nu-mi spusese Christophe?

— Nu cred că… Am început.

Oare chiar aveam de gând să-l apăr pe Christophe în faţa ei?

— Ştiu că nu crezi. Lasă-mă să-ţi dau un sfat ca de la soră la soră, Dru. Data viitoare când o să-l vezi pe Christophe, fugi! Dacă experienţa pe care am avut-o eu cu el îmi spune ceva, asta e că nu are intenţii bune. Îi plac fetele tinere şi impresionabile. Ca de altfel multor djamphiri. Femeile muritoare. Svetocha ar trebui să fie infinit mai atrăgătoare, dar suntem foarte puţine. Chicoti uşor. Doar noi două. Nu te simţi deosebită?

Am simţit cum mi se strânge inima. Dacă voi avea nevoie de un motiv, acela vei fi tu, Dru! Dar ea îmi spunea acum că… ce-mi spunea?

Doamne, mă pricepeam să-i aleg de minune! După ce nu avusesem nicio întâlnire cu niciun băiat atâta timp, aflam acum tot felul de lucruri despre tipii care îmi plăceau.

Doar că pe Christophe nu-l plăceam în sensul ăla, nu? îi spusesem lui Graves clar că nu. Că mă

speria şi că-mi dădea fiori.
O schimbare de subiect ar fi o idee foarte bună, am hotărât eu. Aerul era înăbuşitor înăuntru şi transpiram. Urechile începuseră să-mi ţiuie.
— De ce ai venit atâta drum până la Şcoala de corecţie s; i mă vezi? Ai fi putut să mă aduci aici.
O şcoală întreagă fusese arsă, muriseră o grămadă de vârcolaci şi djamphiri, şi ea era aici, ca scoasă din cutie şi trădând diverse sfori.
Anna se uită la mine de parcă aş fi tras un vânt.
— Am crezut că cei din Consiliu or să te aducă aici. O spuse pe un ton plat şi neconvingător. Încă încercăm să aflăm cum ai ajuns la naiba-n praznic.
Cuvintele ei aveau tonul acela amar şi obraznic de minciună pe care cel care o spune nu se aşteaptă să o înghiţi. Christophe încercase să mă trimită aici, la Schola Prima.
Dylan însuşi încercase să dea de ştire că eram în nord şi că mă păştea pericolul.
Mă holbam la ea, ea la mine, şi doar ce deschisesem gura să-i spun că minte, când uşa de afară se deschise cu putere şi se lovi de perete.
Am sărit în picioare. Geanta îmi căzu pe canapea. Anna i ase. Era un chicot ascuţit, cu răsuflarea tăiată.
Hiro intră înăuntru. I se vedeau semnele transformării, li ieşiseră colţii. Mătură încruntat din privire încăperea — pe Anna tolănită, pe mine îmbujorată, respirând greu şi probabil cu o faţă de vinovată — şi se opri.
Kir venea în urma lui. Îl urmă şi Bruce, care părea dus pe ^înduri. Şi, imediat ce mă văzu, vizibil uşurat.
— Milady. Din nou Hiro arătă în mod clar că mi se. Idrcsa mie — deşi nu ştiu sigur cum reuşea. Iertaţi-mă că v-am întrerupt.
Am înghiţit cu noduri. Inima parcă îmi urcase în gât. Senzaţia de pericol se facu din nou simţită şi duhoarea de portocale de ceară îmi explodă din nou în cerul gurii.
— Mda, eu… ăăă… Se ţine vreo şedinţă?
— Nu, spuse Bruce şi uşurarea lui se transformă în perplexitate. Dar… vrei să convocăm una?
Să convocăm? Pentru ce naiba? Am clătinat din cap.
— Nu, eu… stai aşa, nu e nicio şedinţă?
De-abia când Hiro era deja în mijlocul camerei — repe zindu-se spre mine — mi-am dat seama că îmi frecam încheietura mâinii stângi de manşeta hanoracului. Rapid ca un şarpe care se repede asupra prăzii, mă apucă de încheietura mâinii şi mă smuci.
Am dat să mă las cu toată greutatea pe genunchi şi să-mi adun toate forţele ca să-mi smulg mâna din strânsoarea lui. Dar el se uită la semnele pe care le aveam, ridicându-mi mâneca.
— Astea sunt vechi. De câteva săptămâni. Îi aruncă Annei o singură privire răutăcioasă. Lasă-mă să ghicesc, Reynard ţi-a făcut asta.
— Ce e? Bruce îl înghionti să se dea la o parte. Icni scurt. De ce nu ne-ai spus că eşti însemnată?
— El… ăăă, ei bine… n-a avut de ales, a trebuit s-o facă. Vampirii veneau după noi să ne omoare. M-a întrebat dacă poate să ia ceva cu împrumut de la mine. Eu nu ştiam că se referea… la asta.
Mă năpădiră amintirile şi m-am cutremurat.
… Christophe îşi smuci capul pe spate, colţii lui ieşiră din carnea mea şi am simţit ceva care mă strângea de încheie tură, sub degetele lui care mă ţineau strâns de mână, aproape să mă învineţească. Christophe dădu aerul afară din piept cutremurându-se, şi Graves încercă din nou să mă tragă de lângă el. Braţul meu se întindea moale între ei, parcă era de plastilină. Umărul mă durea îngrozitor şi nu puteam să scot niciun sunet.
Irisurile lui Christophe, albastre precum cerul de iarnă, se întunecară, şi striurile negre şerpuiau în lumină, ca nişte colorant alimentar pe care îl pui în apă. Încă mai luceau, chiar şi mai intens, într-un fel ilogic. „E dulce”, şuieră el printre dinţi şi făcu o mişcare ciudată, ca o zvâcnitură. Lăsă bărbia în piept şi degetele lui se strânseră şi mai mult în jurul încheieturii mele, de parcă avea de gând să o facă din nou.
Îmi venea să ţip, dar nu puteam. Nimic nu mergea. Corpul meu stătea moale, încremenit şi

apatic.

„Christophe.” Lunganul părea agitat. „Hei, Christophe?”

Lumea tremura pe o muchie de cuţit. Întunericul se adâncea prin cotloane. Capul îmi căzu şi mai mult pe spate. Graves mă susţinea acum, cu braţele în jurul meu. Eram atât de obosită, că-mi era greu şi să respir. Inspiram, expiram, inspiram, expiram — şi cutia toracică aproape refuza să se ridice. Era aer în jurul meu, doar că mi-era foarte greu să-l trag în piept. Simţeam însă cum atmosfera mă apasă, strivindu-mă.

„Isuse”, şopti Graves. „Ce i-ai făcut?”

— Cât a luat? întrebă Hiro încet.

O vedeam peste umărul lui pe Anna. Era albă la faţă. Nu palidă, cum era de obicei, ci albă ca varul. De parcă doar ce văzuse o fantomă. Scântei roşiatice îi jucau în adâncul pupilelor, şi am avut brusc certitudinea că dacă n-ar fi fost Hiro între noi, Anna ar fi vrut să aibă o vorbă cu mine. Între patru ochi.

Să mă scuture puţin.

— E cu el, şuieră Anna. O trădătoare, chiar sub nasul nostru. Exact ca Eliza…

Hiro îmi dădu drumul şi se întoarse brusc spre ea. Făcu o mişcare atât de rapidă încât mă lovi şi eu m-am împleticit, gata să cad pe spate, pe canapea. Mâna lui Bruce mă mşfăcă zdravăn de sus, de braţ, şi cu cealaltă îl apucă pe Hiro de cămaşa lui de mătase gri cu guler înalt.

Materialul scoase un sunet ciudat, alunecos, de parcă stătea gata să pocnească.

— Ce repede aduci tu acuzaţii, Anna.

Hiro era reţinut şi calm. Mie îmi ţiuiau urechile. Mă simţeam ameţită.

— Şi totuşi…, începu el.

Kir apăru brusc între svetocha şi Hiro. I se vedeau colţii şi părul lui roşcat era plin de şuviţe aurii. Era pe punctul de a se transforma. Un pârâit gros făcu aerul să încremenească, apoi îl lichefie. Bruce se încordă şi îmi aruncă o privire indescifrabilă.

— Hai să fim rezonabili cu toţii, spuse el în şoaptă.

Tonul lui spintecă zgomotul şi mi-am dat seama că pârâitul ciudat venea de la firele de mătase din cămaşa lui Hiro care se întindeau şi se rupeau puţin câte puţin.

— Dru.

Stai! Era cât pe ce să spună Elizabeth. Oare o cunoscuse pe mama? Picioarele mele erau acum ca nişte tăieţei uzi. M-am ridicat, totuşi, transpirând şi tremurând.

— Da?

Parcă era tata şi eram amândoi într-un bar cu o gaşcă de duri din Lumea Reală şi cineva doar ce făcuse greşeala de a se pune cu el.

— Cât sânge a supt Reynard? Te-a durut, nu-i aşa? De câte ori a supt?

— Eu… Uram să mă gândesc la episodul ăsta. Am început să tremur şi mai tare. De trei ori. Trei guri. Sau înghiţituri, ce-or fi.

Anna slobozi un şuierat, ca un ibric pe foc care stă să scoată aburi. Faţa i se schimonosi, apoi reveni la normal, şi Hiro se mai aplecă puţin în faţă. Mai devreme sau mai târziu cămaşa aia avea să se rupă şi doar Dumnezeu ştia ce urma să se întâmple.

— În cazul ăsta, nu-i nimic. Bruce mai slăbi strânsoarea. Dar ai avut o viaţă plină de peripeţii, Milady.

— De unde ştim că e…, începu Anna.

— Mai bine nu termini propoziţia, o întrerupse Hiro.

Emana o tensiune crescândă şi era evident că şi Bruce o simţea, căci dădu drumul la cămaşă şi mă apucă pe mine. Avea să-mi lase o vânătaie pe braţ. Eram sigură.

— Nu punem la îndoială cuvântul unei svetocha.

Bruce se uita pe deasupra mea când o spuse, dar strângea din dinţi. Un muşchi îi tresări pe obraz şi chipul lui de vultur deveni o imagine sălbatică şi seducătoare. Fiecare plan şi linie micşorat. Nu i se vedeau semnele transformării, dar o simţeam clocotind, ca un curent sub un braţ mort de râu tulbure.

— Aşa e. Hiro îşi aranjă mânecile şi nu ştiu cum reuşea, dar părea mai înalt cu câţiva centimetri.

Nu ne îndoim niciodată de spusele unei svetocha.

Anna arăta ca şi cum tocmai fusese pălmuită. Pomeţii ei perfecţi se coloraseră în roşu. Îi ieşiseră colţii şi jur pe ce am mai sfânt că am auzit şi o pisică scuipând. Frumuseţea pe i are o purta ca pe un scut dispăru pentru o fracţiune de secundă, lăsând la iveală ceva urât dedesubt.

Apoi plecă, mişcându-se prea repede ca să fie văzută. Se. Iiizi un sunet ca de hârtie ruptă şi un râset răutăcios în urma ci, când facu trucul pe care îl văzusem prima dată după ce Christophe îl pusese pe fugă pe Ash, pe ninsoare, episod care mi se părea că se întâmplase cu milioane de ani în urmă şi la milioane de kilometri depărtare.

Am înghiţit în sec. Gâtul îmi ardea, plin cu ace de gheaţă usc ată. Mi-era frig, deşi transpiram şi focul emana un val lurtunos de căldură uscată. Foamea de sânge se retrăgea, lăsându-mi doar o senzaţie de râcâială în cerul gurii.

— Ce naiba? am exclamat.

— N-ar fi trebuit să faci asta, Hiro! spuse Kir, clătinând din cap.

Acum nu i se mai vedeau semnele transformării, şi părea ciudat de trist.

— Căţeluş roşcat cu botul pe labe.

Djamphirul cu faţă de japonez nu putea să fie mai dispreţuitor de atât.

— Ea e căpetenia Ordinului, îi dădu Kir replica băţos.

— Domnilor! Bruce ridică mâinile. Să fim civilizaţi! Toţi ştim că Milady Anna e… dificilă şi…

— Ea a alungat-o pe Elizabeth, exact ca…, începu Hiro, dar Bruce îl şuşui.

Îl şuşui şi se uită la mine.

Eu nu mă sinchiseam. Mi-am luat geanta cu mâini tremurânde. Când am ridicat ochii, toţi trei se holbau la mine.

— Ştiu că nu mă place. Am încercat s-o spun fără să-mi tremure vocea. Nici măcar nu-mi dau seama de ce.

Am încercat să spun ceva despre fetele antimaterie, dar am renunţat deznădăjduită. Cât erau ei de adulţi, erau totuşi băieţi. Pur şi simplu nu aveau cum să priceapă. De ce să-mi mai bat gura să le explic?

Dacă Anna simţea ceva pentru Christophe, şi el se învârtea pe lângă mine… da, înţelegeam de ce erau probleme.

Hiro părea că vrea să spună ceva, dar eu mă săturasem. Am făcut doi paşi târşâiţi spre uşă. Bruce nu se mişcă, dar am avut impresia că voia să o facă.

— Mă duc la oră, am spus eu încet şi am luat-o din loc.

Am alergat în camera mea, am încuiat uşa şi nu am deschis-o până când Leon, Benjamin şi Graves veniră şi începură să bată cu putere în ea. Şi n-am spus nimic când m-au întrebat ce naiba se întâmplase.

Ştiu regulile. Nu ciripeşti nimic. Îţi rezolvi singur problemele.

Şi, în plus, am realizat asta când eram în baie, ghemuită, când respiram sacadat şi mă legănam înainte şi înapoi. Nici măcar nu voiam să mă gândesc la Anna şi Christophe sau mai ştiu eu ce. El nu o plăcea, ea îl ura, şi poate că fuseseră odată împreună şi ei nu-i plăcea să-l vadă lângă alte fete. Cui îi păsa? Erau probleme mai arzătoare.

Anna era căpetenia Ordinului şi cel puţin un membru ilin Consiliu — Kir — era cu totul de partea ei.

Ceea ce mă aducea la cea mai înfricoşătoare întrebare dintre toate.

Cine — unul sau poate mai mulţi — dintre djamphirii i are mă păzeau era sluga Annei?

Capitolul 14

Timpul petrecut cu Ash a fost din fericire scurt în acea noapte. Se liniştise cu mult înainte de ivirea zorilor. Nu voisem să-l las singur, dar Graves îşi dăduse ochii peste cap şi îmi spusese că avea nevoie de somn. Şi eu eram aşa de epuizată şi cu nervii încordaţi că am cedat.

M-am întors pe partea cealaltă şi am lovit cu pumnul în pernă din nou. Am oftat.

— Vrei să-mi spui şi mie ce s-a întâmplat? se auzi vocea lui Graves, care nu era chiar o şoaptă, dar nici prea departe.
Presupun că se gândea că dacă o spunea în şoaptă, eu aveam opţiunea să-l ignor.
Am cumpănit dacă să-i spun despre Anna, dar dacă îi spuneam, intra şi Christophe în discuţie, şi asta nu era de bine. Totul era foarte încurcat, că nici eu nu reuşisem încă să-mi fac ordine în gânduri, şi până reuşeam nu speram să pot să îi explic astfel încât să nu ajungă să creadă ceva ce nu voiam. Despre Christophe şi, mai important, despre mine.
Am hotărât să încerc marea cu degetul, ca să zic aşa.
— Şedinţa Consiliului n-a mers prea bine.
Era o figură de stil, ba chiar o minciunică. Nu fusese nicio şedinţă de fapt.
Doar Anna. Şi Kir. Prieteni la cataramă, ei doi. Căţeluş roşcat cu botul pe labe, îi spusese Hiro.
— Oricum ţie nu-ţi plac şedinţele.
Se auzi foşnet de haine când se mişcă.
M-am refugiat pe marginea patului. N-am deschis ochii, totuşi, dar mi-am sprijinit degetele pe marginea saltelei.
— Acum a fost mai rău decât de obicei.
Ca întotdeauna, lui Graves nu-i trebuia prea mult ca să priceapă mesajul.
— E vorba de fata cealaltă, nu? De cealaltă svetocha.
N-am sărit ca arsă, dar nici mult nu mai aveam.
— Nu-i place de mine.
— Normal că nu-i place de tine unei fete ca ea. Graves scoase un sunet de lehamite, ţuguindu-şi buzele. Pun pariu că e regina stupului aici de foarte mult timp. Are toţi băieţii ăştia la dispoziţia ei să-i joace cum vrea, să-i asmuţă unul împotriva altuia. Cunosc genul.
Dar genul meu îl cunoşti? Era cât pe să-l întreb, dar am conchis că ar suna ca şi cum cerşeam complimente, sau ceva asemănător.
— Pare să mă urască din tot sufletul.
Ceva ieşi pentru scurt timp la suprafaţă — o amintire sau un vis.
Somn uşor, vise plăcute, Nosferaţii să te sărute!
Am alungat amintirea. Un fior îmi străbătu rapid şira spinării.
— Păi e la mintea cocoşului. Eşti mai drăguţă decât ea.
A spus-o ca şi cum ar fi zis Iarba e verde sau Legea gravitaţiei funcţionează.
Ceva cald îmi umplu pieptul. Era un sentiment plăcut. Am pufnit.
— Eu nu pot nici măcar să-mi fac părul să stea drept.
— Mă rog. Deci ce s-a întâmplat până la urmă?
Am încercat să-i dau o formă logică în mintea mea. Tăcerea se lăsase între noi.
— Isuse! exclamă el într-un final. N-am cum să te ajut dacă nu vorbeşti cu mine.
La naiba, lasă-mă o clipă să mă gândesc.
— Încerc să formulez.
Din nou tăcere. M-am foit. La fel şi el.
— Dru. O spuse foarte încet, o şoaptă doar. Să ştii că şi mama a făcut aşa. A refuzat să vorbească. De fiecare dată când… Trase lacom aer în piept, de parcă ar fi înotat pe sub apă şi doar ce-ar fi ieşit la suprafaţă. De fiecare dată când o lovea vreunul din ei. Iubiţii ei, adică. Încerca să se comporte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar eu îi vedeam vânătăile. Nu sunt prost.
Era cel mai intim lucru pe care mi-l spusese vreodată. Aveam impresia că nu-i plăcea să povestească despre cum ajunsese să locuiască clandestin într-un fost birou din mail. Şi eu aveam o grămadă de chestii personale pe care nu voiam să le împărtăşesc nimănui. Cele mai multe aveau legătură cu tata şi diversele lucruri pe care le făcusem noi doi în toată America. Unele erau amintiri legate de şcoli, foarte vechi, pe vremea când nu aveam destulă dexteritate să mă strecor neobservată.
Mi-am lăsat mâna peste marginea patului. Atârna în gol când am întins-o. Degetele mele atingeau aerul.
— Mă urăşte pentru că am fost muşcată de Christophe.

Aproape că am şoptit cuvintele cu gura în pernă, cu mâna întinsă peste marginea patului. Obrajii îmi ardeau. Dacă ar fi putut să mă vadă, probabil că felul în care mă înroşisem i-ar fi dat ceva de înţeles. Urmele de colţi de la încheietura mâinii mă furnicară uşor, dar senzaţia dispăru repede.

Când îşi strecură degetele printre ale mele, mă copleşi o senzaţie de uşurare şi şoc în acelaşi timp. Avea pielea caldă şi atingerea lui era delicată. El procesă informaţia şi spuse ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat.

— O fată ca ea nu te crede că nu-l placi.

Tuşi încet. Cred că îşi dorea teribil de tare o ţigară acum.

— Isuse!

— Nu-mi place aici, am spus şi parcă eram un copil mic speriat. Am nişte bani puşi deoparte. Putem să luam nişte provizii.

El cugetă.

— Cel puţin aici nu mai eşti atacată de vampiri. Şi asta nu e puţin lucru.

— Mi-ai spus odată că suntem noi doi împotriva lumii. (Şi atunci mă ţineai de mână.) Mă gândesc că am putea s-o ştergem de aici. Să fugim şi s-o ţinem tot aşa. Pot să te învăţ cum să…

— Ei ştiu lucruri pe care tu nu le ştii. Şi Lunganul şi Dibs au grijă de tine când eu nu pot.

Avea dreptate. Totuşi… m-am gândit să-mi smucesc mâna dintr-a lui.

— Te-ai răzgândit?

Nu voiam să par un copil mic căruia i se ia jucăria. Chiar nu voiam. El oftă din greu.

— Nu. Dacă tu chiar vrei să plecăm naibii de aici, Dru, vin cu tine. Dar… aici chiar mi se pare că suntem mai în siguranţă. Fata aia nu e decât o scorpie afurisită. De ce să o laşi să te pună pe fugă?

Cineva de aici mă vrea moartă. Din cauza asta am fost ţinuţi la cealaltă Şcoală. Din cauza asta cealaltă Şcoală a ars ilin temelii. Cuvintele îmi rămaseră în gât. Îmi pusesem speranţele în el să fie de acord să vină cu mine.

— Tu n-ai văzut-o, am spus, şi nu puteam să fiu mai explicită. Chiar vorbea serios, nu glumea.

Îşi desprinse mâna dintr-a mea. Am încercat să nu mă simt îndurerată. Se învârti de colo-colo şi m-am trezit că mă împinge ca să poată să se culce în pat. Se întinse lat şi se foi până îşi găsi o poziţie confortabilă, cu mâinile împreunate la ceafă. Ochii îi scânteiau, nişte licăriri mici şi verzi. L-am adulmecat — mirosea a sare şi bărbat, şi izul de loup-garou care aducea a lună plină.

— Cred că eşti mai în siguranţă aici. Şi eu învăţ tot felul de lucruri. Chiar şi tu ai spus că nu ştiai tot.

— Ştiu cum să fug.

Cum să fac rost de bani şi cum să ni se şteargă urma — sper, cel puţin. Dar el avea dreptate într-un fel. Dacă puteam să stau aici destul timp, să învăţ destul, când fugeam aveam să fiu mai bine pregătită.

Sau era posibil să plec prea târziu şi să sfârşesc prin a fi omorâtă.

Cât mi-aş dori să fie tata aici! Gândul la el era ca şi cum ai atinge cu limba un dinte dureros. Am simţit un miez de mânie cum mi se strecoară în inimă. De ce a trebuit să plece şi să fie omorât?

Nu era deloc drept, cred. Dar de ce îl urmărea pe Sergej?

Puteam să-mi dau cu presupusul. Din cauza mamei. Îi ducea dorul cel puţin la fel de mult ca şi mine.

— Nu pleca fără mine! îmi dau şi eu cu părerea, Dru. Am putea avea şanse mai mari dacă rămânem aici o vreme. Să putem să adunăm mai multe şi să aflăm mai multe.

M-am întors cu spatele la el.

— OK.

Graves aşteptă puţin.

— Ce?

Era surd? Am oftat, m-am ridicat aproape în capul oaselor, mi-am întors perna pe partea cealaltă şi am pus din nou capul jos.

— Bine. Ai dreptate. O să rămânem aici o vreme.

Sper doar să apuc ziua în care să ne vedem plecaţi de aici.

Să-ţi imaginezi sfârşitul îngrozitor e o metodă garantată de a-ţi alunga somnul. Dar nu fusese

niciun atac de când eram aici. Puteam să nu mă mai duc la şedinţele Consiliului de acum încolo şi să mă feresc din calea Annei. Uneori bătăuşii se satură şi te lasă în pace după ceva vreme.

Doar că eu eram singura fată, în afară de ea, din toată Şcoala. Nu puteam să mă amestec în mulţime şi să trec nevăzută. Mi-aş fi dorit să fie şi câteva fete vârcolaci pe aici, dar ele nu vin la Schola Prima. Fie stau acasă să ajute la protejarea coloniilor, fie merg la şcoli-satelit ca eleve la zi. Totuşi, ar fi fost plăcut.

Deşi, cu norocul meu, probabil că şi ele m-ar fi urât din cine ştie ce motiv. Fetele nu m-au plăcut niciodată.

Graves stătea nemişcat.

— Cred că eşti singura persoană care m-a ascultat vreodată, spuse.

— Şi ceilalţi vârcolaci au facut-o.

Am închis ochii. Nici nu se punea problema să dorm, dar îmi simţeam tot corpul greu.

— Ştii ce vreau să zic. Se foi neliniştit. Ăăă… Dru?

Acum că ştiam ce urma să fac, îmi simţeam din nou trupul greu. Mereu am fost aşa — lucrul care mă deranjează cel mai mult e să nu am un plan.

— Ce e?

— Pot să… te deranjează dacă dorm aici, în pat? Dacă nu vrei, ăăă, înţeleg. Doar…

— Da.

Cuvântul îmi ieşi din gură rapid.

— Da, te rog. Poate că o să pot şi eu să dorm dacă eşti lângă mine.

— OK.

Părea oare mulţumit? Sau se săturase să doarmă pe jos? Oare se gândea la ceva acţiune? Cum ar fi să ne atingem din nou buzele? Sau se temea că interpretam greşit dacă îmi cerea voie să doarmă în pat şi că mă aşteptam la un sărut?

Uneori, nu e nicio bucurie să ai un creier destul de activ. Pentru că îţi serveşte vreo cincizeci de ipoteze pentru felul în care reacţionează cineva, şi ca să alegi pe care să o crezi îţi turează motorul la maximum până când te epuizează complet.

Stăteam amândoi întinşi în pat. Îl ascultam respirând. Cred că am aţipit după ceva vreme, legănată de ritmul lin al respiraţiei lui. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e braţul lui care mă cuprinse când lumina cenuşie a zorilor se ivi la fereastră. Se lipi de mine. Am oftat şi el a încremenit, dar apoi m-am relaxat total.

Mă simţeam în sfârşit din nou în siguranţă.

Când deschise gura din nou, se auzi un murmur şoptit în întuneric.

— Dru? Să nu pleci fără mine!

Ce puteam să spun? Am dat singurul răspuns pe care puteam să-l dau.

— Promit.

Capitolul 15

La prânz, m-am dus la cantină şi i-am căutat pe ceilalţi din priviri. Leon fusese extrem de tăcut toată dimineaţa, inclusiv în cele patruzeci şi cinci de minute de curs de Deprindere a artei transformării, unde — slavă Domnului — nu eu am fost cea care a trebuit să stea în faţa clasei şi să-mi scot colţii şi să-i fac să dispară la comandă, în timp ce profesorul ne vorbea despre transformările fiziologice. Nu-mi venea rândul decât spre sfârşitul săptămânii, şi uram să se holbeze oamenii la mine în timp ce locul din cerul gurii unde sălăşluia foamea de sânge se trezea la viaţă şi colora totul în roşu.

E al naibii de greu să stai nemişcat şi să trebuiască să o I aci când simţi mirosul lichidului care le curge celorlalţi prin vene. Cred că asta era şi ideea, dar tot nu-mi plăcea. Mai ales când au fost scoase eprubetele cu sânge şi a trebuit să le identificăm după caracteristicile din fişă. Ceilalţi au primit un partener. Eu am lucrat de fiecare dată singură, şi toţi mă priveau pe furiş.

Nu mă ajuta faptul că era uşor ca bună ziua. Femeie. Bărbat. Brunet. Blond. Sânge de vârcolac.

Sânge de djamphir. Fiecare avea mirosul său specific, şi mă ajuta şi harul pe care-l aveam ca să-mi dau seama care cum era. Asta avea să ne ajute să luăm urma, ni se spusese, şi să identificăm nosferaţii.

Uneori, aceştia preferă un anumit gen de pradă.

Ora prânzului era mereu o uşurare. Era totuşi greu să înghit primele îmbucături. De obicei eram aşa de flămândă că odată ce mă forţam să încep, lucrurile mergeau bine, dar primele înghiţituri ar fi putut la fel de bine să fie şi de nisip, că pentru mine n-aveau niciun gust.

— Doamne, unde sunt?

M-am ridicat pe vârfuri când băieţii djamphiri s-au dat la o parte, rupând rândurile ca nişte valuri ce se despicau.

Leon nu spuse nimic, ci doar îşi încrucişă braţele la piept. Probabil că şi lui îi era foame.

Şi chiar dacă ştiam că nu avea să accepte, l-am îndemnat şi de data asta, aşa cum faceam de fiecare dată:

— Hai, du-te! Du-te să-ţi iei ceva de mâncare! Am un milion de djamphiri în faţă. N-o să se întâmple nimic.

— Te rog. (Nu merita nici măcar să ridice din umeri.) Vrei să nu mai spui asta?

Era drăguţ din partea lui, doar dacă nu cumva era de partea Annei. Din tabăra ei ciudată. Mă întrebam, de fiecare dată când vedeam vreunul din aşa-zişii bodigarzi care mă păzeau, cine era trădătorul. Sau poate erau mai mulţi. Toţi? Niciunul? Doar câţiva?

Am scos un oftat profund, mi-am dat ochii peste cap şi l-am văzut pe Benjamin în partea cealaltă a cantinei. Părea crispat şi avea colţurile gurii lăsate. Graves era lângă el. Se aplecă spre el, şi gura lui se mişcă de parcă i-ar fi şoptit ceva crunt la ureche.

Gura lui Benjamin se schimonosi. Bălmăji ceva ca răspuns, şi dacă m-aş fi priceput mai bine să citesc pe buze, poate că aş fi reuşit să-mi dau seama ce. Dar aşa n-am putut decât să-mi dau seama că mi-a pronunţat numele, apoi a ridicat din mâini răsfirându-şi degetele. Apoi am mai surprins ceva despre Anna.

M-am încordat toată.

Graves îl prinse pe Benjamin de umăr. Preţ de o clipă, am crezut că Ben urma să-l atace. Dar nu. Benjamin se uită la degetele arămii ale lui Graves, apoi ridică privirea spre chipul lui. Se holbară unul la celălalt timp de zece secunde lungi şi tensionate. Apoi Benjamin se scutură de atingerea lui şi încuviinţă din cap. Mai spuse ceva, dar Graves dăduse cu ochii de mine şi-şi fixase privirea asupra mea.

Mi-am dat seama că ţineam strâns în mână medalionul mamei. Simţeam între degete metalul argintiu şi cald. Am ridicat din sprâncene şi probabil că pe faţa mea era scris Ce naiba se întâmplă?

— Nu se pun de acord, spuse Leon în şoaptă. Nu-i stă în fire lui Benjamin să asculte de un vârcolac, fie el chiar şi un prinţ loup-garou.

— În legătură cu ce?

Aveam dreptul să ştiu, nu?

Leon clătină doar din cap.

— Hai să mâncăm ceva. Sunt mort de foame.

Şi ce puteam să spun? Tipul putea să dea lecţii de grosolănie „politicoasă", exact ca Babbage.

Mi-am ridicat geanta mai sus pe umăr.

— Bine, am spus şi am pornit cu paşi apăsaţi spre mesele speciale de metal care păstrau mâncarea caldă.

Ar fi trebuit să mă sperie, dar Schola Prima era exact precum cealaltă şcoală. Mâncarea era în spatele unui nor de ceaţă ciudat, un abur mişcător care ascundea siluete şi care doar sugera nişte forme. Supraveghetorii din cantină duceau recipientele la mesele cu aburi. Fiecăruia îi venea rândul să lucreze la prânz.

Mai puţin mie. Nu pot să zic că mă plângeam prea mult din cauza asta.

Totuşi, mi-ar fi plăcut să văd cine îmi pregătea mâncarea. Îmi era dor de bucătăria mea, din ce în ce mai mult. Mâncarea de cantină nu e rea, mai ales când nu se zgârcesc la şerveţele de pânză şi ingrediente proaspete. Dar voiam borcanul de fursecuri al mamei. Voiam spatula pe care o foloseam

mereu când făceam brânză la grătar.

Îmi voiam vechea mea viaţă înapoi. Ustensilele de bucătărie erau doar un simbol.

Când luasem masa cu membrii Consiliului, nu mă simţisem deloc în largul meu. Şi asta în mare parte din cauză că eram mereu cu ochii la uşă, aşteptând să o văd pe Anna intrând, şi din cauză că se uitau la mine de parcă aş fi fost vreo creatură exotică. Bine că nu aveam de gând să mai repet vreodată experienţa.

Am simţit din nou ochii pironiţi asupra mea. Oare toţi se uitau la mine?

Ceva roşu îmi atrase atenţia. Era Kir, în partea cealaltă a cantinei, la intrarea care dădea spre holul dinspre aripa profesorilor. Înclină uşor capul, se retrase în zona întunecată de la ieşire şi se făcu nevăzut. Oare observase că îl văzusem?

Un iz vag de portocale cernite îmi veni pe limbă.

Ce nai… Mă holbam la arcada goală, fără să-mi dezlipesc degetele de pe rotunjimea medalionului. Metalul se răci sub buricele degetelor mele. Mi-am trecut degetul mare peste simbolurile fine de pe spatele lui şi le-am simţit deodată aspre.

Atunci am avut certitudinea că el era fără îndoială de partea Annei. Şi atunci asta ce fusese? Un mesaj? Ca să-mi distragă atenţia sau să mă sperie?

Orice ar fi fost, mersese. Inima îmi bubuia în piept şi mâinile îmi transpiraseră.

Leon scoase un sunet de iritare.

— Nu te uita. Crezi că suntem singurii care te urmărim?

— Nu. Mi-am regăsit vocea. Nu, nu cred aşa ceva.

Meditează pe tema asta! M-am îndreptat din nou spre mesele aburinde, dar, lucru ciudat, îmi pierise pofta de mâncare.

Graves şi Benjamin îşi făcură apariţia când mi-am pus tava pe masa pe care o ocupasem din a doua zi de când eram aici. Am încercat să-i întreb ce naiba se întâmplase, dar niciunul nu răspunse nimic. Încercau însă amândoi din răsputeri să mă amuze, dar eu nu am fost în stare decât să scot nişte sunete dezarticulate şi i-am lăsat să se dueleze verbal. Am îndesat furculiţa în mâncare şi apoi nici măcar nu mi-am mai adus aminte ce nu am mâncat de fapt.

Capitolul 16

Au trecut doua săptămâni şi nici urmă de Anna. Am stat cât am putut de aproape de Graves şi de vârcolaci, şi i-am observat pe câţiva dintre ei — băieţi înalţi cu umeri musculoşi, care aveau obiceiul să lase capul în pământ şi să se dea la o parte când mă uitam la ei — ivindu-se pe coridoare şi învârtindu-se pe acolo. Benjamin nu spuse nimic, dar am surprins schimbul de priviri dintre el şi Leon. Blonzii păreau nepăsători, dar tocurile de armă care le atârnau pe umeri erau acum la vedere, în loc să fie aproape ascunse pe sub sacouri.

Eu tot speram că Graves avea să se hotărască din nou să doarmă în pat. Dar nu. Acum dormea iar pe jos, în sacul de dormit, şi în fiecare noapte se depărta tot mai mult de pat, până când aproape că ajunsese la uşă.

Aşa că mă duceam la ore, deschideam bine ochii şi ciuleam urechile, îmi făceam temele şi mă străduiam din răsputeri să îndur ora de Deprindere a artei transformării cât puteam eu de bine.

Era singura şcoală în care fusesem până acum unde chiar aşteptam cu nerăbdare ora de sport. La cealaltă Şcoală, se dăduse ordin să nu mă lase să mă lupt cu nimeni. Asta făcea parte din planul lor de a mă îndobitoci şi de a mă face vulnerabilă, şi sărmanul Dylan nu ştiuse ce să facă. Dar e adevărat că nici nu stătusem destul timp acolo ca să-şi dea seama cum să procedeze ca să încalce regulile care mi se impuneau.

Aici însă lucrurile stăteau altfel.

M-am izbit de saltea şi am sărit în sus, simţind un val de căldură care îmi inundă corpul. Dinţii îmi vibrau.

— Foarte bine! strigă Arcuş, lăsând să se vadă dinţii albi care contrastau cu pielea măslinie. Intoarce-te! Intoarce-te!

Aşa am şi făcut, ridicând din instinct cotul ca să-i parez lovitura. Pentru o clipă, braţul îmi amorţi; se repezi cu pumnul spre faţa mea. M-am dat într-o parte, şi nu în spate, l-am înşfăcat de încheietura mâinii cu degete stângace şi am tras. Acum nu îmi mai vibrau dinţii şi nici nu mă mai dureau. M-a săgetat o senzaţie de căldură care îmi facu maxilarul să trosnească, şi dinţii mi-ar fi lăsat gropiţe în buza inferioară dacă nu aş fi avut gura deschisă, căci rămăsesem fară aer. Sudoarea ţâşni din corpul meu când l-am tras pe lângă mine şi am ridicat rapid genunchiul. Lovitura nu a fost puternică din cauză că a trebuit să mă las pe spate şi să-mi recapăt echilibrul.

El se răsuci pe călcâie. Semnele transformării începeau să se întrezărească sub pielea lui de abanos. Începură să-i apară fire de păr negru şi sârmos, ridicându-i-se de sub piele. Era ca şi cum ai fi văzut procesul de creştere a unei plante pe repede-înainte. Avea constituţia unui jucător de fotbal, destul de graţios. Nările largi i se lăţeau când respira scurt, sacadat.

— Nu! Foloseşte-te de avantajul pe care îl ai cât mai poţi!

— Mi-am pierdut echilibrul! am mârâit eu. O să mă pui la pământ.

— Atunci n-ar trebui să-ţi pierzi echilibrul, fata mea!

Îşi întinse braţele şi oasele nu îi mai pârâiau când reveni la forma umană. Părul îi dispărea şi el de pe faţă.

Am sărit în spate, puţin speriată, cu mâinile ridicate şi pregătită. Îi urmăream mişcările.

El simulă un atac. Nu m-am lăsat păcălită. A venit mai aproape. Părea că voia să închidă cu o lovitură bruscă, dar m-am dat într-o parte. Atâta timp cât aveam destul loc nu mă descurcam prea rău. Şi cel puţin el nu mă declarase fără nicio speranţă, aşa cum am auzit că facea câteodată.

Aici mă puneau să lupt cu profesori vârcolaci pentru că acea substanţă din sângele unei svetocha — aceeaşi care avea să mă facă în cele din urmă toxică pentru vampiri când ajungeam la maturitate — tinde să-i înnebunească puţin pe djamphiri la contactul cu oxigenul. Bineînţeles, şi vârcolacii pot să o miroasă — dar nu-i face să o ia razna.

Nu mai mult decât o face sângele unui om normal. Adică doar puţin. Dar eu încă nu sângeram. Şi Arcus era precaut.

Totuşi, mă întrebam de ce Dylan nu pusese un profesor vârcolac să mă antreneze. Dar el era genul care facea totul ca la carte şi era şi extrem de nehotărât. Nu puteam să-i port pică însă. Având în vedere că făcuse ce trebuia şi îmi dăduse stenograma originală.

Şi faptul că acum era probabil… mort.

Am alungat însă gândul. În timp ce mă luptam, nu trebuia să mă gândesc la nimic altceva. Acum era vorba doar de acţiune şi răspuns, şi uneori uitam chiar ce se întâmpla şi credeam că era tata cel care mă îndemna să mă străduiesc mai mult, să fiu mai rapidă, să-mi pun mai mult mintea la contribuţie.

La sfârşitul orei de sport, îmi permiteam de obicei să fur cam zece minute pentru t'ai chi în vestiarul plin de aburi în care totul se auzea cu ecou. Mişcările familiare mă linişteau şi după primele treizeci de secunde nu mă mai sinchiseam prea mult că exersam practic într-o baie. Fă-o oriunde trebuie, era unul din mottourile tatălui meu.

Sau era o mantra? Asta e una din întrebările care te înnebunesc.

Arcuş se repezi cu viteza ameţitoare şi înfricoşătoare a vârcolacilor şi m-am prăbuşit cu putere. Am ridicat însă laba piciorului şi i-am tras una zdravănă în abdomen. Se prăbuşi peste mine cu un mârâit scurt de mirare. M-am rostogolit şi mi-am recăpătat echilibrul, sărind graţios în picioare. M-am dat înapoi puţin. Un cârlionţ rebel îmi căzu peste faţă. Fire blonde şerpuiau prin el, odată cu senzaţia caldă şi uleioasă pe care o simţeam când semnele transformării mă năpădeau în valuri.

Mi se întâmpla din ce în ce mai des în ultima vreme. Asta însemna că mă apropiam de maturizare şi urma să înceapă adevărata distracţie. Când aveam să ating pragul maturizării, urma să devin deodată mai rapidă, mai puternică şi mai greu de ucis. Urma să devin toxică pentru vampiri, lira posibil chiar să mă mai înalţ puţin sau să mi se schimbe distribuţia greutăţii corporale, care presupun că era un mod mai pretenţios de a spune că poate sânii aveau să-mi crească mai mult. Era posibil să mi se schimbe şi înfaţişarea. Schimbările aveau să se producă într-o săptămână sau cam aşa ceva, şi apoi urma să înceapă distracţia adevărată.

Mda. De-abia aşteptam! Ba bine că nu!

Arcuş ar fi trebuit să se repeadă după mine ca un tren de mare viteză. Dar încremenise locului şi se uita undeva peste umărul meu. Nu m-am întors să văd cine era, dar tăcerea care umplea încăperea lungă fară ferestre nu era firească. De obicei, sala de sport e plină de elevi din anul întâi care învaţă exerciţii de karate sau practică lupte uşoare. Rogojinile de pe jos sunt în stare bună şi există chiar şi gradene pliate la perete, gata să fie scoase pentru meciurile de baschet.

Am auzit că vârcolacii se pricep de minune să arunce la coş. Totuşi, nu văzusem încă niciun meci. Djamphirii ar trebui să joace polo sau hochei pe iarbă. Ce naiba! Aş prefera oricând să mă uit la un meci de baschet de-al vârcolacilor.

Arcuş îşi îndreptă umerii. Îmi aruncă o privire indescifrabilă şi am avut o senzaţie vagă de satisfacţie să văd că şi el asuda puţin. Probabil că nu se aşteptase să-i ţin piept.

Şeful de catedră, un djamphir cu păr scurt şi rar de culoarea platinei, îşi facu apariţia în stânga mea.

— Milady? Se poate să vă reţin o clipă?

încă nu-mi luasem ochii de la Arcuş. Să nu-ţi iei niciodată ochii de la ei, spunea tata mereu, şi sfatul lui era bun. Am înghiţit cu noduri. Parcă mi se pusese o piatră în gât. Am alungat gândul la tata şi mi-am păstrat postura corpului degajată.

— Milady?

Profesorul părea agitat. M-am dat înapoi încă doi paşi. La fel a făcut şi Arcuş, şi puteam să jur că se vedea satisfacţie pe faţa vârcolacului. Luă din nou formă umană. Muşchii i se mai dezumflară şi în centrul pupilelor se văzu o scânteie portocalie.

— Ce e?

Am întors privirea într-un final şi am observat că profesorul era livid la faţă.

— Eu trebuie să ies afară. Dumneata trebuie să aştepţi aici. Se opri şi ochii lui albaştri mă pironeau neliniştiţi. Milady.

Ridică din sprâncene cu subînţeles.

Aş fi vrut să nu-mi mai spună aşa, dar apoi am priceput. Am simţit cum mi se strânge stomacul.

— Oh, am… înţeles.

Şi n-am putut să mă abţin — l-am căutat din priviri pe Benjamin. Nu l-am văzut. In schimb, l-am văzut pe Lungan în partea cealaltă a încăperii, sprijinindu-se leneş de peretele de lângă uşa dublă care dădea spre coridorul estic. Tipul emo îşi dădu părul de pe fruntea care îi ascundea ochii negri cu un gest şi mai afectat decât de obicei.

— Şi eu doar aştept aici? am întrebat.

Profesorul — mi-am amintit cum îl chema, Frederick — ridică din sprâncene şi îi mai reveni puţină culoare în obraji.

— Da, Milady!

Se răsuci pe călcâie. Vestea se răspândise din gură în gură. Băieţii se uitară fie curioşi, fie recunoscători la mine şi plecară, îndreptându-se spre vestiar. Când m-am uitat din nou, Lunganul nu mai era.

Fir-ar să ţie!. Nu mai e loc de scăpare. Ar fi trebuit să mă retrag la perete. Dar am rămas pe loc. Orice avea să se întâmple acum, trebuia să îndur şi să supravieţuiesc; apoi vedeam eu cum dădeam de Graves şi cum îl convingeam să plecăm de aici.

Nu puteam să spun că-mi părea rău.

Sala de sport se goli. Particule de praf dănţuiau în aer sub lumina neonului.

Mă simţeam, în mod curios, goală. Era prima dată când eram cu adevărat singură. Nu se mai întâmplase asta de foarte mult timp. Sala de sport era un spaţiu imens şi gol. Vestiarele băieţilor erau şi ele imense, cu cel puţin douăzeci de căzi comune pline cu un lichid ciudat ca de ceară (Are bolborosea şi care alina durerile şi vindeca orice rană într-un ritm fulgerător.

Însă vestiarele fetelor erau minuscule în comparaţie cu ale lor, deşi destul de mari ca să ai loc să execuţi o schemă yang completă. Niciuna dintre cele trei sau patru săli de sport în care fusesem să mă antrenez nu avea mai mult de un vestiar de trei căzi.

Asta pentru că svetocha erau atât de rare. Mi-am sprijinit greutatea pe celălalt picior şi am încercat să-mi dau seama ce voia ea de la mine de data asta.

Poate că acum aveam ocazia să-i spun că el, Christophe, nu era genul meu.

Mda. Avea să fie foarte distractiv. Şi cu cât mă gândeam mai mult la chestia asta, cu atât îmi dădeam seama că Graves avea dreptate. Anna nu avea să mă creadă.

Mă mânca pielea din cauza transpiraţiei şi mi-am tras tricoul mai jos. Pe antebraţ aveam o julitură, mai jos de cot. Sau mai bine zis o urmă lăsată de rogojină, de vreme ce mă pricopsisem cu ea când mă chinuiam să mă ridic în picioare în timp ce Arcuş…

— Bună, Dru.

M-am întors pe jumătate şi am văzut-o pe Anna îmbrăcată în nişte pantaloni sport roz mulaţi şi un maiou roşu. Zveltă şi drăguţă, cu părul ei creţ şi roşcat prins la spate în grabă. Colţii îi înţepau buza inferioară. Era dată cu luciu de buze roz. I se vedeau semnele transformării. Buclele îi stăteau acum mai lejere. Semăna cu un model dintr-o reclamă la echipament sportiv de la Victoria's Secret.

Eu stăteam cocoşată şi nu mi se vedeau deloc formele. Aveam un tricou gri murdar, nişte pantaloni scurţi verzi tricotaţi pe care îi împrumutasem nu ştiu nici eu de unde, şi probabil că şi şosetele mele erau murdare. Le simţeam gri la degete. Tenişii erau noi, dar deja se vedea că îi folosisem intens. Eu nu sunt adepta hainelor care arată bine sau care se strică repede — hainele trebuie să reziste la o grămadă de frecuşuri.

Tata se pricepea de minune să aleagă haine cât mai eficiente.

Anna mă cercetă din cap până-n picioare. Am simţit medalionul mamei răcindu-se pe pieptul meu. Îl ascunsesem sub tricou, dar nu-l dădeam niciodată jos. Puteam să înlocuiesc lănţişorul dacă se rupea în timpul antrenamentelor, dar nu voiam să pierd medalionul dacă-l lăsam undeva.

Era tot ce-mi mai rămăsese. Şi, brusc, nu-mi doream să se uite la el cu ochii ei mici, albaştri şi lacomi.

Nu eram decât noi două aici. Nu-i vedeam gărzile de corp şi îmi doream cu disperare să fi rămas cineva cu noi să ne supravegheze.

Nu părea să se termine prea bine. Astfel de lucruri nu se termină niciodată cu bine. Cunosc senzaţia chiar înainte de a se concretiza.

Ca o furtună care ameninţă să se pornească, şi care te furnică pe piele. Doar că de data asta se preconiza un uragan care căuta un loc unde să se dezlănţuie.

— Ce naiba vrei?

N-a fost nevoie să mă străduiesc să vadă că nu era bine-venită. Locul din cerul gurii care mă avertiza în caz de pericol se dilată, deveni mai aspru şi, de data asta, gustul de portocale de ceară putregăite avea şi un iz metalic. Colţii îmi apăsau din ce în ce mai mult pe buza inferioară. Erau ascuţiţi, dar nu voiam să deschid gura şi să-i las să se vadă.

Anna făcu un pas în faţă şi eu am luat poziţia de atac Iară să mă gândesc. Greutatea corpului bine distribuită, braţele lejere şi pregătite, fiecare nerv treaz.

— Te-ai zbârlit toată, spuse ea în cele din urmă. Afişă un zâmbet larg şi vesel pe buzele ei roz, dar privirea îi rămase la fel de serioasă. Semeni cu mama ta.

Dacă ar fi venit din partea oricui altcuiva, ar fi fost un compliment. Dar în gura ei suna ca o înjurătură.

Visul se derulă în mintea mea, dându-mi aceeaşi senzaţie de disconfort. De data asta nu m-am opus amintirii.

— Şi asta te scoate din sărite, nu-i aşa?

M-a luat gura pe dinainte, aşa cum se întâmpla în ultimul timp. Nu excelam deloc la capitolul Lasă capul jos şi fii umilă. Dar când oamenii încearcă să te omoare de atâtea ori, ajungi să nu mai ai pic de tact. Nu că aş fi avut vreodată prea mult. Nu avusesem nevoie de el cu bunica, şi pe tata nu-l interesa ce spuneam atâta timp cât nu înjuram în preajma lui.

— De ce ai urât-o aşa de mult?

Anna se dădu în spate, sprijinindu-şi greutatea pe călcâie, de parcă îi făcusem vânt. Miji ochii şi faţa i se schimonosi şi apoi reveni la normal în mai puţin de o secundă. Grimasa fusese atât de rapidă încât mă îndoiam că nu fusese doar o părere.

Dar scânteia de ură din adâncul pupilelor ei mai zăbovi puţin. De data asta eram sigură că nu mi se părea. Şi îmi picase fisa. Dar nu trebuia să fii prea deştept să-ţi dai seama că pe lista ei personală

de oameni pe care îi detesta, Christophe şi mama erau la acelaşi rang. Era unu la zero pentru mine că ghicisem sentimentele meschine ale adversarului. Nici măcar nu aveam nevoie de har ca să o fac.

Aşa că de ce mă simţeam vinovată?

Svetocha făcu un pas alunecos într-o parte şi i-am urmărit mişcarea, aşa cum mă învăţase tata. Când nu ai decât un singur adversar, stai cu picioarele pe pământ şi nu-l slăbi din ochi, scumpo. Nu-l lăsa să facă prea multe mişcări, dar nici nu da înapoi!

Doamne, dacă nu i-aş mai auzi vocea în cap, poate că nu m-ar mai durea aşa de mult.

— Nu am urât-o.

Minciuna sună ca un clopoţel cristalin. Avea o voce aşa de dulce! Dulce ca bomboana, dar ascundea venin curat.

— Doar că am considerat că trebuia să nu-şi bage nasul în unele lucruri. Lucruri pentru care nu era făcută.

— Ce fel de lucruri?

Pulsul mi se acceleră, aproape să mi se vadă prin piele. Am participat la destule bătăi în curtea şcolii ca să ştiu diferenţa dintre ele şi chestiunile extrem de serioase. Acum situaţia putea să se transforme şi într-una, şi într-alta, şi totul depindea de cum decurgeau următoarele minute.

Anna se ţinea departe de mine. Dacă mai faceam câţiva paşi, ajungeam în dreptul uşilor. Cel puţin acolo aveam loc să dau înapoi.

Ce nebuniei Şi ea e svetocha; ar trebui să fie de partea ta.

Dar nu credeam asta. Nu după cum se uita la mine.

Era din cauza lui Christophe? Sau pentru că o ura pe mama? Ce legătură avea cu mine? Eu nu eram nici Christophe, nici mama; de ce nu putea să mă lase pur şi simplu în pace? Am crezut dintotdeauna că fetele antimaterie se maturizează. Şi că asta era doar o fază.

Cred că m-am înşelat.

— Tot felul de lucruri. Lucruri în care ai face bine să nu te amesteci nici tu!

Isuse! M-am săturat!

— Brrr! M-am prefăcut că mă cutremur înfiorată. Ce frică mi-e! De ce nu te duci în altă parte să-ţi faci jocurile? Eu am treburi mai importante.

Cum ar fi să supravieţuiesc. Şi să încerc să aflu cine de aici mă vrea moartă.

Un fior rece mă atinse pe şira spinării. In afară de tine, adică. Acelaşi gând urât care îmi zăcuse în subconştient răbufni la suprafaţă, dar nu am avut timp să-l alung pentru că laţa Annei se schimonosi din nou şi reveni la normal cu o mişcare rapidă. Sări doi paşi în faţă. Mi-am luat inima în dinţi şi am simţit pe piele senzaţia de căldură uleioasă care mă cuprinde când începe transformarea.

Anna se opri brusc. Şi ei îi ieşiseră colţii. Am rămas fixându-ne una pe cealaltă. Masa de aer dintre noi devenise solidă şi dureroasă, plină de muchii ascuţite. Am auzit zgomotul înăbuşit de aripi şi am sperat că nu urma să apară bufniţa bunicii şi să complice situaţia.

Am ignorat fâlfâielile de aripi pe care le vedeam cu coada ochiului. Mă durea în cerul gurii şi foamea de sânge se manifesta pulsând cu putere în locul ei. Am simţit gust de cupru, iar mirosul de parfum cald care o însoţea pe Anna pretutindeni deveni mai dens şi greţos. Era al naibii de greu să respir cu izul greu care mă sufoca.

Atunci se auzi un mieunat.

Pe bune. M-am uitat în jos şi am văzut o pisică mare tărcată care se freca de gleznele Annei. Avea urechile date pe spate. Capul era ascuţit, ca al unui şarpe. Se zbârli la mine. Din ochii ei orbi ieşiră scântei albastre. Mi s-a tăiat respiraţia.

Era cineva transformat în animal. Unii djamphiri puternici pot face asta. Era prima dată când vedeam aşa ceva.

— Eşti o fetişcană foarte nepoliticoasă, spuse Anna încet.

Cred că intenţionase să fie înfricoşătoare, dar eu mă holbam la pisică.

— Ar trebui să primeşti o lecţie, adăugă.

Am ridicat ochii chiar în momentul în care am încasat un pumn în faţă.

Capitolul 1 7

Mai fusesem şi înainte lovită în faţă. Doare ca naiba, dar dacă vrei să pui pe cineva la pământ, o lovitură în faţă nu e strategia cea mai bună. Mai ales dacă e obişnuit cu aşa ceva, sau dacă ştie să nu acorde atenţie factorului de şoc atunci când primeşte un pumn în ochi. Majoritatea oamenilor care nu au fost antrenaţi dau înapoi şi se gândesc să-şi salveze faţa.

Nu, dacă vrei să pui pe cineva la pământ, loveşte-l în burtă. Ceea ce am şi făcut. Am dat capul pe spate, mi-am lasat genunchii moi şi m-am aplecat şi i-am tras una zdravănă direct în burtă. Pumnul meu a intrat în came fără să întâmpine prea multă rezistenţă. Pisica se zbârli din nou, urlând. Anna se ghemui; am ridicat piciorul şi i-am auzit zgârciul nasului crănţănind.

La naiba! Acum chiar se dezlănţuise lupta. Dacă aveam intr-adevăr de gând să nu ies în evidenţă, ar fi trebuit să o las să mă lovească.

Am dat înapoi, târşâindu-mi picioarele şi respirând întretăiat, încercând să alung furia oarbă. Totul ameninţa să se transforme în substanţa vâscoasă ca de plastic care se intăreşte şi acoperă tot când se întâmplă vreo ciudăţenie serioasă, care încetineşte timpul ca eu să pot să mă mişc mai repede. E greu să alungi senzaţia, şi e şi mai greu când substanţa te acoperă şi pe tine şi încearcă să-ţi încetinească şi ţie mişcările şi să te transforme din nou în om.

Dar m-am oprit, gâfâind. Nu puteam să trag destul aer cu tot valul fierbinte de mânie care îmi clocotea în piept, în jurul golului de acolo. Fiecare muşchi din corpul meu se încorda în lupta cu furia pură. Mă pierdusem cu firea o singură dată la cealaltă Şcoală; atunci aş fi putut să-l rănesc rău pe Lungan. M-am speriat aşa de tare că nu mai vreau niciodată să mă apropii câtuşi de puţin de punctul ăla.

Ar fi trebuit să o pun la pământ şi să o lovesc în continuare dacă aveam intenţii serioase. Dar poţi să omori pe cineva cu asta, ori ea era tot o svetocha. Şi am încremenit, oscilând între a fi un iepure care se ascunde într-o vizuină, şi nepăsare atunci când nu te sinchiseşti pe cine omori.

Pisica tărcată sări la mine, scheunând. Am scos un ţipăt scurt şi ascuţit şi bufniţa bunicii apăru din senin în zbor, cu ghearele desfăcute şi ochii ei galbeni lucind. Lovi pisica cu un zgomot răsunător, ca două continente care se ciocnesc. Anna, cu faţa din care nu se mai vedeau decât ochii ce aruncau flăcări şi rânjetul plin de sânge şi nasul din care curgea un şuvoi roşu, ţipă şi se repezi spre mine.

Atunci mă lovi mirosul în nări. Cupru, sare proaspătă, un iz de condimente şi ceva urât.

Era sânge. Sângele ei.

Colţii nu mă mai dureau şi deveniră sensibili, vibrând. I-am parat lovitura, ţintuindu-i mâna jos cu dispreţ şi imobilizându-i cotul. Am răsucit-o şi ea a schelălăit de durere. Am auzit bătaia de aripi când bufniţa bunicii se eliberă şi reuşi să se ridice puţin. Am îmbrâncit-o şi s-a prăbuşit cu putere, lovindu-se zdravăn de rogojină înainte de a sări în picioare ca un hopa-mitică stricat.

Parcă eram în două locuri în acelaşi timp. O parte din mine era jos, parând şutul Annei în genunchiul stâng. Dacă ar fi reuşit, probabil că mi-ar fi dislocat rotula sau ceva de genul — e incredibil de simplu să disloci rotula cuiva şi să-l pui la pământ. Dar eu m-am ferit şi i-am tras un pumn zdravăn în faţă, în timp ce sfaturile tatălui meu îmi răsunau în cap ca un glonţ de calibrul 22 într-o încăpere de beton.

Cealaltă parte din mine, calmă, detaşată într-un fel straniu, era o pasăre cu cioc ascuţit şi aripi care survolau în cerc strâns şi plonjau, simţind aerul vâjâind pe lângă mine şi o bucurie feroce şi dureroasă care îmi transforma furia din roşu sângeriu în roşu ca vinul. Pasărea lovi mortal şi ţinta ei era pisica bizar colorată care se ghemuia pe saltea. Se izbiră din nou una de cealaltă, într-un ghem de pene şi blană multicoloră.

Am primit un cot în faţă. Anna era incredibil de rapidă, dar eu nu fusesem crescută să dau înapoi şi mă mişcăm şi eu destul de repede. Chiar prea repede, de parcă eram ca ea.

Mişcă mişcă mişcă! îmi ţipa în cap vocea tatălui meu, şi de data asta nu mă duru gândul la el. Am făcut ce mă învăţase — m-am mişcat, pumnul avea o viteză năucitoare şi am simţit cum mă năpădeşte adevărata mea natură. I-am parat lovitura, cât pe ce să o fac să cadă, şi am doborât-o pe saltele cu o ploaie de pumni. Mi-am înfipt unghiile în carnea ei şi am tras-o de păr când a încercat

să scape. Mi-a tras şi ca câteva lovituri zdravene, dar eu nu mai simţeam nimic.

Nu poţi să treci de un anumit punct în luptă dacă îţi pasă să nu fii rănit, şi eu aveam ceva practică în lupta pentru supravieţuire. Asta punea în altă lumină totul, chiar şi o bătaie între fete. Doar că asta nu era doar o bătaie între fete.

Era altceva. Nici măcar nu ştiu cum s-o numesc, doar că era ceva serios.

Ne-am despărţit una de alta de parcă amândouă plănuisem asta, de parcă făcusem un dans împreună. Şi nici nu-mi amintesc ca vreodată lumea să fi fost aşa de vie. Fiecare culoare parcă era acuarelă şi textura rogojinilor părea foarte aspră, fiecare strop de vopsea de pe perete ţipând pe glasul lui. Am simţit gust de cupru. Mirosul sângelui ei se amesteca cu al meu şi colţii din gură îmi ardeau de dorinţa de a se înfige în carne.

Gâtlejul meu tânjea ca sângele fierbinte să ajungă în locul sensibil ca să potolească setea nebună care ameninţa să mă înghită toată.

Am sărit în spate, ea îşi îndreptă umerii şi pisica făcu un salt când cealaltă parte din mine, bufniţa, o rată la mustaţă. Altă bătaie de aripi şi se depărtă. Sala de sport se deschidea ca o floare sub pântecul păsării.

Anna se holba la mine. Ochiul meu începea să se umfle şi nu mai puteam să-l ţin deschis, dar tot o vedeam. Şi senzaţia uleioasă şi caldă a transformării îmi alina durerile din tot corpul. Încă îmi mai simţeam rănile zvâcnind şi dându-mi junghiuri, dar mi se păreau ciudat de neimportante. Ea mârâi şi buza de sus i se încreţi. Am mârâit şi eu la ea. Duetul nostru vocal atinse un registru incredibil de jos, ricoşând de pereţi şi făcând gradenele de lemn să zdrăngăne.

Singura dată când mai simţisem foamea de sânge aşa de intens îmi venise să-mi îngrop faţa în gâtul unui vârcolac şi să beau. Practica de la cursul de Deprindere a artei transformării nu-mi era de niciun folos. Pentru că acum nu voiam decât să-i fac rău adversarei, şi asta mă speria din cale-afară. Frica spori mânia şi ambele alimentară foamea şi era cât pe ce să mă reped din nou la ea. M-am oprit chiar la timp.

Anna se uita la mine de parcă mi-ar mai fi crescut un cap. Ridică o mână delicată şi îngrijită, ca şi cum ar fi vrut să-şi atingă nasul. Degetele cu unghii date cu ojă tremurau puţin.

Ar trebui să-şi repare nasul, mi-am spus în sinea mea cu acea nepăsare ciudată. E rupt. Probabil că doare al naibii de tare.

Foarte bine, răspunse o voce mai adâncă din mine. Sper să o doară. Sper să-i vină de hac!

— Scorpie ce eşti! spuse, şi vocea ei era un şuierat tremurător, copleşită de ură pură. Scorpie afurisită!

— Cine vorbeşte!

Era greu să nu vorbesc sâsâit, pentru că din cauza colţilor care îmi crescuseră limba mea atingea ciudat cerul gurii.

— Tu ai început, am spus.

— Şi tot eu o să şi termin ce am început.

Zvâcni, ca şi cum ar fi vrut să mai începem o rundă. Eu m-am încordat şi ţipătul clar al bufniţei răsună în sală.

— Eşti exact ca ea. Exact ca ea. Ca Elizabeth.

Asta n-ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai bine, dar m-am simţit. Moştenisem părul de la mama şi ochii de la tata, şi bunica spunea că nasul acvilin îl aveam de la ea. Poate că era doar amabilă. Dar acum că auzeam şi din gura altcuiva că semăn cu mama, chiar dacă faţa i se schimonosea de parcă doar gândul îi facea rău, era bine. N-ar fi trebuit să mă încălzească, dar o facu. Senzaţia spintecă furia c are îmi pulsa în vene, alimentând-o, aşteptând doar o scânteie ca să se aprindă.

Mi-am înăbuşit mânia cât de bine am putut. Dar asta nu făcu decât să înrăutăţească senzaţia de arsură din gât.

— Bun, am spus în şoaptă. Mă bucur.

Părul i se desfăcuse aproape cu totul din coadă; era mânjită de sânge pe faţă. Acum nu mai era aşa de strălucitoare.

— N-ar trebui să te bucuri. Ea era slabă.

— Dar şi mai curajoasă decât tine.

Nu ştiu ce m-a făcut să spun asta. Parcă vorbea altcineva prin mine. Sunetul bătăilor de aripi îmi răsună în urechi şi bufniţa ţipă din nou. Pisica scuipa şi se zbârlea, dar nu i-am dat atenţie. Mi-era de ajuns ce aveam în faţa ochilor.

— Când ai fost ultima dată undeva fară o grămadă de gărzi de corp după tine, hm? I-ai adus cu tine şi când te-ai furişat la uşa mea? Pun pariu că te aşteaptă afară după ce termini de luptat cu mine. Şi după ce te bat la fundul gol, ticăloaso.

Anna se albi ca varul şi pe pomeţii ei perfecţi apărură două pete urâte de culoare. Oamenilor nu le place când îi umileşti. Ăsta e un mare adevăr legat de firea umană: puţini oameni sunt cei care vor să se comporte ca jigodiile în public. Preferă să-şi facă mârşăviile în întuneric şi să le ascundă sub cuvinte pretenţioase. Pentru că nu le pasă că sunt răi — doar că urăsc să fie astfel şi în văzul lumii. Lumea importantă, nu „victimele".

Mulţi dintre ei nu se iau de nimeni care ar putea să riposteze. Le place doar să aleagă pe cel slab din turmă. E legea junglei.

Anna se îndreptă de spate. Aerul trosni, încărcat de electricitate statică. Scheunatul pisicii se estompă, ca şi cum era dus de un tren afară din oraş. Anna păşi înapoi elegant. Mi-am dat seama că tremuram. Impulsul de a mă repezi la ea şi să-i trag un pumn mă scutura aşa cum face un terier cu o jucărie.

— O să regreţi asta.

Acum era calmă. Sau cel puţin suna dispreţuitoare, părea că nu o zdruncină nimic. Dar sângele de pe faţa ei spunea altceva, alături de paloarea cadaverică şi petele urâte de un roşu aprins de pe pomeţi, formând un colaj nesănătos. Cumva, pantalonii de sport i se rupseseră şi se vedea o dâră de sânge sus, pe bicepşi, alături de nişte semne roşii care păreau să se mărească şi care sigur aveau să se transforme în vânătăi; nu-mi aminteam cum se întâmplase. Mă străduiam să stau nemişcată, să-mi ţin picioarele pe loc.

Asta pentru că o parte zdravănă din mine voia să sară la ea şi să termine lupta.

— Tu ai început, i-am reamintit. I-ai pus de două ori să elibereze încăperea până acum pentru că ai crezut că n-o să-ţi dau bătaie de cap. Ai venit pe furiş la mine la uşă când credeai că dorm. Laşo.

Anna tresări, de parcă aruncasem cu ceva în ea.

— Ar fi trebuit să rămâi cu prostul de tăticuţul, spuse, şi petele roşii urâte începură să i se întindă pe toată faţa, spre gât. N-o să fii niciodată destul de bună. N-or să te iubească. Nu în felul în care…

— Pe tine nimeni nu te iubeşte.

N-am realizat că era adevărat până să-mi iasă pe gură. Cuvintele ardeau ca un blestem care muşcă din tine până să apuci să-i vii de hac. Bufniţa viră şi plonjă abrupt între noi şi îşi schimbă direcţia chiar în ultima clipă, înainte să lovească cu ghearele. Curentul de aer pe care îl făcu ciufuli părul Annei şi ea lăsă capul în jos. Buclele care acum nu mai erau aşa de îngrijite i se desprinseră din coadă. Acum nu i se mai vedeau semnele transformării, şi semăna cu o fetiţă înainte să o zbughească spre uşă cu o viteză stranie şi ameţitoare. Uşa se deschise, ea se năpusti afară şi am auzit nişte voci de băieţi.

M-am pregătit pentru ce avea să urmeze.

Bufniţa zbură din nou în cerc strâns deasupra capului. A.cum nu mai eram în ea, ci doar în pielea mea, care îmi zvâcnea şi care era plină de zgârieturi. Semnele transformării se estompară şi m-am lăsat moale în jos. Genunchii mi s-au lovit de saltele. Căzătura mă zdruncină şi îmi făcu dinţii să-mi clănţănească. Acum erau din nou dinţi de om, drepţi. Eram bucuroasă. Probabil că dinţii ascuţiţi mi-ar fi tăiat buza şi n-ar fi fost prea plăcut.

Ce naiba se întâmplase?

M-am aplecat. Mă durea stomacul. Mă copleşi o senzaţie de greaţă care lovea în pereţii gumaţi ai stomacului, şi mă bucuram că nu luasem prânzul.

— Ce spectacol interesant, se auzi o voce de după gradene.

Acestea zdrăngăniră puţin când o siluetă ieşi strecurându-se de după ele.

Poftim? Am întors capul precaută. Am clipit de câteva ori. Nu mai vedeam clar. Începeam să văd în ceaţă.

Lunganul îşi facu drum peste rogojini, adus de spate.
— Nu arăţi prea bine, spuse.
— Cum…
M-am aplecat când mi-a venit brusc să icnesc, dar m-am străduit să nu murdăresc saltelele cu ce aveam la ora aia în stomac.
— M-am gândit să rămân prin preajmă. Lui Graves n-o să-i placă deloc când o să audă ce s-a întâmplat.
— Să nu…
Am încercat să înghit; mă durea în gât. Am simţit mirosul lui, de blană şi animal sălbatic, un miros întunecat pe care îl emana, cu picioarele lui lungi şi slabe şi ochii negri şi ageri. Era ca imaginea evocată de har care îmi apăruse în minte când eprubeta de sânge se spărsese la ora de Deprindere a artei transformării.
— Să nu…
Voiam să spun Să nu te apropii mai mult! Foamea de sânge se manifesta din plin, mocnindu-mi sub piele. Ca harul pe care îl aveam.
Ca mânia. Furia. Căuta doar o portiţă de scăpare.
Dacă ajungeam prima la Graves şi îi povesteam ce se întâmplase, poate aş fi putut cumva să-l fac să priceapă că trebuia să plecăm de aici înainte ca lucrurile să se înrăutăţească.
Lunganul se aşeză pe vine, cu o mişcare fluidă şi graţioasă.
— Nu-ţi face griji! Iţi simt foamea. N-o să mă apropii de tine până nu te potoleşti.
Am aruncat o privire rapidă deasupra capului. Bufniţa mai ţipă o dată, încet, şi sunetul de aripi în zbor se estompă.
— Şi ar fi bine să o faci cât mai repede, înainte să intre cineva aici şi să te găsească aşa. Sângerezi.
Asta era acum cea mai mică grijă a mea. Am închis ochii şi am respirat adânc. Am dat aerul afară ţuguind buzele.
— Să nu spui.
Trebuia să vorbesc cu Graves mai întâi. Să-i explic.
— Hm. Lunganul nu-şi exprimă nici acordul, nici dezacordul, ci doar scoase un sunet neutru. N-am crezut niciodată că o s-o văd pe Regina Roşie în came şi oase. Nu se arată prea des gloatei. Se uită la uşa pe care o văzuse ieşind. Isuse!
Regina Roşie? Am scos un sunet nearticulat, dar era evident că era o întrebare.
— Oh, da. Scoase un râset scurt şi amar. Vârcolacii ştiu că există. Nu suntem proşti, Dru. Ne place să ştim cine face cărţile.

Capitolul 18

Eram plină de vânătăi şi julituri peste tot, umerii mă dureau de parcă ar fi fost dislocaţi şi puşi la loc greşit şi picioarele îmi tremurau ca nişte tăieţei fierţi. Vineţeala de la ochi se mai estompase totuşi. Puţin. Acum era de un albastru închis, care dădea spre galben-verzui şi nu un vişiniu strident. Băile faceau minuni.
Încă mai stăteam în faţa oglinzii, privindu-mă prin dunga pe care o ştersesem de aburi, când cineva bătu cu putere în uşa vestiarului.
— Dru? Eşti înăuntru?
Era Graves.
La naiba! M-am uitat cum mi se măriseră ochii şi cum îmi căzuseră colţurile gurii. Aş fi vrut să am o faţă mai inexpresivă.
— Da, am strigat. Am tras tricoul peste cap şi am tresărit când mi-a atins vânătăile care mi se întindeau pe umăr. Du-te înainte! Te ajung eu din urmă.
Imediat ce-mi vine vreo idee cum să-ţi explic toate astea.
— Nici vorbă. Acum sunt eu de gardă. Benny şi Leon au fost chemaţi nu ştiu unde.

Uşa se mai crăpă puţin, dar Graves nu-şi băgă capul înăuntru. Ecourile ricoşau straniu de faianţa albastră şi se revărsau pe marginile cabinelor de duş, înăbuşite de lichidul care bolborosea în căzile îngropate.

— O să întârzii! Hai!

— Pleacă odată!

Vocea îmi tremura. Am deschis robinetul de apă rece la maximum. Poate că aşa avea să mi se mai dezumfle ochiul şi sunetul apei să acopere cuvintele lui Graves.

Dar ar fi trebuit să ştiu cum stătea treaba. Căci Graves deschise uşa de perete şi păşi hotărât înăuntru.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu poţi să fii punctuală nici măcar o dată în…

Bocancii lui scârţâiră când se opri. M-am apucat de marginea chiuvetei albe de porţelan şi mi-am dat părul peste faţă.

— Dru?

Încheieturile degetelor mi se albiseră şi picioarele refuzau să mă susţină. Deci Lunganul nu spusese nimic. Sau dacă o făcuse, Graves nu se sinchisise.

Îmi puse mâna pe umăr. Am tresărit.

I se tăie respiraţia, de parcă primise şi el un pumn. Se holba la porţiunea dezaburită din oglindă unde putea să-mi vadă faţa vânătă şi umflată.

— Isuse Hristoase!

— Nu e grav, am minţit eu şi m-am smucit.

El mă apucă de braţ, mai repede decât ar fi trebuit să fie în stare. Uitam mereu cât de rapid era când cealaltă natură a lui, de loup-garou, mocnea în el. Îşi înfipse adânc unghiile în carnea mea şi am slobozit un schelălăit anemic de durere, căci acolo aveam o vânătaie proaspătă.

— Graves… Mi-am căutat cuvintele prin care să-l fac să înţeleagă. Trebuie să plecăm. Te rog, ascultă-mă de data asta!

— Cine?

Era cât pe ce să mă scuture zdravăn şi timbrul vibrant grav care se ascundea în spatele cuvântului era vocea poruncitoare a unui loup-garou. Vârcolacii se folosesc de Celălalt Sine ca să se umple de blană şi să dobândească forţă, dar unii cărora amprenta fiarei li s-a imprimat doar pe jumătate şi au dobândit imunitate faţă de muşcătura de vârcolac o folosesc pentru dominanţă mentală. Îl văzusem ţinând în frâu cu vocea asta o încăpere plină de vârcolaci. Îl văzusem când îl făcuse pe un tovarăş vârcolac să se ghemuiască doar cu puterea voinţei.

Era aşa de plin de surprize Băiatul meu Goth.

Aburul din aer lua forme de feţe cu dinţi tăioşi şi nas ascuţit. M-am smuls din strânsoarea lui şi mi-am tras mâna. O vânătaie nouă apărea sub cea veche.

— Au!

El se îndreptă de spate. Haina lui neagră stătea să-i pocnească pe umeri.

— Cine?

Parcă era bufniţa bunicii. Gândul mă lovi brusc şi mi se păru de o ilaritate isterică şi şovăielnică, panicată. Mi-am înăbuşit un râs ca un suspin.

— Graves, trebuie să plecăm de aici. Te rog. Să plecăm odată!

Asta pentru că mai ştiam ceva; o ştiam chiar de când începusem să ne batem. Avea să fie cuvântul ei împotriva mea şi nu ar fi venit aici fară o poveste solidă ca să se acopere. Faptul că Lunganul văzuse tot spectacolul nu avea să fie de niciun ajutor în faţa Consiliului — el era vârcolac.

Nu un djamphir.

Şi în afară de asta, nu vrei să fii niciodată primul care să pârască. Asta nu e o regulă din Codul tatălui meu. E codul copiilor, pe care îl învăţăm în fiecare zi la cantină şi la baie. Anna putea să-l încalce — era adultă, deşi părea de vârsta mea.

Dar eu? Eu nu puteam. Eu nu voiam să pârăsc. Eu voiam să plec naibii de aici. Şi preferabil cât mai repede.

Chiar acum.

Ochii lui Graves luciră, de un verde aprins. Era clar că nu mă credea.

— Cine?

Vocea lui facu oglinda să zăngănească de perete şi suporturile ei de plastic clănţăniră. Aburul se deplasa, învăluindu-ne ca fulgii albi de zăpadă dintr-un glob. Ca acela pe care îl scuturi în timp ce începe să cânte un cântec stupid dintr-un film Disney siropos de care nu-ţi mai aduci aminte.

— Nu-ţi face griji! Mi-am ridicat mai sus hanoracul şi am tras fermoarul până la bărbie. Hai să plecăm! Am bani; putem să o ştergem până să-şi dea ei seama că… Nu ştiam c e să mai zic. Mă holbam la el. Te rog. Mi-am căutat cuvintele. Te rog, Graves. Trebuie să plec de aici.

El se holba la mine, de o paloare lividă sub pielea lui de c aramel. Când i se întâmpla asta, părea aproape cenuşiu. Buzele i se strânseră într-o linie subţire şi părul i se ridică în c ap, trosnind de vitalitate. Cercelul îi luci, o săgeată ascuţită de lumină.

— Trebuie să te calmezi. Chiar şi mie mi se părea că aveam o voce stinsă şi bolnăvicioasă. Graves. Te rog. Trebuie să te calmezi. Eu trebuie să…

Graves ridică pumnul. Îndreptă acuzator degetul arătător spre mine. Se auzi ceva trosnind când începu să prindă proporţii. Nu avea să se umple de păr, dar cu certitudine se mai umflau puţin muşchii pe el când natura lui de loup-garou ieşea la iveală.

— CINE TE-A LOVIT?

La naibal Nu asta contează. De ce nu putea să mă asculte pur şi simplu?

— Eu doar am… doar… am… Graves…

Dintre toate clipele în care puteam să rămân fără cuvinte, asta era cea mai nepotrivită. Dar furia lui care plutea în aer şi care se freca precum şmirghelul de harul meu mă împiedica să gândesc prea bine. Şi cel mai rău dintre toate, foamea revenise, gâdilând locul special din cerul gurii cu degete care semănau cu o limbă de pisică. Îl hârşâiau. Toată gura mă furnica.

Dacă îmi ieşeau colţii acum, oare ce ar fi crezut despre mine?

— Ai face bine să spui ceva, zise Graves încet. Urăsc să mi se ascundă un lucru, Dru. Ştii că urăsc să nu mi se spună despre ce e vorba.

Ce? Nu avea logică ce spunea. Am deschis gura. N-am putut să spun niciun cuvânt, aşa că am închis-o din nou.

Pentru că simţeam colţii cum creşteau. Atinseră uşor dinţii de jos şi întreaga formă a maxilarului mi se schimbă.

Oh, te rog, nul Nu!

— Bine.

Graves se răsuci pe călcâie aşa de repede, că haina îi flutură şi îmi atinse genunchiul. Se depărtă de mine şi se opri chiar lângă uşă. Lăsă capul în jos, cu umerii tremurându-i, şi lovi cu pumnul în perete. Zidul trosni. Din el sări o pulbere fină şi praf; faianţa se sfărâmă şi se crăpă în zigzag. Am tresărit din nou.

— Opreşte-te! am ţipat, şi fiecare particulă de ceaţă din vestiar sclipi, nişte diamante micuţe care se învârteau suspendate în aer.

— Când ai chef să-mi povesteşti, spuse el foarte încet, caută-mă.

Se mai dezumflă puţin. Semnele transformării nu i se mai vedeau. Îşi dezlipi pumnul de perete şi îl scutură rapid, împroşcând cu cioburi mici de faianţă. Ceva roşu se împrăştie pe perete şi mirosul de sânge îmi explodă în cap.

Aproape precum cel de vârcolac. Un iz de căpşune amestecat cu tămâie. Ochii verzi şi lucirea metalică ce te ducea cu gândul la zăpadă, pielea de culoarea caramelului şi mâinile crăpate. Era ca şi cum îl vedeam în 4D, un strat în plus adăugat peste Graves cel de toate zilele care dormea în camera mea şi mă săruta în fugă pe obraz în fiecare seară.

Mă ţineam de chiuvetă de parcă era o plută pe mare şi eu mă înecam.

— Te rog. Hai să plecăm. Noi doi.

Vocea mea era anemică, o şoaptă piţigăiată de fată.

— Graves. Te rog.

— Da. Să fugim. Sigur. Exact ca mama. Să fugim şi să ne întoarcem de fiecare dată.

Făcu un gest cu mâna juliţă. Rănile deja se închideau — vârcolacii se vindecă repede şi el se bucura din plin de această abilitate, chiar dacă nu-i creştea şi păr pe el.

— Dar jur pe ce am mai sfânt că o să aflu cine ţi-a făcut asta. Chiar dacă nu crezi că poţi să ai încredere în mine.

Setea de sânge urla în mine, şi mi-am înfipt degetele în porţelanul chiuvetei. Se auziră nişte scârţâituri anemice. Dacă ar fi dat fuga la Anna acum…

Deschise uşa cu atâta putere încât aceasta se izbi de perete şi mai căzură câteva bucăţi de faianţă. Oglinda de deasupra chiuvetei crăpă în zigzaguri gigantice, din cauza undei de forţă care se propagase ca o pânză de păianjen.

Plecase. Am rămas pe loc, ţinându-mă de chiuveta aia stupidă. Mă durea fiecare părticică din trup şi lacrimi fierbinţi îmi udau obrajii. M-am îndoit de mijloc, mi-am sprijinit fruntea fierbinte de suprafaţa rece şi netedă a chiuvetei, şi aşa m-au găsit Benjamin şi Lunganul zece minute mai târziu.

Capitolul 19

Lunganul se sprijini de uşă, cu braţele încrucişate.

— Presupun că Graves voia să-ţi facă o surpriză.

— Nu s-a dus la curs, spuse Dibs.

Degetele lui erau delicate. Vârcolacul blond îmi curăţă obrazul învineţit. Mă bandajase şi mă curăţase peste tot şi acum se ocupa de faţa mea cu atingeri delicate, ca nişte aripi de fluture.

— Nu te mişca! Aş fi vrut să fiu chemat mai devreme. Nu pot să mai fac mare lucru după ce se întunecă.

— Scuze, am îngăimat eu.

Buza spartă mă durea. Mă durea tot corpul. Se părea că ajunsesem doar la partea de dimineaţa-de-după a procesului de vindecare — atunci când eşti înţepenit şi-ţi doreşti să nu te fi născut niciodată, ca să nu mai zic să te baţi. Nici măcar nu simţi valul de adrenalină sau satisfacţia că i-ai bătut pe toţi măr.

Nu. Pe mine mă durea tot corpul.

— Te-a văzut aşa? repeta Lunganul întruna. Îşi suflecă mânecile puloverului cu torsade, lăsând la iveală încheieturile mari şi osoase. Măiculiţă. Oh, măiculiţa mea.

— N-am apucat nici să deschid gura. S-a înfuriat rău de tot.

Am tresărit când Dibs a început să mă ungă cu ceva pe pleoapă. Cu amică, îi spunea el. Era bună pentru vânătăi. Aş fi preferat pelinul negru al bunicii şi un pumn de aspirine.

— Eu… ştii…

Nici măcar n-am putut să încep să-i explic.

— Nu vreau să-i ies în cale când ţi se întâmplă ceva.

Ochii mari şi albaştri ai lui Dibs erau întunecaţi şi plini de îngrijorare. Trusa lui neagră de prim-ajutor zăcea deschisă pe pat lângă mine. Se tot ştergea de amică pe tricoul gri când voia să-şi cureţe mâinile, cu mintea în altă parte.

— E nebun de furie.

Îl simţeam pe Benjamin în faţa uşii, aşteptând şi făcându-şi griji. Lunganul fusese cel care îl convinsese să-l scoată pe Dibs de la ore şi tot el cel care îi dăduse brânci afară pe uşă când am început să mă comport ca o fată şi să plâng din nou. Un morman de şerveţele zăcea pe covorul albastru. Bezna scălda fereastra. Era ora unu noaptea.

Începeam să-mi doresc să nu mă fi dat jos din pat. Dacă n-aş fi făcut-o, probabil că Graves ar fi încă aici. Ar fi fost frumos.

Dibs îmi tampona ochiul. Am scos un şuierat ascuţit şi el îşi ceru scuze din priviri.

— Te-ai descurcat destul de bine, spuse brusc Lunganul. Adică, ea e mai mare decât tine. Şi foarte bine antrenată. Şi cu toate astea tot ai bătut-o la fundul gol.

— A început să se anchilozeze.

Şi mai e şi slăbănoagă. Mi-am înăbuşit impulsul de a da mâinile lui Dibs la o parte, căci mă durea ochiul.

— Asta a fost singurul motiv pentru care am avut şansa asta. Cred că şi-a cam pierdut

antrenamentul.

— Regina Roşie e periculoasă. Stai nemişcată.

Alifia cu care mă ungea mirosea ciudat, de-ţi amorţea nasul.

— O să te usture dacă îţi intră în ochi.

De parcă ar conta — ce mai contează o durere în plus? Aveam o întrebare şi mai bună.

— Tu ce ştii, de fapt? Eu sunt singura persoană care nu ştia cine e ea?

Lunganul ridică din umeri. Înclină puţin capul într-o parte, ascultând la ce se auzea pe hol.

— Benjamin s-a întors în camera lui. Slavă Domnului, începea să mă neliniştească. Se mai detensionă un pic. Nu ştiu prea multe, serios. Doar că şefa Ordinului e Regina Roşie. Tot face presiuni de mult timp să se renegocieze unele prevederi ale Tratatului. Are parte cam de tot ce-şi doreşte; Consiliul începe să fie învins. Părinţii mei vorbeau despre asta după ce copiii mergeau la culcare. Ridică din umeri. Sunt doar… zvonuri.

— Ce fel de zvonuri?

Am închis ochii când Dibs murmură. Era aşa de delicat şi începeam să nu mă mai simt atât de lovită. Cel puţin aici, cu el şi cu Lunganul, nimeni nu putea să se pună cu mine.

— Sunt doar zvonuri. Nimic concret, se spune doar că e mai bine să nu-i stai în cale. Mă măsură lung din priviri, înţeleg acum de ce.

La fel şi eu.

— Nu ştiam că o ura pe mama mea.

Scoase un râset ca un lătrat. I se văzură pentru o clipă dinţii albi strălucind.

— Păreai destul de sigură.

— Era doar o presupunere.

Sau era harul care se făcea simţit şi îmi destăinuia ce faceau alţi oameni? Bunica insista mereu că e bine să-ţi vezi de treburile tale, dar câteodată pur şi simplu nu poţi.

— Una destul de bună, presupun.

Gândul la bunica mă facu să mă doară capul. Bufniţa ei îmi salvase pielea de multe ori. O considerasem mereu bufniţa ei pentru că apăruse în noaptea în care murise ea.

Acum nu mai eram aşa de sigură.

— De ce ar urî-o pe mama ta? Dibs termină de întins unguentul pe faţa mea. OK. Gata. Lasă-mă să mă mai uit o dată la încheietura mâinii. Nu te vindeci cum ar trebui.

— Nu ştiu. Am încercat să nu par irascibilă. Ce vrei să spui că nu mă vindec cum ar trebui?

— Te vindeci prea încet, mai ales atunci când dai semne de transformare. E posibil să fie din cauză că nu ai ajuns încă la maturitate. Ce bine era dacă-mi dădea prin cap să aduc cu mine manualul. Poate că ar trebui să-l chemăm pe Benjamin…

— Nul Mi-am smucit mâna şi Dibs ţipă uşor. O să mă întrebe ce s-a întâmplat.

— Şi ce-ar fi rău în asta? Lunganul se dezlipi de perete. Eu am fost martor. Ea te-a lovit prima.

Nu credeam că, dintre toţi, tocmai lui trebuia să-i explic.

— Ea e capul Ordinului, nu? Cine o să creadă că ea a sărit prima la mine?

Şi, în plus, nu puteam să-i spun că voiam să dau de Graves şi să plec naibii de aici. Mă mâncau tălpile de nerăbdare să o iau din loc.

— Şi totuşi e adevărat. Dibs mă apucă delicat dar ferm de mână şi începu să-mi învârtă pe toate părţile încheietura; mă durea. Lunganul a văzut tot. Nu?

— Eşti aşa de optimist! Lunganul oftă şi traversă camera spre fereastră. Are dreptate. Singurul ei martor e un vârcolac de la o şcoală de corecţie. Nimeni n-o să creadă povestea.

Pe de altă parte, tu te-ai descurcat cât ai putut de bine, Dru. Poate că ea o să se simtă jenată.

Ce gând frumos! încheietura mâinii mă săgeta până sus pe braţ în timp ce degetele lungi şi subţiri ale lui Dibs palpau, împungeau şi trăgeau.

Aveam tricoul murdar de sânge uscat şi de o substanţă cu care nu ştiam de unde mă căpătuisem.

— Dacă îl faci de ruşine pe un bătăuş, o să te aştepte undeva la colţ. Aul Nu mai trage de ea!

— Cred că ar trebui să pun o atelă.

Cuta dintre sprâncenele lui blonde se adânci. Afişa un aer de profesionist când bandaja pe cineva. Era greu de crezut că vorbea cu mine în public, aşa era de timid.

— Ce zici, ce facem?
Ce facem? Nu ştiu tu ce-ai de gând, dar eu vreau să dau de Graves când se calmează şi să ne facem planul cum să plecăm naibii de aici. Cât mai repede.
— Las-o încolo, sunt bine.
Apoi, brusc, m-a lovit. Am lăsat capul în jos, am tras uşor aer în piept. Spusese „ce facem". Noi. Se subînţelegea că era şi problema lui. Nu credeam că puteam să fiu atât de recunoscătoare pentru un singur cuvinţel.
Deodată m-am simţit îngrozitor că aveam de gând să plec şi să-l las aici.
Dibs ridică din umeri.
— Aşteptăm să vedem cum decurg treburile. E tot ce putem să facem. Poate că Graves are vreo idee strălucită. Şi, Dumnezeule, Dru, ar trebui cel puţin să-i spui lui Benjamin. N-ar avea meseria asta dacă n-ar şti cum să coordoneze jocul.
— Tot spui că e un joc.
L-am lăsat pe Dibs să-mi mai întoarcă puţin mâna pe toate părţile. Vârcolacul blond scotoci în trusa lui medicală şi scoase un bandaj elastic nou-nouţ.
— Stai nemişcată.
Rupse pachetul cu dinţii lui albi şi ascuţiţi.
Lunganul râse pe înfundate, ironic.
— Normal că e un joc. Djamphirii sunt ca vampirii, caută mereu să fie cu un pas înaintea celuilalt. Îmi aruncă o privire vinovată şi trase de cadrul mobil al ferestrei. Cu excepţia ta, bineînţeles. Şi mai e şi Reynard. Mă întreb care e treaba între el şi Regină. Ai spus că ea încerca să te atragă în tabăra ei.
— Dacă dau de el, poate îl fac să-mi răspundă la câteva întrebări. Baftă, c-o să am nevoie!
Era ciudat să fiu bandajată de altcineva. De obicei eu îi acordam primul ajutor tatălui meu. Îmi amintesc că îl bandajasem şi pe August, şi nu numai o dată. Umerii mi-au căzut.
— Ai vreo aspirină, Dibs?
— Ibuprofenul e probabil mai bun. Ar trebui să pui nişte gheaţă pe ea. Încă părea nelămurit când începu să-mi bandajeze încheietura. Lunganul nu vrea să spună că djamphirii nu sunt buni.
Mereu era aşa, încerca să împace pe toată lumea. Spunea că asta se datora în parte faptului că era un supus—umil prin născare. Singurele dăţi când îl vedeam cu spatele drept era când bandaja pe cineva.
— Ea ştie ce vreau să zic, Dibsie.
O adiere rece atinse părul negru al vârcolacului, puloverul.
— N-am crezut niciodată că o să-mi fie dor de Şcoala de corecţie. Se juca cu draperiile, lovind uşor materialul de catifea. Îşi umplu plămânii cu aerul nopţii şi îl plimbă prin gură ca pe şampanie. Pfui!
Dibs ridică ochii. Se opri. Pusese bandajul pe jumătate. Făcu ochii mari şi adulmecă şi el.
Muşchii care mă dureau se încordară. Nu simţeam niciun miros pentru că aveam nasul înfundat de vreme ce plânsesem cu foc.
— Ce e?
Lunganul înclină capul într-o parte. Când făcea aşa, îmi aducea aminte de câinele RCA de pe coperta unui disc vechi al bunicii.
— Nu ştiu. Doar că… miroase dubios. E posibil să vină de la tine, totuşi. De câte ori te superi, se simte un miros înţepător, condimentat.
— Condimentat?
Conversaţia devenea din ce în ce mai interesantă.
— Miroşi a cornuri cu scorţişoară, îi veni Dibs în ajutor. Fiecare svetocha miroase altfel — unele au un miros floral, altele condimentat. La tine e destul de pregnant. Miros aşa chiar dacă s-au hrănit, chiar dacă nu.
— Uau! Stai aşa. Eu miros?
Valul de căldură îmi urcă din gât în obrajii învineţiţi. Roşeam din nou. Cel puţin nu mă mai smiorcăiam ca un copil.

Luând în considerare situaţia, mă descurcam destul de bine. Era posibil chiar să-mi recâştig medalia de tipă dură dacă o ţineam tot aşa. Dar nu voiam să o câştig astfel.

— Nu e o insultă. Dibs părea aproape panicat. Nu vrea să spună că eşti o…

— Calmează-te. Lunganul stătea în dreptul ferestrei. Nu vreau să spun că eşti o hrăpăreaţă.

— Ce să fiu? Tu mă cunoşti, Lunganule. Fii mai explicit.

Era adevărat, învăţam din mers şi de când sunt am ştiut destule despre Lumea Reală, dar ce reuşisem eu cu tata să punem cap la cap nu însemna nimic în comparaţie cu informaţiile deţinute de Ordin. Lucruri pe care până şi un bebeluş vârcolac le-ar lua drept de la sine ştiute erau noi pentru mine.

Vârcolacul blond îmi termină de bandajat încheietura cu meticulozitate şi precizie.

— Un hrăpăreţ e un djamphir care bea aşa cum beau vampirii. Asta îi face mai puternici. Dar nu au voie să facă asta. Şi noi îi mirosim.

Începeam să am o presimţire urâtă.

— Dar eu niciodată n-am…

— Svetocha miros aşa pentru că, ăăă, când ajung la pubertate, ele…

Dibs se uită peste umăr. Lunganul nu spuse nimic, dar umerii îi tremurară uşor.

Râdea oare?

Dibs îşi adună gândurile. Începu să strângă ambalajele de la materialele folosite de pe pat.

— Când sunt, ştii tu, fertile. Atunci încep să miroasă frumos. Şi hrăpăreţii miros ca nişte bomboane. E ceva legat de metabolizarea hemoglobinei. Nu poţi să-ţi dai seama dacă o fată djamphir e o hrăpăreaţă, dar în cazul băieţilor, da.

— Oh!

M-am uitat la bandajul de la mână. Dacă mă înroşeam mai mult de atât, pielea probabil că avea să-mi ia foc. Şi mă întrebam de ce Christophe mirosea a plăcintă cu mere, dar ceilalţi băieţi djamphir nu. Oare era… oare chiar…

— Nu ştiam, am spus eu.

— Am crezut că Graves o să se întoarcă până acum. Avea destulă furie de care să se descarce, dar totuşi… Lunganul hotărâse probabil că era timpul să trecem peste Să O învăţăm Pe Dru Ce Ar Trebui Să Ştie. Dacă tot nu apare în campus până în zori, o să fie rău pentru el. Dar el e problema ta. Sau aşa cred ei. E posibil să treacă cu vederea.

— Era foarte furios, m-am trezit eu vorbind aiurea. Ai spus ceva despre nişte ibuprofen, Dibs?

— Ai mâncat ceva? Avea mâinile pline de ambalaje de bandaje, vată şi un tub gol de unguent de arnică. Fiindcă dacă n-ai mâncat…

— Dă-i odată afurisitul ăla de Advil, Dibs.

Lunganul se aplecă să testeze vântul şi am avut deodată o imagine vie cu el căzând de la geam. Pervazul îi venea chiar la mijlocul coapselor şi nu era nevoie decât de un brânci zdravăn. Nu era nici măcar o plasă la fereastră ca să-l ţină.

— Se pare că are nevoie, adăugă el.

Dibs ridică din umeri şi se îndreptă spre baie ca să arunce ce avea în mână. Se auzi cum dă drumul la apă. Era obsedat să se spele pe mâini după ce bandaja pe cineva. M-am gândit să-i ofer un tricou de schimb, căci al lui era mânjit tot cu unguent.

Îl urmăream pe Lungan agitată.

Cu câteva săptămâni în urmă, nici măcar nu-i cunoşteam pe tipii ăştia, şi acum îmi faceam griji că unul dintre ei putea să cadă pe geam şi să se rănească. Nici măcar nu ştiam dacă o astfel de căzătură l-ar răni pe un vârcolac. Ei pot face nişte lucruri uimitoare.

— Ai grijă, da? Nu e plasă la geam.

— Chiar acum am observat. Totuşi pare ciudat. Toate celelalte ferestre au plase. Se aplecă şi se propti cu mâinile în pervaz, dar chiar şi aşa, părea să-şi ţină echilibrul fără să se aplece de spate. Se pare că şi aici a fost una până nu de mult. Sunt şi aici nişte urme.

Geamul nu are plasă de când m-am mutat eu aici. Îmi simţeam gâtul uscat. Mă durea tot corpul şi am simţit deodată nevoia să mă bag în pat şi să-mi trag pătura peste cap.

— Crezi că o să se întoarcă?

Vocea îmi suna stinsă de tot. Patul era moale şi, la naiba, nu mai voiam să mă bag în el — am hotărât că nu mă deranja nici să mă bag sub el şi să mă ascund acolo o vreme.

— Graves? Da. Trebuie doar să-şi descarce furia. Lunganul ridică din umeri. S-a întors într-o clădire în flăcări pentru tine. A făcut-o deja o dată.

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre baie.

— Ce vrei să spui?

Îmi aminteam şcoala în flăcări şi pe Christophe scoţându-mă afară. Dar Graves…

— El ne-a obligat să ne întoarcem să vă luăm, pe tine şi pe Christophe. Noi am fi tulit-o dacă n-ar fi fost el.

Uşa de la baie se închise şi Lunganul mai spuse ceva, dar zgomotul apei care curgea îi acoperi cuvintele.

Mă durea fiecare părticică din trup. Cel mai mult inima, începusem să cred că era ceva normal să simţi tot timpul că ţi-o smulge cineva din piept. După un timp, se auzi apa trasă la toaletă. Dar cel puţin vârcolacii erau plini de tact. Indiferent ce subiect de dispută aveau, o faceau în linişte. Dibs părea îngrijorat, iar Lunganul hotărât.

M-am ridicat de pe marginea patului şi mi-am forţat picioarele să stea drepte. Mi-am pus hanoracul pe mine şi l-am încheiat la fermoar. M-am clătinat pe picioare câteva clipe. Sacul de dormit al lui Graves era împăturit cu grijă şi rezemat de noptiera dinspre el, iar perna lui era aruncată din nou pe pat. Tricourile lui Graves, inclusiv cel cu velociraptorul cu o sabie laser — de care păruse încântat — erau tot în dulap, şi ocupau şi jumătate din sertarele din comoda antică imensă. Mă obişnuisem să-l aud respirând în aceeaşi cameră cu mine. De când tata apăruse mort în pragul uşii, Graves fusese singura persoană pe care puteam să mă bazez.

De ce anume mă temeam?

Presupun că de acelaşi lucru. Să nu fiu abandonată undeva — ca de exemplu pe coridorul spitalului când murise bunica, atunci când îmi repetam întruna că tata avea să vină, că el ştia ce să facă şi că era pe drum, şi speram din tot sufletul că era adevărat.

Tata chiar venise şi se ocupase de tot, dar mă temeam că într-o zi avea să nu se mai întoarcă. Şi într-o zi… chiar nu s-a mai întors. Cel puţin nu aşa cum îl ştiam. Să intri în bucătărie târşâindu-ţi picioarele, transformat în zombi, şi să încerci să-ţi omori fiica nu înseamnă tocmai o întoarcere grandioasă.

Şi Graves… credea că eram ca mama lui, sau ceva de genul? Oare ajunsese la concluzia că îi dădeam prea multă bătaie de cap? Sau ce? Lunganul a spus că avea să se întoarcă după ce se descărca de furie. Aşa fac vârcolacii — se descarcă de mânie.

Fie asta, fie vânează ceva şi îl mănâncă. Toată lumea ar trebui să se bucure că de obicei preferă prima variantă. Doar că majoritatea oamenilor normali n-or să audă niciodată în viaţa lor despre astfel de lucruri.

Nodul din gât care mă facea să lăcrimez era sentimentul de singurătate.

Se auzi din nou apa trasă la toaletă. Picioarele mi se înmuiară de tot şi m-am lăsat moale pe pat. Iată-mă din nou stând şi aşteptând ca să se întoarcă cineva la mine. Doar că de data asta auzeam vârcolacii care discutau aprins în baie, în locul scârţâiturilor şi bufniturilor surde dintr-o casă goală, în timp ce vântul vuia înfometat afară.

Nu era cine ştie ce progres, dar acceptam situaţia.

Dibs îmi dădu un ibuprofen şi îmi spuse să-mi pun nişte gheaţă la încheietură. Părea trist, dar îi aruncă Lunganului o privire plină de subînţeles şi îşi luă trusa medicală şi ieşi din cameră, clătinând din capul lui blond. Lunganul închise uşa, se întoarse şi mă fixă cu privirea.

Eu stăteam în mijlocul camerei mari şi albastre şi mă simţeam ca o naufragiată. M-am uitat şi eu la el. Avea ochii negri şi adânci şi bretonul lung negru care îi acoperea fruntea devenise agresiv în loc să exprime doar angoasa de tip emo. Îşi suflecase mânecile şi i se vedeau antebraţele lungi şi musculoase. Tăcerea se întindea între noi ca un elastic mare şi vechi.

Mi-am umezit buzele cu limba. Nu mă simţeam în largul meu.

— Dă-i drumul. Dacă vrei să mă baţi şi tu, va trebui să stai la coadă. Dar asta ar face ca toată

munca lui Dibs să fie în zadar.
Ca glumă, era de prost gust. Sunase mai amuzantă în mintea mea.
— Te rog! îşi dădu ochii peste cap. Graves m-ar omori. Mă întreb doar dacă eşti, ştii tu, îngrijorată.
îngrijorată? în clipa asta e paranoia în toată regula.
— În legătură cu Anna? Sau cu…
— În legătură cu faptul că cineva ţi-a luat plasa de la geam. Cine îţi face vizite? Sau nu te-au vizitat încă pentru că mai doarme cineva în cameră cu tine? Ridică dintr-o sprânceană neagră şi aceasta se făcu nevăzută sub bretonul de deasupra ochilor. Te-aş întreba în ce tabără eşti, dar cu cât stau mai mult în preajma ta, cu atât mai mult cred că nu eşti deloc amestecată.
Oftatul pe care l-am scos l-ar fi făcut pe Dylan să fie mândru de mine.
— Nu sunt…
Lunganul ridică ambele mâini.
— Am priceput, ştiu. Vrei să-mi urmezi sfatul sau ai de gând să-mi rupi gâtul doar dacă îndrăznesc să ţi-l dau?
Mereu am de făcut alegeri.
— Bagă text!
— Ştii, tu eşti o svetocha şi eu sunt un vârcolac de rang inferior care doar ce-a ieşit dintr-o şcoală de corecţie. Nici n-ar trebui să vorbeşti cu noi, ca să nu mai spun să te porţi ca şi cum eu şi Dibs am fi prietenii tăi cei mai buni.
— Dar chiar sunteţi. Nu pot să mă încred în nimeni altcineva.
Chiar m-am aplecat în faţă, aruncându-i cuvintele ca pe o minge de dodgeball.
— Cum spuneam. Dar oricum… eu n-am încredere în asta. Ceva e dubios. Regina s-a înfuriat pe tine, cineva îţi bate la geam, ca să nu mai spun că n-ar fi trebuit să fii trimisă la Şcoala noastră la naiba în praznic unde să fii vânată de mai mulţi vampiri decât am văzut vreodată în viaţa mea. Şi nici să nu deschidem discuţia despre Reynard, OK? Se opri, aşteptă să încuviinţez şi continuă. Ce vreau să spun e că e posibil să nu fie o idee prea bună să dormi aici dacă nu ai pe cineva cu tine în care să ai încredere. Aşa că, fie te ascundem într-un loc de care nu ştie nimeni, fie…
Se strâmbă puţin, de parcă sugea dintr-o lămâie acră. Ca şi cum eu ar fi trebuit să ştiu unde bătea el.
Mi-a luat câteva secunde să înţeleg unde voia să ajungă, cu creierul meu amorţit.
— Fie stai tu cu mine. Hm, nu cred, Lunganule. Adică, am încredere în tine, dar nu cred că e o idee prea bună.
Lunganul se înverzise aproape de uşurare.
— Pfui! Super. Că Graves ar fi făcut o criză de nervi. Probabil că trebuie să se întoarcă din clipă în clipă. Ştie că nu putem să te lăsăm singură. Aşa că…
Mi se aprinse un beculeţ.
— Mi-a venit o idee, am spus şi i-am zis despre ce era vorba.
Aşa cum mă aşteptam, lui nu i se păru prea bună.
— O să sfârşeşti cu maţele pe-afară, Dru.
Am clătinat din cap.
— Nu mi-a făcut rău. Deocamdată. Şi îţi vine în minte vreun loc mai bun? Nimeni nu s-ar aştepta să fiu acolo.
— E o idee proastă. Lunganul clătină din cap aşa de tare că i se mişcară şi umerii. Isuse! Ai înnebunit Ai luat-o razna de tot.
— Tot ce trebuie să faci e să te porţi ca şi cum aş fi aici.
Ideea mi se părea perfect rezonabilă, chiar şi mie însămi.
— Şi, pentru numele lui Dumnezeu, oricum mă duc acolo în fiecare noapte.
— Dar… Se opri. Ştii, nu e o idee chiar aşa de rea. E nebunie curată, dar nu e o idee prea rea.
— Exact.
Mi-am îndesat mâinile cu grijă în buzunarele hanoracului. Bandajul de la încheietura mâinii îmi era de ajutor. După ce eşti bandajat peste tot, lupta ia sfârşit. Îţi poţi permite să te relaxezi un pic.

Poate. Asta până vine următoarea criză. Şi eram agitată.

La urma urmei, cine n-ar fi fost?

Lunganul reevaluă situaţia.

— Dar când se întoarce Graves…

— E deştept. O să-şi dea seama unde sunt.

O să-şi dea seama şi fie o să se înfurie, fie… ce? Cum avea să fie când se întorcea?

Am revizuit în minte tot ce nu ştiam despre el. Consiliul nu mai pomenise nimic de dosarul lui şi nici nu fusesem tentată să întreb. M-am gândit că îmi spunea el ce voia să ştiu şi…

Lunganul se scutură ca un câine care iese din apă.

— Dacă el îşi dă seama, înseamnă că şi altcineva poate să o facă.

Trebuie să existe un consens între vârcolaci ca să se pună în mişcare. Să-i convingi să treacă la acţiune e aproape imposibil uneori. Să nu mă înţelegeţi greşit — când ai colţi, gheare şi reflexe supranaturale, e bine să se ajungă la consens fară violenţă. Eu sunt prima care sunt de acord cu asta.

Dar câteodată îmi vine să mă caţăr pe pereţi.

— Atunci pot să vină toţi acolo şi ne întindem la o cafea. Mi-am dat ochii peste cap. A omorât trei vampiri la cealaltă Şcoală, Lunganule. E bun ca să mă apere.

— Deocamdată nu-mi fac griji pentru vampiri. Mi-e teamă că o s-o ia razna şi o să te spintece ca pe o cutie de Pringles.

Ajunsesem într-un punct în care gândul ăsta nu mai putea să mă sperie.

— Asta e doar o discuţie ipotetică, nu? Şi dacă se întâmplă aşa, toţi or să fie mult mai fericiţi fară mine care să le dau bătaie de cap. M-am îndreptat târşâindu-mi picioarele spre marginea patului şi am luat sacul de dormit şi perna. Asta o să fac. O să mă pitesc într-un loc unde nimeni în afară de Graves nu s-ar gândi să mă caute. Tu stai lângă uşă până vine Benjamin să vadă dacă sunt bine şi prefa-te că sunt înăuntru. Şi uite aşa, mâine Graves ar trebui să se întoarcă şi să fie destul de calm şi rezonabil şi o să vedem ce facem.

Cum ar fi să plecăm naibii de aici. Poţi să vii şi tu cu noi. Cu câţi suntem mai mulţi, cu atât mai bine. Până şi în mintea mea vocea îmi suna lipsită de speranţă.

Lunganul se uita ciudat la mine.

— O să se întoarcă în noaptea asta. O să stau prin preajmă să-l aştept, cred. Chiar vrei să faci asta, Dru?

Nu mai suportam să fiu privită ciudat de către băieţi, dar i-am zâmbit îndurerată. Buza spartă mi se mai crăpă puţin şi vânătăile se făcură simţite.

— Da. Ce poate să se întâmple?

Imediat ce am rostit cuvintele, am regretat că le-am spus. Dar Lunganul clătină din cap, deschise uşa, trase cu ochiul afară şi adulmecă.

— E liber, mormăi el într-un final. Hai, vino.

— Mersi. Serios. Pentru tot.

Am mutat sacul de dormit în cealaltă mână şi am tresărit când braţul mi se încleştă de durere, aşa cum se întâmplă când vânătăile încep procesul dureros de vindecare.

Ca de obicei când îi mulţumeam, el facu un gest de lehamite cu mâna şi pufni.

— Mereu am fost prea curios pentru binele meu. Ai grijă, da?

— Aşa o să fac.

Şi am pornit pe hol înainte ca amândoi să ne simţim şi mai jenaţi.

Capitolul 20

Patul metalic suspendat era tare şi probabil că ar fi trebuit să-mi iau tenişii cu mine. Şi încă o pătură. Dar am desfăcut sacul de dormit şi m-am asigurat pentru a cincizecea oară că aveam cheia în buzunar.

Ştiţi sentimentul pe care îl ai când ţii biletul de autobuz sau ceva important în buzunar şi te tot controlezi să vezi dacă e acolo? Aşa simţeam şi eu acum. E ca un tic nervos când pleci la drum sau

când eşti rupt de oboseală. Sau poate doar mie mi se întâmplă aşa, nu ştiu.

Respiraţia lui Ash era ritmică. Stătea ghemuit sub patul suspendat. Într-un colţ mai era o tavă lipicioasă. Mă apropiasem destul de mult de ea ca să simt mirosul metalic de sânge şi imaginea unei vaci maro de Jersey imense îmi apăru în minte. Harul începu să-mi pulseze în cap. Mă retrăsesem rapid în cealaltă parte a camerei. Cel puţin i se dăduse de mâncare. Şi astfel urma să mă lupt cu un vârcolac ieşit din minţi dar bine hrănit, în loc de unul nebun dar flămând, în viaţă trebuie să accepţi ce ţi se oferă.

Am trântit perna, am bătut-o puţin ca să se umfle şi m-am ridicat în picioare, holbându-mă la sacul de dormit.

Mirosea a Graves. Miros de adolescent sănătos, deodorant şi izul lunatic de loup-garou.

M-am aşezat cu grijă. Genunchii mei vociferară când se loviră de betonul rece. Încheietura mâinii pansate îmi pulsa. M-am uitat sub pat.

În întunericul dens se vedeau nişte ochi portocalii care luceau stins. Ritmul respiraţiei nu se schimbase, dar Ash se trezise. De fiecare dată când inspira, scotea un bolborosit uşor prin gura strâmbă.

— Îmi pare rău că te-am împuşcat.

Cuvintele mă surprinseră şi pe mine. Chiar mai mult, eram mirată să aflu că îmi părea cu adevărat rău. Chiar dacă Benjamin avea dreptate şi singurul lucru care îl împiedica să facă ce voia Sergej şi să mă omoare era argintul din glonţ, tot îmi părea rău că îl împuşcasem.

— Cred că te-a durut, nu?

Silueta animalului nu se mişcă, dar îmi dădeam seama că era atent la mine după felul în care se schimbase tăcerea din încăpere. Şi oamenii de rând pot să o sesizeze — momentul în care cineva ciuleşte urechile.

— Ca să vezi!

Frigul care izvora din podea mă strângea cu degete osoase de picioarele învineţite.

— Aici e cam singurul loc unde mă simt în siguranţă. Şi când mă gândesc că ai putea să-mi rupi capul fară să stai pe gânduri. Şi ţie îţi miros ciudat? Probabil că da.

Niciun răspuns. Doar bolboroseala uşoară a respiraţiei. Lucirea anemică a ochilor săi se stinse şi Ash se băgă mai mult în perete.

N-am tras fermoarul de la sacul de dormit, ci l-am strâns doar în jurul meu. Patul de metal era tare şi incomod, dar nu mai rău decât o podea dintr-o cameră de motel. Nu puteam să-mi găsesc o poziţie confortabilă, mai ales că toate vânătăile şi muşchii mă săgetau. De fiecare dată când îmi schimbam poziţia, fermoarul de la sacul de dormit se mai freca puţin de patul metalic sau mă durea câte o rană sau cine ştie ce naibii se mai întâmpla. Dar eram epuizată şi destul de repede am început să picotesc.

M-am trezit cu o tresărire. Se auzea tăcerea de mormânt din Şcoală când toţi se duseseră să se odihnească în zori. Am avut nevoie de câteva secunde buimace ca să-mi dau seama că era timpul când Ash îşi începea urletele obişnuite de la ora trei noaptea şi că acum nu scotea niciun sunet. Am clipit de câteva ori ca să-mi limpezesc privirea, şi în lumina slabă care pătrundea prin deschizătura cu gratii din uşă am văzut o siluetă lungă şi blănoasă cu ochi portocalii.

Ash zăcea pe prag, cu botul lui îngust pe labe, şi se uita la mine.

Asta ar trebui să mă bage în sperieţi. Dar am adormit la loc. Bezna fără vise mă învălui, purtându-mă pe un tărâm de catifea unde timpul se scurgea încet.

Şi atunci…

Coridorul era lung şi îngust, şi uşa de la capătul lui se deschise încet. Îmi amintesc senzaţia — un cordon care vibra legat în talie şi care mă trăgea înainte. Ar fi trebuit să-mi fie frig, căci eram încălţată doar cu şosete şi tricou, şi pentru o clipă m-am întrebat unde îmi dispăruse hanoracul. Apoi mi-am dat seama că visam şi întrebarea nu-şi mai avea rostul.

Băzăitul începu şi simţeam cum îmi vibrează degetele de la mâini şi de la picioare. Era la fel ca bruiajul de pe ecranul televizorului când te chinui să prinzi un post în locurile uitate de lume din America, la fel ca televizoarele vechi din camerele de motel cu mochete soioase şi cu muşte strivite pe pereţi, unde imaginea se vede cu purici. Unele astfel de locuri fac reclamă că au televiziune prin

cablu, dar n-ai decât să încerci până ţi se acreşte să prinzi ceva care să semene căt de cât cu un semnal TV.

îmi amintesc senzaţia, ca nişte ace care îmi străpung carnea amorţită. Am ridicat o mână şi nu m-am mirat să văd că degetele mele cu unghiile roase erau transparente. Când le-am dat comanda să se mişte, ele s-au mişcat ascultătoare. Am lăsat mâna jos. Tălpile de-abia atingeau podeaua. Înaintam încet. Parcă aş fi făcut schi nautic, dar viteza era redusă pe sfert şi mă lăsam pe spate ca să-mi menţin echilibrul când eram trasă.

Am urcat scările, am trecut pe lângă holul unde era camera mea şi cordonul începu să mă tragă şi mai mult. Pereţii de piatră ai Şcolii se unduiau ca nişte alge. Se auzi un zgomot puternic de aripi, izolându-mă de bâzâitul care făcea corpul să-mi vibreze.

Şcoala pâlpâi şi reapăru în culori şterse. Totul se schimba, ca în peliculele foarte vechi în care culorile sunt estompate. Sau ca în fotografiile pictate pe care le vezi în magazinele de antichităţi — portrete alb-negru cu pete roşiatice ciudate în obraji şi la ochi, prinse în rame prăfuite, care te privesc dindărătul unei sticle pătate şi murdare.

Vocile se estompau şi ele în zgomotul vibrant. Am recunoscut una din ele, şi pereţii Şcolii se dădură la o parte. Eram afară, copacii scănteiau — acum erau înfrunziţi, acum golaşi.

Vocile revenîră în momentul în care copacii se acoperim din nou de frunze şi umbrele lor transformară totul în jur în lichid chiar când am fost orbită de culoare. Sunetul fluctua, dar apoi era ca şi cum ai fi găsit postul de radio pe care-l voiai, ca şi cum maşina ar fi trecut peste un dâmb şi din întâmplare ai fi nimerit chiar frecvenţa potrivită ca să auzi cântecul limpede şi tare.

— Nu-ţi face griji, spuse el. O să se rezolve situaţia.

— Dar ea mă urăşte.

Se auzi zăngănitul unui lemn lovindu-se de alt lemn şi un sunet ascuţit de frustrare.

— Vreau să merg acasă.

— Nu poate să-ţi facă nimic. Nu cât timp sunt eu aici. Prima schemă, Elizabeth.

Mă străbătu o săgeată rece.

Era o capelă pe jumătate în ruină, cu plante căţărătoare pe pereţii de piatră. Mi se părea vag familiară şi mi-am dat seama, ca prin vis, de ce. O desenam de săptămâni întregi, în centru era o porţiune mare cu iarbă şi un altar de piatră. Mama apăru printre vălurile de ceaţă. Cu chipul ei în formă de inimă dureros de frumos şi cu câteva bucle lungi care îi scăpaseră din coadă şi îi atingeau obrajii. Era îmbrăcată cu nişte pantaloni negri trei sferturi şi o cămaşă cu gulerul răsfrânt şi prins în nasturi. Avea cărare pe mijloc şi îşi strânsese părul la spate.

Croiala hainelor lăsa să se înţeleagă cumva că erau vechi. Parcă o şi vedeai că voia să-şi îndrepte părul şi să lucreze nişte macrameuri.

În mâini ţinea săbiile malaika, din lemn, uşor curbate, cu o graţie firească. Una dintre ele făcu un semicerc atât de rapid, că auzeai cum spintecă aerul. Cocoţată pe altar, târşâindu-şi picioarele când păşi înapoi şi săbiile schiţară o mişcare complicată, acum era o pasăre extrem de frumoasă care îşi întindea aripile.

— Îndreaptă-ţi piciorul! spuse Christophe din întunericul de sub zidul din dreapta.

Lumina soarelui avea o greutate fizică, era aurie ca mierea veche. Ochii lui verzi ardeau şi o privea critic, cu sprâncenele unite.

De fiecare dată când îl vedeam, parcă uitasem ce trăsături simetrice avea, cum fiecare unghi şi linie se îmbinau de minune. Era îmbrăcat în blugi şi un tricou negru, şi avea o tunsoare gen anii şaizeci, cu câteva şuviţe blonde.

— Din încheietură, spuse el blând, şi mama se opri.

Se întoarse pe jumătate şi îi aruncă o Privire.

Recunoşteam acea privire; aşa se uita la tata când întârzia la masă sau când glumea pe seama ei că spăla vasele. Era privirea unei femei care o făcea pe dura în faţa unui om pe care îl cunoaşte foarte bine. Tachinându-l puţin, aproape furioasă, şi pe deplin conştientă că el se uită la ea.

Bătăile pulsului se opriră. Puricii care mă făceau să simt ace în came făcură imaginea să devină neclară, dar m-am concentrat, aşa cum o făceam când ţineam pendulul deasupra mesei din bucătărie a bunicii şi căutam impubul interior care îl făcea să răspundă la întrebări.

Nu mă mai săturam să o revăd. Mama respira regulat, şi îşi dădu la o parte o buclă rebelă cu dosul mâinii. Ţinea malaika în mână de parcă ar fi fost un cuţit de unt. Era aşa de graţioasă!. Am văzut, de parcă aveam un binoclu, că şi unghiile ei erau roase.

Exact ca ale mele.

Arăta aşa de tânără. In poza pe care tata o ţinea în portofel, privirea ei era mai întunecată şi părea mai bătrână. Acum însă arăta ca o adolescentă.

Când e mică, fiecare fată crede că mama ei e cea mai frumoasă femeie din lume. Dar mama chiar aşa şi era.

Privirea ei care se voia fioroasă se transformă într-o expresie severă, cu buzele strânse şi o uşoară încruntare.

— Mă simt ca o idioată aici. De ce nu putem să exersăm înăuntru?

Nu se putea citi nimic pe faţa lui Christophe, dar era încordat. Umerii lui ţepeni, felul în care îşi ţinea picioarele lăsau clar să se vadă asta.

— Soarele îţi face bine. Prima schemă, din nou. Concentrează-te, Elizabeth.

Ea îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse cu spatele.

— Aş vrea să-mi spui doar Liz.

— Nici gând.

El părea la fel — oarecum zeflemitor, vesel şi sarcastic. Dar ceva din tonul lui mă făcu să mă uit la el şi pentru o clipă am reuşit să-i văd faţa. I se vedeau semnele transformării, colţii îi atingeau buza de jos şi părul i se înnegrise şi era lins.

Christophe se holba la mama mea de parcă voia să o mănânce.

Dar mama se uita la acoperişul distrus al capelei. Vocea îi devenise înceată şi distantă, de parcă nici nu-şi amintea că era şi el acolo cu ea.

— Vorbesc serios. Vreau să plec acasă.

— Eşti acasă.

O puse la punct din două cuvinte.

Şi de ce se uita la ea aşa? Era aproape indecent felul în care o privea.

— Ea mă urăşte. Făcu o grimasă în colţul gurii. Tu nu înţelegi, Chris.

El se îndreptă de umeri. Păşi spre marginea întunecată a umbrei zidului. Era atât de furios că aerul trosnea în jurul lui. Dar chipul nu i se schimbă şi tonul rămase acelaşi.

— Ura ei nu înseamnă absolut nimic.

— Tu mă antrenezi aici ca să nu ne vadă. Pentru că eşti iubitul ei.

— Ba nu sunt. Dar e bine ca ea să creadă asta, totuşi. Prima schemă, Elizabeth.

Dacă voia să-i atragă pe deplin atenţia, reuşise. Ea se încruntă la el şi mi-am amintit cum arăta când ceva nu mergea bine. Când zâmbea, lumea se înveselea, dar când era serioasă, aproape îmbufnată, frumuseţea ei era mai severă. Se foi de pe un picior pe altul, neliniştită.

— Cum poţi să fii aşa de rece?

Christophe îşi încrucişă braţele la piept.

— Prima schemă, Elizabeth.

— Fata e înnebunită după tine, prospătură.

De data asta, Christophe chiar părea nelămurit.

— Prospătură?

— Doamne, ce găgăuţă eşti!. Crede că eşti vulpe. Mama izbucni în râs şi lumina soarelui deveni mai puternică. Dar chiar eşti, nu-i aşa? Reynard.

Urmă o pauză lungă, timp în care el o privea. Mama învârti malaika, dar fără prea multă tragere de inimă.

Într-un final, el se întoarse din nou în penumbră.

— Asta e o chestiune serioasă. Eşti înzestrată şi…

— Las-o baltă! Mama aruncă săbiile, care căzură cu un clincănit, şi sări de pe blocul de piatră pătrat cu o mişcare coordonată. În fiecare zi e la fel. De ce nu te duci să te joci cu Anna mai bine? Eu, una, m-am săturat de jocurile astea.

— Dar nu e un joc. E o chestie extrem de serioasă şi cu cât mai repede…

— Pa!

Flutură din degete peste umăr şi o pomi spre mine. Inima mi se făcu cât o minge de baschet în piept şi toată scena fu scurtcircuitată de un bruiaj.

NU! îmi venea să ţip, dar nu puteam să rostesc cuvântul. Băzâitul se înteţise. L-am alungat. Voiam să văd.

Puricii cădeau acum ca nişte fulgi de zăpadă. Era destul de clară imaginea ca să-l văd pe Christophe ţinând-o pe mama de talie. Ea se trase de lângă el. Îi răsuci degetul mare ca să scape din strânsoarea lui; el o prinse de umăr cu cealaltă mână. Ea se smulse din nou. Părul îi flutură şi i se văzură doi colţi drăguţi când deschise gura să ţipe.

Îl plesni. Se auzi ca o împuşcătură, cu bruiaj. Erau faţă în faţă. Mama respira din greu şi ochii i se umpluseră de lacrimi ca şi cum el ar fi lovit-o.

Christophe zâmbi. Era un rânjet larg şi vesel, de parcă doar ce fusese sărutat, şi nu pălmuit. Pe obrazul lui palid începea să se vadă o urmă de mână viu colorată.

— Măi fă o dată, spuse el încet. Hai, Beth. Te las.

Buzele ei se mişcară, dar nu am auzit ce a spus. Pentru că bruiajul era din ce în ce mai rău, curgând ca un râu de pene albe, şi băzâitul devenise un vuiet care răsuna prin mine, iar acele erau acum cuţite şi săbii. Cordonul care mă ţinea ţintuită locului trosni şi…

… am căzut cu o bufnitură surdă şi l-am văzut pe Ash urlând şi zgâriind la uşă. Scotea un sunet ca nişte pietre care se frecau între ele şi mârâitul se înteţea şi scădea odată cu mişcarea pieptului său îngust. Se dădu înapoi, ghearele lui lipăiră pe podea şi se repezi din nou la uşă.

M-am ridicat în capul oaselor şi m-am lovit la umăr de patul metalic. M-am frecat la locul dureros.

— Au!

Am clipit furioasă.

Ash se roti. Mârâitul se înteţi şi am încremenit.

El se uita fix la mine, cu ochii lui ca nişte felinare portocalii. Apoi se dădu încet doi paşi înapoi şi se băgă în colţul din spatele uşii. Ridică o labă.

Mi se uscase gura, parcă îmi intrase nisip în ochi, şi mi-a venit deodată să fac pipi. Nu mă gândisem la asta când avusesem minunata idee şi nu aveam de gând să fac pipi în vasul metalic din colţ.

Plus că urăsc să dorm îmbrăcată. Când te trezeşti, eşti amorţit tot.

Ash înălţă laba şi îşi îndreptă ghearele spre mine. Apoi, cu mişcări foarte încete, arătă spre uşă. Încă mârâind, ridică buza şi lăsă la iveală dinţii de fildeş care îi luceau sub nas.

Aproape să mă sufoc, m-am ţinut de pat şi m-am sculat în picioare. Eram amorţită bine. Ceasul meu intern era dat peste cap, dar m-am gândit că trebuie să fie în prag de ziuă.

Ash arătă spre mine şi apoi spre uşă. Pe lângă mârâit, scotea un sunet rugător şi curios. Nu înţelegeam cum putea să scoată două sunete în acelaşi timp.

— Taci din gură! am spus pe un ton tăios.

El mă ascultă.

Ne holbam unul la celălalt. Ash se ghemui, cu capul înclinat într-o parte, şi am simţit gust de portocale de ceară putrede. Îmi explodă pe limbă, îmi gâdilă cerul gurii, şi am ştiut că se întâmpla ceva rău.

Ash scânci uşor, gutural. Se ghemui şi mai mult, aşa cum face un câine când trebuie să-şi facă nevoile noaptea, dar crede că o să ţipi la el dacă face gălăgie. M-am gândit să scuip ca să-mi curăţ gura, dar ştiam că nu aveam să scap de gustul ăla oribil.

— Bine, am şoptit. Bine.

Am scotocit după cheie cu degete amorţite. Am încremenit din nou când se mişcă.

Vârcolacul Supus tăcu mâlc şi se ghemui cu faţa la uşă.

Se auzeau paşi pe care în mod normal n-ar fi trebuit să-i aud, deasupra, în Şcoala cufundată în linişte. Harul îmi trepida în cap, fiecare pas se auzea clar, răsunând în noapte.

Nu sunau deloc bine — păşeau prea apăsat sau prea uşor. Ştiam, în felul tăcut în care harul îmi dezvăluia informaţii, că erau vampiri.

Şi dacă erau aici, nu aveau intenţii bune.

Capitolul 21

Am pâşit tiptil pe podeaua de piatră cu picioarele amorţite. Dacă ajungeau la uşă înainte să o descui, aveam să fiu prinsă aici, fără să am unde să fug. Şi Ash…

Transpiram atât de tare, încât cheia era cât pe ce să-mi scape din mână. Am băgat-o în broască cu un scrâşnet metalic, şi paşii se opriră. Nu-mi dădeam seama cât de departe erau, dar conştientizarea pericolului îmi umezi palmele şi îmi facu inima să-mi bată ca aripile unui păsări colibri.

Oh, la naiba!

Ash înaintă fară zgomot, fremătând de încordare. Blana lui mi se freca de blugi. Un chicot total nepotrivit mi se urcă în gât şi se înecă în gustul oribil de citrice. O să scot vârcolacul afară noaptea. E ca şi cum ai da drumul unei pisici, doar că el nu zgârie la uşă şi nu te scuipă.

Am răsucit cheia chiar când am auzit din nou paşii alergând, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Sunetul lor răsuna şi o săgeată de ură pură îmi străbătu creierul. Am scos un ţipăt anemic distorsionat şi m-am chinuit să împing uşa cu ultima fărâmă de forţă pe care am mai găsit-o. Îmi înţepeni spatele, dar Ash se pusese deja în mişcare. Lovi uşa ca un tren de mare viteză, atât de tare încât oţelul se boţi. Uşa se izbi de perete şi răsună sec. Sunetul ar fi fost amuzant dacă un ţipăt îngheţat n-ar fi spintecat aerul de undeva de sus în acea clipă. Am ieşit împleticindu-mă după el, disperată să scap din cămăruţa aia mică.

Începea să mă doară capul. Simţeam degete osoase înfigându-mi-se în craniu. Am dat aerul afară, încercând să mă retrag în mine, ca un ghem. Doar aşa puteam să mă separ de restul, singura cale de a mă detaşa de bâzâitul plin de ură din jurul meu.

Aşa e cu vampirii. Ei urăsc de moarte. Uneori mă întreb dacă nu îşi înlocuiesc sângele cu repulsie pură în stare lichidă. Zgomotul paşilor care alergau pe coridoarele Şcolii se înteţea, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Erau aşa de mulţii Şi totuşi nu sunase nicio alarmă, aşa cum se întâmpla la cealaltă Şcoală.

Ash pufni scurt, rotindu-se în cerc aşa de repede încât îi foşnea şi blana. Aproape că ţopăia în loc, de parcă simţea nevoia de a face pipi. Am păşit agitată pe hol.

El se repezi spre mine, şi m-am dat înapoi. Ash se opri brusc, îmi luă seama şi se repezi din nou. Am făcut un pas înapoi şi el s-a oprit.

Oh!

Am priceput. Dar am avut nevoie de fiecare fărâmă de curaj pe care o găseam ca să mă întorc pe jumătate şi să mă pun în mişcare, ţinându-mă cu o mână de perete pentru că nu aveam multă bază în picioare. Ash lipăia în spatele meu, ţopăind din când în când pe loc când încetineam pasul. În fiecare unduire fluidă i se citea nerăbdarea. Sângele îmi vuia în urechi, înăbuşind aproape lipăiala oribilă de paşi. Atunci îmi trecu prin minte cel mai groaznic gând.

Oare Ash încearcă să mă ducă într-un loc sigur, sau mă duce spre ei?

Al naibii gând! Dormisem în aceeaşi cameră cu el şi avusesem încredere în el atâta timp. Dar, Dumnezeule, sământa de îndoială nu voia să dispară.

Holul facea o joncţiune în formă de T la capătul acesta. M-am uitat agitată înapoi, cu părul intrându-mi în ochi, şi am inspirat tremurând.

— Ash? am îngăimat. Eu, eu nu ştiu…

Ash intră în mine. Eu am sărit şi era cât pe ce să mă izbesc de perete. El trecu pe lângă mine, atingându-mi şoldul cu umărul, cu pieptul şi apoi cu partea laterală. Capul lui îngust şi graţios se uită în dreapta şi în stânga şi am auzit din nou zgomot de paşi. Ca beţişoarele de urechi care ating uşor timpanul, fiecare în parte distinct, dar difuz în acelaşi timp.

Erau şi mai aproape. Nu mă întrebaţi de unde ştiam.

Ash ţinea capul înclinat într-o parte. Apoi se uită la mine şi nebunia umană groaznică din ochii lui se mai potoli puţin. Sări înapoi şi mă împinse la dreapta.

Nu ştiam unde ducea holul ăsta. Dacă acceptam să o iau pe aici, asta însemna că mă lăsam pe

mâna lui cu încredere oarbă.

Ai dormit acolo şi el te-a păzit la uşă, Dru. Acum e prea târziu. Era vocea bunicii, realistă ca întotdeauna şi tăioasă, îmi simţeam obrajii umezi şi fierbinţi.

N-o să mint. Am scuipat până la urmă. Nu mai suportam gustul pe care-l aveam în gură, dar tot nu dispăru. Mă durea capul, parcă mi-l strângea cineva într-o menghină. Vezica mea era incredibil de plină şi mi-era frig. Medalionul mamei care îmi atingea pieptul era o bucată de gheaţă acum. Îmi simţeam degetele de lemn.

Mai aproape. Se apropiau şi mai mult. Îmi ieşeau aburi din gură, aşa mi-era de frig.

M-am strecurat după colţ, la dreapta. La capătul holului era o uşă, o chestie mare din stejar masiv. Genul de uşă care aici, la Schola, ducea afară.

Am răsuflat uşurată. Dar frigul se înăspri şi mă lovi ca un val de gheaţă. Parcă eram iar în Dakota, luptându-mă cu zăpezile. Şi în spatele meu se auzi un şuierat.

— Sssssssvetocha…

Era cât pe ce să cad la perete. Mârâitul lui Ash se auzi gutural, pe o tonalitate joasă, făcând să se cutremure totul în jurul nostru.

Şi dacă n-aţi auzit niciodată un vârcolac nervos care urlă când se ia la luptă cu patru vampiri pe un hol de piatră care răsună cu ecou, aţi pierdut ceva pe cinste.

De fapt, n-aţi pierdut mai nimic.

Mişcă-te! Dacă te prind aici, eşti moartă. Tonul poruncitor al tatălui meu, aşa cum îmi răsuna mereu în cap când se întâmpla ceva rău. M-am desprins de perete cu genunchii moi şi era cât pe ce să cad. Era ca şi cum aş fi avut un coşmar foarte urât, în care nu poţi să fugi pentru că îţi simţi corpul mult prea greu ca să poţi să-l mişti, şi creaturile care te urmăresc îţi respiră în ceafă. O răsuflare fierbinte care miroase a carne, sau una foarte rece şi tăioasă.

Trebuia să mă uit în urmă. Nu puteam să nu o fac. Zgomotul era incredibil.

Un amestec infernal de ţipete ascuţite, mârâituri, oase care trosnesc şi crănţăneli distorsionate. Ochii lor luceau ca nişte felinare. Acum erau doar trei, pentru că se văzu sângele negru de vampir cum împroaşcă pereţii cu duhoarea lui acidă. Am scos din nou un ţipăt anemic, o şoaptă guturală. Rămăsesem fară aer.

Ash se ghemuise şi mârâia. Vampirul pe care-l omorâse se prăbuşi flasc pe podea, făcând în jurul lui o baltă mare de o substanţă neagră şi sălcie. Gustul metalic şi pregnant al adrenalinei se facu simţit peste cel de portocale de ceară când am început să merg cu spatele. Podeaua de piatră îmi hârşâia palmele şi mi-a desprins bandajul de la încheietură. Eram doar în şosete şi nu nimeream să mă mişc mai repede, încercam să mă depărtez cât mai mult pentru că ura lor îmi pătrundea în capul neprotejat şi mă facea să iau foc. Un foc rece, ca de piatră preţioasă, rău pur îngheţat care mă ardea când îmi zgâria fiecare bucăţică de piele tremurătoare.

Am ţipat. Ash scotea un sunet gutural, ca un marfar. Vampirii şuierară când se dădură înapoi. Şi ca să pună capac, un claxon spintecă aerul cu mugetul lui sălbatic. Schola Prima trase adânc aer în piept şi se trezi, dar era prea târziu. Pentru că vampirii zvelţi şi palizi, toţi îmbrăcaţi în negru, cu laţuri de piele şi catarame elaborate, veneau spre noi, şi ştiam că Ash nu putea să le ţină piept o veşnicie.

Capitolul 22

M-am izbit cu spatele de uşă. Am bâjbâit după clanţă cu degete neîndemânatice. Trăiam un adevărat coşmar. Ash facu doi paşi în spate şi se ghemui mai mult, mârâind încontinuu. Se vedea cum se scurgea tensiunea prin el, dar cei trei vampiri care mai rămăseseră — unul dintre ei o femelă uşor palidă, cu părul lung şi negru, ceilalţi doi blonzi identici, toţi cu ochii negri tăciune — se holbau la mine. Mâinile lor albe şi înguste le atârnau pe lângă corp ca nişte păsări sugrumate, şi pentru o clipă m-am văzut din nou în casa pustie care imita o construcţie mexicană din Dakota, cu o grămadă de zăpadă afară şi cu un frig crunt înăuntru.

Casa unde Sergej încercase să mă omoare. Şi ochii lui erau tot aşa, nişte abisuri de smoală

presărate cu un praf decolorat. Niciunul dintre cei trei nu avea puterea să te supună din priviri, dar ofereau o imagine destul de urâtă când deschideau gura şi şuierau spre mine. Femeia se lăsă pe spate, mişcându-se cu o graţie onctuoasă.

Cel mai rău lucru era însă că arătau cam de cincisprezece ani. Sergej însuşi nu păruse mai mare decât Christophe, cu excepţia ochilor. Şi, Dumnezeule, mai erau şi colţii care li se iviseră şi care se curbau atât de mult că aproape le atingeau bărbia. Nu ca dinţii mai mici ai unui djamphir care ating doar buza de jos — nu; dinţii unui vampir matur nu sunt de glumă. Maxilarele li se dilată când şuieră. Ca un şarpe care încearcă să înghită un ou mare.

Femela se ghemui uşor. Articulaţiile i se mişcau într-un fel ciudat, neomenesc. Se mişcau nefiresc, şi era mai râu decât dacă ai fi văzut o grămadă de djamphiri şi vârcolaci în acelaşi timp. Mârâitul ameninţător al lui Ash se înteţi. Degetele mele umede găsiră clanţa, o răsuciră, dar îmi scăpă din mână.

La naiba. Normal. Uşa era încuiată. Ducea afară, normal că era încuiată. Cei doi vampiri masculi înaintară. Încă se auzea claxonul şi strigătele şi lipăiala paşilor aproape că era înăbuşită.

Gândeşte! La naiba, gândeşte!

Dar dispozitivul meu de gândire era distrus. Am simţit un junghi groaznic în cap, şi scena se desfăşură mai departe în faţa mea. Vampirii aveau de gând să sară pe Ash, şi dacă puteau să-l imobilizeze, femela stătea pe vine şi era gata să sară peste ei şi să se repeadă la mine. Văzusem pozele, ştiam ce fac ghearele de vampiri când se înfig în carne. Nu aveam nici măcar cuţitul cu arc — nu-mi pusesem decât cheia în buzunar. Proasto, proasto, proasto!

Ar fi trebuit să plec, cu sau fără Graves. Dar am promis că n-o să-l părăsesc.

Se auziră alte ţipete. Un urlet de disperare — poate că sus mai erau vampiri şi produceau haos în Şcoală. Şi eu care credeam că aici eram în siguranţă.

Fii sinceră, Dru! Ştiai că nu eşti în siguranţă aici. Dar ai obosit, nu-i aşa? Te-ai săturat de toată povestea asta.

Am înghiţit cu noduri. Mi-am luat mâna de pe mânerul alunecos şi am scuturat-o, ridicându-mă în picioare.

Dacă urma să fiu doborâtă la pământ, trebuia măcar s. I fiu doborâtă în luptă.

Nu ştiu dacă Ash şi-a dat seama ce plan aveau, dar îşi strânse picioarele din spate, blana i se undui şi se năpusti înainte, izbindu-se de cei doi masculi. Am ridicat mâinile strânse pumn şi era cât pe ce să mă înec cu duhoarea de citrice de ceară putrede.

Şi atunci totul se opri.

Un vuiet îmi răsună în urechi. Medalionul mamei lucea incandescent; urmele de colţi de la încheietură zvâcniră ca nişte cârlige de pescuit înfipte în piele. Aveam timp să văd fiecare piatră din perete, fiecare fisură minusculă, căci pupilele mi se dilatară şi holul cufundat în semiîntuneric deveni orbitor. Femela-vampir stătea suspendată în aer; se ferise de grupul încâlcit şi încremenit de băieţi şi se năpustise asupra mea ca Superman. Unghiile i se transformaseră în zece gheare care aveau un luciu de chihlimbar, fiecare cam de zece centimetri şi îndreptată spre mine. Avea o piele perfectă, mată, nu i se vedea niciun por şi părul îi flutura contorsionat şi groaznic de viu.

Totul scânteia, încastrat în plastic transparent şi dur. Nu aveam unde să fug — doar dacă m-aş fi ferit într-o parte. Pocnetul ca de elastic ce urma să readucă timpul la viteza normală dădea semne că avea să se facă auzit, dar îl opream prin muşchii mentali care fuseseră antrenaţi în urma exerciţiilor la care mă supusese bunica în stilul ei, încă de când mergeam de-a buşilea.

Avea oare idee pentru ce mă antrena?

Ceva din mine pe care nu-l mai percepusem până acum se dilată. Am simţit o căldură în creştetul capului care mi se scurgea pe piele până la picioarele amorţite care mă furnicau. Dinţii îmi vibrau puţin, colţii îmi ieşiră şi senzaţia de bine a transformării se lupta cu dezgustul.

Pentru că şi ei aveau colţi. Mai mari, fireşte, dar de acelaşi fel.

Genunchii mi s-au izbit de podeaua de piatră. Impactul m-a zgâlţâit şi m-am aruncat în faţă, rostogolindu-mă.

Poc!

Un crănţănit de oase, un urlet şi din nou sângele acid împroşcă pereţii. Ceva umed mă stropi şi

pe mine. Am slobozit un ţipăt jalnic de panică şi silă şi am continuat să mă rostogolesc. Mirosul era groaznic. Toate putreziciunile din lume laolaltă, peste care domnea putoarea de ouă stricate. Era atât de dens că te sufocai în spaţiul mic al holului. Femela se izbi de uşă şi aceasta scoase din nou un sunet puternic şi sec. Ash era la pământ, luptându-se cu ultimul mascul supravieţuitor. Acum nu mai mârâia. Niciunul nu mai scotea niciun sunet.

Femela-vampir alunecă, ateriză în picioare şi se întoarse cu o viteză fluidă, nefirească. M-am izbit cu putere de perete, oprindu-mă pe jumătate năucă şi clătinând din cap să alung vuietul din urechi. Căldura confortabilă a transformării încă mă mai învăluia. Pulsul îmi bubuia în urechi ca nişte aripi în zbor.

Mă văzu din nou şi ura care se citea iar în ochii ei negri îmi făcu greaţă. Mi-am aruncat înainte braţele ca şi cum azvârleam o minge de dodgeball şi am eliberat fară efort o lorţă imensă. Era ca atunci când o blestemasem pe profesoara de istorie americană în aceeaşi clasă unde îl cunoscusem pe Graves. Era aceeaşi senzaţie de uşurare, ca aburul care iese printr-o valvă, ca atunci când străpungi ceva cu suliţa.

Doar că de data asta nu aveam să mă mai simt vinovată şi să retrag blestemul ca şi cum aş înşfaca un prosop. Nu, de data asta era pe bune, şi voiam să ucid creatura în corp de femeie care dorea să mă omoare.

Forţa blestemului se abătu asupra ei şi o lovi în plin chiar când era gata să sară. O izbi de uşă şi se mai auzi un pârâit. Am izbucnit într-un hohot de râs ascuţit, de om nebun. Căci prindeam din nou forţă — şi bufniţa bunicii străbătu holul cu ghearele desfăcute. Nici de data asta nu rată ţinta. Ghearele păsării se înflpseră adânc, sângele negru ţâşni şi femela slobozi un ţipăt aşa de cumplit că se cutremură holul şi îmi facu părul să fluture, atins de o briză fierbinte şi puturoasă. M-am strecurat pe lângă perete în timp ce Ash se elibera din strânsoarea ultimului vampir, care avea trupul sfârtecat. Se prăbuşi şi se ridică din nou, cu labe lunecoase.

Mâinile mi-au alunecat în sângele fierbinte şi uleios de vampir. M-am înecat din nou, mergând cu spatele pe lângă perete. Nu nimeream să mă mişc mai repede.

Femela-vampir se repezi înainte în timp ce bufniţa bunicii bătu din aripi cu un sunet înăbuşit, aproape atingându-i părul. Încă o zgâria cu ghearele pe faţă, şi forţa care curgea prin mine crescu din nou când ghearele se înfipseră şi mai adânc.

Pe hol se facu brusc lumină. O dâră roşie trecu glonţ pe lângă Ash, care se lăsă într-o parte, pe picioarele mele. De-abia am văzut creatura mică, asemănătoare cu un câine, cu o coadă stufoasă brun-roşcată, neagră la vârf, pe care o ţinea ridicată, şi care se năpusti asupra femelei, muşcând-o şi zgâriind-o cu ghearele. Aceasta ţipă din nou, dar de data asta era ţipătul jalnic al unui animal prins în capcană.

L-am înşfacat pe Ash de blană. Sângera rău. Un lichid roşu păta balta de sânge negru urât mirositor în care zăceam amândoi. Bandajul pe care Dibs mi-l înfaşurase cu atâta grijă la încheietura mâinii atârna plescăind şi scoţând aburi.

Lumina era prea puternică. Cineva aprinsese întrerupătorul şi luminile incandescente din tavan luceau orbitoare. M-am gândit într-o doară, aşa cum se întâmplă când lucrurile o iau razna, cât plăteau oare pe an pentru curentul electric.

Creatura se repezi pe hol, într-o tăcere mormântală, şi eu l-am tras mai tare pe Ash de blană, încercând să-l aduc mai aproape de mine. Christophe, cu părul dat pe spate şi închis la culoare şi cu aura transformării, îi sfâşia gâtul femelei. Ţâşni sânge negru. Corpul îi căzu moale într-o parte şi el îi dădu drumul. Ţepuşa de lemn lustruită din mâinile lui sângerânde şuieră când spintecă aerul ca să se înfigă cu un zgomot surd şi cărnos în pieptul ei.

Se răsuci pe călcâie. Avea bocanci în picioare. Puloverul lui subţire şi negru cu anchior era sfâşiat şi o dâră de sânge roşu îi colora pometele înalt şi perfect, iar ochii lui luceau de un albastru nefiresc. I se vedeau colţii şi pe chipul lui se citeau efort şi ferocitate. Blugii erau rupţi peste tot şi era împroşcat până la coapse cu sânge negru.

Nu cred că mai fusesem vreodată aşa de fericită şi speriată în acelaşi timp.

— Ch-Ch-Chr…, mă bâlbâiam, nereuşind să-i rostesc numele.

Bufniţa bunicii dispăruse şi animăluţul roşu — nu era mai mare decât o pisică — se freca de

pulpa lui Christophe, adulmecând curios cu nasul lui negru şi îngust. Am tresărit, căci mi-am dat seama ce era.

O vulpe. Cea de-a doua natură a lui Christophe, cea de animal.

Ash se lăsă pe picioarele mele. Dinţii îmi vibrau şi simţeam cum mă învăluie semnele transformării. Christophe lăsă ţepuşa jos. Aceasta căzu zăngănind pe podea şi el pomi spre mine. M-aş fi dat înapoi, dar în spatele meu era peretele şi nu aveam unde să mă duc, mai ales cu vârcolacul greu ca o piatră de moară care se lăsa din ce în ce mai mult pe mine.

Christophe se aşeză în genunchi, împroşcând în jur cu sângele de vampir. Când sângele negru venea în contact cu hainele, ieşeau aburi. Voiam să-l scot pe Ash de acolo. Dar nu aveam nici puterea şi nici poziţia bună ca să trag de el.

Christophe se întinse peste vârcolacul Supus şi mă apucă de umerii plini de vânătăi, înfigându-şi adânc degetele în ei. Faţa i se schimonosi şi îmi strigă ceva. Eu stăteam şi mă holbam la el. Şi în afară de asta, vorbea într-o limbă ciudată, aceeaşi care îi stâlcea engleza când era somnoros sau supărat.

Şi mai spun de mine că am accent doar pentru că am crescut cu bunica, sub linia Mason-Dixon. Să vă spun ceva: Oamenii din nord muşcă din fiecare silabă de parcă ar vrea să o mestece cu poftă în loc să o plimbe prin gură aşa cum trebuie.

Christophe trase adânc aer în piept. Mărul lui Adam i se mişcă atunci când înghiţi. Încercă din nou, şi de data asta vorbea în engleză:

— Eşti rănită?

Am făcut inventarul. Mă durea tot corpul. Mă simţeam de parcă îmi fulgera ceva prin el. Senzaţia uleioasă şi caldă a transformării îmi alina rănile şi vânătăile, dar nu putea să le şteargă de tot.

El mă zgâlţâi. Capul mi se bălăbăni moale. Christophe ţipa întruna.

— Să te ia naiba, Dru, eşti rănită?

Am clătinat din cap într-un final şi am putut să vorbesc.

— Ash. Ash.

Îmi înfundasem mâinile în blana Supusului şi nu-mi plăcea cum zăcea rezemat de mine. Îţi dai seama când cineva e grav rănit după felul în care devine moale, nemaiputând nici inconştient să se ţină drept.

— Slavă Domnului! şopti Christophe şi mă trase de lângă perete.

Mă cuprinse cu mâinile şi am simţit mirosul de plăcintă cu mere şi scorţişoară. Mirosul îmi umplu nările. Îşi lipi buzele de tâmpla care mă durea şi mormăia ceva pe un ton aspru şi tremurând, dar nu-mi păsa. Ash era prins între noi, sângerând, în stare de inconştienţă.

Îmi venea să plâng. Dar îmi simţeam ochii plini de nisip fierbinte şi tot ce vedeam, cu capul înclinat într-un unghi ciudat, era un semicerc mare de sânge de vampir fumegând împroşcat pe peretele cenuşiu de piatră.

Capitolul 23

A fost nevoie de trei djamphiri cu ochi strălucitori, toţi plini de sânge şi răniţi, ca să-l ridice pe Ash şi să-l care în camera lui. M-am zbătut în mâinile lui Christophe.

— Nu, te rog… nu, trebuie să merg şi eu cu el…

— Nu te mişca. Christophe îmi tampona o zgârietură de pe frunte pe care nu ţineam minte de unde o aveam. N-ai niciun os rupt, şi nici nu sângerezi. Dziqkujq Bogu, moj maly ptaszku…

Mă cercetă cu ochii lui albaştri tăioşi. Şuviţele blonde îi dispăruseră din păr şi semnele transformării nu i se mai vedeau. Vulpea pierise, dar nu pentru ea îmi faceam griji.

— Stai nemişcată.

— Vreau să plec cu el. I-am aruncat o privire fioroasă lui Christophe. Îmi simţeam gâtul plin de pietre uscate. Unde ai fost?

— Am stat de veghe la fereastra ta. Ţi-am spus că n-o să te las neprotejată. Le-am spus şi

vârcolacilor să aibă grijă de tine. Când o să pun mâna pe…

Ceea ce ridica altă întrebare. Am încercat să mă strecor din nou din braţele lui.

— Lunganul. L-ai văzut? A mur…?

Christophe mă apucă de umăr.

— Robert? E rănit, dar în rest e teafăr. Unde e loupgarou-ul? Mă aşteptam să fie cu tine. Te rog, Dru. Stai nemişcată, calmează-te, lasă-mă să-mi fac treaba.

— Să-ţi faci treaba? Isuse Hristoase, ăia erau vampiri. Ash… a mur…?

— E posibil să fie încă în viaţă. N-aş fi crezut niciodată că un vârcolac poate să facă aşa ceva. Dar el e din rândul Supuşilor şi… ei bine. Oricum, eşti vie. Restul nu contează.

— Reynard! se auzi o voce familiară. Benjamin apăru de după colţ în fugă, lipăind cu tenişii în sângele de vampir care începuse să putrezească şi în mizeria uleioasă. Se uită în jur, scrutând cu ochii lui negri totul, în semicerc complet. Ce naiba faci aici?

Arăta groaznic. Era bătut măr, o jumătate din faţă i se umflase din cauza vânătăilor şi avea părul răvăşit în ultimul hal. Hainele îi erau sfâşiate, şi am observat fară pic de mirare că ţinea strâns în mână o malaika. I se albiseră încheieturile degetelor de cât de încleştate erau. Mă văzu şi pe mine şi aproape că se înecă. Ochii lui scoaseră flăcări.

—Aici erai! Făcu un pas în faţă. Unde ai fost? Ce faceai? Cum ai reuşit să fugi? Eram cât pe ce să…

— Las-o-n pace, spuse Christophe pe un ton blând şi Benjamin se albi la faţă, cât pe ce să-şi înghită limba. Cum staţi cu efectivele?

— Încă sunt eficiente. Unii sunt răniţi uşor.

Dar djamphirul îşi bombă pieptul şi părea de-a dreptul mândru.

— Mi-am recăpătat încrederea în tine, spuse Christophe, dar nu-şi luă ochii de la mine.

Sprâncenele i se apropiară. Am înghiţit cu noduri şi m-am rezemat moale de perete.

— Evaluează daunele din aripa în care locuieşte Milady, dacă vrei, te rog, şi trimite-mi-l pe Leontus. Mersi.

Cred că era prima dată când auzeam un djamphir pus pe liber destul de repede şi fară prea multe cuvinte. Benjamin schiţă un salut ciudat cu mâna liberă şi se uită la mine.

— Milady.

Şi dispăru pe hol, alergând cât putea de tare.

— Te-ai antrenat serios, nu?

Christophe ridică o mână. Am tresărit, dar el mi-a atins obrazul cu buricele degetelor. Aproape uitasem de urmele de vânătăi de pe faţă şi am crezut că poate nebunia celor întâmplate o să le mascheze. Dar ar fi trebuit să ştiu că nu avea să fie aşa; lui Christophe nu-i scăpau prea multe.

— Anna.

Mi-a scăpat fară să vreau şi am regretat imediat. Christophe se întunecă la faţă şi-mi dădu drumul.

Acum holul mişuna de djamphiri, în mare parte elevi din anii mai mari. Se asigurau că vampirii nu mai mişcau, iar pârâiturile şi crănţăniturile îmi făceau greaţă. Holul era plin şi de fum care îţi ardea nările, provenit de la sângele de vampir care rodea hainele. Christophe începu să dea ordine în dreapta şi în stânga, şi fiecare djamphir sărea să le îndeplinească de parcă ar fi venit de la unul dintre profesori. Chiar păreau uşuraţi că era cineva acolo care să le spună ce să facă.

Cunosc sentimentul. Mereu mă simţeam mai bine când tata era în preajmă ca să-mi spună ce naiba se întâmpla şi care erau rolul meu. Am încercat să nu mă uit la mizeria de pe jos. Fiecare muşchi şi vânătaie începură să-mi tremure. Părul îmi venea în ochi. Şuviţele blonde îmi apăreau printre bucle şi se retrăgeau pe măsură ce semnele transformării mă năpădeau în valuri.

Un djamphir blond şi slab veni în fugă, gâfâind, cu — ce credeţi? — o doză de cola. Christophe i-o smulse din mână, dând din cap, şi se întoarse spre mine.

— Uite. Ai nevoie de zahăr.

— Reynard. Leon apăru din senin. Consiliul a aflat ce s-a întâmplat. Sunt pe drum.

— Nu contează. Ea e în siguranţă. Christophe îmi lipi mâna de doza rece de aluminiu care deja se aburise. Şi acum că mi-am terminat misiunea, îmi permit să fiu prins.

— Sper că ştii ce faci. Leon îmi aruncă o privire întunecată. Ea nu e deloc neajutorată. Eu nu pot să fiu în mai multe locuri deodată. Şi nici Calstead. Mai ales de vreme ce nu i-au dat nici lui, nici celorlalţi scutire de la ore.

— N-au… Christophe procesă informaţia şi ridică din umeri. Unde e loup-garou-ul? întrebă pe un ton blând, de parcă nu-i păsa.

Leon se încordă.

— Nu e cu ea?

— Nu. Doar Supusul. Şi de ce, în numele a tot ce e sfânt, a fost lăsată singură cu Anna?

— Cum?

Leon îmi aruncă o privire aspră, examinându-mi vânătăile. Înjură în barbă. Se auzea freamăt de voci după colţ, care se apropia din ce în ce mai mult. Ţipete, informaţii care treceau din gură în gură.

— Pleacă, şopti pe un ton imperios djamphirul cu păr roşcat. Dacă te prind…

Zâmbetul lui Christophe era larg şi dulce. Când zâmbea aşa, arăta mai chipeş ca niciodată. Inima oricărei fete era în pericol să stea în loc.

— Vai, Leontus. N-am ştiut că-ţi pasă. Se uită din nou la mine. Am spus să bei, vrăbiuţo. O să regreţi dacă n-o faci.

Am deschis doza şi am luat o gură zdravănă de băutură rece şi acidulată. Bulele de carbon mă înţepau pe gât. Imaginea pâlpâia în faţa mea şi vedeam holul ca prin ceaţă.

Unde e Graves? Ar trebui să fie aici. Am realizat deodată realitatea celor întâmplate. Am întors capul, şi oasele de la ceafă, care erau ca nişte coarde ruginite de fier, scârţâiră.

— Dumnezeule, am şoptit.

În faţa uşii era o pată neagră imensă care încă mai scotea aburi.

Îmi doream foarte mult să-l văd pe Graves. Îmi doream să-i văd faţa şi să aud ce credea el despre toate astea. Voiam să mă ia pe după umeri, pentru că atunci când o facea mă simţeam în stare să fac faţă oricărei situaţii. Inclusiv asta.

Dar neavând ce să fac, m-am rezemat de perete şi am mai luat o gură de cola, cu un gest mecanic.

— Eu vorbesc serios, spuse Leon pe un ton imperios, şi freamătul de după colţ deveni mai strident.

— Svetocha! Era Kir, i-am recunoscut vocea. Unde e svetocha?

Dădu colţul în grabă şi deodată holul se goli ca prin minune. Ceilalţi elevi dispărură, şi nu îi învinovăţeam că făcuseră asta. Parcă se apropia o furtună, sau parcă era tăcerea stranie de după sunetul sirenelor de dinainte de o tornadă.

Hiro era în spatele lui şi Bruce completa trioul. Toţi trei se opriră brusc. Kir se înroşi tot şi Hiro se repezi înainte.

Bruce îl înşfacă pe djamphirul japonez.

— Stai încet, omule.

— Da, ţine-l deoparte. Christophe îşi încrucişă braţele la piept. Nu mi-ar plăcea deloc ca familia lui să caute să îl răzbune.

Hiro şuieră ceva, cu colţii afară şi buzele strâmbe. Nu părea un salut politicos.

Nu puteam să mă abţin. Tot acidul îmi venea înapoi şi am râgâit. Am râgâit zdravăn. Dar aşa mi se potoliră crampele de la stomac. Zahărul din suc probabil că mă ajuta să nu intru în stare de şoc. Mai târziu urma să clachez, fireşte.

Leon izbucni în râs, cu mâna la gură, de parcă voia să păstreze chicotul pentru posteritate.

Christophe schiţă un zâmbet, dar era încordat. Şi încă se mai vedeau semnele transformării. Ochii lui Hiro erau ciudaţi acum, de culoarea chihlimbarului. Părul lui negru i se ridicase măciucă. Strânse pumnul, pe urmă îl desfăcu. Apoi încleştă din nou pumnul, de parcă îşi imagina că-l strângea pe Christophe de gât.

Nu-mi păsa ce faceau atâta timp cât puteam să mă duc să mă întind undeva. Îmi doream cu disperare să-l văd pe Graves din nou.

Am ajuns la concluzia că trebuia să obţin nişte răspunsuri cât timp eu captam toată atenţia.

— Graves. Unde e?

Pentru că am de gând să o şterg din oraş. Nu mai pot să suport aşa ceva.

— Nu ştiu. Leon lăsă mâna jos, dar am băgat de seamă că era aşezat strategic între Christophe şi cei trei bărbaţi din Consiliu. Am crezut că e cu tine, Milady.

— Eu nu l-am mai văzut de la… episodul din sala de sport.

Şi cu asta m-am înmuiat de tot. O bătaie urâtă urmată de alta, şi Ash…

Nu puteam să fac nimic. Îmi pierdusem toată energia şi stăteam ţeapănă ca lemnul, cu doza de cola ridicată la jumătate spre gură.

— De-acolo te-ai ales cu vânătăile alea? Christophe nici măcar nu se uită la mine. Era prea ocupat să-l fixeze pe Hiro. Un semn de afecţiune, fară îndoială. Unde era Scorpia Roşie in timp ce vrăbiuţa mea se antrena, Kir? Tu eşti cel care se presupune că ar trebui să ştii cel mai bine, nu? Şi Bruce. Văd că nu mai sugi sânge din venă.

— Lady Anna e pe drum.

Bruce încă îl mai ţinea pe Hiro de reverele hainei. Părul îi stătea ridicat şi buclele negre i se răsuciseră aproape ca ale vampirului-femelă, şi mi-a venit din nou să vomit.

— Când o să ajungă aici, o să se ia o hotărâre. Nu vreau să te arestez, Reynard. Ar fi mai bine să pleci.

— Şi să o las pe moja ksiqzniczko aici la mila ta? Când uite ce-a păţit? Floarea Ordinului, pe care aţi jurat că o s-o apăraţi, şi un vârcolac Supus trebuie să facă treaba în locul vostru. Christophe clătină din cap. Avea părul negru şi lins. Sunt extrem de dezamăgit.

Kir se făcu vişiniu la faţă, o culoare apropiată de a părului. Bruce îi aruncă lui Hiro o privire plină de subînţeles, măsurându-l din ochi, şi îi dădu drumul. Hiro îşi scutură reverele costumului gri. Degetele lui lungi şi frumoase alunecau cu o precizie de păianjen.

În sfârşit se mişcă şi Leon. Se strecură prin spatele lui Christophe şi păşi în faţa mea.

— Ar trebui să mai bei cola. Ţi-ai folosit transformarea, nu? Semnele devin mai puternice?

Am încuviinţat.

— Au fost… trei şi Ash…

— Slavă Domnului că nu te-au prins în celulă. Chiar şi aşa de aproape de maturitate cum eşti, tot te-ar fi omorât.

Ridică tonul destul ca să fie clar că încerca să mai domolească apele. Drăguţ din partea lui.

Mi-am căutat cuvintele.

— Ash parcă turbase. Eu… i-am dat drumul afară. El m-a dus în partea asta.

— Departe de luptă.

Leon dădu din cap aprobator. Părul lui lins şi rar îi intra în ochi. Arăta la fel ca în fiecare dimineaţă, şi mă bucura lucrul ăsta. Dacă mă concentram asupra lui, puteam să nu-i mai aud pe ceilalţi.

— În camera ta au pătruns alţi vampiri, Milady. Au distrus totul în căutarea ta. Probabil că ăştia trei voiau să-l eutanasieze pe Supus.

— Să-l eutanasieze? De când foloseşti eufemisme, Leontus? Vrei să spui să-l omoare. Christophe nu se relaxase deloc, şi bănuiam că niciunul dintre ei nu îndrăznea să se apropie mai mult de el. Cred că v-am făcut să vă ruşinaţi îndeajuns ca să vă amintiţi ce datorie aveţi, nu?

Leon chiar fomăi.

— Eu eram acolo unde trebuia să fiu, Reynard. Păstrează-ţi furia pentru cine a divulgat locul exact unde se afla camera fetei ăsteia unui pluton de nosferaţi ucigaşi.

Fetei ăsteia. De parcă nici nu eram de faţă. Lucru care mi-ar fi convenit de minune, de altfel. Am închis ochii şi am dat capul pe spate. Mă durea.

I-am simţit sosirea ca o furtună. Adierea parfumului ei cald se izbi de cea putregăită a vampirilor şi de o boare rătăcită din mirosul de plăcintă cu mere al lui Christophe. Amestecul de mirosuri mă facu să ameţesc. Erau ca nişte gaze care aşteptau o scânteie.

Leon mă sprijini. Nu-şi înfipse degetele în vreo vânătaie veche sau nouă şi i-am fost recunoscătoare.

— Stă să leşine, remarcă el calm.

— Este vreun loc aici care să se poată numi sigur pentru fiica lui Elizabeth?

Vocea lui Christophe era aşa tăioasă că ar fi spintecat şi piatra.

— Christophe.

Era vocea Annei, căreia i se tăiase în mod ciudat respiraţia.

— Ce se întâmplă? Ce cauţi aici? Kir, de ce nu a fost arestat până acum? E un trădător…

— Ai grijă ce spui, o întrerupse Christophe.

Leon era destul de puternic pentru o persoană cu o constituţie aşa de slabă şi mă bucuram, căci genunchii îmi tremurau. Doza de cola căzu pe jos cu un sunet metalic sec şi clipoci. Acum era şi mai multă mizerie de strâns de pe jos.

— Cer un Proces complet, în conformitate cu Codurile.

— Tu nu te supui Codurilor.

Parcă îi şi vedeai rânjetul satisfacut al Annei după felul cum o spuse. M-am gândit atunci că nimeni nu o contrazicea vreodată. Nici nu ar fi putut să o facă cineva, când vorbea pe tonul ăsta.

— Eşti un trădător, Reynard, şi ai întrecut limita!

Dumnezeule! Niciunul dintre ei nici măcar nu vorbea ca un puşti. Am ţinut ochii strâns închişi. Se auzi foşnet de haine. Temperatura scăzu. Acum era aproape la fel de frig cum fusese în urmă cu câteva minute când vampirii erau pe urma mea şi a lui Ash.

Furia lui Christophe se simţea ca un curent de aer condiţionat pe pielea deja rece.

— Dacă se apropie mai mult, Regină Roşie, o să-ţi pierzi băieţii ăştia frumoşi care te păzesc.

Tăcere. O tăcere încordată. Am deschis ochii şi m-am uitat peste umărul lui Leon.

Anna stătea în spatele a trei djamphiri bruneţi şi zvelţi. Toţi trei purtau tricouri roşii, şi mi-a veni în minte un gând nu prea frumos. M-am gândit că îi alesese pentru felul cum arătau.

Nu erau gemeni, ci mai degrabă fraţi. Îmbrăcaţi cu tricouri roşii? Nu era o alegere prea bună. Nu se uitase niciunul din ei la Star Trek?

Doi dintre ei aveau pistoale de 9 mm îndreptate spre Christophe. Cel din mijloc — îl mai văzusem — stătea cu mâinile relaxate şi privirea goală şi se holba la el. Kir, Bruce şi Hiro stăteau deoparte. Hiro dădu să o ia înainte. Gândul că era posibil să se năpustească asupra Annei reveni şi stărui în mintea mea înceţoşată de durere.

Ochii ei albaştri îi întâlniră pe ai lui Christophe. Faţa ei în formă de inimă era palidă de tot şi părul era o masă perfectă de cârlionţi roşcaţi. Era din nou îmbrăcată în mătase, o rochie demodată strâmtă cu şiret, cu dantelă albă ca zăpada la decolteul pătrat şi la manşete.

Aveam impresia că se machiase special pentru momentul ăsta. Nu că i-ar fi trebuit cine ştie ce. Era fară discuţie frumoasă, cu excepţia sentimentului de ură care i se citea în ochi. Era ca o confruntare dintr-un western vechi. Nu m-ar fi surprins nici să văd scaieţi în jur.

Bruce îşi drese glasul.

— De fapt, se supune şi el Codurilor.

Anna îi aruncă o privire vie şi plină de venin.

— Eu conduc Ordinul şi…

— Tu eşti svetocha, spuse Hiro sec. Codurile sunt în custodia celorlalţi care vin imediat la conducere în ierarhia Ordinului. Adică a lui Bruce, în calitate de conducător interimar al Ordinului. Se opri şi o umbră de satisfacţie malefică îi umbri tonul. E de competenţa lui să declare un Proces complet.

— Staţi un pic, la naiba! Kir dădu iar să înainteze, dar se răzgândi când văzu privirea rece a lui Christophe. De unde ştim că n-o să dispară din nou?

— Nu intenţionez să dispar, îl informă Christophe. Dacă vrei să dai de mine, trebuie să mă cauţi acolo unde e Dru, nu mai departe. Locaţia ei nu e ţinută secret precum cea a Annei, gărzile ei nu sunt scutite de la ore precum cele ale Annei, persoana ei este în pericol — aici îşi înclină elegant capul şi Anna schiţă un zâmbet pentru o fracţiune de secundă înainte de a deveni din nou serioasă — iar la cursuri se amestecă cu restul în loc să aibă tutori personali ca Anna. Ce se întâmplă de fapt aici? Te rog să fii amabil şi să mă luminezi, Kir.

— Eu sunt căpetenia Ordinului. Anna ţâşni în faţă, cu jupa foşnindu-i, şi trecu pe lângă djamphirul asortat cu ea, pe care îl împinse deoparte. Ăsta e Reynard'. E un trădător! E fiul lui

Sergej!

Dumnezeule, chiar îl urăşte! M-am concentrat la lupta cu senzaţia de ameţeală care ameninţa să mă învăluie cu totul.

— Şi el e sub incidenţa Codurilor şi are dreptul să ceară un Proces complet, Milady.

Tonul lui Bruce era doar în aparenţă blând.

— Atunci să facem o şedinţă. O să supunem la vot.

Bruce îşi îndreptă umerii şi îşi bombă pieptul. Ridică puţin bărbia.

— Nu e o chestiune de supus la vot. Dar dacă doreşti să convoci o şedinţă, chiar te rog. Va trebui să aşteptăm până când Milady Dru va fi în stare să participe la şedinţă sau să desemneze un împuternicit care să o reprezinte.

Mi-a trecut prin cap că trebuia să protestez, dar Leon clătină din cap aproape insesizabil.

Voiam doar să-l văd pe Graves. Mă gândeam că el avea să mă ajute să rezolv problema. Sau cel puţin dacă era aici, puteam să leşin, ştiind că lucrurile aveau să fie în regulă după ce mă trezeam.

Dacă trebuia, o să-l implor să se întindă în pat lângă mine şi să stăm aşa şi să îi ascult respiraţia. Ca să ştiu că totul era în regulă.

Atunci mi-am dat seama.

Probabil că plecase, aşa cum voiam şi eu să fac. Probabil că se săturase de tot, de mine, şi plecase şi mă lăsase aici. Eu promisesem să nu plec fară el, dar el nu făcuse asta.

— Ea nu e potrivită să facă parte din Consiliu. Ana strângea din dinţi aşa de tare că de-abia rostea cuvintele; în adâncul pupilelor ei jucau scântei roşii. Bruce, nu poţi să…

— Ba da, şi asta o să şi fac. E o svetocha. Are dreptul. Îţi aduci aminte? Propriile cuvinte se vor întoarce să te bântuie, Milady. Cred că cel mai bine ar fi să nu spui nimic. Mai ales de vreme ce intenţionez să cercetez în detaliu acuzaţiile care i s-au adus lui Christophe. Nu eu am semnat directiva ca Milady Anderson să stea la un loc cu restul elevilor.

— Trădătorilor! şuieră ea. Toţi sunteţi nişte trădători.

— Foloseşti foarte des cuvântul ăsta.

Christophe se aplecă în faţă, lăsându-se cu toată greutatea pe vârfuri. Recunoşteam poziţia asta. Tata arăta aşa când voia să sară la bătaie.

— Mă întreb oare de ce?

— Tu şi căţeaua ta…

Am alunecat într-o parte, pierzând bătălia cu întunericul. Leon mă prinse, şi cel puţin nu mă învineţi.

— Vă bateţi mai târziu, spuse el peste umăr. Sau cel puţin lăsaţi-mă să o scot de aici. Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu a ajuns la maturitate.

Capitolul 24

Pentru prima dată, August nu a manifestat dorinţa de a pleca la lăsarea serii, ci s-a instalat pe canapeaua veche înflorată, fumând, încărcând magaziile armelor şi uitându-se la televizor. Îi închisese sonorul. Rula un film alb-negru. Lumina de la televizor pâlpâia pe fiecare suprafaţă din încăpere. Eu stăteam la celălalt capăt al canapelei şi împătuream rufele. August adusese doi saci mări din spălătoria de la parter şi, deşi mă bucuram că nu trebuia să mă târăsc până la o spălătorie publică, mă simţeam ciudat că altcineva îmi spăla chiloţii.

Dacă la început August m-a luat o dată sau de două ori cu el în zilele însorite, acum nu mă mai lăsa să ies din casă deloc. Lua mâncare la pachet sau mâneam omletă. Începusem să-mi pierd răbdarea, şi dacă nu mi-ar fi spus tata să nu mă mişc de acolo, cel puţin m-aş fi furişat pe acoperiş noaptea. Doar ca să mai iau aer. Toate posterele din filme de pe pereţi mă priveau cu ochi goi.

Nu avea nici măcar o plantă în apartament. Cel puţin aş fi putut să vorbesc cu un filodendron sau ceva de genul. Şi lipsa de lumină naturală începea să mă deprime. Începusem să stau în faţa ferestrei de la dormitor, să mă uit la cer şi să-mi doresc cu ardoare să văd soarele. Dar cerul era cenuşiu şi vestea ninsoare. Începeam să cred că lumina soarelui era vreo invenţie de-a mea.

Am ridicat unul dintre tricourile lui August. Urme de gheare sfâşiaseră materialul subţire. Era o minune că mai rămăsese ceva din el.

— De data asta ce-a fost?

— Asta? Oh, doar nişte probleme în Manhattan.

Introduse gloanţele în încărcător. Fiecare aluneca uşor. Nu era nevoie să se uite în timp ce le încărca. Ţigara lui rusească scurtă fumega în scrumieră şi am încreţit din nas. Pe ecran, un Marlon Brando foarte tânăr stătea într-un leagăn şi încerca să-şi pună o mănuşă albă de damă, uitându-se la o blonduţă drăguţă şi zveltă.

— I-am încolţit pe casa scărilor. O treabă obscură.

August puse încărcătorul jos şi luă unul gol. Purta un tricou cu Rolling Stones şi i se vedeau muşchii braţului jucându-i pe sub piele.

Treabă obscură. Ceea ce însemna că nu trebuia să ştiu mai mult. Am dat din cap, ştiind că avea să vadă cu coada ochiului. Am aruncat tricoul în mormanul de rufe pe care trebuia să le cârpesc. August avea o maşină de cusut Singer veche de când lumea şi începusem să-i cârpesc tot felul de haine. De obicei, materialul de tricou e prea subţire ca să-l poţi coase, dar încercasem. Cel puţin nu trebuia să cer de două ori ca să fiu aprovizionată — August aducea acasă exact ce ceream de fiecare dată. Mai puţin pâine. Nu aducea niciodată niciun codru de pâine.

Mâinile mi se mişcau mecanic. Împăturisem atâtea rufe că puteam să o fac şi fără să mă concentrez. August folosea un balsam de rufe ciudat; mirosea a lămâie.

— Nu vrei să-l dai mai tare? Nu aud nimic.

— Acuşica. Asta nu e o scenă prea bună pentru o tânără impresionabilă.

Pronunţă ultimul cuvânt distorsionat şi rânji larg, ceea ce mă nelinişti. Dacă n-aş fi fost atât de obişnuită cu el, aş fi putut chiar să mă simt stingherită. Dar aşa era Augie. Părea să se distreze schimonosindu-se în toate felurile. Doar ca să-şi păstreze mobilitatea muşchilor feţei.

Am împăturit o pereche de blugi. Sângele se curăţase bine după ce-i lăsasem la înmuiat în apă rece. Chiar şi substanţa vâscoasă şi unsuroasă care pătrunsese în material la genunchi se dusese. Fireşte, fusese proaspătă când mă ocupasem de ea.

— Vrei nişte cafea?

Ce voiam să zic de fapt era: Ieşi în oraş în seara asta? Dar nu îndrăzneam să întreb, ca să nu ia hotărârea să plece. Pe urmă m-aş fi simţit de parcă eu îl făcusem să plece şi aveam să mă fâţâi prin apartamentul minuscul de colo-colo, deretecând sau făcându-mi loc pentru nişte exerciţii de t'ai chi, tânjind să pot să ies afară să alerg. Chiar şi un drum până la băcănia din colţ ca să iau un pachet de gumă de mestecat m-arfi mulţumit. Dar nu. August nu mă mai lua cu el nicăieri şi bălmăjea ceva despre mirosuri. Eram destul de sigură că nu miroseam, că doar făceam zilnic duş. Aşa că n-am pus nicio întrebare, ci îi ceream tot timpul să aducă o pâine albă ca să-mi fac un sandvici cu unt de arahide şi jeleu. Mi-era poftă de muream.

Mă săturasem până peste cap de omlete.

— Nu, mersi, spuse el într-un final. Stau acasă în seara astei.

— Oh, bine atunci.

Am găsit o pereche de blugi de-ai mei şi i-am împăturit rapid. Apoi o cămaşă de flanel de-a lui August. Mă oferisem să le calc, dar el se uitase ciudat la mine şi-mi spusese să nu o fac. Dar eu tot am călcat câteva. Când s-a întors acasă şi le-a văzut, a luat fierul de călcat şi l-a pus bine.

Ciudat. Dar aşa sunt vânătorii. Chiar şi tata are ticurile lui.

Iar mă gândisem la tata. Nu-l întrebasem niciodată pe August când urma să se întoarcă. Uneori o misiune îţi ia ceva timp, nu? Eram sigură că avea să se întoarcă.

Sau nu eram?

încercam să nu mă gândesc la asta. Mereu se întorsese. Dar… nu eram niciodată sigură, în adâncul sufletului, dacă nu avea să fie şi ultima dată.

M-am uitat la televizor. Pentru un tip cu o aparatură aşa de bună, o plasmă, nu se uita prea mult la televizor. Şi când se uita, erau mereu filme alb-negru. De ce să-ţi iei un televizor scump dacă nu vezi decât nuanţe de gri?

Cineva bătu cu putere la uşă. Inima îmi sări în gât ca unui iepure băgat în viteză. Aş fi ţâşnit în

picioare, dar August se ridicase deja, înşfăcase ţigara şi trăsese un ultim fum înainte de a o stinge.

— Uşurel, prinţesă. Părea amuzat. Dacă ar fi probleme, aş fi plecat la vânătoare. Asta e o veste bună. Simt după miros.

Acum împătuream un pulover albastru. M-am concentrat atentă asupra mânecilor cât August ajunse la uşă. Te rog, Doamne, dă să fie el, mă rugam. Te rog.

Şi ce să vezi, minunea minunilor, Dumnezeu îmi ascultă ruga. Am auzit vocea tatălui meu.

— Să fii al naibii, Dobrowski. De ce trebuie să stai tocmai la etajul trei?

Călca apăsat, de parcă avea bocancii plini de zăpadă.

August părea amuzat.

— Aici suntem în siguranţă. Arăţi ca naiba. L-ai…

O spuse pe un ton răspicat şi categoric.

— Nu l-am prins. Unde-i Dru?

August oftă.

— E teafără şi nevătămată. Şi are o obsesie pentru pâinea prăjită. Dă-te la o parte ca să pot să închid uşa.

Privirea mi se înceţoşă. Am răsuflat lung şi m-am relaxat. Inima îmi bubuia în piept de fericire. Ştiam cum se simţea o valiză la aeroport când o lua cineva, în clipa când simţea mâna familiară cum o înşfacă de mâner.

Era tata. Se întorsese în sfârşit. Era aici şi urma să o luăm din loc. Mă copleşi fericirea de mai aveam puţin şi plesnea inima în mine. Mi-am şters lacrimile furioasă. Dacă mă podidea plânsul, tata avea să-mi arunce din nou Privirea lui, de parcă nu ştia ce să facă cu o fetiţă plângăcioasă. Dar nu reuşeam să mă abţin. Acum puteam să recunosc că mă temusem că aveam să rămân aici pe vecie.

Acum eram în siguranţă.

Am împăturit puloverul de parcă îl puneam într-o cutie. Tata era aici. Asta însemna că plecam.

De-abia aşteptam!

Capitolul 25

Pereţi albi. Lumina soarelui. Mirosea a lămâie, lac de mobilă şi aer proaspăt. Am deschis ochii şi m-am uitat în jur. Am rămas pe loc destul timp, uitându-mă doar. Mă simţeam amorţită, dar într-un mod surprinzător de plăcut.

Auzeam respiraţia cuiva şi m-a străbătut un val fierbinte de uşurare. Graves? Oh, slavă Domnului! Câte am să-ţi spun!

M-am întors încet pe o parte. Spatele îmi înţepenise, la fel şi mâinile şi picioarele. Mă treceau junghiuri prin ceafa. Mă simţeam transpirată şi cu urdori la ochi. Pielea îmi aluneca pe cearşafurile curate. Eram doar în chiloţi. Nu mai aveam nici măcar bandajul de la mână, sau un sutien.

Cum s-a întâmplat asta? Tavanul era din rigips alb, cu un model repetitiv de romburi şi trandafiri sculptaţi adânc în el. Cealaltă Şcoală era mai murdară — în colţuri era negreală, saltelele din capela transformată în sală de antrenamente erau folosite până când se rupeau, iar vestiarul fetelor avea mucegai prin colţuri. Nici măcar cloramina nu putea să-i vină de hac.

Dar aici era altfel. Aici la Schola Prima totul strălucea de curăţenie, şi chiar mă întrebam cum era posibil, căci nu văzusem pe nimeni ştergând praful. Ai fi crezut că există o armată întreagă de oameni de serviciu, după cum arăta.

Pe o noptieră vopsită în alb, cu picioare subţiri ca fusul, era o veioză. În loc de abajur avea lacrimi de cristal ca de candelabru, şi încă mai ardea. În bucăţile de cristal se oglindeau curcubeie mici şi lumina se reflecta pe piciorul din bronz vechi. M-am ridicat în cot, holbându-mă la ea de parcă era o navetă spaţială.

Unde naiba sunt?

Urăsc să mă trezesc cu întrebarea asta. E un clişeu, fireşte, dar e şi un hău adânc de nesiguranţă care înghite toată odihna de peste noapte. Pulsul mi se acceleră. M-am ridicat încet în capul oaselor,

strângând la piept cearşaful crem-deschis cu care eram învelită şi pilota albă. Aerul rece îmi atinse spatele gol, care îmi trosnea şi care era acoperit cu transpiraţie rece.

Camera era mică, dar nu avea niciun cusur. Un perete era plin de rafturi din pin nelăcuit. Ferestrele erau imense, deschise, şi pe ele se revărsa cu mărinimie lumina soarelui de după-amiază, strecurându-se pe lângă perdelele transparente şi un fotoliu lat şi alb din satin. În partea cealaltă a camerei era un birou alb cu rulou, iar în faţa lui, cu spatele la fereastră, un scaun de birou, demodat, din lemn deschis la culoare. O uşă întredeschisă lăsa să se vadă nişte gresie albă şi ceea ce părea o baie. Altă uşă probabil că dădea spre hol, căci era înţesată cu încuietori şi zăvoare. Uşa cu oglindă de la un dressing era pe jumătate deschisă şi am văzut câteva haine familiare atârnate pe umeraşe. Mai era şi o masă de toaletă mare şi albă cu o oglindă cochetă şi un scaun cu pernă albă de satin, iar suprafaţa din faţa oglinzii cu ramă veche de bronz forjat era curios de goală.

Ce naiba?

Christophe stătea jos, pe podea, în spaţiul mai puţin luminos dintre birou şi rafturile de cărţi. Avea capul dat pe spate, gâtul întins şi părul ciufulit artistic. Avea ochii închişi şi gura uşor întredeschisă. Era cufundat într-un somn adânc şi ţinea o mitralieră — probabil cea cu care îl văzusem în Dakota — în poală. Mâinile îi zăceau moi şi graţioase, şi purta alt pulover negru subţire cu anchior şi o pereche de blugi. Cu picioarele întinse, bombeurile bocancilor se depărtaseră puţin şi tălpile uzate formau un V mângâiat de soare.

Am întins mâna şi am atins medalionul mamei. Am ţinut strâns la piept cuvertura, în timp ce căutam din priviri nişte haine. Dacă nu găseam altă soluţie, aveam să scot cearşaful de pe pat, dar…

Când am aruncat din nou o privire spre Christophe, am văzut că deschisese ochii — două focuri albastre în umbra bibliotecii. Respira la fel. Niciun muşchi nu i se clinti. Se uita la mine şi, Dumnezeule, am simţit cum un val fierbinte îmi urcă pe gât şi îmi face obrajii să ia foc. Urmele de colţi de la încheietura mâinii care acum se vindecaseră mă furnicară ciudat şi mi-am smuls degetele de pe medalionul de metal cald.

Şi mai şi zâmbea. Ceva din zâmbetul lui mă facu să mă simt uşor stingherită. Am înghiţit cu noduri.

— Eşti în siguranţă, spuse el într-un final. Şi iar vorbea pe un ton blând, nu pe tonul uşor zeflemitor pe care îl folosea de obicei. Nu vorbea aşa decât când eram doar noi doi. Eşti în aripa de nord. Asta a fost camera mamei tale. I-am pus să-ţi aducă hainele aici. Vor aduce şi computerul şi restul lucrurilor de îndată ce vor fi verificate şi declarate sigure.

Strângeam pilota la piept şi mă holbam la el.

— Procesul meu o să aibă loc la apus. Nu trebuie să-ţi faci griji. Totul o să fie bine. Tot nu se mişcă, doar clipi rapid. Şi apropo, bună dimineaţa. Vrei să mănânci ceva? Micul dejun sau prânzul? Cred că e deja ora prânzului. Asta pentru cei care mişună pe timp de zi.

Aveam senzaţia neplăcută că pământul îmi fugea din nou de sub picioare.

— Graves. Ash. Lunganul, Dibs. Sunt bine?

— Supusul e la infirmerie, sedat şi imobilizat. E posibil să supravieţuiască. Robert şi Samuel sunt amândoi bine. Samuel e şi el la infirmerie. Are un talent desăvârşit pentru meseria de doctor.

Samuel? Ah, da. Dibs.

— Şi Graves? Şi Benjamin, Leon, şi ceilalţi?

— Benjamin şi oamenii lui sunt bine mersi, luând în considerare situaţia, şi stau de pază la ambele capete ale holului. O să facem un orar de pază de îndată ce toată situaţia asta neplăcută se va termina şi…

Nu-mi păsa.

— Graves. Unde e Graves?

Spune-mi că l-ai găsit. Dar ştiam eu că nu-l găsiseră.

Voiam doar să-mi spună că mă înşelam.

Colţurile gurii i se lăsară uşor în jos înainte să schiţeze din nou zâmbetul care-l caracteriza. Era o grimasă uşor rigidă de data asta.

— Nimeni nu l-a văzut, Dru.

Am simţit cum mi se strânge inima.

— Dar…
— Toţi profesorii şi elevii îl caută. Dacă nu cumva vârcolacii îl ascund în dormitorul comun, dar Robert jură că nu. Am dat de toţi, răniţi sau teferi, mai puţin de el. Atacul ăsta nu a provocat pierderi majore, slavă Domnului!
— Oh, Doamne!
Am găsit un cuvânt pentru senzaţia care-mi clocotea în gât.
Era acelaşi sentiment cunoscut. De abandon. Graves plecase şi mă lăsase, aşa cum făcuseră şi mama, bunica şi tata. Unde naiba ar fi putut să plece?
Am realizat, tresărind, că nu avea importanţă. Dacă era departe de mine, era în siguranţă. Doar că nu crezusem niciodată că avea să plece şi să mă lase. Chiar nu crezusem aşa ceva.
Iar acum mi-era cumplit de teamă că o făcuse.
— S-a întâmplat ceva? întrebă Christophe în şoaptă, în camera scăldată în lumina soarelui. Părea că voia să afle cu orice chip. S-a întâmplat ceva între voi doi?
— Da. Nu. Nu ştiu. Cred că da. Uite ce e, eu… alea sunt hainele mele?
Şi cine mi-a dat jos sutienul? Obrajii mei erau aproape la fel de roşii ca părul lui Kir; îmi dădeam seama după cum îmi ardeau de tare.
Kir. Isuse! Am simţit un fior pe şira spinării. El facea parte din Consiliu şi era de partea Annei. Şi dacă…
Christophe se ridică în picioare într-o clipă. Ţinea arma automată lejer, ca un expert, îndreptată cu ţeava în jos. În alte condiţii mi-aş fi făcut griji dacă umbla cineva prin camera mea cu o mitralieră, dar el era profesionist. Şi ca să fiu sinceră, mă bucuram că era aici.
Christophe se întorsese după mine. Din nou. Intensitatea senzaţiei de uşurare era destul de ridicolă. Când toată viaţa ai fost ca un bagaj care aşteaptă să fie luat de oameni, chiar şi când eşti de valoare şi ştii că eşti iubit, ajungi să te simţi ca un golden retriever când soseşte stăpânul acasă.
Christophe deschise uşa de la dressing, puse jos arma cu grijă şi păşi înăuntru.
— Doreşti ceva anume, sau doar ceva să-ţi pui pe tine? Aveai sânge de nosjerat pe haine; Samuel ţi le-a tăiat ca să poţi să dormi mai confortabil. Eu nu credeam că te deranjează prea mult.
Şi ai tras cu ochiul? Dar nu era genul de întrebare pe care puteam să i-o pun. Aş fi putut să i-o spun în glumă lui Graves, dar nu şi lui Christophe. Prima la mână, era în dressingul meu. A doua la mână, mai era şi mitraliera. Şi încă roşeam şi mă simţeam ca şi cum greşisem cu ceva că leşinasem.
— Oh, am înţeles, chiar mă întrebam ce s-a întâmplat cu hainele mele.
— Poftim. Christophe ieşi cu un braţ plin de haine. Trebuie să găseşti ceva aici. Ai vrea să porţi ceva anume? Sau… poftim, uită-te.
Le lăsă la picioarele patului. Şase tricouri, pantaloni, un hanorac. Isuse! îmi adusese un sfert din garderobă.
— Christophe…
Era prima dată când îl vedeam aproape fâstâcit.
— Nu-ţi face griji, nu mă uit. Vezi?
Se dădu doi paşi în spate, se răsuci în poziţie de drepţi, ca la paradă, şi se îndreptă spre dressing. Luă arma de jos şi se apropie de fereastră. Stătea în lumină şi şuviţele blonde din părul lui lung străluceau.
Nu-l mai văzusem până acum în plin soare. Şuviţele blonde deveniseră aurii şi pielea îi lucea. Lumina se reflecta în ţeava metalică retezată a mitralierei. Ţinea capul în jos, de parcă s-ar fi uitat pe fereastră.
Acum procesam vorbele lui. Camera mamei mele. Pe rafturile din pin negeluit erau cărţi. Ale ei, oare?
Fă-o din nou… Hai, Beth. Te las. Visul îmi apăru din nou în minte. Oare era ceea ce numea bunica o viziune? Visele erau alunecoase, şi era cel mai bine să nu insişti. Ceea ce îţi doreai putea să se transforme în ce vedeai, şi nu ce era în realitate.
Dar în ultima vreme visam din ce în ce mai mult despre lucruri care aflam pe urmă că erau adevărate. Cum ar fi tata pe un coridor lung de beton, mergând spre moarte. Sau mama care mă ascunde într-o debara şi iese afară să se lupte cu Sergej.

Am înşfacat o cămaşă mai lungă şi am pus-o pe mine, închisă la nasturi.
— Unde îmi sunt chiloţii?
— Vezi în comodă. Camera ta veche a fost distrusă. Cineva a divulgat locul unde se află. Aici ar trebui să fii mai în siguranţă.
Când m-am dat jos din pat, cu grijă, mi se facu pielea de găină pe picioare. Eram plină de vânătăi, unele verzi-galbene, altele albastre-roşiatice, iar palmele erau rană vie. În locurile unde mă atinsese sângele de vampir, erau nişte pete roşii şi aspre, precum cele cu care te alegi după ce te freci de covor. Sângele lor nu erodează pielea, dar e caustic. Muşchii de-a lungul şirei spinării zvâcniră, arătându-şi suferinţa.
După ce băieţii ajung la maturitate, se vindecă de aproape orice în câteva ore. Mie îmi apăreau semnele transformării, dar nu mă vindecam ca ei. Câteodată e nasol să fii fată.
M-am îndreptat, târându-mi picioarele, spre comodă şi am văzut că cineva îmi aruncase chiloţii şi sutienele de-a valma în sertarul de sus, în partea stângă, şi m-am simţit uşurată. Cine îi pusese acolo nu avusese timp să îi studieze.
Într-un final, ajungi să fii recunoscătoare pentru lucrurile mărunte, spunea bunica mereu.
Am găsit şi o pereche de blugi. Cam jumătate din lucrurile mele erau aici. Restul, cine ştia? Fuseseră oare pătate cu sânge de vampir? Arse? Lăsate unde erau?
Şi unde erau hainele lui Graves? Am apucat de marginea sertarului şi încheieturile degetelor mi s-au albit.
Vocea mea mă surprinse şi pe mine.
— Urăsc asta.
Christophe nu se întoarse spre mine.
— Ce?
— Atacurile vampirilor. Mă obişnuiesc cu un lucru, şi ei vin şi prăduiesc şi distrug totul. Apoi trebuie să mă obişnuiesc din nou cu altceva. E… Dumnezeule mare! E jalnic.
N-am găsit un cuvânt mai bun, nici măcar de data asta, şi mă simţeam complet aiurea, stând cu blugii în mână şi cu un pumn de bikini albaştri.
— Îmi pare rău. După voce, chiar îi părea rău. Acum o să fie mai bine. Îţi promit.
Graves n-ar fi spus asta. Ar fi făcut un comentariu ironic şi eu aş fi râs şi m-aş fi binedispus. Am simţit cum mi se strânge inima.
— N-are cum să fie mai bine, Christophe. Or să continue aşa până or să mă omoare sau până când…
— N-or să te omoare. O spuse pe un ton aspru, dintr-o suflare. Ridică umerii de parcă l-aş fi lovit. Nu cât timp sunt eu aici.
— Dar tocmai asta e problema.
Ştiu că nu a fost frumos din partea mea. Dar era adevărat.
— O să dispari din nou, şi eu o să fiu nevoită să fac faţă de una singură. Iarăşi.
Mama care mă punea în ascunzătoarea din debara şi-mi spunea că eram fetiţa ei cuminte. Bunica pe patul de spital, stingându-se încetul cu încetul. Tata care mergea pe coridorul de beton spre uşa ce avea să se deschidă şi să lase la iveală o creatură care rânjea plină de ură, mortală.
Şi acum, Graves.
Lui Christophe parcă i se pusese ceva în gât.
— Când crezi că nu te-am vegheat? N-o să „dispar” din nou, Dru. Acum s-a terminat.
Christophe se mişcă de parcă voia să se întoarcă cu faţa la mine, şi am strâns la piept hainele, pentru orice eventualitate.
— Da, vezi să nu!
M-am îndreptat spre încăperea de unde se vedea gresia albă lucind şi care eram sigură că trebuia să fie baia. Speram că se gândise cineva să-mi aducă şi periuţa de dinţi. Asta dacă vampirii nu sângeraseră pe ea.
— Te şi cred!
— Aşteaptă şi o să vezi. Avea din nou tonul lui zeflemitor. De-acum încolo n-o să mai scapi aşa uşor de mine, moj maly ptaszku!.

încăperea cu pricina chiar era o baie. Albă, curată ca lacrima, cu armătură veche de bronz şi o fereastră în tavan care lăsa să intre lumina soarelui. Uau! Puteai să te bronzezi la duş, pentru numele lui Dumnezeu!

— E uşor să scapi de oameni, Christophe. Tot ce trebuie să faci e să te bazezi pe ei.

Am închis uşa şi am încuiat-o. Mă simţeam de parcă aş fi repurtat o mică victorie.

Era ridicol. Ce aveam de câştigat? El nu opusese rezistenţă.

Doar că îmi doream din tot sufletul ca el să fie Graves. Voiam să văd zâmbetul lui mai mult chinuit şi ochii lui verzi mai mult decât recunoşteam şi faţă de mine însămi.

Când o să vrei să-mi povesteşti, caută-mă.

Ceea ce însemna că avea să se întoarcă, nu? Unde naiba era? Nu-i stătea în fire să dispară aşa. Dar e adevărat că fusese foarte mânios. Aproape că făcuse gaură în perete când lovise cu pumnul. Şi asta pentru că nu am putut să deschid gura destul de repede.

' Vrăbiuţa mea (în limba polonă în original)

Chiar şi Lunganul a spus că avea să se întoarcă. Dar el nu-l cunoştea aşa de bine, nu? Nu avuseseră timp să se apropie.

Dar oare eu îl cunoşteam pe Băiatul meu Goth aşa de bine?

Se părea că nu.

Graves era singurul pe care mă puteam baza în situaţia de faţă destul de nasoală, şi fără el lângă mine eram…

Bravo ţie, Dru. Mai zici că eşti dură. Isuse. E doar un băiat. Treci peste asta!

Dar nu era doar un băiat. Era singurul băiat pe care îl considerasem vrednic de a fi cu mine din atâtea şcoli. De când fusese muşcat de un vârcolac fusese statornic ca piatra. Ăsta era cel mai bun lucru din toată situaţia asta naşpa.

Şi acum plecase. Şi nu-mi dădea pace un gând ciudat, oricât de mult încercam să-l alung, că nu avea să intre în pas de plimbare în cameră şi să arunce în dreapta şi în stânga glume ironice.

Deci trebuie să te duci să-l cauţi, aşa cum a spus. Nu?

Doar că nu aveam nicio idee de unde să încep căutarea. Dispozitivul meu de gândire era destul de avariat.

Cada era o chestie mare din fontă şi duşul părea mai vechi decât era. Era şi o perdea de duş nou-nouţă pusă pe un inel prins cu un şurub în perete. Când am deschis robinetul, la început apa care curgea în bazinul alb curat al chiuvetei era ruginie, apoi s-a limpezit şi s-a încălzit.

Am încercat să nu mă gândesc la nimic.

M-am trezit că plângeam în tăcere. Nu m-am uitat în oglinda de deasupra chiuvetei. In baie mai era şi un dulap încastrat în perete cu prosoape albe curate care miroseau a balsam de rufe. Mi-am înăbuşit suspinele cu un prosop în timp ce apa de la duş curgea, apoi am intrat în cadă şi mi-am spălat trupul şi sufletul care mă dureau de transpiraţie, de secreţii nazale, de lacrimi şi de senzaţia de teamă care nu voia să mă părăsească, pe lângă duhoarea de sânge de vampir putrezit. Aveam şampon şi balsam de păr. Un săpun într-un ambalaj de hârtie cerată. Pe el scria ceva în franceză. Cineva îşi amintise să-mi pună şi o periuţă de dinţi şi pasta de dinţi Crest din camera mea.

Parcă eram din nou într-o cameră de hotel. Doar că de data asta tata nu mai era dincolo de uşă, uitându-se la televizor în timp ce încărca magaziile armelor, sau îşi curăţa puştile, sau se uita prin agendă. Nu. Dincolo de uşă era acum o tăcere ciudată, ca atunci când ascultă cineva, de parcă ar fi ştiut Christophe că plângeam.

Şi nu-mi plăcea deloc asta.

Capitolul 26

Lângă uşa care dădea spre hol era o măsuţă mică şi când am ieşit, în sfârşit, de la baie cu o mână de prosoape ude în care îmi înfaşurasem chiloţii, am aflat pentru ce era folosită. Pe ea era o tavă, cu un pahar de hârtie cerată cu cafea. Mai era şi un vas acoperit, din argint bine lustruit. Câteva felii de pâine albă prăjită, unse cu unt şi care scoteau aburi, şi un castronel cu căpşune şi afine. Mai era şi un bol mic de argint cu frişcă.

Una peste alta, arăta ca un mic dejun obişnuit de la Şcoală. Doar că jos la cantină nu eşti servit în vase de argint. Dar în rest se face tot posibilul ca puştii să fie hrăniţi bine. Chiar dacă nu mai sunt aşa de tineri.

— Nu ştiam ce o să vrei să mănânci.

Christophe luă paharul de hârtie cu latte. Acum avea din nou tonul zeflemitor. Arma nu se vedea nicăieri.

— Totuşi, Leontus a insistat să bei asta.

Era un latte cu aromă de banane. I l-am luat din mână cu grijă, fară să-l ating. Cred că te poţi baza pe anumite lucruri.

— Hm, da. Mersi. Christophe…

— Nu te învinovăţesc, spuse în şoaptă. Ai fost plimbată dintr-un loc în altul ca o piesă de şah. Ca un pion. Probabil că te-ai întrebat de câteva ori dacă nu cumva te foloseam drept momeală şi dacă-mi păsa cât de cât de tine.

Uau! O situaţie destul de stânjenitoare, mai ales că avea dreptate. Şi eu, care altădată veneam imediat cu câte o replică, am rămas fără cuvinte.

— Ăăă, păi…

— Nici nu ştiam că exişti până nu m-a sunat tatăl tău. Nici Augustine n-a spus nimănui.

August. Dispăruse după ce verificase dacă Christophe facea parte din Ordin. August fusese cel care garantase pentru Christophe prin telefon şi mă făcuse să am încredere în el prima dată.

— De ce ar suna…

— Nu ştia în cine să se încreadă. Eu eram suspect şi… mai sunt şi alte motive. Era mai înalt decât mine şi mă privea de sus, cu mâinile goale atârnându-i graţios pe lângă corp. Mama ta a vrut dintotdeauna o viaţă normală. A fost un suflet… bun. Scoase un sunet uşor, dregându-şi vocea, de parcă era stânjenit. Nu sunt prea mulţi din rândul nostru care să aibă suflete bune.

Picioarele ameninţau să mi se înmoaie. M-am dat înapoi, şi m-am lovit de pat. Am căzut în fund aşa de tare că mi-au clănţănit dinţii.

Christophe continuă, alegându-şi cu grijă fiecare cuvânt.

— Nu ştiu cum m-a găsit tatăl tău. A fost o surpriză, mai ales că de ultima dată când am vorbit cu el lucrurile, hm, n-au mers prea bine. Atinse capacul de argint care acoperea probabil o farfurie cu mâncare. Deloc.

A aflat unde eşti aşa cum a aflat şi de celelalte lucruri — în magazinele mici de obiecte oculte care îţi dădeau fiori şi în alte locuri pe care i le indicam eu. Poate că pe tine te căuta de atâta timp. Am dus paharul de hârtie la gură. M-am oprit la jumătatea drumului pentru că el părea să fi rămas fară cuvinte.

— Ce s-a întâmplat?

Lăsă capul în jos, de parcă se ruga.

Bunica se pricepea la rugăciuni. Doar că ale ei se abăteau puţin de la calea bătătorită. Vorbea cu Dumnezeu aşa cum vorbesc unii oameni cu psihologul. Asta când nu-i spunea cum ar fi putut lucrurile să fie făcute cu mai multă eficienţă, dar El era Dumnezeu şi ea doar o bătrână, şi ce ştia ea, la urma urmei?

Cred că Dumnezeu a fost foarte mirat când bunica a apărut la porţile raiului.

— Am găsit-o. Ea a plecat de la Schola, a lăsat totul în urmă. Şi-a luat doar o valiză mică. N-a vrut să-mi spună de ce, şi nu cred că îşi imagina că poate să se ascundă de mine. De ei, da. De mine însă nu. Inspiră adânc şi umerii i se lăsară în jos ca apăsaţi de o povară. Când am aflat ce alesese… am fost furios. L-am ameninţat. Dar nu am vorbit serios, Dru, jur. Ea îl iubea; nu puteam să-i fac rău

luându-i ce iubea. Deja pierduse prea multe. Şi-a văzut părinţii murind. Ştiai?

Îmi simţeam gura amorţită, deşi era plină de cafea fierbinte. Am înghiţit cu noduri. Lichidul mă ardea pe gât.

— N-nu. Nu mi-a spus nimeni.

Bunica vorbea de rude — mai ales de morţi. Tata vorbea şi el uneori de bunica; ea îl crescuse după ce tatăl lui a lăsat-o însărcinată şi a fugit. Dar niciunul din ei nu vorbea despre rudele din partea mamei. Tata nici despre mama nu vorbea prea mult. Făcea faţa aia care spunea îmi e dor de ea, dar să nu îndrăzneşti să-i pomeneşti numele, lucru la care se pricepea foarte bine.

Eu nu puneam multe întrebări. Ştiam eu de ce. Şi în plus, ce era de întrebat? Nu m-am îndoit niciodată că m-a iubit.

Nu m-am îndoit niciodată că mama păţise ceva. Nu m-am îndoit niciodată nici că bunica mă iubea dar că era prea bătrână ca să poată să mai rămână cu mine.

Cred că atunci când eşti copil nu te gândeşti prea mult la chestiile astea. Le iei pur şi simplu de bune, ca nişte semne din naştere. Astea au fost pietrele care stăteau la temelia lumii mele, şi nu se clinteau. Cel puţin nu cât timp am fost mică.

Acum totul se clătina şi nu găseam niciun loc solid unde să sar.

Umerii lui Christophe erau încordaţi. Stătea ca şi cum se aştepta să primească un pumn sau doi.

— Nu ştiu dacă i-a spus. Tatăl ei a fost kouroi şi mama ei muritoare de rând. Dar au dat naştere la o minune. Avea cincisprezece ani când au fost atacaţi. Omorâţi. Tot Sergej a fost. De-abia am ajuns la timp; ea a supravieţuit doar din întâmplare. A fost adusă aici. A fost un şoc. Tatăl ei… voia ca ea să ducă o viaţă normală. Cred că s-a gândit că îşi permitea luxul de a trăi în mijlocul unei zone ecranate. Râse amar. Ea voia să fie normală; voia să plece acasă. Tot timpul repeta asta. Am crezut că până la urmă o să înţeleagă că era imposibil.

Ce puteam să spun? Mi-am umezit buzele uscate.

— Te-a numit prospătură.

Presupun că ţineam neapărat să ştiu. Dacă se întâmplase în realitate sau visasem.

El se roti rapid şi se uită fix la mine. Începură să i se vadă semnele transformării. Era ca o cobră care îşi desfăcuse gluga. Pericolul radia în toate direcţiile. Ochii lui ardeau şi părul i se facu negru şi lins. Dar am simţit o alinare ciudată şi surprinzătoare. Ştiam că aveam dreptate, în adâncul sufletului. Nimic nu se compară cu sentimentul cât de mic de siguranţă pe care îl ai când lumea îţi fuge de sub picioare.

— Da, spuse el într-un final. Este… era… un jargon pe vremea aia. Ei i se părea amuzant.

Am mai luat o gură de latte cu aromă de banane. Aveam mare nevoie de cafeină dacă trebuia să mă confrunt cu aşa ceva. Fiecare vânătaie îmi zvâcni puţin şi reveni la o durere de intensitate redusă.

— Deci, ăăă, ţi-a plăcut mult de ea.

El ridică din umeri. Nu i se mai vedeau semnele transformării. Îi apăruseră din nou şuviţele blonde.

— Ea s-a asigurat că rămân aici. La lumină, spuse.

Dacă voi avea nevoie de un motiv, Dru, acela vei fi tu.

Ştiam că partea asta nu o visasem, mai ales buzele lui lipite de ale mele. Asta se întâmplase imediat după ce ne ajutase să scăpăm de la cealaltă Şcoală. Cea care ardea şi unde el mă scosese din flăcări.

Şi Graves îi convinsese pe vârcolaci să se întoarcă şi să ne ia pe amândoi.

Am tras adânc aer în piept.

— Ai idee cât de ciudat e că ai fost îndrăgostit de mama şi acum eşti… grămadă peste mine?

Poate că ar fi trebuit să o spun cu mai mult tact. Dar începeam să pierd din abilităţi, şi tactul e de obicei primul care dispare.

— Dar sunt şi prea bătrân pentru tine.

Afişă un zâmbet larg, strălucitor, care mă nelinişti. Şi ochii lui albaştri, aşezaţi simetric pe chipul lui perfect proporţionat, erau flămânzi.

— Ai puţină încredere în mine, vrăbiuţo. Am făcut ceva care să te facă să nu te simţi în largul

tău?

M-am trezit că îmi frecam încheietura mâinii stângi de blugi. Era cât pe ce să vărs cafeaua, aşa de tare tremuram.

— În afară de faptul că mi-ai supt sângele şi că ai apărut de fiecare dată când vampirii au încercat să mă omoare?

Şi că m-ai băgat în sperieţi? în afară de asta, cred că stăm foarte bine. Apoi am simţit că parcă trebuia să mă adaug ceva. Am încredere în tine.

Cred. Chiar dacă mă mişti de colo-colo ca pe o piesă de şah. Ciudat, Graves a fost cel care a venit cu ideea asta.

Îmi doream foarte mult să-l văd pe Graves acum. Dar cum puteam să-i explic tot ce se întâmpla? De unde aş începe? E adevărat că el înţelegea destul de multe. Era un tip foarte înţelegător. Dar asta… era ca şi cum i-aş fi spus lui Christophe că eu şi Graves făcusem sex, cam aşa ceva.

Însă mi se păru o Idee Foarte Proastă.

Christophe încuviinţă din cap cu mişcări încete.

— Asta e mai mult decât primesc de la mulţi dintre aşa-zişii mei prieteni. Te-am dezamăgit până acum, Dru?

Am stat şi m-am gândit. Prima dată când îl văzusem fusese după ce îl împuşcasem pe Ash în faţă. Christophe îl alungase şi-mi spusese să mă duc acasă. Apoi a apărut la uşa mea, mi-a spus de Ordin, mi-a adus de mâncare… se căţărase pe capota camionetei tatălui meu şi îi spusese lui Graves să treacă la volan, intrase printr-un perete şi se războise cu Sergej ca eu să pot să fug. Ca să nu mai zic că m-a scos din Şcoala în flăcări şi ne-a ajutat să fugim.

M-a luat în braţe la debarcader. Şi mai târziu, în întuneric, m-a sărutat pe buze şi mi-a spus că eu trebuia să fiu motivul pentru care avea să lupte.

Am simţit cum mă înroşesc din nou când mi-am amintit scena.

Şi cel puţin, atunci când Christophe era în preajmă, ştiam ce să fac. Era într-un fel ca şi cum l-aş fi avut pe tata din nou cu mine. Mă rog, nu chiar la fel. Pentru că el nu îmi dădea acelaşi sentiment de degajare. Doar că îmi ştiam locul în lume din nou. Aşteptam un adult să mă înveţe ce să fac atunci când mă confruntam cu Lumea Reală.

Am stat şi m-am gândit ceva vreme, şi Christophe aştepta. Nu mă îmboldea deloc; mă lăsa să-mi dau seama singură. Am apreciat lucrul ăsta.

Dar aş fi apreciat şi mai mult dacă în locul lui era Graves.

— Nu, am conchis eu într-un final. Dar nu cred că o să rămâi lângă mine.

— Îmi acorzi măcar şansa să o dovedesc?

Se uita în continuare pe fereastră. Dar stătea tot încordat, cu capul între umeri, de parcă aştepta un pumn.

Mă întrebam de ce. Oare cum era să fii în pielea lui? Toată lumea să se teamă de tine din cauza unor lucruri pe care nu poţi să le schimbi — locul unde te-ai născut şi menirea ta.

Era ca djamphirii care îi dispreţuiau pe vârcolaci. Nu era frumos şi nu-mi plăcea deloc. Şi cel puţin Graves stabilise o oarecare legătură cu vârcolacii ca să supravieţuiască — îşi făcuse imediat prieteni. Cei din neamul lui Christophe se temeau de el.

Puteam măcar să-i dau o şansă. Mai ales că făcuse întotdeauna ce spusese că va face.

— Mda.

Nu păream deloc binevoitoare. Sau fericită. Dar mai mult nu puteam.

El se relaxă.

— Bun. Acum vrei să iei micul dejun?

— Da, cred că da. Dar gândindu-mă cum îl cunoscusem, mi-am amintit şi ce voiam de fapt să ştiu. Vreau să-l văd pe Ash. Şi să-l caut pe Graves.

Chiar dacă probabil acum e la depărtare de două state. Eu aş fi fost şi mai departe.

Şi totuşi… Vino să mă cauţi. Oare Graves chiar credea că aşa aveam să fac?

Christophe încuviinţă din cap.

— Mă aşteptam la asta. Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat ieri?

Tu n-ai fost acolo? Dar pe urmă mi-am dat seama la ce se referea.

La Anna. Ceea ce ridica altă întrebare.

— Ce-o să se întâmple cu tine? Despre ce fel de Proces e vorba?

— Nu-ţi face griji în privinţa asta.

Făcu un gest de lehamite şi se întoarse în sfârşit cu faţa spre mine. Soarele se ascunse pe după un nor.

— Totul e sub control, adăugă.

Nici pe departe. Doamne Sfinte!

— Anna te urăşte foarte mult.

Aşa cum mă urăşte şi pe mine. Ce i-am făcut? Dumnezeule!

— Femeie capricioasă ce e! mormăi el. Uite ce e, Dru, e doar o situaţie temporară. Lasă-mă pe mine să mă ocup de ea şi pe urmă putem să trecem la treburi serioase.

Oh, deci tu ai de gând să te „ocupi" de ea? O senzaţie vagă de uşurare îmi umplu inima amorţită. Era şi timpul să se ocupe cineva de treburi. Eu nu pot să o fac de una singură.

— Adică?

— Să te antrenez. Să mă asigur că Sergej nu dă de tine până nu ajungi la maturitate, şi nici după.

Eram perfect de acord. Dar totuşi nu-mi aducea nicio alinare.

— La ce bun? O să încerce mereu să mă omoare.

Tata ar fi recunoscut sarcasmul din vocea mea şi mi-ar fi spus să nu fiu obraznică. Graves şi-ar fi dat ochii peste cap şi ar fi pufnit.

Zâmbetul lui Christophe nu era deloc plăcut. Se uita în jos când zâmbea, nu la mine. Era destul de rece ca să-ţi dea fiori pe şira spinării.

— O să observi că nu mai vine el în persoană. Îi e frică de tine.

M-am înecat cu o gură de latte cu banane.

— Ce?

El e regele vampirilor, pentru numele lui Dumnezeu. De ce naiba s-ar teme de mine?

— Ai reuşit să fugi de el, Dru. I-ai ţinut piept până când au sosit ajutoare. E adevărat că ai avut noroc, dar i-ai ţinut piept. Ceea ce a fost mai mult decât a putut să facă mama ta, sau chiar Anna. Christophe se uita la mine de parcă ar fi trebuit să-mi dau singură seama, nu să-mi explice el. El l-a trimis pe Ash, şi Ash nu s-a mai întors. A cerşit, a luat cu împrumut sau a furat un hoţ de vise, şi tu tot ai supravieţuit. A trimis o Aruncătoare de foc şi a avut ajutorul unui trădător din Ordin, şi tu eşti încă în viaţă.

— Asta datorită lui Graves. Şi ţie. Am ridicat bărbia cu încăpăţânare. Nu mi se datorează mie.

— Ba da, Dru. Tu nu eşti ca Elizabeth. Tu eşti o luptătoare. Poţi să ne ajuţi să schimbăm şi mai mult mersul lucrurilor.

Ochii îi scânteiau, faţa îi era aspră. Chiar şi lumina slabă a soarelui îl avantaja, facându-i pielea albă să lucească.

— Din cauza asta eşti aşa de importantă. El e foarte aproape de rangul de rege al lor. Omoară-l şi…

Stomacul mi se întoarse pe dos.

— Stai aşa, ce-ai zis? Să-l omor?

— Asta e cu siguranţă singura soluţie pe care o văd.

Lumina scăzu şi mai mult în intensitate şi umbrele de sub ochii şi pometii lui se uniformizară.

— Dar trebuie să te antrenezi din greu ca să poţi să tinzi la aşa ceva. Mai sunt şi alte obstacole de înlăturat.

— Da. Asta cred şi eu. Anna e încă în viaţă, nu?

— N-a fost niciodată faţă în faţă cu Sergej.

Uau' Conversaţia asta chiar îmi deschidea ochii.

— Niciodată?

— Nici măcar o dată. A fost salvată de la un atac obişnuit de nosferaţi, adusă aici, şi de atunci n-a mai păşit afară din Schola fară un contingent de gărzi de corp şi măsuri de securitate care l-ar face pe preşedintele ţării să pară o ţintă uşoară.

— Dar a venit la…

— A venit la Şcoala de corecţie unde ea te-a trimis, da. De ce crezi oare?

Stai puţin! Cum?

— Ea m-a…

Am procesat informaţia. Cafeaua începu să-mi bolborosească în stomac. Aţi râgâit vreodată acid, sirop de banane şi cafea? Nu e prea plăcut. Îmi simţeam buzele amorţite. Inima îmi bubuia ca roţile unui tren de viteză.

— Am crezut că nu se ştie cum am ajuns acolo.

— Acum ştiu. Ce crezi că am făcut când nu-ţi păzeam fereastra? Am adunat dovezi, Dru. Şi chiar dacă nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat între tine şi Anna ieri, pot să ghicesc.

Nu, nu cred că putea. Nu chiar. Visul pe care încercam să-l alung de săptămâni întregi reveni, aducând cu el fum, cenuşă şi groază.

Somn uşor, vise plăcute.

Nosferaţii să te sărute!

Stăteam pe loc. O siluetă oribilă se ridica din subconştient, ca un corp care ştii că nu e uman sub un cearşaf. Am alungat-o, dar nu voia să plece. Un singur lucru explica toate astea, tot ce văzusem.

Şcoala era cufundată în tăcere, dar afară se auzea vântul. Era o briză uşoară de primăvară, şi-mi venea să deschid larg fereastra şi să sar. Voiam să alerg. Nu ieşisem afară de când ajunsesem aici şi asta mă măcina. Aveam nevoie de aer proaspăt.

Asta după ce vomitam tot ce-mi trecuse prin minte să mănânc.

— Voia să mă facă să te urăsc. Parcă eram un copil de cinci ani. Eu… se uita la mine de parcă voia să afle ceva.

— Chiar voia să afle, Dru. Voia să afle ce îţi mai aminteai. Voia să ştie ce-ai văzut…

N-am văzut nimic. Am auzit doar. Aveam doar cinci ani.

— Taci din gură!

Am scăpat paharul cu latte din mână şi a căzut pe parchetul din lemn de esenţă tare. Cafeaua a clipocit, dar paharul a rămas ca prin minune în picioare.

— Taci din gurăl Mi-am pus mâinile la urechi. Taci din gură taci din gură taci din gură!

Mă apucă de încheietura mâinii şi atunci mă lovi în nări mirosul de plăcintă cu mere. Fără să ştiu nici eu de ce, a dezlănţuit totul în mine şi am văzut ca prin ceaţă pentru câteva secunde. Când mi-am revenit, ajunsesem nu ştiu cum pe jos şi genunchii încă mă dureau de la căzătura zdravănă, şi dădeam în Christophe unde nimeream. Nu-l loveam tare, ci doar dădeam haotic din mâini.

— Taci din gură! ţipam.

Ţipam întruna, deşi el nu spunea nimic. Mă lăsa să dau în el, parând loviturile când acestea ameninţau să-i atingă faţa. Când m-am oprit să respir, nu a încercat să mă facă să încetez. Mă lăsa să-l lovesc în continuare şi când m-am potolit şi m-am aplecat ostenită, mă cuprinse în braţe şi începu să mă mângâie pe păr în timp ce suspinam.

Nu era doar gândul oribil din mintea mea. Ci totul. Bunica, tata, visele, medalionul, vârcolacii, vampirii, Sergej şi mama. Faptul că Graves plecase, atacurile şi nesiguranţa şi abisul oribil din pieptul meu care se deschise şi sângera. Poţi să îngrămădeşti rahatul sub pat destul timp până când începe să miroasă.

Poţi să faci faţă până în momentul în care totul se năruie. Şi dacă avea de gând să ia el frâiele, dacă nu eram singură, asta însemna că puteam să-mi dau drumul. Asta însemna că nu mai trebuia să ţin totul ferecat în mine.

Am încercat să-l mai lovesc de câteva ori, fară tragere de inimă, şi plângeam aşa de tare că nu puteam să respir.

— Descarcă-te, îmi şopti el în păr. Descarcă-te, moj maly ptaszku.

Cred că cel mai mult conta că se întorsese iarăşi după mine. Ca senzaţia de uşurare pe care o simţeam de fiecare dată când auzeam portiera camionetei tatălui meu închizându-se şi când el intra cu paşi apăsaţi în casă sau în apartament sau în camera de hotel sau orice loc afurisit în care locuiam. De fiecare dată inima mi se umfla ca un balon pentru că nu mă uitase şi nici nu mă abandonase. Orice puşti se teme de asta, nu? Că într-o bună zi o să fie abandonat într-un colţ, ca o jucărie care te fixează cu ochii de nasturi şi cu inima frântă.

Christophe se întorcea mereu după mine. Acum era aici. Îmi salvase din nou viaţa.

Dar, Dumnezeule, cât de mult îmi doream să fi fost Graves în locul lui!

Capitolul 27

Când plângi în hohote, eşti epuizat şi aproape amorţit. Şi stânjenit, mai ales dacă eşti ud pe faţă şi murdar de secreţii nazale. M-am aşezat pe podea, cu spatele rezemat de patul alb, holbându-mă la pata lipicioasă de cafea cu aromă de banană. Auzeam un bâzâit ciudat în cap, cum se întâmplă când ai plâns până ţi-au secat lacrimile şi nu vrei să te mai gândeşti la nimic. Mintea ţi se goleşte şi urechile îţi ţiuie.

Christophe îmi aduse un prosop de faţă ud şi rece şi o cutie cu şerveţele. Se instală turceşte pe podea la câţiva centimetri distanţă. Ce faci când un djamphir chipeş te priveşte îndeaproape? Se holba la mine ca viţelul la poartă nouă. Sau ca şi cum eram plină de muci şi era prea drăguţ ca să-mi spună.

Mi-am suflat nasul şi m-am şters cu simţ de răspundere. Mormanul de şerveţele folosite deveni mai mare şi mi-am tamponat cu prosopul faţa care-mi ardea şi mă durea. L-am trecut uşor peste vânătăi. Un prosopel rece îţi prinde bine după ce ai plâns de ţi-au ieşit ochii. Bunica avea obiceiul să-mi pună o cârpă rece la ceafă după ce plângeam, fie din cauza a ce se întâmpla la şcoala din vale, fie din alte motive. Îţi face bine şi după ce ai o enteroviroză şi vomiţi. Te linişteşte.

Mi-era greu să respir prin prosopul gros, aşa că l-am dat la o parte şi am înfruntat din nou lumea înconjurătoare.

Christophe mă privea în continuare şi parcă i se vedea o cută între sprâncenele lui negre. Ca şi cum îşi facea griji pentru mine sau ceva de genul.

Nu-l învinovăţeam. Şi eu îmi faceam griji pentru mine.

După puţin timp, Christophe îşi dădu probabil seama că mă liniştisem. Se uita la mine aşa de fix, poate încerca să mă citească. După tot ce se întâmplase, nu mai eram aşa de bună să-mi ascund emoţiile şi să afişez o faţă inexpresivă.

— Procesul meu începe la apus.

Mâinile i se odihneau pe genunchi, relaxate. Arăta mereu imposibil de finisat, dichisit şi strălucind din cap până-n picioare. Nu-l văzusem niciodată petrecând mult timp în baie ca să se aranjeze. Începeam să cred că ar fi arătat aşa chiar dacă n-ar fi fost djamphir.

— Dacă totul merge bine, n-ar trebui să dureze mai mult de o oră şi ceva ca să se lămurească toată lumea. Pe urmă…

— Ce-ai de gând să faci?

M-am tamponat din nou cu prosopul pe frunte.

— O să mă asigur că Anna nu poate să-ţi facă rău. O să mă asigur că va plăti pentru ce a făcut.

I se încleştase maxilarul şi am fost deodată recunoscătoare că nu vorbea despre mine în felul acela rece şi detaşat.

— După ce se va termina cu toate astea, nu vei avea de ce să-ţi mai faci griji. Cel puţin nu în privinţa Ordinului. Asta dacă nu cumva Sergej a reuşit să corupă la un nivel mai profund decât am aflat.

Un muşchi de pe obraz îi zvâcni.

— Dar chiar şi aşa dacă e> n-o să te las. Nu plec nicăieri, Dru.

— Da. Sigur. Am închis ochii şi am pus prosopul peste ei; era o senzaţie plăcută. Mă rog. Eu vreau să-l găsesc pe Graves.

— Toată lumea îl caută. Şi-a ales o ascunzătoare bună. Asta dacă nu cumva…

— Dacă nu cumva ce?

M-am uitat la el de sub prosop.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat între voi doi. Dar dacă chiar s-a întâmplat ceva, e posibil să fi plecat de la Schola? mă întrebă el şoptit, pe un ton blând, de parcă i-ar fi fost frică să nu cedez din nou nervos.

Acum că îl auzeam dând glas gândurilor mele, situaţia părea mai rea.

— N-ar face aşa ceva.

Am sărit ca arsă. Era ca şi cum m-aş fi repezit în apărarea tatălui meu. O faci pentru că trebuie, chiar dacă nu crezi nici tu ce spui.

— Nu m-ar abandona el.

Nu suportam pur şi simplu să-l aud pe Christophe spunând-o.

Nu-i stătea lui Graves în caracter să mă lase baltă. Pur şi simplu el nu era aşa. Se ţinuse scai de mine din Dakota. Suntem noi doi împotriva lumii, spusese el. Să nu îndrăzneşti să pleci şi să mă laşi.

Caută-mă!

Am rămas la speranţa pe care o nutream, oricât de stupidă ar fi fost.

— Sigur i s-a întâmplat ceva, am spus, şi cuvintele mi se opriră în gât. Dumnezeule!

— Dacă e încă la Schola, o să-l găsim. O să dureze ceva, totuşi. Vrei să căutăm în fiecare cameră?

N-ar fi de niciun folos.

— Ei n-ar fi de acord să facă asta.

— Dacă o să le ceri, or s-o facă.

Era ceva la mintea cocoşului. Ca şi cum ai zice că cerul e albastru sau că vampirii beau sânge. Simplu ca bună ziua, Dru.

— Au fost antrenaţi să sară imediat când o svetocha deschide gura.

— Anna.

Parcă era un cuvânt spurcat. Aşa şi începea să fie. Aproape m-am cutremurat când l-am rostit, de parcă m-aş fi aşteptat să o văd apărând din senin.

— Christophe?

— Ce?

L-am simţit aplecându-se spre mine. E ciudat să te simţi astfel privit, de parcă ai fi singura din lume de care ascultă. In cea mai mare parte a timpului, oamenii sunt distraşi sau se gândesc la replicile pe care urmează să le dea. Nu sunt mulţi care chiar ascultă şi niciodată nu mă ascultă pe mine. Adulţii îşi închipuie că nu am nimic concret de spus, băieţii sunt prea ocupaţi cu problemele lor, alte fete sunt la ani-lumină distanţă de mine, fie la mail, fie în clasă. Niciuna dintre ele nu înţelege cum e să dezlegi un blestem sau să extermini un cuib de spirite-carcalac.

Sau ca fiecare persoană şi lucru pe care le-ai considerat stabile şi reale să-ţi fie luate pe rând. Asta în timp ce vampirii îşi arată colţii şi vor să te omoare.

Mi-am bătut capul ce să spun.

— Ia spune-mi, eu miros ciudat?

Am întredeschis un ochi şi m-am uitat la el.

Sprâncenele i se ridicaseră de tot şi ochii lui reci deveniră expresivi pentru o clipă, nu ca înainte, când nu puteai să citeşti nimic în ei.

— Ce?

— Ăăă… Unii vârcolaci îmi spun că… miros. Şi tu la fel.

Miroşi ca o lumânare de Crăciun, dar în sens bun. Doar că dacă mirosul vine de la sângele pe care îl bei, nu-mi mai place aşa de mult.

— Eşti foarte curioasă şi perceptivă, moja ksiqiniczko.

Tuşi uşor.

Ştiu ce înseamnă asta; aşa se pregăteşte un adult să-i vorbească unui copil despre sex.

— E adevărat că miroşi foarte frumos. A condimente şi sare. E un miros foarte plăcut. Asta înseamnă că atunci o svetocha a ajuns la maturitate, care e diferită de o maturizare fizică…

Dacă începea să vorbească cu eufemisme, aveam de gând să ţip.

— Asta-i bine. Şi tu? Niciun alt băiat nu mai miroase ca tine.

— Ar trebui să fiu mândru de asta.

Dar chipul îi deveni din nou inexpresiv şi tonul oficial uşor zeflemitor se făcu din nou auzit.

— Dacă n-ai de gând să-mi răspunzi la întrebare, Christophe, spune-mi.

Acum regretam că deschisesem subiectul. Am rulat prosopul şi am oftat, ridicându-mă scârţâind din toate încheieturile. Epuizată şi golită, simţeam că toate organele luaseră o pauză. Era o senzaţie diferită de amorţeală, una care îmi plăcea. Nici măcar gândul la tata nu mă mai durea aşa de mult. E ca atunci când te ciupeşti de piciorul amorţit.

— Cât e ceasul?

— E ora trei. Dru…

— Vreau să-l văd pe Ash. Pe urmă vreau să-l caut pe Graves.

— Ar trebui să te odihneşti. Noaptea asta e posibil să fie grea.

Am ridicat bărbia. Era faţa de catâr încăpăţânat pentru care bunica mă dojenea aşa de des.

— Nu eu sunt judecată.

Christophe încuviinţă din cap, ca şi cum s-ar fi aşteptat la aşa ceva.

— Adevărat. Dar ai putea să fii puţin mai drăguţă cu mine, vrăbiuţo.

Aşa ar trebui să mă port cu tine? Apoi m-am simţit vinovată. El îmi salvase viaţa, şi nu numai o dată. Acum n-aş mai sta într-un dormitor alb scăldat într-o lumină haotică — deoarece soarele se ascundea după nori şi lumina devenise difuză — dacă n-ar fi fost el. Medalionul de pe piept zvâcni puţin când senzaţia veche şi familiară de furie încercă să se facă simţită. Nu era furie adevărată, ci doar o senzaţie confortabilă. In momentul acela, ăsta era cam singurul lucru la care mă pricepeam.

Deşi de fapt nu simţeam nimic. Porţia de plâns mă golise de tot. In subconştient aveam încă gândul cumplit care mă panica. Cum faci faţă la aşa ceva?

Prin muncă, am conchis eu. Trebuie să fie ceva de făcut până diseară.

— Vreau să mă duc la infirmerie, am spus eu încet şi răspicat şi am azvârlit prosopul în mijlocul bălţii de cafea care se usca.

Tava cu micul dejun stătea abandonată lângă uşa de la intrare.

— Şi vreau să-l caut pe Graves. Dacă e aici, o să-l găsesc. Şi dacă nu, vreau să mă conving. Vreau să ştiu dacă s-a descotorosit de mine ca de un obicei prost.

— Prea bine.

Se ridică graţios şi a trebuit să mă uit în altă parte. Prosopul alb se îmbibase de cafea şi avea acum pete maronii de o culoare ciudată. Mi-a părut rău pentru el o clipă. Am fost educată să fac curăţenie în urma mea. Tata ţinea foarte mult la ordine şi bunica voia ca toate să fie puse la locul lor.

Dar ei nu erau aici şi eu eram străvezie ca o nălucă. Aproape că mă aşteptam să ridic mâna şi să văd că e transparentă. Plânsesem cu foc.

M-am uitat după pantofi. In dressing era o singură pereche de tenişi. Să vedem dacă-ţi vini Aproape am gemut când m-am aplecat să îi iau de jos. Dacă apucam bătrâneţea, urma să am multe probleme cu spatele. La naiba!

Dar era posibil să nu mă schimb la faţă, să nu-mi arăt vârsta. Aşa era în cazul băieţilor djamphiri. Le ghiceai vârsta doar după ochi. Şi Anna oare câţi ani avea?

Nu voiam să mă gândesc la asta.

Nici măcar nu puteam să-mi imaginez cum ar fi fost să am cincizeci de ani şi să fiu prizonieră în trupul unui adolescent slăbănog.

Întâmplările din ultimele douăsprezece ore mă năpădiră ca o palmă trasă peste faţă. M-am sprijinit de tocul uşii dressingului şi am încercat să-mi recapăt suflul. Simţeam ceva ca un ulei cald care îmi aluneca pe piele, şi cum cealaltă natură a mea se ridică la suprafaţă ca nişte aburi care ies din cadă, când apa s-a mai răcit şi dai drumul la robinet să mai laşi să curgă puţin. Durerea pe care o simţeam în toţi muşchii dispăru şi dinţii îmi vibrară.

Păcat că transformarea nu avea niciun efect asupra rănilor sufleteşti. Mi-am tras puţin nasul. Un acces de plâns îţi lasă nasul roşu şi plin de secreţii, dar nările mi se desfundaseră şi pe lângă aroma de lămâie şi aer proaspăt din cameră se simţea nota distinctă de praf şi plăcintă de mere cu scorţişoară.

— Şi tu mă judeci? întrebă Christophe încet.

Da. Nu. Nu ştiu.

— Am încredere în tine, am spus din nou. Simţeam însă că minţeam. Doar că… nimic din tot ce se întâmplă nu are cum să mă facă să fiu veselă nevoie mare, înţelegi?

— Bineînţeles.
Părea că voise să spună altceva, dar renunţase.
Era o mişcare isteaţă din partea lui. M-am încălţat cu tenişii, am respirat adânc de câteva ori şi semnele transformării dispărură. Nu mai simţeam colţii ieşindu-mi afară când m-am întors cu faţa spre el.
— Să mergem.

Capitolul 28

Djamphirii şi vârcolacii se vindecă destul de repede. Aşa că nu ţi-ai dori să ajungi la infirmerie. Dacă eşti rănit aşa de rău încât trebuie să mergi acolo, probabil că n-o să se termine prea bine.
Ash nu era în rezervele din centrul sălii mari, cu boltă, care erau separate cu draperii de restul. Era într-una din camerele cu pereţi de piatră de pe laterală, înfăşurat în bandaje albe şi imobilizat pe ceva ce semăna cu o masă de operaţie, conectat la perfuzii şi aparate care bipăiau şi îi înregistrau semnele vitale. Pulsul, tensiunea, undele cerebrale, totul.
Pe lângă bipuri de diferite intensităţi, se auzea ceva pârâind şi bâzâind. Avea blana încâlcită din cauza sângelui uscat şi forma feţei i se schimba în permanenţă. Botul lung şi subţire i se retrăgea şi blana îi dispărea şi-i reapărea până când aproape că puteai să-i întrezăreşti chipul de băiat.
Mai puţin maxilarul distrus. Se vedea locul pe unde pătrunseseră gloanţele de argint şi din rană încă supura un lichid ciudat şi limpede. Avea ochii închişi şi trosniturile se auzeau în valuri.
— Încearcă să se transforme la loc. Dibs îi pusese stetoscopul pe gât şi afişa atitudinea profesională pe care o aborda mereu în preajma celor răniţi. Nu mai are mult. Dacă putem să-l ţinem în viaţă destul de mult ca să reuşească. Îi administrăm intravenos dextroză de 5% şi subcutanat de 50% ca să înlesnim transformarea…
— Ce şanse are?
După glas, Christophe nu părea impresionat.
— Încă nu sunt doctor. M-au pus pe mine să-l supraveghez pentru că sunt destul de umil ca să nu-l întărât.
— Ce şanse are?
— Cam 20%. Mai bine decât nimic, nu? Mai e speranţă. Dibs înclină capul şi se uită la mine, de parcă eu fusesem cea care pusese întrebări. Facem tot ce putem, Dru. E imobilizat pentru că altfel ar smulge cateterul subclavicular. Aşa îi administrăm dextroza de 5%, vezi? Şi soluţia de 50% subcutanat din oră în oră. Starea lui e constantă.
Trosniturile se intensificară din nou. Blana i se retrăgea şi se topea văzând cu ochii. Pe piept i se vedea acum o porţiune de piele albă. Mi-am ţinut respiraţia. Porţiunea albă dispăru însă în scurt timp, înghiţită de părul negru sârmos.
Ash se zvârcoli să scape din strânsoare. Am încleştat pumnii fară să-mi dau seama. Poţi să o facil Acelaşi lucru pe care i-l spuneam în fiecare noapte. Hai. Poţi s-o faci.
Am întins mâna, descleştând puţin pumnul.
— Dru.
Era vocea lui Christophe, care mă avertiza.
Nu l-am băgat în seamă. L-am atins pe labă. Pe mână. Sau ce-o fi fost. Blana dispărea şi lăsa să i se vadă un alt petic de piele albă, care se ivea ca luna dintre nori. Avea degete lungi şi elegante, care se terminau cu nişte gheare ce ieşeau şi intrau la loc spasmodic, chircindu-se şi desfăcându-se. Părea că dunga albă de la frunte se lăţea, dar nu eram sigură.
Pielea avea o textură ciudată. Moale, ca de bebeluş. Ca şi cum nu ar fost expusă prea mult. Era uimitor — o creatură aşa de ticăloasă, şi sub ea se ascundea o fiinţă atât de fragilă. De câte ori îmi salvase viaţa până acum?
Mi-am dat seama că era vineri. Oare a doua zi vârcolacii aveau să-şi facă alergarea săptămânală? Oare puteam şi eu să mă duc cu ei?
Şi când avea să vină ziua de duminică, oare puteam să mă duc la cantină şi să mă port ca o fată

normală la o întâlnire la o cafea?

Baftă, Dru!

— Mă întreb de ce face asta.

— Dacă eşti Supus, nu înseamnă că eşti şi prost. Dibs se uita la aparatele care măsurau semnele vitale şi chipul blond i se încruntă. Poate că ştie că vrei să-l ajuţi.

— L-am împuşcat în faţă. Cu argint. Şi pe urmă a vrut şi el să mă omoare, dar…

Am derulat scena în minte. Se întâmplaseră atâtea lucruri, dar de unul eram sigură — Ash mă urmărea dinainte să-l alunge atunci Christophe, pe ninsoare.

Christophe veni mai aproape de mine, prudent.

— Poate că argintul interferează cu chemarea lui Sergej. Aş da orice să ştiu dacă s-a întors şchiopătând la stăpânul lui şi a primit o nouă directivă, sau dacă s-a ascuns de el şi argintul l-a schimbat.

— Asta e întrebarea care face cei mai mulţi bani, nu? încă nu poate să ne spună.

Dibs îl fixă pe vârcolacul Supus. Nu-l mai văzusem aşa de puţin speriat până acum. Presupun că simţea că putea să facă faţă situaţiei, acum că Ash era legat de masă şi practic pacientul lui.

— Deşi cred că e a doua variantă, adăugă el.

— De ce?

Christophe se uită în sus şi ochii i se deschiseră la culoare, gânditori. Privirea lui tot rece era. Şi tata avea ochii la fel de albaştri, dar niciodată privirea lui nu te îngheţa. Ochii lui Christophe aveau nuanţa cerului de iarnă, într-o zi când vântul te taie la piele indiferent cu ce ai fi îmbrăcat. Ochi care pot să te ţintuiască atunci când te privesc ca pe un fluture prins într-un insectar.

Interesul lui Christophe îl făcu pe Dibs să-şi bage capul între umeri, ca o ţestoasă.

— E doar un sentiment, atâta tot.

— Păi bănuielile tale sunt bune, Samuel. Dacă poate fi salvat, tu o să fii cel care o să-l salveze.

Dibs nu-l crezu. Cel puţin aşa părea, şi nu-l învinovăţeam. Pe câteva bandaje începură să apară pete de un roşu aprins. Ca nişte flori furioase. Iar eu eram prea sleită de puteri şi amorţită ca să reacţionez prea mult când am simţit mirosul sărat şi metalic de sânge.

Era o binecuvântare. Dinţii nu-mi mai vibrau.

Dibs oftă.

— Ce mă îngrijorează pe mine este ce-o să se întâmple după ce reuşim să-l facem bine, nu doar să-l stabilizăm. Ce-or să facă cu el?

— Acelaşi lucru pe care l-au făcut şi până acum, pun pariu. O să-l pună în cârca lui Dru. Christophe răsuflă nervos. L-ai văzut pe loup-garou?

— Pe Graves? Nu. Nimeni nu l-a văzut. Lunganul l-a văzut ieri, ieşind dintr-o sală de antrenament. Arăta ca naiba. Dar era rândul lui să o supravegheze pe Dru şi nu l-a urmărit. Ciudat, nu? Nu stă niciodată prea departe de ea. Dibs tuşi puţin, amintindu-şi poate că eram şi eu de faţă. Se întâmplă ca masculii alpha să se înfurie rău de tot. Poate că a plecat să se mai răcorească puţin.

Nu părea să fie aşa, şi toţi o ştiam.

— Încă sângerează.

Nu puteam să-mi smulg privirea de la maxilarul distrus al Supusului. Petele de pe bandaje se măreau. Porţiunea de piele de sub degetele mele se îngustă, înghiţită de părul sănătos şi sârmos.

— La naiba! E pe cale să facă iar o criză. Du-te de-acolo, Dru. Dibs se întoarse spre o tavă cu diferite instrumente şi sticle şi luă un pachet, îl rupse cu dexteritate şi scoase dinăuntru un ac hipodermic mare cât casa. Se uită la vârcolac şi se schimbă puţin la faţă. Nu-mi mai lipseşte decât să facă stop cardiac pe masă. O să-ţi salvez viaţa, lupule, fie că-ţi place sau nu. Se uită din nou la mine când sunetele pe care le scoteau aparatele se înteţiră. Nu ţi-am spus să pleci?

Uau! Unde dispăruse Dibs cel timid din cantina plină ochi, care nu putea nici să spună cum îl cheamă?

Christophe mă apucă de mână şi mă trase. Dibs înjură când auzi ceva zornăind, şi un mârâit facu încăperea să se cutremure. Christophe închise uşa şi nu încetini pasul până când nu am ajuns la celălalt capăt al infirmeriei.

— Nu pot să înţeleg ce căuta vârcolacul ăla la o Şcoală de corecţie, mormăi el pe un ton sumbru.

Înainte din Ordin făceau parte doar persoanele merituoase. Doamne sfinte!

— O să fie bine?

— Cine? Samuel poate să-şi poarte singur de grijă. Doar dacă Ash nu reuşeşte să se elibereze, şi chiar şi atunci nu se va considera ameninţat de un Supus. Doar dacă nu e turbat. Ceea ce e foarte probabil.

Deschise uşa grea de la capătul infirmeriei cu palma, se uită pe hol şi probabil că şi uitase că mă ţinea de braţ. Cel puţin nu mă învineţea.

— Şi Ash? Christophe, mergi mai încet.

El se opri. Holul era pustiu. Săgeţi de lumină slabă îl străpungeau din loc în loc şi draperiile de catifea erau nemişcate şi tăcute. Busturile de marmură care înţesau pereţii holului se uitau pe furiş unele la altele, fară să privească pe nimeni în ochi. Începeam să simt nevoia de a mă ascunde sub un pat o vreme. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai mult îmi părea o idee rezonabilă.

— E aşa de linişte! Am încercat să-mi smulg braţul din strânsoarea lui, dar el nu mi-a dat drumul. Dacă o să fii judecat, de ce te lasă să umbli liber peste tot? Nimeni nu te supraveghează.

— Aşa ai tu impresia, skowroneczko moja. Aici e Schola Prima; pereţii au ochi şi urechi. Şi în afară de asta, mi-am dat cuvântul de onoare.

înclină capul, ciulind urechile.

— Ţi-ai dat cuvântul.

N-am vrut să sune sec, de parcă n-ar fi avut nicio valoare, dar aşa a sunat.

— Când spun că o să fac ceva, Dru, aşa şi fac. De unde vrei să începem să-l căutăm pe loup-garou!

Am ridicat din umeri. N-aveam nicio idee. S-a zis cu încrederea lui Graves în mine!

— Prea bine. Hai, o să începem cu Robert.

— O să trebuiască să-mi dai drumul.

În sfârşit, am reuşit să-mi smulg braţul din mâna lui. Stăteam faţă în faţă şi de data asta eu am întors capul. Dacă eram urmăriţi, nu ştiam ce ar fi trebuit să fac.

— Cum doreşti, replică, şi tonul oficial şi zeflemitor se auzi din nou. Ai avut câteva zile pline. Ce s-a întâmplat între tine şi loup-garou, Dru?

— Nu e treaba ta — şi vorbeam serios. Între tine şi Anna ce se întâmplă?

— Touche.

Christophe schiţă o grimasă, pe jumătate întors, şi se puse din nou în mişcare. Trebuia să-l urmez.

Ce altceva aveam de făcut?

Capitolul 29

Isuse!

Rămăsesem cu gura deschisă. Am închis-o cu un clămpănit. Când au spus că încăperea albastră fusese distrusă, nu glumiseră.

Lunganul îşi încrucişă braţele la piept. Avea o vânătaie la ochi care se vindeca în timp ce-o priveam, şi care acum era verde-galbenă în loc de albastră-roşiatică aşa cum fusese când era proaspătă. Se mişca puţin cam greoi, dar în rest părea teafar.

— M-am uitat ce aş putea să salvez, dar n-am găsit mare lucru. Hainele sunt toate sfâşiate; chiar şi mocheta va trebui să fie scoasă şi refăcută. Au spart tot din baie. Maşina de spălat cu uscător — ştii tu. Vampiri.

Nu ştiam, dar ce vedeam era… Doamne Dumnezeule! Din pat nu mai rămăseseră decât aşchii şi lemne bune de pus pe foc. Saltelele fuseseră tăiate şi arcurile scoase. Covorul era sfâşiat şi bucăţi din hainele mele şi ale lui Graves împrăştiate peste tot şi împroşcate cu sânge de vampir. Obloanele fuseseră smulse de la ferestre şi uşa de la dulap distrusă; comoda arăta de parcă fusese făcută bucăţi de un ţapinar plin de zel. Şi duhnea a sânge de vampir putred. Pete mari de sânge murdăreau pereţii şi se uscau, formând o crustă neagră.

— Cât timp au stat aici?

— Nu ştiu. Pot să provoace daune serioase în scurt timp, şi dacă te-ai fi ascuns aici… Bobby ridică din umeri. Ii arunca lui Christophe priviri cu subînţeles, uitându-se la el de sub bretonul lui de inspiraţie emo. Ridică din umeri şi când l-am întrebat dacă fusese rănit. Bine că nici Graves n-a fost aici, adăugă.

— Suntem siguri că n-a fost? întrebă Christophe pe un ton destul de blând.

Lunganul îi mai aruncă o privire rapidă.

— Nu s-a găsit nimic din el.

Gândul îmi facu stomacul să se contracte. Am deschis puţin uşa de la baie. Bazinul de toaletă atârna strâmb şi peste tot erau împrăştiate cioburi de porţelan rece. Chiar şi cada era crăpată şi din oglindă nu mai rămăsese nimic, doar cioburi şi bucăţi care atârnau pe perete.

— Dumnezeule!

— Distrugerea are proporţii biblice, nu? Mai ales când o vezi pentru prima dată. Christophe se îndreptă spre fereastră şi se uită la obloane; metalul era înnegrit şi atârna bucăţi. Au intrat pe fereastră?

— Marea majoritate, da. Lunganul se opri. Cineva a fost atât de drăguţ încât să marcheze fereastra înlăturând plasa.

Am tresărit vinovată în pragul uşii de la baie. Christophe încremeni o fracţiune de secundă. Apoi întinse mâna şi împinse oblonul.

— Spui că a fost însemnată?

— Plasa nu era mai devreme. Mirosea a djamphir.

Lunganul se uita fix peste capul lui Christophe.

M-am ţinut de tocul uşii. Strângeam aşa de tare că mă durea mâna şi durerea îmi iradie spre spatele care şi aşa îndurase destule. Mă simţeam de parcă fusesem târâtă de doi cai turbaţi kilometri întregi pe un drum desfundat, aşa cum e zicala.

Am înghiţit cu noduri.

— Christophe…, am început.

El venise la fereastra mea la cealaltă Şcoală. Oare Lunganul chiar îl suspecta?

— Erai pe hol? Şi te prefăceai că Dru era înăuntru?

În sfârşit, am găsit şi eu ceva de spus:

— A fost ideea mea.

Christophe se răsuci pe călcâie şi mă fixă cu privirea.

— Şi încă o idee bună. Putem să pierdem un vârcolac mult mai uşor decât o svetocha.

Eu nu mă gândisem aşa, şi gândul îmi provocă şi mai multă greaţă.

— Oh, Doamne!

Lunganul ridică din umeri.

— Nu-ţi face griji, Dru. E preţul pe care îl plăteşte un vârcolac ca să facă parte din Ordin.

Dar se uita încruntat la Christophe şi aveam sentimentul neplăcut că cei doi erau cât pe ce să se încaiere.

Mi-am dres glasul. Dacă nu le distrăgeam atenţia, era posibil să se întâmple ceva. Şi chiar nu mai aveam chef de agitaţie acum. Eram ruptă de oboseală.

— Vreţi să încetaţi amândoi? Ar trebui să încercăm să ne dăm seama unde ar putea fi Graves.

— Ultima dată când l-am văzut pleca grăbit din vestiar după ora de sport. Lunganul se pricepea să nu-şi arate sentimentele: nu i se citea nimic pe faţă, nu pomeni nimic altceva. Părea destul de nervos, zise. N-a mai apărut în dormitor, că ar fi ştiut Dibs. Nu-i stă în fire să nu se întoarcă după tine.

Faptul că auzeam din gura altcuiva lucrul ăsta mă facu să mă simt puţin mai bine. Am răsuflat lung.

— Unde te-ai duce dacă ai fi atât de nervos?

El ridică din umeri, dar cel puţin acum se uita la mine. O parte din tensiunea dureroasă care domnea în camera răvăşită se mai estompă.

— M-aş duce să alerg o vreme. Să mă descarc.

— Deci te-ai duce afară?
— El se îndrepta spre ieşirea din est.
— Bine. M-am adunat. Să mergem.

Uşa din partea de est nu era încuiată. Fusese deschisă cu atâta putere că rămăseseră semne în peretele exterior de beton, iar amortizorul de la uşă care o împiedica să se trântească sau să se deschidă prea repede fusese distrus. Nu mi-era greu să mi-l imaginez pe Graves ieşind valvârtej şi rupând amortizorul. Probabil că şi sala de sport fusese pustie, mulţumită Annei. Nu fusese nimeni care să-l vadă în afară de Lungan, şi nu avea niciun motiv să încetinească pasul.

O adiere răcoroasă de după-amiază târzie îmi mângâie obrajii când am deschis uşa. Lunganul fluieră.

— Băiatul nu-şi cunoaşte adevărata forţă.

— Oare chiar şi-o cunoaşte cineva? Christophe întinse mâna peste umărul meu şi împinse uşa. Dar e de-a dreptul impresionant. Tot n-ai chef să vorbeşti, Dru?

— Nu e treaba ta, Christophe.

Dumnezeule, mă irita chiar şi când mă bucuram că-l aveam în preajmă.

— Ar putea să fie. S-au întâmplat atâtea lucruri ieri. Doar un prost n-ar vedea legătura dintre ele…

— Djamphirii nu acceptă un refuz, mormăi Lunganul.

Trecu pe lângă noi şi ieşi în lumina slabă a apusului.

Aceasta îi facea părul negru să pară aurit şi îi atinse obrajii supţi şi bărbieriţi când înşfacă uşa şi o deschise larg. Acum Christophe nu mai ajungea la ea.

O potecă de beton cobora spre o pădurice de arbuşti ornamentali, traversând fâşii de peluze îngrijite. Altă potecă se desprindea din ea şi ducea spre un teren de baseball care părea pregătit pentru meciurile din liga mare. Liniile desenate cu cretă erau orbitor de albe şi băncile echipelor proaspăt vopsite. Chiar şi tribunele păreau curate.

Christophe se crispă, dar nu spuse nimic. Am păşit pe potecă şi mi-am dat seama că trecuse o grămadă de timp de când nu mai ieşisem afară. Ultima dată când simţisem vântul mângâindu-mă fusese cu săptămâni în urmă, când trăsesem câteva guri de aer în grabă, în timp ce fusesem la cumpărături cu Benjamin.

După cam treizeci de secunde lungi, Christophe vorbi din nou.

— Dru. Se apropie seara.

Am închis ochii. Un pendul mi-ar fi spus doar ce voiam să aud, aşadar nu-mi era de niciun folos. Cărţile de taroc era posibil să fi fost mai de ajutor, dar totuşi… nu mi-ar fi spus nimic folositor. Eram prea răvăşită şi voiam prea mult şi cu prea multă ardoare.

Dar erau şi alte căi de a afla ce trebuia să ştii. Dacă aş fi putut să-mi limpezesc mintea puţin!

— Dru…

Era tot Christophe.

— Taci din gură. Mi-am auzit vocea, un murmur îndepărtat şi straniu. Încă nu e amurgul.

Sunetul înăbuşit de aripi îmi vui în urechi şi adierea lor mă atinse pe faţă. Era ca un pămătuf de pudră mare şi pufos care de-abia îmi atingea pielea.

M-am dus odată la un stand de machiaj dintr-un magazin universal de lux din Boca Raton, în timp ce tata se aproviziona cu muniţie la şase străzi depărtare. Femeia de la standul respectiv îmi aplicase într-o clipă o pudră scumpă pe toată faţa, ridicându-mi delicat bărbia cu degetul. Mirosea a parfum cald şi fixativ de păr. Exceptând fixativul, ai fi zis că era mama. După puţin timp am început să mă foiesc şi până la urmă am îngăimat o scuză, puţin jenată, şi am şters-o în timp ce ea încerca să-mi vândă nişte fard de ochi. Atingerea aripilor îmi adusese aminte de acest episod.

Lunganul trase uşor aer în piept. Christophe tăcea mâlc în spatele meu, dar adieri calde de plăcintă cu mere învăluiau aerul curat de după ploaie.

Simţeam miros de pământ reavăn care se trezeşte după iarnă. Râul emana un iz fad de apă uleioasă, oraşul din jurul şcolii mirosea a beton şi gaze de eşapament, iar sălile de clasă miroseau a praf de cretă şi a veşnicul război dintre vechi şi nou. Seva urca în trunchiul copacilor şi se simţea

miros de iarbă de-abia mijită care a fost tunsă dimineaţa.

Bătăile de aripi se înteţiră. Parcă aş fi ţinut în mână o creatură mică, cu pene, căreia inima îi bătea nebuneşte. Bunica spunea că nu era nicio şmecherie să ademeneşti vrăbiile din cer; trebuia să le ademeneşti şi să le dai drumul în siguranţă, asta era şmecheria.

N-are rost să legi ce să nu ştii să dezlegi — şi chiar dacă ştii. Ia aminte la mine, Dru!

Am întins mâna, cu arătătorul îndreptat înainte. Am deschis ochii şi lumea înconjurătoare năvăli cu atâta putere că a trebuit să mijesc ochii. Săgeţi de soare îmi împungeau ochii şi a trebuit să clipesc ca să-mi pot concentra privirea.

Ochii mi se umplură de lacrimi fierbinţi care mi se scurgeau pe obraji.

Nodul care mi se pusese în gât nu era al meu. Era al lui Graves. Îl şi vedeam, o siluetă spectrală în înserarea care se lăsa, ca praful de pe aripile unei molii. Graves lăsase un abur în urma lui, ca un ibric fierbinte pus pe bufet. Era furie nestăpânită, un ghem de mânie de care nu l-aş fi bănuit niciodată capabil. El era mereu aşa de…

Nu ştii nimic despre puştiul ăsta, Dru.

O pomi cu paşi apăsaţi către terenul de baseball şi haina îi fâlfâia la spate fară zgomot. Simţeam ace în degetele de la mâini şi de la picioare. M-am aplecat şi l-am văzut îndepărtându-se de terenul de baseball. Se ghemui şi sări ridicând mâinile, înşfăcă bara de sus a tribunelor şi săltă peste ea cu atâta graţie, cum niciun muritor nu ar fi reuşit.

Se adaptase la natura de loup-garou ca peştele în apă.

Se ridică pe tribune, nehotărât, cu capul dat pe spate, de parcă se uita la cer. Cerul era probabil întunecat şi rece — ar fi trebuit să fie mijlocul „zilei” de la Schola. Probabil că în timpul ăsta Lunganul era înăuntru, încercând să mă calmeze şi să mă conducă în camera mea.

Fantoma lui Graves se ghemui cu o mişcare fluidă. Îşi concentră atenţia în exterior acum, alert. Părul i se ridică în ţepi lungi şi curbaţi, care de la distanţa asta păreau plini de vitalitate, de un negru şters. Nu i se vedeau rădăcinile.

Sări în faţă. Ceva îmi bâzâi în cap. Am întors faţa de parcă aş fi primit o palmă. M-am năpustit înainte, Christophe mă înşfacă de braţ, dar am reuşit să scap de el şi eram la jumătatea potecii când mi-am dat seama că eram în mişcare. Acele pe care le simţeam în degete ar fi trebuit să mă facă stângace în mişcări, dar nu era aşa. Am alergat pe lângă tribune şi am ajuns chiar la ţanc să văd fantoma lui Graves îndreptându-se spre un pâlc mic de stejari.

Alerga cu foarte mare uşurinţă. Vârcolacii se mişcă repede, cu mişcări fluide, şi el reuşea să o facă fară să se umple de păr. Haina îi fâlfâia la spate, un sunet îndepărtat, şi intră în pâlcul de copaci cu câteva secunde înaintea mea.

Copacii ascundeau un mic luminiş, şi aici iarba nu era tunsă. Lumina şi umbra se împleteau. Ceva îmi trosni în cap şi totul… se opri.

întunericul se dilată în aerul serii. Stejarii se apropiară, fremătând din frunzele lor de un verde crud. Am surprins o forfoteală înainte ca Lunganul să se năpustească şi el în luminiş, gata să intre în mine.

Strigă ceva irepetabil şi sări într-o parte, cât pe ce să se lovească de un copac. Am intrat din nou în corpul meu şi m-am holbat la el.

— Nu face asta! strigă el. Isuse!

— L-am pierdut! i-am răspuns ţipând. Era cât pe ce!

— Ce nai…

Dar tăcu atunci când Christophe trecu pe lângă el, apărând din senin cu un foşnet.

— Nu e o idee bună.

Ochii djamphirului luceau albaştri în semiîntuneric. Când se lasă înserarea, lumina face lucruri ciudate; umbrele se mişcau ca nişte creaturi vii pe chipul palid al lui Christophe şi îl transformau pe Lungan într-o statuie de lut roşiatic.

— Întoarce-te în casă, Dru.

Am aşteptat furnicăturile care îmi spuneau că harul voia să-mi arate mai mult.

Nimic. Nada. Zero. Mulţime vidă.

Până când o străfulgerare tăcută umplu luminişul şi mi se aprinse beculeţul ca nocturnele pe un

teren de fotbal. Am trecut pe lângă Lungan şi m-am oprit, îngenunchind în faţa unui tufiş ciudat cu spini. Era posibil să fi fost un tufiş de trandafiri, dar părea distrus şi pe jumătate strivit.

O fâşie subţire de material textil, cât degetul meu mic, atârna de el. Era o bucată de bumbac gros, dintr-o haină lungă şi neagră. Am scos-o cu grijă. Era scorţoasă, probabil pentru că fusese udată de rouă.

— Pe aici a trecut. Putem să…

— Mie mirosul nu-mi spune prea multe. Lunganul îşi băgă capul între umeri cu un aer nefericit. Azi au tuns iarba mai devreme, însă eu…

Am aşteptat să văd ce voia să spună, dar el doar îşi desfăcu mâinile. Întregul luminiş era un amestec de umbre şi se simţea o răcoare care nu era doar aerul de seară. Era un aer rece şi l-am adulmecat, aşa cum adulmecam o creatură hidoasă care zăcea într-un colţ umbros.

Am strâns în pumn fâşia de material.

— Poate că a simţit nevoia să iasă afară şi să-şi limpezească mintea.

Dar Lunganul nu părea să creadă ce spunea.

— Acum nu avem ce să mai facem, spuse Christophe.

Mâinile îi atârnau moi pe lângă corp, dar întreg corpul era încordat, gata de acţiune.

— Te rog, Dru. Înăuntru e mai bine. Mai ales acum că se lasă noaptea.

— Nu-i simţi mirosul?

Am încercat să nu pară că îl imploram pe Lungan.

— Doar cât să pot să spun că a luat-o pe aici, răspunse. Atâta tot. Poate că doar a trecut pe aici, dar poate să vadă în întuneric. Ca şi noi.

Am oftat din toţi rărunchii, frustrată. Am auzit paşi în depărtare. Oare Leon era cel care mă striga? Presupun că nu poţi să mergi nicăieri aici fară să fie cineva cu ochii pe tine.

Cine fusese cu ochii pe mine în tot timpul ăsta? Ce nu văzusem eu?

— Bine.

Am îndesat bucăţica de material în buzunarul pantalonilor. Când aveam puţin timp să mă gândesc, probabil că avea să-mi vină vreo idee.

Caută-mă!

N-ar fi fost pentru prima dată când dădeam de urma cuiva doar cu o bucată de haină. După ce ai veriga materială, e cel mai uşor să dai de urma cuiva.

L-am lăsat pe Christophe să mă conducă afară din luminiş. Soarele se îndrepta spre orizont, dispărând în spatele clădirilor.

Era timpul să înceapă Procesul.

Capitolul 30

Chiar în centrul clădirii principale a Şcolii, cea din care se desprind toate aripile ca un păianjen care-şi îmbrăţişează pânza, este un loc imens deschis, cu un acoperiş de sticlă. De fapt, e o cupolă destul de mare să găzduiască o expoziţie de arme din sudul Americii, făcută din panouri imense de sticlă legate între ele cu suporturi de piatră. Era probabil o minune arhitecturală, dar părea că stă să se prăbuşească din clipă în clipă. Spaţiul de sub cupolă era pavat cu piatră, cu excepţia covoarelor lungi, roşii şi prăfuite. Un podium înalt în centru susţinea şapte scaune de fier, câte trei de fiecare parte a unui tron imens de care atârnau panglici de purpură, pe care era o pernă mare şi roşie.

Ai două încercări să ghiceşti pentru cine e tronul ălaJ Şi prima nu se pune! Am simţit gust de fiere fierbinte pe gât. M-am dat în spatele lui Christophe. Îndărătul meu era Leon. Am lăsat capul în jos şi nu aruncam decât câte o privire pe furiş.

Spaţiile goale se umpleau cu djamphiri, majoritatea mai în vârstă. Cei mai tineri se strecurau şi se aşezau în spate, şi am văzut şi vreo doi vârcolaci bântuind la intrări.

Când m-am uitat însă a doua oară, întinzându-mi gâtul, dispăruseră.

Scaunele erau cu faţa spre sud şi în faţa lor, la stânga, era un spaţiu delimitat. Balustrade din lemn negru şi vechi, care veneau până la talie şi erau încrustate cu cruci şi inimi, formau un pătrat în

jurul şirului de bănci tari. Christophe deschise un fel de portiţă şi îmi făcu semn cu o plecăciune mică.

— Dacă binevoieşti, skowroneczko moja, ia loc.

Leon mă urmă şi când m-am aşezat în primul rând, el alese locul din spatele meu, puţin la stânga. Christophe se sprijini pe balustrada din faţa mea.

— Orice s-ar întâmpla, Dru, să nu-ţi faci grijii Nu cred că poate cineva să-ţi facă vreun rău de faţă cu tot Ordinul.

Eu n-am spus nimic. Cine ştia câţi îmi purtau pică, din nu ştiu ce cauză? Anna mă ura, şi faptul că îl vedea pe Christophe nu îmi garanta că avea să o binedispună.

Mai erau şi alte lucruri care mă îngrijorau.

Dacă Graves ar fi fost aici, am fi putut să purtăm o conversaţie întreagă doar printr-un schimb de priviri. Nu poţi să faci asta cu oricine.

Dar aveam bucata de material în buzunar. De îndată ce urma să fiu singură, puteam să-mi limpezesc mintea şi să văd dacă nu reuşea să-mi ofere vreo pistă. N-ar fi fost prima oară când găseam pe cineva folosindu-mă de har.

Dar ar fi fost prima oară când reuşeam să fac asta fară tata.

— Vorbesc serios, insistă Christophe. Eşti în siguranţă, îţi dau cuvântul meu.

În încăpere mai intrară câţiva djamphiri. Simţeam cum mă pironeau cu privirea. Mă simţeam din nou ca fata nou-venită, pentru a mia oară. Christophe se uită la mine, luându-mi seama de parcă se aştepta să găsească vreo comoară la mine.

— Nu-ţi face griji pentru mine, am spus eu în cele din urmă. Serios. Eu îmi fac mai multe griji pentru tine.

Şi chiar şi mai multe pentru Graves.

— Serios?

Un zâmbet fermecător îi lumină chipul şi mi-am ţinut respiraţia. Eram şocată să-l văd aşa de fericit.

— Atunci, e bine, spuse.

Leon se aplecă spre mine. L-am simţit chiar dacă nu m-a atins.

— Uite-l şi pe Benjamin. Să nu pari mirată!

Benjamin străbătu încăperea cu podea de piatră. Era negru la faţă. Trecu pe lângă Christophe, intră pe portiţă şi se aşeză pe băncuţa de lângă mine.

— La naiba! şopti el printre dinţi şi buzele de-abia i se mişcară. Nimeni nu ştie nimic. Ce naiba se întâmplă?

— L-aţi găsit pe Graves? Nu-mi păsa dacă mă auzea toată lumea. Te rog, spune-mi că da.

Ştiam că nu-l găsise chiar înainte să clatine din cap, scrutând cu ochii lui negri mulţimea.

— Lucrurile lui personale sunt tot în camera ta, Milady. Sfâşiate şi împroşcate cu sânge de nosferat, dar sunt tot acolo. Oriunde s-a dus, nu şi-a luat hainele cu el. Lunganul a fost ultima persoană care l-a văzut. Nu e nici urmă de el pe nicăieri. Thomas şi George încă îl caută, dar nu vei duce lipsă de protecţie. Mai am două echipaje în aşteptare şi garantez personal pentru ele.

Faţa mi se crispă. Dacă ar fi existat expresia „ce naiba” în dicţionar, chipul meu ar fi fost ilustrarea perfectă.

— Ştiu că nu şi-a luat hainele cu el. E un loc, la intrarea în sala de sport…

Nu mai nimeream să spun mai repede că văzusem unde se dusese Graves imediat după ce…

— Şşşt! Benjamin ne facu semn cu mâna stângă să tăcem din gură. Cred că ceva… nu, cred că nu. Nu încă.

Mulţimea de djamphiri amuţi. Se înmulţiseră între timp. Cupola de sticlă de deasupra era scăldată în lumina apusului. Se vedeau nori roz şi o lucire portocalie care semăna cu un ochi orb multicolor. Asta însemna că până şi tavanul se holba la mine. Isuse!

De fiecare dată când mă uitam în jur, vedeam alţi şi alţi djamphiri. Când sunt o masă care se uită la tine, poţi să observi nişte similitudini vagi în structura lor osoasă, indiferent de culoarea pielii. Ochii le luceau şi şuşoteau între ei. Semnele transformării se vedeau în valuri. Colţii ieşeau la iveală şi părul îşi schimba nuanţa.

Aţi auzit vreodată foşnetul unui lan de porumb într-o după-amiază în care adie vântul? Sau aţi fost vreodată în Marile Câmpii şi aţi văzut iarba care îţi vine până la brâu când vântul adie peste ea şi o face să fluture ca părul? Să vezi semnele transformării la o mulţime de djamphiri seamănă oarecum cu cele două imagini. Mi-am băgat capul între umeri. Christophe era chiar în faţa mea şi se sprijinea de balustradă. Simţeam când şi când câte o adiere cu miros de plăcintă de mere.

N-o să mint. Îmi dădea o oarecare alinare. Dar privirea mea rătăcitoare era atrasă mereu de scaunul îmbrăcat în mătase roşie.

— Vârcolaci. Leon era aplecat înainte, sprijinindu-se cu coatele de spătarul băncuţei pe care stăteam. Şi ei îţi iau seama. Vrei să punem pariu că ştiu de ce?

— E insultător, spuse Benjamin, încleştându-şi maxilarul, şi claia de păr care-i intra în ochi şi care îl făcea să semene cu un adept al curentului emo se coloră cu şuviţe arămii.

— Nu e ceva personal. Leon fomăi puţin, râzând. Ei n-au încredere în nimeni. Nu-i învinovăţesc.

L-am văzut pe Zeke îmbrăcat într-o cămaşă de mătase de culoarea safirului. Ochii lui albaştri erau întunecaţi de îngrijorare. I-am făcut semn cu mâna şi am regretat imediat. El se înroşi, lăsând ochii în pământ, şi câţiva dintre prietenii lui îi dădură coate. Cineva râse şi am simţit cum îmi ard obrajii.

Şi uite aşa se duse pe copcă întâlnirea mea la o cafea de duminică! Nu era vorba că îmi făcusem mari speranţe, dar tot îmi părea rău. La naiba!

Leon râse din nou, scoţând un chicotit înfundat şi ciudat, şi m-am gândit să mă întorc şi să-i trag un pumn în faţă.

— Cine-i ăla? vru Christophe să ştie.

Eu m-am rezemat pe spătarul băncuţei şi mi-am dat ochii peste cap.

— Nimeni. E un tip de la cursul de istorie.

Ce mult mi-aş dori să fie Graves aici, la naiba! Indiferent cum avea să se termine povestea asta, primul lucru pe care aveam de gând să-l fac după ce ieşeam de aici era să mă duc să-l caut. Aveam să mă strecor cumva de aici, vedeam eu cum, şi să mă las condusă de har până când mă ducea la el. Aveam să-l găsesc şi să-i oblig pe toţi să ne lase singuri destul cât să-i spun…

… ce? Cum aş putea să îndulcesc adevărul?

Nu ştiam, dar aveam să aflu. Aveam să spun tot ce trebuia ca să-l fac să înţeleagă.

Mulţimea amuţi din nou, dar altfel decât înainte. Când am ridicat ochii, am văzut de ce. Sosiseră membrii Consiliului.

Rămăseseră în picioare în dreptul scaunelor lor, de la stânga la dreapta: Kir, cu părul lui roşcat care rezona cu cerul parcă învăpăiat care scălda cupola de sticlă, Marcus în alt costum gri, şi Bruce cu exact un pas în faţă, la jumătatea distanţei între scaun şi tronul mare şi roşu. In cealaltă parte, Alton avea un aer sumbru cum stătea cu braţele încrucişate şi se uita peste mulţime, Hiro se uita la mine cu o expresie care presupun că se voia încurajatoare, iar Ezra îşi trase mânecile puloverului şi încremeni cu ochii atenţi.

Uitasem să respir. Am tras aer în piept.

Bruce înclină puţin din cap. Nu a fost nevoie să ţipe; cuvintele spintecară tăcerea ca un cuţit fierbinte care taie untul.

— Kouroii s-au adunat. Procesul va începe. Îşi lăsă puţin colţurile gurii în jos, de parcă ar fi gustat ceva amar. Christophe Reynard, eşti acuzat de trădare. Prezintă-te înaintea noastră!

Colţul gurii lui Christophe se ridică. Rămase locului câteva clipe, uitându-se fix la mine, apoi îşi îndreptă umerii. Se răsuci pe călcâie şi o porni spre podium, de unde mulţimea dispăruse ca prin farmec.

Se mişca în acel spaţiu ca la el acasă.

— Căpetenia Ordinului nu ar trebui să fie de faţă?

Era imposibil să folosească un ton mai zeflemitor.

Kir se crispă. Hiro părea plictisit, dar ochii îi luceau. Ştiam privirea aia, o văzusem în câteva baruri unde mă ducea tata când căuta informaţii despre Lumea Reală, în timp ce eu sorbeam dintr-un pahar de cola şi nu eram atentă mai la nimic în afară de persoanele cu care vorbea el.

— Ai crede că învaţă să aibă tact, îmi şopti Leon la ureche. Respiră, Milady.

— Vei fi judecat de egalii tăi, Reynard.

Hiro se ridicase pe vârfuri şi semnele transformării făceau atmosfera din jurul lui să trosnească. I se ridicase părul, nişte ţepi mici şi negri care se frecau unul de altul.

A început să mi se facă rău. Rău de tot.

— Şi cine dintre voi este egalul meu? Mă trag dintr-un neam vechi şi de faptele pe care le-am făcut vi se vorbeşte la ore. Am salvat o svetocha, ceea ce e mai mult decât oricare dintre voi aţi făcut în ultimii şaizeci de ani. Am fost mereu cu un pas înaintea nosferaţilor şi a celor trimişi să mă omoare — kouroii trimişi să-mi ia viaţa. Sunt aici pentru că a fost alegerea mea, pentru că Milady a cerut-o.

Întoarse uşor capul spre mine şi m-am întrebat cum de reuşise să lase fară nicio îndoială să se înţeleagă despre cine vorbea. Bineînţeles, eu eram singura fată din încăpere. Dar o căutam din priviri pe Anna. Trebuia să fie şi ea pe aici pe undeva.

— Niciun kouroi nu a fost trimis să…, începu Alton.

— Ba da. Kir se înverzise la faţă sub paloarea obişnuită. Eu am semnat ordinele. La cererea Căpeteniei.

Nimeni nu se clinti; nici măcar nu clipiră. Colţii lui Bruce se iviră de sub buza de sus. Stătea ţeapăn. Aveam o presimţire sumbră. În stomacul meu, greaţa se amesteca cu groaza.

Christophe stătea drept. Era slab şi picioarele îi erau aliniate ca la armată.

— Învrăjbiţi unii împotriva altora. Învăţaţi să dezbine şi să cucerească. Cel puţin de ea s-a prins bine.

— Un ordin de exterminare a altui kouroi? Hiro clătină din cap. Asta e împotriva Codurilor.

— Milady… Kir se facu mic. Căpetenia noastră a spus că era o chestiune de necesitate. Mi-a… mi-a arătat o stenogramă. Stenograma unei convorbiri în care era divulgată locaţia lui Elizabeth Lefevre. A murit acum unsprezece ani, şi transcrierea era dovada că Reynard a vândut-o nosferaţilor.

Leon îmi puse mâna pe umăr. Mă împinse la loc.

— Dar…, am început eu.

Lejevrei Trebuia să fie numele ei de domnişoară. Ciudat, nu mă mai gândisem la asta până acum. De parcă viaţa mamei ar fi început de când îl cunoscuse pe tata şi de când mă avusese pe mine.

— Taci din gură, îmi şuieră el la ureche. Te rog, Dru!

Am tăcut.

— Minciunii ţipă cineva din spatele mulţimii. Sunt minciuni, şi pot să o dovedesc.

Stai aşa. Mi se părea cunoscută vocea şi dacă Leon nu mă ţinea, aş fi sărit de pe banchetă ca arsă.

Bruce nu părea mirat, dar ridică privirea şi se uită în direcţia de unde se auzise vocea.

— Apropie-te! atâta spuse.

— Oh, Isuse! gemu Kir. Ce-am făcut?

— Ţi-a promis şefia, nu? Christophe încleştă pumnii. Chiar mă întrebam cine a semnat ordinele. Tot tu ai semnat şi directiva să trimiţi echipe de vârcolaci după mine în Dakota?

Kir se dădu înapoi şi se prăvăli în scaun.

— Da. Jur pe Dumnezeu, Reynard, mi-a spus că trebuia să protejăm…

— Şi cu Dru care e treaba? Christophe era nemilos. Tu ai semnat directivele să fie ţinută la o Şcoală de corecţie, unde nu era protejată şi era vulnerabilă? Aşa ai făcut?

— Nu. Marcus era semeţ şi sfidător. Eu le-am semnat pe alea. Căpetenia Ordinului mi-a spus că vizau un kouroi nou care facea probleme, nu o svetocha. Şi când am fost să le verific mai târziu, după ce Milady Dru ne-a spus povestea ei, am descoperit că dispăruseră.

O hi Ei bine, asta îmi răspundea la întrebare. Nu era vorba că eram surprinsă, dar mă bucuram să aflu. Într-un fel.

Acum, dacă aş fi reuşit să mă abţin să nu-mi vărs maţele pe jos, aş fi fost tare.

Mulţimea se dădu la o parte şi lăsă liber un culoar cât un bulevard. Am ţipat încet, cu respiraţia tăiată. Era un djamphir pe care îl ştiam, cu părul lui blond ciufulit şi ochii aruncând văpăi. Avea sânge uscat pe el. Uniforma lui standard, maiou alb, cămaşă roşie din flanel şi blugi, era zdrenţuită şi ruptă. Era plin de vânătăi pe o parte a feţei şi ţinea în mână — ghiciţi ce — o mapă roşie.

— Pot s-o dovedesc! strigă el din nou.
Şi stătea drept ca bradul, cu acelaşi toc de armă la subraţ din care se iţea patul de pistol familiar când se mişca.
— Augie…
Era o şoaptă stinsă. Gura mea nu voia să se deschidă aşa cum trebuia. Oh, Dumnezeule, el el E chiar el.
— Doar ce-am reuşit să scap de Sergej în persoană.
Numele îi făcu pe toţi să tresară şi eu am simţit o săgeată de gheaţă străpungându-mi capul. M-am smucit într-un final din strânsoarea lui Leon şi m-am ridicat în picioare.
— E totul aici. Stenograma originală şi o înregistrare. O trădare atât de mârşavă, de nedescris, încât ar frânge inima oricui ar auzi. Copii ale directivelor, semnate de fiecare membru al Consiliului, care au fost modificate după semnare.
August rămase fară aer şi Christophe păşi într-o parte, lăsând loc cu isteţime să-l vadă toată lumea. Vedeam şi eu cu ochii mei, deşi nu-mi venea să cred. Senzaţia de uşurare era… Doamne Dumnezeule!
De nedescris. Ăsta era singurul cuvânt care se potrivea.
August nu se transformase niciodată în luna cât am stat în apartamentul lui în Brooklyn. Ieşea în oraş aproape în fiecare noapte, la vânătoare, şi uneori se întorcea bătut măr. Eu îi pregătisem cina. Îl ajutasem să se bandajeze şi nu mă gândisem prea mult la cât de repede se vindeca. În Lumea Reală, se poate întâmpla orice. Eu nu aveam harul vindecării; la asta se pricepea bunica.
Totuşi, faptul că îl vedeam chiar şi bătut şi plin de sânge mă facea foarte fericită.
— August! am ţipat şi mi-am scos mâinile din hanorac când Leon m-a apucat de spate. Am sărit peste balustrada de lemn într-o clipită, şi m-am repezit la el. August!
— Ei, Dru! Cu accent de Bronx amestecat cu cel de Brooklyn, era Augie în carne şi oase. N-am crezut că o să te mai văd vreodată.
Am trecut valvârtej pe lângă Christophe şi l-am îmbrăţişat pe August. L-am strâns tare în braţe. Mirosea groaznic, dar am simţit şi izul familiar de fum de ţigară. August putea să aprindă o flacără mică şi galbenă cu degetul arătător.
Era real şi era aici, şi facea parte din viaţa pe care o credeam pierdută pe vecie. Copleşită de valul fierbinte al uşurării, am uitat de tot, chiar şi de faptul că Graves dispăruse şi că Anna stătea la pândă pe undeva. Lacrimi fierbinţi îmi alunecau pe obraji. Îi repetam numele întruna. El a tresărit, şi am mai slăbit puţin strânsoarea.
— Dru…, spuse Christophe, încercând să mă tragă din braţele lui.
Dar eu mă agăţasem de Augie şi nu aveam de gând să-i dau drumul. Îşi puse şi el un braţ în jurul meu.
— Uşurel, ksiqzniczko'. Îmi rupi coastele, zău aşa!

1 Prinţeso (în polonă în original)

— Augie!
Senzaţia de rău dispăru. L-am strâns şi mai tare în braţe, uitând din nou că era rănit. De data asta, mirosul de sânge uscat nu facu adevărata mea natură să iasă la suprafaţă. Eram mult prea fericită.
— Isuse! Augie!
— Alege unul dintre noi, spuse el. Acum potoleşte-te, Dru. Am treabă de făcut.
Am închis gura. Dar tot nu i-am dat drumul.
— Am ajuns aici la timp. Ridică dosarul mare şi roşu cu mâna liberă; era împroşcat cu sânge roşu şi negru care se închegase. E aici totul. Christophe?
— Nu m-am îndoit de tine, Augustine.
Christophe îi luă dosarul din mână. Deschise mapa roşie şi scoase un reportofon mic. Foile dinăuntru foşniră când închise dosarul cu elastic, apoi îl azvârli. O aruncătură perfectă, lipsită de patos, care formă un semicerc perfect şi ateriză la picioarele lui Bruce.
— Cer Consiliului să vadă — şi să audă — probele, spuse Christophe şi ridică reportofonul.

Apăsă pe butonul de Redare. Era un reportofon model vechi şi şuieratul benzii magnetice umplu tăcerea lichidă. Toţi erau în expectativă. Aş fi putut să-mi fac griji că nu avea să audă nimeni nimic în încăperea asta cavernoasă, dar djamphirii tăceau toţi mâlc.

Eu citisem stenograma când Dylan o scosese la iveală. Dar tot nu eram pregătită pentru şoc. Prima voce era masculină şi rece, şi sâsâită, în mod ciudat, din cauza colţilor care îngreunau articularea cuvintelor. Era vocea unui vampir, rece şi necruţătoare ca un mormânt, plină de ură.

— O ai?

Cealaltă voce… Dumnezeule.

— Informaţia e bine păzită.

Vampirul părea că-şi pierde răbdarea.

— Nu asta ne interesează. Unde e ea? Suntem pregătiţi să plătim informaţia.

— Păstrează-ţi banii, spuse Anna. Eu vreau doar s-o ştiu moartă pe scorpie.

Vampirul râse, scoţând un sunet cumplit, alunecos ca mătasea şi putregăit.

—Asta se aranjează.

Kir gemu ascuţit. Nimeni nu-i dădu nicio atenţie.

— Cum putem să fim siguri? continuă vampirul. El o să aibă nevoie de o garanţie.

Anna scoase un sunet scurt. Parcă o şi vedeai dând din mână, ca şi cum nu era cine ştie ce.

— Oh, asta e uşor. Mă ocup eu de asta. Stabilim dinainte un semnal, chiar de la locul faptei. Tu îi vii de petrecanie şi eu…

Se auzi un bruiaj pe casetă. Gura mi se uscase iască.

— Ephialtes, şuieră vampirul printre dinţi.

Mă răcisem toată, udă de transpiraţie sub tricou. Mă durea peste tot şi mă ţineam de Augie. Şi el mă ţinea în braţe. Dar Christophe se întorsese şi se uita fix la mine.

Vezi? mă întreba el din ochii reci. Acum vezi, Dru?

Şi vedeam. Doar că nu înţelegeam. Cum poţi să vinzi pe cineva vampirilor? Şi dacă Anna era din Ordin, ştia ce puteau vampirii să facă. Ştia că îi sfârtecau pe djamphiri şi nu se opreau până ce carnea atârna fâşii şi oasele erau făcute aşchii.

Şi am auzit-o din nou, din sertăraşul din mintea mea unde se ascund amintirile urâte. Lucruri la care nu voiam să mă mai gândesc vreodată, lucruri pe care harul îmi spunea că nu voiam să le văd.

Somn uşor, vise plăcute, Nosferaţii să te sărute! Să stabilească dinainte un semnal chiar de la locul faptei. Adică de la casa noastră. De la casa mamei mele. Casa unde dormisem la etaj până când ea mă trezise. Casa galbenă cu stejarul în faţă, care avea crengile răsucite şi înnegrite de ce-i făcuse Sergej trupului mamei mele.

Cum a putut Anna să trădeze altă svetocha, chiar dacă o ura? Cum poate cineva să facă asta?

— Păstrează-ţi comentariile pentru tine şi du mai departe mesajul, spuse Anna calm.

Şi se auzi sunetul receptorului pus în furcă, chiar înainte ca să apese Christophe pe butonul Stop. Tot nu-şi luase ochii de la mine, cu buzele subţiate, şi aveam impresia că încerca să-mi spună ceva.

Nu ştiam ce. Nici măcar nu puteam să încerc să ghicesc. Dar era ca şi cum mi-ar fi aruncat o frânghie de salvare şi funia subţire care se întindea între noi îmi încălzi corpul. Căldura mi se urcă în obraji şi am închis ochii şi m-am sprijinit de Augie. El se clătină puţin.

— Ar trebui să vă căutaţi în altă parte trădătorul, kouroi. Nu sunt eu, spuse Christophe, şi podeaua scârţâi când el se răsuci pe călcâie.

Mulţimea începu să murmure. Îmi venea să mă bag în pământ. Mi-era foarte rău. Era Anna. Ea o făcuse. Ea o trădase pe mama, vânzând-o vampirilor.

Somn uşor, vise plăcute, Nosferaţii să te sărute!

De ce?

Însă ştiam de ce. Silueta grotescă ascunsă în mintea mea zvâcni.

Unde e el… dacă îl ascunzi…

— Dru. Christophe era foarte aproape de mine acum. Ai ceva să ne spui. Ceva ce-ţi aminteşti.

Am clătinat din cap. Nu, Dumnezeule, nu! Nu voiam să-mi amintesc nimic din acea noapte. Nu voiam să-mi amintesc ce se întâmplase după ce mersesem la culcare. Nu voiam să-mi amintesc vizita Annei sau cum mă ascunsese mama înainte să iasă afară să se lupte cu vampirul.

Singurul lucru pe care voiam să mi-l amintesc era chipul tatălui meu când a deschis trapa din debara unde mă ascundeam şi m-a luat în braţe. Mi-a spus că eram în siguranţă şi mă dusese la maşină şi mersesem zile întregi până să ajungem la bunica.

În rest, nu mai voiam să-mi amintesc nimic. Nimic. Nici măcar chipul mamei mele, parfumul ei sau…

Dar Christophe nu avea pic de milă.

— Din cauza asta a venit Anna să te vadă la Şcoala de corecţie. Era calm şi răbdător, ca un profesor care are de-a face cu un elev mai greoi la minte. Eşti aşa de aproape, Dru. Mai ai puţin şi-ţi aminteşti. Dar încă n-ai facut-o. S-a întâmplat acum mult timp şi erai aşa de mică.

Mi-am amintit, dar nu aveam de gând să-i spun.

— Taci din gură, am şoptit.

— Nu e neapărat nevoie, spuse Bruce. Dovezile…

— Ba este.

Cuvintele lui Christophe i le retezară pe ale celuilalt de parcă el ar fi fost superiorul lui. Din câte ştiam eu, probabil că aşa şi era. Părea fară îndoială că facea parte dintre ei.

— N-o să mă credeţi pe mine. S-ar putea chiar să ascundeţi dovezile sau să minţiţi. Dar cuvântul unei svetocha… Cine poate să-l pună la îndoială?

Cuvintele erau spuse cu mânie. Mă zgâriară pe creier ca ura aspră a nosferaţilor.

Oare Christophe ştia pe ce ton vorbea? Parcă era tatăl lui.

Nu voiam să iau parte la aşa ceva. Voiam doar să fiu lăsată în pace, ca să pun la cale un plan de a evada de aici.

— Taci din gură, am şoptit din nou. Taci din gură.

— Ai spus ce aveai de zis, Chris, spuse Augie şi mă strânse şi mai tare.

Christophe se roti. Aerul din jurul lui încărcat cu mânie mirosea a cabluri electrice arse, sticlă spartă, durere şi fumul incolor al furiei. Bocancul lui lăsă un semn negru pe podeaua de marmură.

— Ba nu cred. Câţi ani au trecut de când Ordinul a mai putut să salveze o svetocha? Le găsim, bineînţeles. Reuşim chiar să le găsim înainte de maturizare. Dar nosferaţii le înhaţă câteodată doar cu câteva ore sau o jumătate de oră înainte să punem noi mâna pe ele. De ce? De ce se întâmplă asta?

Kir gemu din nou.

— Dumnezeule din Ceruri! Nu ştiam. Nu ştiam.

Mă întrebam dacă încerca să-i convingă pe ei sau pe el însuşi.

— Taci din gură, Kir, îi spuse Hiro încet. Dacă nu, te omor eu cu mâna mea.

Părea că vorbeşte serios.

Se auzi un foşnet de hârtii răsfoite.

— Astea sunt dovezi legitime.

Alton părea să se simtă la fel de rău ca mine. August se clătină din nou.

Am deschis ochii şi am încercat să-l ţin în picioare. Era cenuşiu la faţă. Se vedea chiar şi cu vânătăile, sângele şi mizeria care-i acopereau obrajii. Nu era bine.

— Augie? Aveam vocea stinsă, la fel cum mă simţeam. Eşti bine?

— Minunat, spuse, şi buza lui spartă se strâmbă când încercă să-mi zâmbească. A fost o săptămână grea, Dru. Am fost urmărit de toţi nosferaţii de pe pământ, aşa mă simt, de când mi-au aruncat în aer casa. A fost nevoie de o adevărată şmecherie ca să ajung la locul de întâlnire şi să obţin informaţia pe care Dylan…

— Dylan? am exclamat cu răsuflarea tăiată. E viu?

— Sper că da, răspunse Augie, şi expresia lui îndurerată îmi spunea tot ce aveam nevoie să ştiu. Mi-a trimis-o înainte să fie distrusă cealaltă Şcoală, Dru. Cred că s-a gândit că poate să aibă încredere în mine.

— Bineînţeles că dovezile sunt legitime, mârâi Christophe. Vă întreb din nou, de ce nu aţi putut să le salvaţi şi pe celelalte svetocha?

— De-de-ce? Marcus se clătină şi se prăbuşi în scaun, care scârţâi puţin sub el. Dumnezeule mare, de ce?

Djamphirii şuşoteau între ei.

Aveam o presimţire tare neplăcută.

— Din cauză că, spuse Christophe în cele din urmă, de parcă răspundea la o întrebare unor elevi, Regina Roşie crede că nu aveam nevoie decât de o singură svetocha.

Cineva izbucni în râs. Era un chicot piţigăiat, de femeie, care răsuna în încăperea de piatră şi sticlă. Toţi dădură capul pe spate. Sus, deasupra tuturor, pe unul din brâurile de piatră sculptate care înconjurau baza cupolei, stătea Anna.

— De ce? ţipă ea. Vreţi să ştiţi de ce? întrebaţi-l pe Reynard! întrebaţi-l ce ştie. El m-a determinat să fac asta!

Ecourile care veneau parcă din toate părţile mă făcură să-mi fie şi mai rău. Atât eu cât şi August ne chinuiam să rămânem în picioare. Fie se clătina el ca un om beat, fie eu, sau pământul se legăna sub picioarele mele de parcă eram într-un carusel de la un carnaval.

— Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat fară el! ţipă Anna.

Chiar şi aşa sus cum era, tot i se vedea faţa schimonosită de ură. Părul era o masă răvășită de bucle negre-roşcate. Era îmbrăcată în mătase roşie. Tot o rochie demodată care flutura cum stătea ea suspendată pe bară.

— Ea mi l-a furat! El era al meu şi ea mi l-a furat!

Christophe inspiră nervos.

— Nu te-am iubit niciodată! ţipă el şi forţa strigătului mă facu să mă dau în spate.

Semnele transformării clocoteau în el, părul i se lăsă pe spate şi părea destul de nervos ca să sară până la cupolă. Puneam pariu că putea să o facă. Acum îl credeam în stare de orice.

Un râset întunecat şi hidos clocotea în mine. Patul pistolului lui August era între noi şi nu mi-ar fi luat mult să-l smulg din toc. Trebuia să ţintesc şi ştiam acum cât de rapidă era. Mă mânca palma de nerăbdare şi degetele mi s-au încovoiat.

— M-ai fi iubit dacă n-ar fi fost ticăloasa aia! M-ai fi iubit!

Faţa Annei se schimonosi din nou. Oare plângea? Era greu de spus. Mi se facu şi mai greaţă. Se auzi sunet de aripi şi mi se tăie respiraţia.

Anna făcu o mişcare rapidă. Îşi fixă puşca la umăr şi Christophe ţipă din nou.

— DRU! Strigă el, rotindu-se şi pregătindu-se să sară la mine.

Anna mai ţipă o dată, un ţipăt nearticulat de ură şi frustrare, şi apăsă pe trăgaci.

Zgomotul puştii sfărâmă aerul din dom. Djamphirii se puseră rapid în mişcare şi am simţit o lovitură puternică în umărul stâng. Mi-am pierdut echilibrul.

Genunchii lui August se înmuiară. Se prăbuşi cu putere şi am încercat să-l ţin. Dar era greu şi eu nu puteam să-l trag pentru că dintr-odată braţul stâng refuza să mă mai asculte. Am căzut moale în genunchi şi am scos un scheunat de mirare, încercând să-i ţin capul să nu se lovească de podeaua de piatră. Ateriză pe jumătate în poala mea şi clipi de câteva ori şi închise ochii. Spuse ceva foarte încet, ce n-am reuşit să aud cu tot zgomotul din jur. Aşchii de piatră zburară în aer când gloanţele se înfipseră în podea.

Altceva mă lovi dintr-o parte şi am sfârşit răpusă la podea. Valul de durere năvăli asupra mea cu intensitatea unui tsunami. Umărul mă durea îngrozitor. Cineva puse mâinile pe mine şi am simţit un miros cunoscut de plăcintă de mere înecat în ceva ud cu iz metalic.

Mă durea. Mă durea atât de tare încât locul din cerul gurii unde sălăşluieşte foamea de sânge se închise şi nu-mi mai apăru niciun semn de transformare.

Ce? Dădeam din mâini şi din picioare, prinsă între August şi Christophe. Augie zăcea pe jos, cu capul dat pe spate, şi mărul lui Adam îi zvâcnea atunci când încerca să se mişte. Christophe se ghemui deasupra mea. Mâinile lui păreau de oţel.

— Nu! ţipă el aproape în urechea mea.

Urmă un şir lung de silabe care am presupus că erau înjurături în altă limbă, apoi durerea mă lovi din nou, înghiţindu-mă cu totul, şi lumea înconjurătoare deveni de un cenuşiu ciudat, pierzându-şi culoarea.

Ţipete. Strigăte. Alte focuri de armă. Ascunde-te. Ascundere! Am încercat să mă mişc, dar n-am reuşit decât să-mi agit puţin mâinile. Christophe era încă ghemuit deasupra mea, gâfâia, şi mi-am

dat seama că mă proteja. Mai zburară câteva cioburi de piatră şi focurile de armă se înteţiră. Christophe zvâcni din tot corpul şi scoase un şuierat.

August începu să se mişte din nou. Se rostogoli pe o rână. De unde stăteam eu, cu capul într-o parte, puteam să-i văd semnele transformării. Prin părul murdar îi apărură şuviţe albe, îi ieşiră colţii şi ochii i se aprinseră deodată. Acum erau de un galben clar, nu mai erau negri. Vedeam prin ceaţa care mă învăluia, deşi restul lumii îşi pierdea încet culoarea şi se transforma într-o schiţă în cărbune.

August se facu ghem ca un păduche de lemn, apoi se ridică cumva în genunchi, scoase arma din toc şi ochi. Nu se grăbi. Expiră, încleştă degetul pe trăgaci şi trase. Zgomotul se pierdu în cacofonia de sunete.

Totul se opri. Cortina cenuşie căzu şi am auzit un bubuit.

Bum. Bum.

Aripile băteau frenetic. Mă atingeau peste tot, ca nişte săruturi delicate. Doar când mă atingeau la umărul stâng, simţeam că leşin de durere. Nu-mi mai simţeam degetele de la mâini şi de la picioare, şi când am încercat să mă ridic, să mă duc în patru labe undeva la adăpost, pentru că cineva trăgea cu arma, n-am putut. Un ghem fierbinte de durere agonizantă mi se sparse din nou în piept şi am scâncit.

Bum… bum…

Urmă o clipă lungă de tăcere. Focurile de armă se auzeau din ce în ce mai slab. Se terminase? Am încercat din nou să mă mişc şi am scâncit înăbuşit. Mă durea doar dacă încercam.

Mi-am dat seama că bubuitul din urechi era pulsul meu. Fiecare bubuitură era bătaia aripilor şi am auzit ţipătul unei bufniţe.

Începeau să-mi amorţească şi mâinile. Ce se întâmplase? Ce-a fost asta?

Încă mai încercam să-mi dau seama, când lumea deveni din nou albă. Se auzi un sunet precum cel emis de o mie de difuzoare setate pe feedback. Bătăile inimii se răriră şi timpul dintre bătăi devenea din ce în ce mai mare, până când inima mea supraîncărcată…

… se opri.

Capitolul 31

— La o parte! strigă cineva şi lumina albă orbitoare mă lovi din nou.

Cineva continua să înjure de mama focului. Se auzea un murmur de voci.

— Scoateţi-l de aici!

— Dru? Dru, rezistă! Rezistă!

— Tot mai sângerează. De ce nu se vindecă?

— E epuizată şi încă nu a ajuns la maturitate. Tensiunea îi scade. Unde e celălalt glonţ? Tot dispar mereu.

— Muniţie afurisită! Urăsc asta.

— Să sperăm că niciunul nu i-a pătruns în inimă. Pericardul pare intact, dar se duce. Nu putem să-i administrăm sânge destul de repede…

— Folosiţi-mă pe mine pentru transfuzie, se auzi vocea rece şi calmă a lui Christophe.

— Nu putem. Ar omorî-o, încă nu-i ştim grupa sanguină…

În sfârşit, altă voce pe care am recunoscut-o. Era accentul englezesc al lui Bruce.

— Atunci ieşiţi afară.

Christophe părea furios. Era ciudat cum cobora tonul tăios. Semăna puţin cu tata. Doar că atunci când Christophe vorbea aşa mă durea. Vocea nervoasă a tatălui meu nu mă rănea niciodată pentru că dacă o folosea, ştiam că nu era furios pe mine. Niciodată nu era.

— Ce vrei să…

— Nu poţi să…

— Am spus să ieşiţi afară. N-am de gând s-o pierd.

— Nici măcar nu a ajuns la maturitate!

Bruce părea mort de oboseală. Am încercat să deschid ochii, n-am reuşit, şi am auzit un scâncet.

Cineva avea o zi proastă.

Vocea bunicii, şoptită şi hotărâtă, îmi răsuna în capul plin de vată. Dru, scumpo, tu eşti aia.

Se auzi un tunet înăbuşit şi am văzut încăperea în lumina fulgerului.

Era o rezervă de infirmerie cu pereţii de piatră. O lumină argintie difuză şi ciudată şovăia ca zăpada purtată de vânt, aşezându-se peste fiecare suprafaţă cu un luciu şters ca nişte aripi de molie. Stăteam tăcută şi ascultam sunetele aparatelor. Pe masă zăcea o siluetă mică şi djamphirii erau strânşi ciorchine în jurul ei. Bruce era cu faţa spre Christophe, arabul era puţin mai înalt, dar Christophe părea mai mare din cauza furie vibrante care emana din el.

Se auzi sunetul unui obiect metalic aruncat într-o tăviţă.

— Soluţie salină! spuse cineva pe un ton poruncitor. Spal-o bine, la naiba!

. Hai să suturăm; încă pierde sânge.

— Tensiunea e în scădere. N-aveţi decât să vă certaţi afară, kouroi, noi încercăm să o salvăm.

— Ştiu eu ce ar salva-o.

Christophe se întoarse pe jumătate şi, dându-i la o parte pe ceilalţi, se îndreptă spre silueta înfăşurată în alb de pe masă. Bubuitul care vibra în mine se opri.

Bruce îl apucă de mână şi cineva ţipă.

— Intră iar în stop cardiaci La o parte!

Am văzut o lumină orbitoare, dar nu înainte de a zări capul siluetei de pe masă, întors într-o parte, cu nişte tuburi de plastic în nări. Părul negru şi creţ era răvăşit şi încâlcit pe masa de operaţie şi am văzut că ochii mi se mişcau ca şi cum aş fi visat. Aveam pielea albă ca varul. Bruce era jos, pe podea.

— Dacă mai pui o dată mâna pe mine, spuse Christophe încet, o să fie ultimul lucru pe care o să-l faci.

Îi îmbrânci pe doi djamphiri bruneţi şi deşiraţi în halate albe care meştereau ceva la aparate, şi am văzut o masă de came răvăşită acolo unde ar fi trebuit să fie umărul meu stâng. Sângele era aproape negru. Eu nu vedeam în culori. Se văzură bucăţi albe de oase lucind când alţi doi kouroi cu feţe de adolescenţi examinară masa de came cu nişte instrumente chirurgicale strălucitoare şi aruncară fragmente din ceva într-o tăviţă metalică. Alt djamphir cu părul creţ stătea pregătit cu două padele şi am văzut electricitatea sfârâind în ele ca nişte stropi de apă pe o tavă fierbinte.

Nu sunt într-o stare prea bună, mi-am spus. Nu mi se părea de prea mare importanţă. Stăteam şi mă uitam când Bruce se şterse la gură cu dosul palmei.

— N-o face, Reynard! Nu ne permitem să pierdem…

— N-o s-o pierd! Ieşiţi AFARA!

Ţipătul făcu pereţii să se cutremure, dar nimeni nu se mişcă.

Christophe îşi duse încheietura mâinii la gură. Muşcă zdravăn. Semnele transformării i se vedeau în valuri. Ceva roşu îi apăru la picioare, şocant în filmul alb-negru în care se prezenta lumea. Era vulpea pe care o mai văzusem şi altă dată. Blana i se zbârlise, rânjea şi se ghemuia, gata să sară.

îşi luă mâna de la gură.

— De obicei asta se face în intimitate. Dar dacă insistaţi…

Ceva negru i se scurgea pe mână — acum şi el sângera.

Apăsă rana pe gura siluetei de pe masă.

— Ştiu că mă auzi, şopti el, aplecându-se. Eşti acolo, skowroneczko moja. Te lupţi. Luptă puţin mai mult!. Ia ce-ţi trebuie!

Oh, ce scârbos] Mă străbătu un fior. Corpul îmi zvâcni. Mi-am amintit cum fusese în acea noapte în pădure, când eram înconjuraţi de foc şi fum şi colţii lui Christophe se înfipseseră în mâna mea. Mi-am amintit senzaţia cumplită de sfâşiere, ca şi cum bucăţi mici din mine — aş spune din sufletul meu — ar fi fost smulse. Nu puteam să fac asta cuiva la rândul meu.

Dar corpul de pe masă se zbătu încet. Şuviţe mai deschise îmi apărură în părul încâlcit şi am văzut colţii crescându-mi în gură cu un pârâit imperceptibil. Aparatele o luară razna.

— O să înceapă să lovească, spuse unul dintre djamphiri cu răsuflarea tăiată.

Corpul îmi zvâcni.

N-o facel M-am luptat să deschid gura, să spun ceva. Nu! Nu face asta altcuiva!

Pentru că, dacă stăteai să analizezi, dacă sugeam sângele cuiva însemna că eram una dintre creaturile pe care le-ar fi vânat tata. Nu? Mai ales că ştiam şi cum te simţi. Când ştiam căt de mult durea când o parte invizibilă din tine era smulsă bucăţică cu bucăţică.

Trupul de pe pat zvâcni. Colţii se înfipseră in mâna sângerândă a lui Christophe şi m-am luptat să ţip, să mă mişc, să mă opresc. Dar gura nu mă asculta. Trase o înghiţitură zdravănă, sorbind cu nesaţ.

Christophe se făcuse îngrijorător de cenuşiu la faţă, pielea lui albă prinsese o nuanţă gri şi o paloare bolnăvicioasă. Djamphirul cel creţ înjură în barbă. Bruce se ridică de jos, ştergându-se la gură cu dosul palmei. Un firicel subţire de sânge i se scurgea pe bărbie, care părea negru în lumina stranie şi difuză, şi am văzut ceva lucind lângă umărul lui drept.

O siluetă în formă de pasăre plana de-abia vizibilă, dar eu îmi făceam mai multe griji pentru corpul de pe pat şi pentru ce-i făcea lui Christophe.

Urmă altă înghiţitură lacomă. Christophe se lăsă moale, prinzăndu-se de masa de operaţie cu cealaltă mână. Vulpea i se împleticea printre picioare şi începea să-şi piardă din ce în ce mai mult culoarea.

Termină! îmi venea să strig, dar nu puteam. Puteam doar să privesc ce se întâmpla. Nu puteam să fac absolut nimic. Nu puteam nici măcar să mă mişc.

BUM… BUM… BUM. Bubuiturile mă făcură să tresar. Dacă n-aş fi fost pironită locului, aş fi sărit ca o pisică ce dă bot în bot cu un şarpe. Sunetul aripilor reveni, atingăndu-mă pe tot corpul — sau mai bine zis pe corpul astral, căci cel fizic zăcea în pat.

Rana de la umăr se închidea singură.

Ţesuturile începură să se coloreze uşor, ca tenta de pe fotografiile vechi. O explozie de roz se întinse dinspre rana care se vindeca foarte repede, aşchiile de oase se lipeau între ele cu sunete slabe şi muşchii alunecau la loc, azvârlind afară bucăţi de metal odată cu un lichid limpede înainte ca pielea să se închidă. Rana luci roşu aprins pentru o clipă. Apoi umărul se mişcă spasmodic şi se auzi un zgomot înăbuşit. Capul humerusului intră din nou in articulaţie şi pocnitura mă făcu să mă scutur toată.

Am început să simt furnicături în creştetul capului astral. Genunchii lui Christophe se înmuiară, dar se ţinu pe picioare.

— Ia ce-ţi trebuie, şopti el spre chipul acoperit de pe masă, al cărui păr se contorsiona şi se răsucea ca al unui vampir. Ia tot, dacă-ţi trebuie. Doar să trăieşti, vrăbiuţo, să trăieşti.

Bubuiturile se înteţiră şi bătăile semănau acum cu nişte aripi de colibri. Furnicăturile se intensificară în timp ce întreg corpul de pe masă prindea din nou culoare. Tricoul meu sfâşiat era bleumarin şi împroşcat cu sânge uscat, şi unul dintre sâni se iţi o clipă printr-o gaură din material. O urmă vagă de jenă mă făcu să mă treacă un val fierbinte. Pielea începu să se înroşească, o imagine hidoasă în mijlocul lumii în alb-negru.

Fiecare parte din mine care nu zăcea pe masă se repezi să fie eliberată, zbătăndu-se sub povara imensă care mă ţinea imobilizată. Corpul de pe masă trase aer pe nas şi se auzi un şuierat din cauza sângelui care formase crustă.

Şi urmă o nouă gură zdravănă.

Christophe aproape căzu peste aparatele care bipăiau, împingăndu-le în perete. Îşi adună toată puterea şi lăsă capul pe spate. Gura i se deschise şi îşi dădu ochii peste cap. Nu i se mai vedea decât albul ochilor acum. Şoldurile îi zvâcniră şi era cât pe ce să cadă din nou, ciobind şi crăpând carcasa de plastic a aparatului care îmi înregistra ritmul alert al inimii. Imaginea monitorului se umplu de purici când m-am uitat spre el şi ieşiră scântei.

— NU! răcni Bruce şi sări.

Îl înşfăcă pe Christophe şi îi smulse mâna de lângă gura lacomă cu colţi. Mă străbătu un spasm din creştetul capului până în tălpi şi pentru o clipă confuză stăteam în picioare şi culcată în acelaşi timp, şi eram trasă în toate direcţiile ca o bucată de celofan pe care cineva încearcă să o desfacă. Dinţii îmi clănţăniră ca nişte bile de biliard, răsunăndu-mi în cap, şi un val fierbinte de agonie mă sfâşie.

Se auzi un mârâit. Sunetul pumnului care loveşte în came, un ţipăt de durere care era al meu şi

care îmi ieşea din gâtul fierbinte. Locul din cerul gurii unde sălăşluia foamea de sânge luase foc. Simţeam o gâdilătură plăcută şi fierbinte, ca atunci când beam Jim Beam amestecat cu cola uneori cănd tata nu era acasă. Trupul mi-era ca un vârtej care prinsese în cercurile sale un înotător imprudent, şi carnea mi se strângea în jurul sinelui, cel care doar ce se obişnuise cu libertatea. Muşchii mă dureau îngrozitor şi se încleştau şi am…

… căzut, alunecând de pe masa de operaţie şi lovindu-mă zdravăn la cap. Am aterizat pe ceva prea moale ca să fie podeaua, ceva care se unduia sub mine, şi degetele mi s-au afundat în părul cuiva înainte ca persoana respectivă să ţâşnească în picioare, rostogolindu-mă şi eliberându-se de mine. Tubul de plastic îmi ieşi din nas şi rămase atârnat buclă de urechi.

Confuzie. Ţipete. Zgomot. Am ţipat din nou, dând din mâini şi din picioare când foamea de sânge se facu simţită. Mă durea. Mă durea tot corpul de parcă cineva m-ar fi stropit cu benzină şi mi-ar fi dat foc, şi voiam şi mai mult din lichidul roşu. Îi simţeam gustul pe buze, de fum şi condimente, ceva roşu, moale şi fierbinte, plin de aroma buzelor de băiat şi izul ochilor reci ca iarna. Avea gust de pericol şi sălbăticie şi de briză fierbinte care pătrunde pe geamul unei maşini la amurg în deşert când conduci cu 130 km pe oră şi când mai ai o grămadă până ajungi în următorul oraş. A scorţişoară, a bărbat şi a bunătate, şi voiam mai mult.

Christophe mă inşfăcă. Era cenuşiu şi tras la faţă. Dar ochii îi aruncau văpăi şi semnele transformării care îl transfigurau erau ca un parfum care-l scălda. Puteam să le simt, unde de curent invizibil care mă atingeau uşor pe piele.

Senzaţia pe care mi-o dădea el era unică.

Mi-am împins bărbia în faţă, rapid, ca un şarpe care se năpusteşte asupra prăzii, dinţii mi-au clămpănit din nou, la câţiva centimetri doar de gâtul lui. Acum, că eram aşa de aproape, îi simţeam transpiraţia sărată şi corpul lui pe jumătate sub mine mi se părea al naibii de departe. Mi-era frig şi cald în acelaşi timp, şi senzaţii cumplite se luptau să pună stăpânire pe mine.

— Dru!. Tună el şi am îngheţat.

Cunoşteam vocea. Era vocea tatălui meu atunci când spunea Taci din gură şi dă-mi muniţia. Însemna că trebuia să mă opresc şi să fiu atentă, şi asta am şi făcut. Pleoapele mi se zbătură, făcând imaginea să-mi apară ca printr-un obiectiv de cameră care se deschide şi se închide.

— Câte? întrebă Bruce din partea cealaltă a camerei, în mod ciudat, părea speriat. Reynard? Câte?

Tremurăturile mă făcuseră să semăn cu un animal care a prins ceva în gură şi-l scutură în dinţi. Dar foamea de sânge se estompă şi greaţa reapăru rapid cu o crampă sfâşietoare.

— Trei, de-abia se auzi răspunsul lui Christophe. Ai noroc că n-are nevoie de mai mult.

— Să te ia naiba!

Bruce se mişcă. Se auzi un foşnet de haine şi Christophe se încordă. Eu am scos un sunet ciudat, ca un scâncet. Mă simţeam de parcă aş fi fost dezmembrată şi reasamblată greşit. Fiecare părticică din mine mă durea.

Un junghi cald mă lovi în stomac şi se împrăştie, ca o ceaţă de satisfacţie caldă. Îmi alină durerile şi îmi pătrunse în tot corpul, şi m-am gândit că, poate, dacă n-aş fi sângerat peste tot, aş fi putut să mă ridic în picioare.

Dar nu am deschis ochii. Era o uşurare să stau în braţele lui Christophe şi să ştiu că se ocupa el de tot.

O voce stinsă din mine încercă să-mi spună că ar trebui să-mi fac griji pentru ceva, dar am alungat-o. Deja aveam destule pentru care să-mi fac griji. Nu mai era loc şi pentru altceva.

— Deja a facut-o. Pleacă! spuse Christophe, şi vocea lui era uscată şi răguşită. Îşi drese glasul. Toţi. Lăsaţi-i puţină intimitate! Dacă a supt prea mult sânge şi o loveşte furia sângelui…

— N-o să se întâmple asta. E o svetocha. Vorbea unul dintre ceilalţi djamphiri şi după voce părea copleşit de veneraţie. Uitaţi-vă, e bine. Tensiunea e normală, pulsul e puţin ridicat, dar e în regulă — o să supravieţuiască. Uitaţi-vă la umărul ei.

Nu voiam să mă uit la umărul meu. M-am ghemuit mai mult în braţele lui Christophe şi m-am gândit la tricoul meu rupt. Obrajii mi se aprinseră, era o altă căldură decât senzaţia de bine pe care o simţeam pe piele.

— Christophe, am murmurat şi am simţit un sentiment vag de jenă.

— Totul e în regulă, skowroneczko moja.

O atingere uşoară — buzele lui pe părul meu încâlcit.

— Totul e sub control.

Asta voiam să aud. Mi-am ţinut ochii strâns închişi.

— Te supui unor riscuri inacceptabile, rosti Bruce printre dinţi. Mă auzi, Reynard?

— Latră la altcineva, ibn Alias. Eu am făcut ce mi-am propus să fac.

Oare Christophe îi vorbea în zeflemea? Mi-era greu să spun cu faţa îngropată la pieptul lui. Respira greu.

— Sunt aici, şi dacă nu vor mai încerca să mă omoare kouroii, voi fi cel mai de seamă aliat pe care îl puteţi avea. Atâta timp cât aveţi grijă ca ea să fie în siguranţă.

— Anna o să fie prinsă. O să plătească pentru ce-a făcut.

— Şi ce-ai de gând să faci? E o svetocha şi Garda ei personală îi e loială până la moarte. Christophe se mişcă. Se ridică de jos, se clătină, apoi se îndreptă. Şi tu ţi-ai dat concursul. Toţi cei din Consiliu s-au făcut că nu văd sau au încurajat activ acest lucru. Anna e un monstru. Dacă dă Dumnezeu, nosferaţii o vor găsi şi o vor omorî, asta dacă nu încheie vreun pact machiavelic cu ei înainte.

— E răsfaţată şi manipulatoare, dar nu e o…

— A deschis focul asupra unei mase de kouroi şi asupra altei svetocha, Bruce!

Aparatele scoteau scântei şi zgomot de paraziţi.

— A trădat pe cineva de-al nostru — mai mulţi chiar — lui Sergej! Când o să deschizi ochii şi o să vezi?

— Asta n-o s-o aducă pe Elizabeth înapoi!

Se lăsă tăcerea. Şi odată cu ea, se auzi un mârâit din ce în ce mai puternic. M-am băgat şi mai mult în Christophe, până când mi-am dat seama că sunetul venea de la el. Medalionul mamei mele era cald şi liniştit la pieptul meu.

Se auzi un zgomot de paşi şi uşa închizându-se. Am simţit că încăperea se golise şi Christophe facu o mişcare rapidă şi violentă, ridicându-mă în braţe, recăpătându-şi echilibrul şi scoţând un sunet răguşit de efort. M-am lovit cu nasul de clavicula lui şi unul dintre aparate scoase un sunet ascuţit şi sugrumat şi se opri din bipăit. Însă cel care îmi înregistra bătăile inimii continua să funcţioneze totuşi. Inima îmi bătea nebuneşte, repede, cu putere. Parcă era un motor de avion cu reacţie sau parcă băusem prea multă cafeină.

Christophe mă cuprinse cu mâinile şi-şi îngropă faţa în părul meu. Am stat aşa şi picioarele mele tremurânde prindeau din ce în ce mai multă putere. Am înghiţit în sec de câteva ori. Foamea de sânge îmi gâdila locul din cerul gurii. Christophe încă mirosea a mere, scorţişoară şi căldură. De fiecare dată când inhalam, mirosul mă lovea în locul acela sensibil şi mă străbătea un fior. Aparatul care îmi monitoriza pulsul înregistra o nouă cascadă de bipuri.

— Ce s-a-ntâmplat? am şoptit într-un final.

— Ar fi trebuit să stai cu Leontus, îmi răspunse el tot în şoaptă. Băncile ţi-ar fi servit drept acoperire.

Nu ştiam de ce eram surprinsă.

— Ştiai că o să facă aşa ceva?

— Nu. Dar m-am gândit că era posibil totuşi. Anna e o tipă distructivă.

Aşa îi spui? Am încercat, la început uşor, să mă desprind de el. El nu-mi dădu drumul. Ne-am luptat aşa puţin, eu fară prea multă tragere de inimă, şi în cele din urmă Christophe păru amuzat.

— Nu poţi să stai singură în picioare. Nu mă mai împinge.

Mă aşeză însă pe masa de operaţie. Aceasta se mişcă puţin, de parcă n-ar fi vrut să mă susţină, dar Christophe mă ţinu până când am reuşit să mă echilibrez. Când mi-am pus jos picioarele care nu voiau să mă asculte, podeaua mi se părea cât de cât stabilă.

Mi-am strâns tricoul rupt la piept şi am clipit. Parcă eram din cauciuc. Mă durea peste tot, în ciuda senzaţiei de căldură din inimă, senzaţia de bine care se răspândea în valuri.

Nu voiam să mă gândesc ce aveam în stomac şi ce provoca valurile astea de căldură.

— Poftim.

Christophe facu o mişcare bruscă. Îmi luă o secundă să realizez că-şi trăgea puloverul peste cap.

— E murdar, dar…

Şi mi-l întinse.

Nu eram sigură de unde venea tot sângele care mi se urcase în obraji, mai ales acum. Dar m-am făcut roşie ca racul la faţă şi am început să bălmăjesc ceva.

El îmi îndesă puloverul în mână şi se întoarse cu faţa la peretele de vizavi, uitându-se la el de parcă ar fi descifrat acolo secretele vieţii.

De vină nu era puloverul sau felul cum eram mai mult dezbrăcată cu tricoul zdrenţuit de pe mine. Nici pielea lui mată şi palidă, murdară de sânge uscat.

Ci cele trei urme de pe spatele lui care păreau curios de lipsite de sânge când se închiseră, vindecându-se încet dar vizibil. Era găuri de glonţ, care se vindecau sub ochii mei.

Şi cicatricele.

Arăta de parcă se tăvălise în cioburi. Avea cicatrice pe tot spatele, nişte dungi albe şi lucioase pe pielea lui perfectă, ca nişte degete urâte care îi înşfacau coastele. Se mişcau în ritmul respiraţiei şi am rămas holbându-mă la ele, în timp ce inima îmi bubuia şi sângele îmi curgea cu putere prin vene şi îmi dădeam seama că eram încă în viaţă.

— Dru, spuse el în cele din urmă, te-ai îmbrăcat?

— Oh. Eu, ăăă, stai puţin.

Am încercat de două ori să-mi scot tricoul rupt şi braţele îmi tremurară când am tras puloverul peste cap. Avea mirosul lui şi trei găuri în spate. Dar partea din faţă era destul de întreagă, chiar dacă gulerul cu anchior îmi venea cam adânc. Ai fi zis că era tare slab, dar am văzut cum i se mişcau muşchii când se mută de pe un picior pe altul, apoi i se încordară ca o statuie de marmură când încremeni aşa cum fac djamphirii mai în vârstă.

Erau urme de glonţ. Gloanţe pe care le încasase el când stătuse ghemuit deasupra mea. Dar celelalte cicatrice… Isuse!

— Astea de unde sunt? am şoptit eu.

Pentru o fracţiune de secundă, îşi băgă capul între umeri, de parcă i-ar fi fost jenă.

— Şi noi rămânem cu cicatrice, să ştii. O spuse pe un ton sec, în şoaptă, doar ca o notă informativă. Înainte să ajungem la pubertate. Şi chiar şi după aia, dacă rana e destul de gravă. Dacă îţi pune viaţa în pericol.

Nu voiam să-i spun că evitase un răspuns clar. Din nou. Dinţii îmi vibrau, mai ales caninii superiori.

Sunt colţi, Dru. Spune-le pe nume!

— Ce s-a întâmplat?

Părea că nu puteam să mai vorbesc ca de obicei. Urmele de colţi de la încheietura mâinii care aproape că se vindecaseră zvâcniră o dată, şi m-am frecat de blugii îmbibaţi de sânge. Mirosul de cupru se simţea în toată încăperea, aţâţându-mi foamea de sânge.

Christophe se încordă.

— Am fost neascultător. Ai terminat?

Am dat din cap, dar mi-am dat seama că nu avea cum să mă vadă.

— Da. Ăăă. Mersi. Christophe…

El se întoarse spre mine, cu ochii aruncând văpăi, şi parcurse distanţa dintre noi din doi paşi rapizi. M-am trezit deodată nas în nas cu el, atât de aproape încât căldura pe care o emana în valuri îmi mângâia obrajii ca lumina soarelui pe pielea deja arsă.

— Ţi-am spus să stai acolo. Acolo aveai unde să te ascunzi şi Leontus ar fi avut grijă să nu ţi se întâmple nimic.

Vorbea răguşit, de parcă cuvintele ar fi fost un şmirghel care îi zgâria gâtul. Aş fi putut să te pierd.

Îmi simţeam gura uscată. Am spus primul lucru care îmi veni în cap, cu o voce la fel de răguşită şi şoptită ca a lui.

— Chris… Eu nu sunt ea.

Voiam să spun că nu eram mama. El păru speriat o secundă, dar nu-şi luă ochii de la mine. Se uita fix la mine, fără să clipească. Cum aş fi putut vreodată să cred că erau reci? Acum ochii lui albaştri ardeau pur şi simplu. Astfel de ochi puteau să ardă unde te atingeau, şi inima mi se urcă în gât.

— Aşa e, mă aprobă el. Nu eşti. Ea nu m-a făcut niciodată să trec printr-o aşa agonie.

Ce puteam să răspund la o astfel de replică? Felul în care se uita la mine mă facea să mă simt ciudat. Mă facea să mă simt tare ciudat, şi nu doar gândindu-mă la faptul că fusesem cât pe ce să mor.

Christophe se aplecă spre mine. Gura lui era la câţiva centimetri de a mea.

— Ea nu m-a făcut niciodată să am senzaţia că o să mor de inimă. Nu m-a făcut niciodată să mă tem pentru ea în halul ăsta.

Am înghiţit cu zgomot. Îmi plescăi ceva în gât. Dacă mă lăsam pe spate ca să scap de el, era posibil să mă răstorn peste masa de operaţie.

Dar nu voiam să mă feresc.

— Christophe…

Numele lui mi se stinse pe buze. Tot corpul îmi deveni deodată extrem de sensibil, părul mi se ridică şi era cât pe ce să uit că eram transpirată şi plină de sânge uscat.

Buzele lui le atinseră pe ale mele. Aproape am tresărit, atât de puternic a fost şocul. Apoi mă lovi fulgerul.

M-am lăsat dusă de val de câteva ori, de obicei cu băieţi de oraş destul de drăguţi când ştiam că nu aveam să stau mai mult de o săptămână-două în preajmă. Dar ce simţeam acum nu se compara câtuşi de puţin cu săruturile umede cu gura deschisă printre rafturile bibliotecii sau cu jumătatea de oră furată de săruturi fierbinţi în colţurile izolate de pe terenurile de joacă. Limba lui alunecă înăuntru şi nu mă sufoca, ci mai degrabă mă invita.

Nu era nici senzaţia de bine şi siguranţă pe care o aveam cu Graves. De data asta era…

Mă străbătură furnicături în tot corpul, nu doar în dinţi. Am uitat lucrurile obişnuite care-ţi trec prin cap în astfel de situaţii — lucruri de genul Oh, Doamne, m-am spălat destul de bine pe dinţi sau Aş vrea să nu mai respire aşa sau Ar putea să vină cineva. Am uitat să mă mai tem că nu sărutam cum trebuia.

Am uitat de tot, în afară de căldura şi lumina care curgeau prin mine. Unul din colţii lui se atinse de al meu şi ne-am cutremurat amândoi şi m-am abandonat lui o clipă lungă înainte de a mă desprinde ca să respir şi să descopăr că lumea exista şi că era dură, rece şi stridentă, şi mirosea a sânge, metal şi durere.

Christophe mă sărută pe obraz. Murmură ceva ce nu am înţeles prea bine. Mă simţeam străbătută din cap până în picioare de electricitate multicoloră.

Uau!

— Niciodată, îmi şopti încet la ureche.

Răsuflarea lui îmi atinse pielea şi am simţit deodată dorinţa de a mă foi doar pentru că simţeam nevoia să mă mişc şi hainele îmi erau fierbinţi şi mă strângeau.

— Înţelegi?

— Ăăă, a fost răspunsul meu extrem de profund.

El îmi cuprinse faţa în mâini şi se lăsă pe mine, dându-mi genunchii într-o parte. Se uită fix la mine şi expresia de pe chipul lui nu mai era de lup înfometat, aşa cum o privise pe mama. Era altceva.

Nu ştiam exact ce exprima. Era doar… altceva. Ceva mai vulnerabil. De parcă se temea că în orice clipă aş fi putut să mă feresc sau să-i spun să înceteze sau ceva de genul.

Nu suportam să-l văd aşa. Aşa că am închis ochii şi am ridicat puţin bărbia şi el mă sărută din nou. De data asta nu a mai fost la fel.

Nu, de data asta a fost mai bine. Şi am uitat din nou de tot, inclusiv de Graves. Pentru câteva secunde am fost din nou doar eu.

Şi a fost minunat.

Apoi realitatea m-a năpădit din nou. Am devenit rigidă şi el s-a retras. Încă îmi mai ţinea faţa în

mâini. Îi simţeam pielea foarte caldă lipită de a mea şi m-am trezit că-i atingeam coastele şi-l mângâiam de parcă mă jucam cu scândura de spălat rufe a bunicii.

Mi-am tras mâinile.

— Ăăă, am îngăimat din nou. Christophe.

— Dru.

Era uşor amuzat. Uitam tot timpul cât de bine se îmbinau trăsăturile lui.

— Cred că…

Nici măcar nu puteam să spun ce gândeam. Nu puteam să exclam decât Uau. Şi mai mult Uau. Urmat de ăăă…

Da. Era jenant. Şi Graves…

Graves mă părăsise. Asta era. Mă părăsise, şi Christophe se întorsese. Aşa era oare?

— Ai dreptate, spuse el, de parcă aş fi emis o cugetare profundă. Mai avem lucruri de făcut. Şi ar trebui să ne spălăm. Amândoi.

Am dat din cap. El se aplecă din nou şi am fost puţin dezamăgită când mă sărută doar pe obraz, un sărut cast.

— Acum ai încredere în mine? mă întrebă el, şi n-am putut decât să încuviinţez.

Şi să mă întreb de ce-mi pusese tocmai întrebarea asta.

Capitolul 32

După ce suferi de o enteroviroză gravă sau ceva asemănător, după ce ai vomat tot ce ai mâncat şi n-ai mâncat, vine un moment în care te simţi destul de bine. Asta se întâmplă de obicei după ce termini o sesiune lungă de icnit, după ce tragi apa, te ştergi la gură, poate te speli pe dinţi cu grijă pentru a zecea oară şi afli că poţi să umbli. Cu picioare tremurânde, ca un bebeluş care face primii paşi.

Lumea ţi se pare mai limpede şi mai clară şi crezi că e posibil să-i fi venit de hac bolii — dar mâinile şi picioarele tremurânde îţi dau de înţeles că te minţi singur.

Aşa mă simţeam. Plină de vânătăi şi tremurând, dar într-o stare destul de bună, cel puţin pentru scurt timp. M-am gândit că dacă puteam să ajung în pat până când mă răpunea oboseala, mă descurcam destul de bine.

Dar mai întâi trebuia să-l văd pe Augustine.

El era într-o cameră privată din partea izolată şi liniştită a infirmeriei, dar aceasta era diferită de cea în care fusese Ash legat de pat, şi chiar şi de cea în care încercaseră să mă salveze pe mine. Rezerva lui era pe un perete exterior, cu un pat şi o fereastră, şi semăna cu o rezervă dintr-un spital de lux. Era chiar zugrăvită în culoarea piersicii şi crem, şi preţ de o secundă m-am simţit atât de ameţită că m-am temut că o să cad din picioare acolo.

Asta pentru că tot mirosea a spital. A dezinfectant, doctorii, durere. Şi suferinţă. Harul îmi zvâcnea în cap ca un dinte cariat.

Apartamentul lui Augie din Brooklyn era destul de curat şi ordonat având în vedere că era locuit de un burlac. Eu l-am făcut lună cât am stat acolo.

El şi tata lucrau la eradicarea unei infestări cu şobolani demonici. Şi pe urmă tata s-a dus undeva la graniţa cu Canada ca să facă nu ştiu ce şi eu am rămas cu August. Care, acum mi-am dat seama, nu m-a scăpat niciodată prea mult din ochi, nici chiar în apartament. O lună petrecută într-unul dintre cele mai mari şi tari oraşe din lume şi eu nu văzusem decât o stradă din Brooklyn.

Acum că ştiam că Augie era djamphir, mă întrebam dacă putea să mă înveţe şi pe mine să aprind ţigara cuiva aşa cum facea el. Speram să mi se ofere ocazia să-l întreb.

El şi tata se contraziceau tot timpul despre Lumea Reală, dacă autorităţile ştiau şi încercau intenţionat să muşamalizeze informaţiile, sau dacă oamenii nu voiau să afle şi o ignorau. Acum înţelegeam de ce August schiţa un zâmbet de fiecare dată când se contraziceau.

Şi alte lucruri pe care mi le aminteam acum aveau o logică. Cum ar fi vocea lui August când stăteam în pat şi încercam să dorm, ascultându-i pe amândoi. Fata asta merită să fie cu cei de-un

neam cu ea. Şi cât de bătut se întorsese de câteva ori şi cât de repede se vindeca. Oare de câte ori omorâse vampiri cât stătusem eu la el?

Oare vreunul dintre vampirii pe care îi omorâse venise după mine? Oare bănuiau măcar că existam? Aş fi putut să fiu în pericol şi nici să nu ştiu măcar.

Isuse!

August zăcea în pat, înfăşurat în bandaje albe. Ochii lui negri erau somnoroşi şi părul lui blond ciufulit, de parcă s-ar fi zvârcolit toată noaptea. Vânătăile începuseră să i se estompeze, dar avea privirea îndepărtată a unei persoane sedate la greu. Mâna lui dreaptă zăcea pe cuvertura de culoarea piersicii, ciudat de albă. Mâna nu era bandajată.

— E sedat, spuse Christophe încet. Destul cât să-i ofere psihicului şi trupului şansa să se refacă. Şocul poate fi fatal, mai mult decât rănile propriu-zise.

Am reuşit să ajung în dreptul patului, cu Christophe în spatele meu.

— Augie?

Parcă eram o fetiţă de cinci ani.

El clipi. Umărul drept era bandajat tot.

— Eh, Dru.

Influenţa newyorkeză îl facea să scurteze fiecare vocală de parcă i-ar fi adus vreo ofensă personală.

— Mă bucur să te văd, scumpo.

L-am apucat de mână. Nu puteam să vorbesc. Tot ce voiam să-i spun mi se oprea în gât şi n-am putut decât să suspin.

— Oh, nu face asta!

Pentru o clipă, era din nou August pe care-l ştiam, zâmbind viclean ca şi cum râdea de lume şi ridicând puţin din sprâncene. Când zâmbi, puteai să întrezăreşti ceva din omul care fusese, chiar dacă avea faţa umflată şi era sub influenţa sedativelor.

— Ce trebuie să fac să te conving să-mi aduci o sticlă de votcă, fata mea?

Am slobozit ceva care semăna şi cu un râs, şi cu un suspin. Eram aşa de uşurată, că m-am clătinat pe picioare lângă patul lui.

— Eu nu pot să cumpăr votcă, Augie. Am doar şaisprezece ani.

— Asta nu te-a împiedicat niciodată.

Rânji, dar ochii dădeau să i se închidă. Un picior părea mai mare decât celălalt sub pătură — era probabil şi el bandajat.

— Fă-mi o omletă, scumpo. Sunt frânt. A fost o noapte lungă.

— Sigur că da. Jur că aveam să-i fac şi cincizeci de omlete. Ce-ai păţit, Augie?

— După ce m-ai sunat, m-ai pus pe gânduri. Închise ochii, apoi îi deschise brusc, căci se chinuia să rămână treaz. Pe urmă, n-a mai ştiut nimeni de tine. N-am putut să dau de tine săptămâni întregi. Dar a sunat Dylan şi atunci lucrurile au devenit interesante.

— O să dea raportul de îndată ce-o să se simtă destul de bine, murmură Christophe. Dru…

— M-am întâlnit cu el în Pomona. Avea o copie a stenogramei şi mi-a spus unde pot găsi şi restul. Locul era plin de nosferaţi. Am fost capturaţi.

— Ajunge, spuse Christophe pe un ton mai ferm de data asta. Trebuie să o duc la culcare, Augustine. O să vorbim mai târziu.

— Sergej, şopti Augustine, şi am simţit cum mă răcesc; mai aveam puţin şi dinţii începeau să-mi clănţănească şi un junghi mă străbătu prin cap. Sergej avea câteva dintre ele. Ne-a prins pe amândoi. Dylan… am fost despărţiţi. Sărmanul puşti!

Era cât pe ce să mi se taie respiraţia. Deci Dylan supravieţuise incendiului de la cealaltă Şcoală. Sentimentul de uşurare se lupta cu cel nou de îngrijorare. Ca doi câini care se luptau pentru un os. Tremuram şi transpiram, şi mi-am dat brusc seama că probabil nu miroseam prea frumos.

— Am găsit şi celelalte chestii, şi pe urmă… dar eram urmărit. Toţi cei pe care i-am vizitat aveau câte o informaţie, dar au năvălit peste ei după ce am plecat. Nosferaţii nu voiau ca noi să ştim, şi am fost traşi pe sfoară. Toţi am fost arşi rău de tot.

Mi-am ţinut respiraţia. Nu sună bine să fii „ars”. Aşa se spune când eşti trădat de unul de-al tău.

Când eşti predat inamicului.

Somn uşor, vise plăcute, Nosferaţii să te sărute… Oh, asta e uşor. Mă ocup eu de asta. Stabilim dinainte un semnal, chiar de la locul faptei.

Am început să tremur şi mai tare. Dacă August n-ar fi fost sedat bine de tot, ar fi observat poate că tremuram. Am auzit bătăi de aripi şi am simţit gust de portocale de ceară în gură.

Anna venise la mine acasă ca să o trădeze pe mama şi să-l caute pe Christophe. Se asigurase că eram trimisă la cealaltă Şcoală, şi venise ea însăşi în vizită ca să vadă ce-mi mai aduceam aminte.

Să vadă dacă spusesem cuiva despre ceva ce nu-mi mai aminteam fară ajutorul harului, ceva ce habar nu avusesem că-mi aminteam. Vânduse o şcoală întreagă plină de puşti lui Sergej.

Dar de ce? Nu puteam nici acum să pricep de ce. Când ştiai ce le fac nosferaţii djamphirilor, când ai văzut ce mai rămâne din corpurile lor, cum poţi să faci aşa ceva? Asta era partea pe care nu o înţelegeam.

August bălmăji ceva cu multe consoane. Şi, spre mirarea mea, Christophe se aplecă din spatele meu. Îmi dădu mâna transpirată şi moale la o parte şi îl strânse pe August de mână. Îi răspunse în aceeaşi limbă.

Ochii djamphirului rănit se închiseră de tot. Oftă şi mai mormăi ceva. Apoi adormi.

— Doamne!

De-abia mai puteam să vorbesc, dar oricum aveam de gând să o spun în şoaptă. Mereu ai tendinţa să vorbeşti în şoaptă când te duci la cineva la spital. Să şopteşti ca un şoarece speriat. Îi şoptisem şi bunicii când zăcea pe patul de moarte, rezistând cât de mult a putut pentru mine.

Nu mă lăsa, o implorasem cu aceeaşi voce de şoricel speriat, pentru că nu puteam să vorbesc altfel. Buni, te iubesc, te rog, nu mă lăsa!

Dar nu mai putea să stea. Eu mă agăţam mereu de oameni şi ei mă părăseau mereu.

Nu puteam să mă abţin. Am atins din nou mâna moale a lui August.

— Să nu mă laşi, Augie. Ştiam că nu mă auzea, dar am spus-o totuşi. Bine? Nu pleca!

— O să fie bine! Christophe mă cuprinse pe după umăr. Îţi promit că o să supravieţuiască, moj maly ptaszku.

Era cât pe ce să izbucnesc din nou în plâns. L-am cuprins pe Christophe de mijloc când m-am îndreptat de spate. M-am sprijinit de el şi el nu se clinti. Parcă mă sprijineam de o statuie. Stătea neclintit, postura care te şi speria şi pe care o aveau djamphirii bătrâni. De-abia dacă mai respira.

îmi simţeam genunchii de gelatină.

— Vorbeşti serios?

Am încercat să nu o spun pe un ton de implorare. Măiculiţă, imaginea mea de tipă dură nu avea nicicând să mai fie reabilitată după aşa ceva.

Doar că nu ştiam dacă-mi mai păsa în momentul ăsta.

— Da. Christophe mă trase de lângă pat. A trecut el prin chestii şi mai grave, şi acum e bandajat şi sub medicaţie. Nu are nevoie decât de odihnă.

Mai că nu-mi venea să plec de lângă el, dar mă bucuram că puteam să mă sprijin de Christophe. Senzaţia de mă-simt-bine-doar-că-tremur-puţin dispărea. Acum începeam să cedez. Îmi simţeam capul ca un dovleac ce se balansa pe gâtul mult prea subţire, mâinile şi picioarele îmi tremurau spasmodic şi am început să văd puncte negre în coada ochiului.

— Christophe?

El mă scoase din salon şi închise uşa fără zgomot. Mă înşfacă bine şi începu să traverseze infirmeria. De-abia îmi mai târâm picioarele pe podeaua de piatră.

— Ce e?

Voiam să-i spun că trebuia să-l văd şi pe Ash. Voiam să-i spun că aveam de gând să-l caut pe Graves de vreme ce acum aveam timp, nu? Mai voiam şi să-l rog să stea jos şi să-mi spună toată povestea cu Anna de la început. Voiam — nu, trebuia să aflu cum de ajunsese aşa.

Dar căldura din stomac se tot risipea. Acum aproape că nu mă mai durea nimic, dar eram slăbită ca un pui de pisică nou-născut. Chiar aşa mă şi simţeam — oarbă, slobozind un ţipăt anemic. Încă încercam să aflu toate răspunsurile pe care mi le doream cu disperare, când el mă şuşui blând şi mă luă aproape pe sus.

Capitolul 33

O lumină albă, miros de lac de mobilă cu aromă de lămâie, praf şi aer curat. Şi de plăcintă cu mere la cuptor. Pe sub pleoape îmi pătrundeau săgeţi mici de lumină.

Dar nu puteam să zac acolo. Aveam treabă de făcut. Când m-am întors pe partea cealaltă gemând şi am deschis ochii încet pentru a nu ştiu câta oară, am văzut în faţa ochilor tavanul de rigips. Pe tavan erau modelate romburi şi trandafiri. Mă simţeam de parcă aveam nisip în ochi, aşa că am clipit şi mi i-am frecat. Nu mă dureau nici mâinile şi nici faţa.

Mă simţeam ameţită, normal, dar în rest eram destul de bine. Am căscat şi m-am ridicat în capul oaselor. M-am trezit că eram îmbrăcată cu puloverul lui Christophe şi în chiloţi, şi mi-am propus mental să nu mă mai trezesc fară haine pe mine. Blugii, plini de sânge uscat şi alte chestii, zăceau pe podea lângă pat, alături de şosetele mele.

Camera era la fel. Lumina soarelui se revărsa prin fereastră şi prin lucarne, măsuţa de toaletă lucea, curată ca lacrima. Cărţile de pe rafturile de pin negeluit mă priveau cu cotoarele lor care semănau cu nişte feţe inexpresive. Oare mama stătuse vreodată aici, cu cuvertura la piept, frecându-se la ochi şi întrebându-se ce naiba să facă în continuare?

Îi simţeam mirosul lui Christophe, dar el nu se vedea nicăieri. Puloverul pe care-l purtam îmi acoperea aproape tot, aşa că m-am dat uşor jos din pat. Nu era nici prea cald şi nici prea frig, ci ideal ca să te dai jos din pat într-o dimineaţă leneşă de sâmbătă, înainte să te duci împleticindu-te spre cantină ca să-ţi iei ceva de mâncare. Apoi e vremea să mergi la câteva cursuri, dar când erai liber puteai să te întâlneşti cu vârcolacii în parc şi să faci alergări cu ei. Ca şi cum locul tău ar fi fost aici.

Să te văd! M-am ridicat din pat, gata să mă aşez din nou dacă nu mă ţineau picioarele.

Dar m-au ţinut. Aşa cum făceau întotdeauna.

Am sărit puţin pe vârfuri, să le testez. Mă simţeam ciudat de… bine.

Cu excepţia gândurilor negre care nu-mi dădeau pace. Graves dispăruse. Ash şi Augustine zăceau la infirmerie. Şi Anna…

Am scuturat din cap şi părul îmi alunecă pe puloverul lui Christophe. Nu voiam să mă gândesc la asta.

Am reuşit să ajung la comodă, am găsit o pereche nouă de blugi şi nişte lenjerie. M-am dus la dressing şi am ales un tricou negru şi un hanorac gri-închis. Am rămas acolo câteva secunde. Mai era un tricou roşu pe care-l luasem la reduceri de la Target, o pată de culoare care contrasta cu cele întunecate pe care le preferam.

L-am dus în baie şi l-am îndesat în coşul de gunoi. M-am răsfaţat cu un duş cu apă fierbinte. Cada de fontă era puţin alunecoasă şi perdeaua susţinută cu inele metalice se freca de perete, foşnind de fiecare dată când mă mişcăm sub duş. Oare stătuse şi mama aici? Se săpunise şi ea minunându-se de vânătăile care îi dispăruseră? Pielea era aproape perfectă, mai rămăsese doar o urmă vagă acolo unde fusesem rănită grav, şi care se vedea doar dacă ştiai unde să te uiţi.

Oare ea fusese crescută de mică precum un djamphir, sau tatăl ei îi ţinuse secretă adevărata ei natură? Am atins curbura caldă a medalionului şi m-am clătit de săpun. Ea voia o viaţă normală. Oare ce m-ar fi învăţat să fac dacă n-ar fi fost ucisă?

Făceam ce faceam, şi tot la Anna ajungeam. Cum e posibil să urăşti pe cineva aşa de mult? Nu părea uman.

Mda. Şi mie îmi plăcea să sug sânge. Asta cât de uman era?

încă mă simţeam bine după ce am ieşit din duş şi m-am şters, purtându-mă cu corpul meu de parcă era un cal sălbatic care putea să mă arunce din clipă în clipă. Mi-era foame şi voiam nişte cafea, dar poate altceva decât un latte cu aromă de banană. Cel mai mult voiam să mă asigur că Ash şi August erau bine şi să mă apuc să-l caut pe Graves. Nu ştiam ce aveam să-i zic deoarece…

Christophe.

Amintirea mă străfulgeră din nou. Urmele de colţi de la încheietura mâinii care acum se vindecaseră îmi zvâcniră uşor. Cum aveam să-i explic asta lui Graves?

Dar trebuia oare? Oare îi păsa? Sau s-ar simţi uşurat?

Dacă plecam de aici, ce-ar fi făcut Christophe?

Mi-am împletit părul. Simţeam că-mi tremură mâinile, dar în realitate nu-mi tremurau. Geanta mea de pânză era tot pe blat, lângă chiuveta în formă de frunză. Am scotocit după un elastic de păr şi mi-am adus aminte de sulul de bani ascuns acolo. Nu era mare şmecherie să mai fac rost de alţii. Tata mă învăţase cum.

Doar că nu o mai făcusem până acum singură. Dar dacă supravieţuisem după toate câte mi se întâmplaseră, poate că nu era cine ştie ce.

M-am ţinut de dulap şi am tras aer în piept. Am inspirat şi am expirat uşor. Cu grijă, până când durerea însoţită de senzaţie de greaţă pe care o simţeam la mijloc dispăru. Prin lucarnă pătrundea lumina puternică a soarelui, atingându-mă pe păr şi pe faţă. Nu mă ardea şi nici nu mă dureau ochii. Lumina soarelui era letală pentru nosferaţi. Cel puţin acum, în vremurile noastre.

Şi eu am supt sânge, dar soarele nu-mi facea rău.

Când am deschis uşa de la baie, punându-mi geanta pe umăr şi sprijinind-o de şold, Christophe ridică ochii de pe scaunul de lângă fereastră. Lumina cădea din nou peste el, transformându-l într-o altfel de statuie. Avea o carte în mână şi îmi luă seama, şi ochii îi deveniră calzi.

Dar nu zâmbi.

— Bună dimineaţa. Închise cartea şi o puse cu grijă deoparte. Consiliul a convocat o şedinţă. Vor să te vadă de îndată ce eşti gata.

Am înghiţit cu noduri.

— Şi dacă eu nu vreau? Vreau să-i văd pe Ash şi pe August şi…

Am de gând să plec.

Dar nu puteam să-i spun.

— Am fost eu la Supus şi la Augustine acum nici jumătate de oră. Augustine e treaz şi mănâncă; Supusul e în proces de vindecare. Samuel spune că o să supravieţuiască.

Am pus mâna pe tocul uşii. M-am uitat la Christophe să văd dacă nu cumva minte, dar am văzut că spunea adevărul.

— Serios? Samuel e sigur?

Christophe încuviinţă din cap. Se ridică de pe scaun şi făcu câţiva paşi spre mine.

— Sută la sută, spuse el. Şi Benjamin şi echipa lui sunt bine; o să-i vezi la apus.

Era greu de spus dacă mă simţeam din nou slăbită sau dacă era doar o senzaţie aşa de puternică de uşurare că mă copleşea cu totul. Mi-a luat ceva timp până am fost în stare să deschid gura şi să pun o întrebare mai importantă.

— Şi Graves? am îngăimat eu.

Te rog. Te rog spune-mi că s-a întors.

Expresia de pe chipul lui Christophe nu se schimbă.

— Toată Schola a fost scotocită. Nu e aici şi nimeni nu l-a văzut plecând. Îmi… pare rău, Dru.

Chiar părea sincer, deşi am văzut ceva în ochii lui albaştri pentru o clipă. Dar dispăru la fel de repede cum apăruse şi nu mi-am dat seama ce era.

Mă copleşi un sentiment de dezamăgire.

— Ce vrea Consiliul?

— Nu ştiu. Ştiu doar că e important. Şi presupun că de-abia aşteaptă să se revanşeze faţă de tine.

Oh, da. Pun pariu că aşa el.

— Şi cu tine cum rămâne? Tu eşti cel care a fost judecat.

— Unii dintre ei probabil că deja bănuiau, deşi nu puteau să facă nicio mişcare fară dovadă. Asta nu e prea important, Dru. Eşti în siguranţă. Anna a fost pusă pe fugă. Încercarea lui Sergej de a dezbina şi cuceri a eşuat.

— Sergej. Nu am tresărit când i-am pronunţat numele, deşi am simţit cum îmi trece o săgeată prin cap. El… Dar Anna…

— Bănuiesc că a crezut că poate să-l controleze şi să-l manipuleze şi pe el. Se pricep amândoi de minune la asta, răspunse Christophe, şi chipul perfect simetric se întunecă. Deşi el are mai mult antrenament. Te rog, Dru. Prezintă-te în faţa Consiliului! Alungă-le temerile!

Şi pe ale mele cine naiba le mai alungă? Am ridicat însă din umeri.

— Bine.
La urma urmei, el era cel în care aveam încredere acum, nu?
Nu mi-am dat geanta jos şi el nu mă întrebă nimic, deşi am văzut că se uita la ea. Nu eram sigură cum avea să decurgă întâlnirea cu Consiliul. Ce ştiam era că voiam să iau cu mine banii şi trusa de urgenţă.
Serios, dacă nu eram în siguranţă nicăieri şi voiam să-l caut pe Graves, de ce să mai stau aici? De ce să mai stau în orice alt loc?
Singurul răspuns pe care-l puteam găsi era să mă îndrept spre ieşire. Christophe verifică holul, apoi dădu din cap. L-am urmat.

Schola Prima părea pustie, dar ştiam eu că nu era chiar aşa. Însă nu mi-am dat seama cine ne urmărea când mergeam în urma lui Christophe pe holuri.
El se opri în faţa uşii pe care era sculptat un chip încruntat.
— Dru…
— Ce e?
Mi-am dezlipit cu greu mâna de medalionul mamei mele.
— Vreau să-ţi spun ceva.
Arătă spre uşă cu o mişcare rapidă, dar nu mai spuse nimic.
— Ce? am întrebat din nou, agitată.
Holul arăta ca de obicei. Draperii din catifea, lemn vechi şi busturi de marmură. Chiar nu era genul de loc unde să mă simt ca acasă. M-am mutat de pe un picior pe altul şi gândul ciudat că vânătăile puteau să se răzgândească şi să revină îmi trecu prin minte pentru a nu ştiu câta oară.
— Orice s-ar întâmpla înăuntru, orice ofertă mi-ar face, eu ţie îţi sunt loial. Să nu te îndoieşti de asta.
Lăsă uşor bărbia în piept. I se văzură fulgerător semnele transformării. Părul îi deveni lins şi ochii îi luciră.
Am înghiţit din nou cu noduri.
— Chestia asta cu loialitatea… nu e de-a Annei?
El înclină capul într-o parte.
— Loialitatea e tot ce avem. Nosferaţii ne-au folosit unul împotriva altuia de multe ori. Anna nu e prima care a devenit trădătoare. Şi nu va fi nici ultima.
— Asta chiar că mă linişteşte, Christophe. N-am vrut să pară că-l luam în derâdere. Să terminăm odată. Vreau să-l caut pe Graves.
Părea că mai voia să spună ceva, dar hotărî să nu-şi mai răcească gura şi deschise uşa. Mi-am şters mâinile transpirate de hanorac pe ascuns, cu speranţa că nu avea să dureze prea mult.

Capitolul 34

Înăuntru erau patru djamphiri bătrâni care stăteau în poziţie de drepţi. Scaunul din capul mesei era gol. Alton, Ezra, Bruce, Hiro, toţi stăteau aliniaţi în faţa mesei ca un pluton de execuţie. De data asta nu era nicio farfurie cu mâncare pe masă.
Christophe închise uşa. Mi-am încrucişat braţele la piept stânjenită, încercând să nu mă întreb dacă vreunul dintre ei trăsese cu ochiul când eram îmbrăcată cu tricoul rupt. De data asta părul meu era ascultător, dar tot mă bucuram că-l legasem strâns în coadă şi-l dădusem cu o tonă de balsam ca să nu se încreţească. Nu că s-ar fi încreţit prea mult în ultimul timp, dar scapi greu de obiceiurile vechi.
Bruce îşi împreună mâinile. Avea maxilarul încleştat şi era alb la faţă, în ciuda tenului măsliniu. Şi asta nu-l prindea prea bine. Ochii lui erau nişte tăciuni aprinşi.
— Milady.
Afară soarele strălucea şi păsările ciripeau. Dar aici nu pătrundea lumina zilei. M-am mutat de pe un picior pe altul. Nu mă simţeam în largul meu. Încleştam pumnii ca să nu fiu tentată să duc mâna

la medalionul mamei.
— Ce e? Ce vreţi?
— Cred că ar fi mai bine dacă ai lua loc, spuse Hiro pe un ton blând.
M-am uitat dincolo de el şi am văzut ceva negru pe suprafaţa lustruită, de culoare deschisă, a mesei.
Inima mi se urcă în gât.
— Dumnezeule!
Parcă mă sugruma cineva.
— Nu. Oh, nu!
M-am repezit printre Hiro şi Alton şi am înşfăcat chestia neagră. Era un trenci lung şi negru din pânză. Îmi venea până la glezne, dar lui nu-i ajungea nici măcar până la jumătatea gambei. Mirosea a fum de ţigară şi a loup-garou tânăr şi sănătos.
Era făcut bucăţi. Mai aveam o bucată din el în geantă. O luasem din ceilalţi blugi şi o pusesem cu grijă în geantă.
Pe masă mai era şi un plic, din hârtie pânzată grea de culoare crem, cu un sigiliu de ceară. Sigiliul fusese deja rupt.
— Am vrut să ne asigurăm că…, începu Hiro.
Am dat drumul hainei şi am înşfacat plicul. L-am rupt.
— Când? Christophe era chiar în spatele meu. Când, exact? După ce a dispărut? Şi unde?
Alton era cenuşiu la faţă şi îşi încordase maxilarul.
— Nu ştim. Acum jumătate de oră am primit un colet cu haina şi plicul.
înăuntru era o coală de hârtie grea şi scumpă. Un scris vechi, mărunt dar ferm, destul de frumos ca să poată fi numit caligrafic. Parcă şi vedeai un stilou cu peniţă care zgâria hârtia, ca o insectă mică ce-şi facea de lucru.
De vreme ce tu mi-ai luat un Supus, voi supune voinţei mele pe altcineva.
— Nu! repetam întruna. Nu! Nu!
Christophe îmi luă scrisoarea din mâna moale. O scană rapid.
— Dumnezeule mare!
Nu părea îngrozit. Ci doar… pus pe gânduri.
Eram eu destul de îngrozită pentru amândoi.
Am luat din nou haina în mână. Era sfâşiată, cu o mânecă aproape retezată, şi era murdară de noroi uscat peste tot. Noroi, plus alt lichid închis la culoare care formase o crustă.
Nu voiam să mă gândesc la asta.
Un ţipăt mi se ridica din piept. L-am înăbuşit cât de mult am putut. Dar nu voia să tacă. Pune-ţi mintea la contribuţie, Drul Gândeşte!
Am ridicat ochii. Îmi înfipsesem unghiile în resturile de material. Am întâlnit privirea calmă, de gheaţă, a lui Christophe.
— Ce-aveţi de gând să faceţi?
Deşi bănuiam deja ce aveau să răspundă. El era doar un loup-garou. Nu le păsa ce se întâmpla cu el.
Nu aşa cum îmi păsa mie.
Caută-măJ Oh, Doamne!
— Nu prea avem ce face. Bruce luă plicul rupt. Îşi arătă dinţii şi nasul i se încreţi. Băiatul e posibil să fi plecat de pe proprietatea Şcolii; nimeni nu i-a văzut când l-au luat. A trecut destul timp — poate fi oriunde acum. Sergej speră să încercăm să-l salvăm din cauza ataşamentului tău…
— Anna…, spuse Christophe sec.
Hiro îi aruncă o privire plină de subînţeles şi încruntată.
— Nu putem să-i punem în cârcă toate nenorocirile care se întâmplă.
— Dru m-a „furat”; asta a spus Anna. De ce să nu fure şi ea singura persoană în care Dru are încredere deplină? Planul are o oarecare simetrie şi e modul de operare al Reginei Roşii. Ea nu ştie să acţioneze decât aşa. O găsim pe Anna; ea o să ne ajute să-l găsim pe loup-garou. Şi să găsim răspuns la fiecare întrebare pe care o avem în legătură cu activitatea ei din ultimii unsprezece ani.

Umărul lui Christophe se ridică, apoi se lăsă în jos.

— E simplu, adăugă el.

— Stai aşa, prinse glas şi Ezra.

— Nu putem să riscăm…, se auzi din nou vocea lui Hiro.

— E nebunie curată, cumpăni şi Alton.

— Nu avem nicio garanţie…, începu Bruce, dar eu am dat capul pe spate şi am slobozit un sunet între un ţipăt sugrumat şi un mârâit, şi toţi au tăcut din gură.

— Ticăloşilor! De data asta n-am mai simţit transformarea ca o senzaţie uleioasă şi caldă, ci ca o grămadă de fulgere care mă loveau, şi a trebuit să mă străduiesc să pot să pronunţ cuvintele aşa cum voiam. Eu plec de aici.

M-am răsucit pe călcâie, geanta mi se lovi de şold şi am trecut valvârtej pe lângă Christophe. Sau cel puţin am încercat.

— Dru! Mă înşfăcă de braţ şi a trebuit să mă străduiesc din răsputeri să înăbuş instinctul de a-i da un pumn. Nu! Te rog!

— E vorba de Graves! am strigat, şi lacrimile îmi împăienjeneau ochii. Graves e la el. Trebuie să-l găsesc.

— O să-l găsim. Dar nu-i eşti de niciun ajutor dacă pleci de aici fară să ai o idee clară despre ce vrei să faci. Sergej n-o să-l omoare. Deocamdată, cel puţin.

— Dă-mi drumul! Am scâncit ca un copil mic. E vorba de Graves. L-a luat pe Graves!

Era ca un coşmar. Şi se mai întâmpla ceva. Şi cred că mă temusem de asta de când am luat fâşia de material din tufişul cu spini. Doar că nu avusesem curajul să o recunosc nici în sinea mea.

Pentru că mă transformam într-o laşă. Preferam să-l acuz pe Graves că mă părăsise, chiar dacă doar în sinea mea, decât să recunosc că eu îl băgasem în bucluc. Şi că acum plătea probabil.

Ştiam ce făceau vampirii ca să supună un vârcolac. Măcar atâta lucru învăţasem şi eu la cealaltă Şcoală.

Sergej urma să-i facă acelaşi lucru şi lui Graves.

Oh, Doamne! M-am luptat să mă eliberez din braţele lui Christophe.

— O să pună mâna şi pe tine dacă fugi de aici ţipând în gura mare. Îşi înfipse unghiile în braţul meu. Ascultă-mă, Dru! O să-l aducem înapoi pe prietenul tău loup-garou. Jur pe armele mele şi pe neamul meu. Dar în momentul ăsta nu poţi să faci nimic.

Ştiam că avea dreptate, dar nu mi-era de niciun ajutor. Senzaţia de amorţeală îmi trecuse şi simţeam cum mi se frânge inima. Lacrimi fierbinţi îmi curgeau pe obraji. Oare aveam să mă mai opresc vreodată din plâns? Isuse!

— Jur. Christophe mă fixa de parcă eram doar noi doi în cameră. Şi Consiliul o să jure. Nu-i aşa?

Se lăsă un moment tensionat de tăcere. Nu puteam să-mi iau ochii de la Christophe. El se uita la mine de parcă ar fi avut vedere cu raze X şi îmi scana cutele creierului.

— Pentru că mi se oferă un loc în Consiliu, continuă el, de vreme ce doi membri sunt, ca să o spunem voalat, nepotriviţi. Şi voiau să-ţi spună, scumpa mea, că tu vei conduce acum Ordinul.

— La naiba cu Ordinul! Şi chiar vorbeam serios. Pot să şi-l bage acolo unde soarele nu…

Christophe ridică mâna şi eu am tăcut. Era ca atunci când tata îmi arunca Privirea lui plină de subînţeles. Muşcă-ţi limba, Dru!

— Ordinul e o organizaţie masivă, bine sponsorizată şi — după ce terminăm de stârpit planurile mârşave ale Annei — va avea oameni bine instruiţi şi loiali. Ai şanse mult mai mari să-ţi găseşti prietenul şi să supravieţuieşti dacă îi ai alături. Se opri, şi ce spuse în continuare nu avea nici urmă de zeflemea; era tonul blând pe care nu-l folosise niciodată când mai era şi altcineva de faţă. Şi dacă nu ai încredere în ei, skowroneczko moja, încearcă să te încrezi în mine.

— Dar eu…

Însă protestul se opri până să-mi găsesc cuvintele. Sângele lui încă îmi mai pulsa în vene, fremătând. Ştiam cum era să-ţi înfigă cineva colţii în încheietura mâinii şi să simţi senzaţia oribilă de sfâşiere, ca şi cum ţi-ar smulge ceva din tine. El făcuse asta pentru mine când zăceam pe moarte pe masa de operaţie. Anna trăsese cu o mitralieră, pentru numele lui Dumnezeu, şi Christophe se aplecase deasupra mea ca să mă apere. Mă protejase cu propriul lui trup.

Fusese lângă mine la fiecare pas, veghindu-mă. Şi se întorsese la mine, iar şi iar.

O singură întrebare puteam să pun acum.

— Dacă eu aş pleca acum, Christophe, tu ce ai face?

De data asta nu-mi păsa că toată lumea se uita la noi.

— N-ai face tu o prostie aşa de mare! în mod uimitor, zâmbi; era un zâmbet intim, de-abia schiţat, care îi făcu ochii să strălucească o clipă înainte de a dispărea. Dacă ai face asta, skowroneczko moja, moja ksieznicko, nu ai pleca singură.

— Stai puţin…, începu Bruce.

— Taci din gură. N-am simţit nicio plăcere să mă răstesc pe un astfel de ton şi să închid gura cuiva atât de repede că era gata să-şi muşte limba. Vorbeşti serios?

De parcă s-ar fi cuvenit să-l întreb asta când sângele lui clocotea în mine şi încă simţeam furnicături în gură, şi nu doar din cauza semnelor transformării care începeau să se vadă, ci şi din cauză că încă îi mai simţeam gustul.

Colţul gurii i se ridică o fracţiune de secundă. Apoi luă o expresie solemnă.

— Bineînţeles. Ai încredere în mine, Dru. Prima dată o căutăm pe Anna. Pe urmă îl răpunem pe Sergej. După ce vei fi bine antrenată şi vei ajunge la maturitate, Ordinul va avea o şansă. Nu mai trebuie să te simţi neajutorată de acum încolo.

Ce faci când cineva îţi spune aşa ceva? Ceva care trece prin tine ca un tren care se opreşte când trage cineva semnalul de alarmă? Ceva care răstoarnă totul cu susul în jos pentru că e foarte adevărat.

Am strâns haina la piept. Am reuşit să-mi smulg ochii de la Christophe şi să mă uit la ceilalţi. Bruce părea îngrijorat, Ezra era negru la faţă. Alton îşi încrucişase braţele la piept şi îi lua seama lui Christophe, încruntat, pironindu-l cu ochii lui negri.

Hiro se uită din nou la mine, calm, cu maxilarul încleştat şi cu părul fremătându-i uşor când era străbătut de semnele transformării. De parcă mă îndemna să iau decizia corectă.

Nu ştiam dacă exista aşa ceva. Dar trebuia să iau o hotărâre. Era important acum. Trebuia să aleg lucrul cel mai potrivit, pentru că Graves era…

Oh, Doamne!. Nici măcar nu voiam să mă gândesc la asta. Dar trebuia. Eu îl băgasem în toată povestea asta. Era vina mea. Totul era din vina mea şi odată ce începeam să mă învinovăţesc, nu mai puteam să mă opresc. Totul, toată nenorocirea asta, era vina mea.

E timpul să începi să faci ce trebuie, Dru.

Cu ajutorul lui Christophe, era posibil chiar să reuşesc. Era tot ce puteam face.

Am strâns haina la piept când m-am întors pe jumătate. Am mers spre capul mesei. Fiecare pas dura o eternitate.

Am tras scaunul greu sculptat din capul mesei şi m-am aşezat.

Răsuflară uşuraţi. Bruce şi Hiro în acelaşi timp, şi Alton cu o fracţiune de secundă înaintea lor. Am încercat să îi ignor. Ezra îşi încrucişă braţele. Christophe stătea nemişcat, dar ochii îi ardeau încă. Aţintiţi asupra mea.

— Bine, am spus, strângând haina lui Graves cu atâta putere că mă dureau mâinile. Cu ce începem?